CURS DE MEDICINĂ-LEGALĂ

PREDAT LA

FACULTATEA DE MEDICINĂ DIN IAȘI

VOLUMUL II

ATENTATELE

CONTRA

BUNELOR MORAVURI

DIN PUNCTUL DE VEDERE

JURIDIC ȘI MEDICO-LEGAL

DE

DOCTOR GEORGE BOGDAN

PROFESOR DE MEDICINĂ-LEGALĂ LA UNIVERSITATEA DIN IAȘI

MEDIC-LEGIST PE LÂNGĂ TRIB. IAȘI

BUCUREȘTI

EDITURA CARTEA ROMANEASCA, S. A.

Sediul: RASIDESCU, Strada Paris, 16

1922

Prețul Lei 60.—

Inv. A. 24.633

CURS DE MEDICINĂ-LEGALĂ

PREDAT LA

FACULTATEA DE MEDICINĂ DIN IAȘI

VOLUMUL II

ATENTATELE

CONTRA

BUNELOR MORAVURI

DIN PUNCTUL DE VEDERE

JURIDIC ȘI MEDICO-LEGAL

DE

DOCTOR GEORGE BOGDAN

PROFESOR DE MEDICINĂ-LEGALĂ LA UNIVERSITATEA DIN IAȘI

MEDIC-LEGIST PE LÂNGĂ TRIB. IAȘI

50870

BUCUREȘTI

EDITURA CARTEA ROMANEASCA, S. A.

Sediul: RASIDESCU, Strada Paris, 16

1922

343:61 (02)
61:343 (02)
340.611.2 (02)
.62 (02)

CONTROL 1953

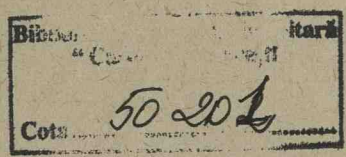

RC 40/10

Toate exemplarele acestei prime ediţiuni, numerotate între 1 — 4000 vor fi semnate de autor.

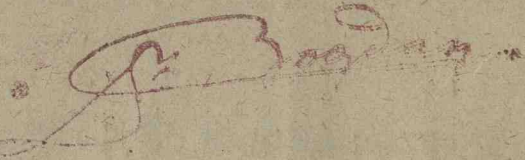

PREFAȚĂ

Nu fără oare-care sfială, prezint medicilor, magistraților, avocaților și chiar marelui public, acest volum care tratează despre **Atentatele contra bunelor moravuri.**

Medicina-Legală această artă atât de frumoasă și atât de subtilă, are datoria de a abordà toate subiectele științifice, chiar cu riscul de a tratà și pe acele, care par la prima impresie, alături de cea mai elementară moralitate și lipsite, de orice sentiment de pudoare.

Dar de oare-ce arta Medicinei-Legale are de scop prin studiul ei aprofundat, între altele de a **garantà viața și onoarea cetățeanului,** *ea are și datoria de a nu se ferì de nimic, chiar atunci când este vorba de a atinge realitatea faptelor de depravațiune, pe care imaginația cea mai fecundă abià și-o poate închipuì.*

Nici o mizerie ori-care ar fi ea, nici o monstruozitate ori cât de sălbatică, nu trebue să deà în lături pe omul de știință — pe Medicul-legist — atunci când este vorba de a descoperì adevărul pentru binele și progresul umanității. Felul subiectului de față necesitând detaliuri care sunt contrarii sentimentelor de pudoare și onestitate, par a cere de a se acoperì cu mantia întunerecului, unele descripțiuni: Descoperirea adevărului care de multe ori scapă pe un nevinovat de urzeala unor intrigi machiavelice, ca și lumina pe care omul de știință o face să strălucească în fața justiției, constituesc garanția și necesitatea acestui studiu, ori cât ar fi el de sugestionant.

Lăsând dar la o parte ori ce falșă modestie, pășim cu încredere la descrierea chestiunilor de medicină legală,

relativ la Atentatele contra bunelor moravuri, din al căror studiu se va dovedì utilitatea cunoștinții lor aprofundată, căci ele vor puteà se facă să reiasă vinovăția sau nevinovăția, celor ce se prezintă înaintea justiției.

Acesta este al doilea volum din tratatul de Medicină-Legală ce ne-am propus a tipărì.

Ca și pentru Atentatele contra sănătății și a vieței, volumul de față cuprinde două părți: Partea juridică adică comentarea diferitelor articole din C. P. R. care se referă la Atentatele contra bunelor Moravuri, în paralel cu cele analoage ale C. P. F. și partea pur medico-legală.

Rațiunile enumărate în prefața primului volum Atentate Contra Sănătății și a Vieței, m'au îndreptățit de a urmà aceiași normă și pentru volumul de față.

Lucrarea prezentă are 24 de capitole, tratând toate chestiunile chiar și cele mai neînsemnate, ce se raportă la Atentatele Contra bunelor moravuri.

După cum se va vedeà, unele chestiuni au fost dezvoltate mai mult, altele mai puțin, după importanța fie cărei.

Capitolul Violului și Atentatelor la pudoare săvârșite în timpul și cu mijlocul Hipnotismului, Somnambulismului, etc. a fost cu deosebire dezvoltat și tratat din toate punctele de vedere, ca și acel al întrebărilor pe care justiția le pune mai adeseori Medicului-Legist.

Sper că și acest volum, va fi tot atât de bine primit ca și volumul precedent, eșit de sub presă în cursul anului trecut.

Volumul al treilea va cuprinde: Graviditatea, Nașterea, Avortul și Pruncuciderea din punctul de vedere juridic și Medico-Legal.

Dr. G. B.

PRESCURTARI

At. B. M. = Atentat contra bunelor moravuri.
Att. P. = Atentat la Pudoare.
Ul. P. = Ultragiu public la pudoare.
M. L. = Medicina Legală.
Ml. L. = Medicul Legist.
C. P. R. = Codul penal român.
C. P. F. = Codul penal francez.
C. P. I. = Codul penal Italian.
C. C. R. = Codul civil român.
C. C. F. = Codul civil francez.
L. R. = Legea română.
L. F. = Legea franceză.
L. I. = Legea italiană.
C. J. = Curierul judiciar.
R. M. L. = Raportul Medico-legal.

ATENTATELE
CONTRA
BUNELOR MORAVURI

STUDIU DE MEDICINĂ-LEGALĂ ŞI JURISPRUDENŢĂ APLICATĂ

PARTEA I
JURISPRUDENŢA ATENTATELOR CONTRA BUNELOR MORAVURI

CAPITOLUL I.
TEXTUL C. P. R. ŞI C. P. F. RELATIV LA AT. B. M.

1. Analogia Codurilor penale român şi francez în ceea-ce priveşte Atentatele la bunele moravuri. 2. Crimele şi delictele cuprinse în cap. At. B. M. 3. Art. din C. P. R. şi C. P. F. relativ la aceste crime şi delicte. 4. Textul Art. 262 C. P. R. 5. Textul art. 330—333 C. P. F. 6. Analogia art. din C. P. R. faţă de unele din C. P. F. 7. Comparaţia dintre legea română şi cea franceză în materie de At. B. M.

1. Codul penal român (C. P. R.) ca şi generalitatea codurilor noastre, este o traducere mai mult sau mai puţin fidelă a codului penal francez (C. P. F.) unele articole sunt identice în ambele coduri, altele nu diferă decât prin cifra amenzii sau timpul constrângerii. Astfel fiind lucrurile, în volumul de faţă pe lângă partea pur medico-legală, vor figurà acele articole din C. P. R. ca şi acele din C. P. F. care se rapoartă numai la crimele sau delictele care intră în sfera Atentatelor la bu-

nele moravuri, lăsând deoparte celelalte legislațiuni care în această chestiune, nu au nici un articol adaptat sau admis de codul nostru.

Am socotit nimerit ca pe lângă articolele din C. P. R. referitoare la atentatele la bunele moravuri, să înserăm și pe acele ale C. P. F. traduse în limba română, dar să le reproducem și în original, în limba franceză fiind că credem noi, orice traducere oricât de bună ar fi ea, nu poate redà în totul unele expresiuni, care aparțin în propriu fiecărei limbi și care în mod fatal schimbă întru câtva, nuanța exactă a cuvintelor.

2. In C. P. R. articolele de sub rubrica: **Atentate în contra bunelor moravuri** sunt cuprinse în Art. 262—271 și întrunesc: *a*) **Ultragiul public la pudoare** *b*) **Atentatul la pudoare cu sau fără violență** *c*) **Favorizarea sau ațâțarea la desfrânare și conrupțiunea tinerilor mai mici de 21 ani** *d*) **Adulterul** *e*) **Bigamia**, iar sub numele generic de Atentate în contra bunelor moravuri se cuprind în Codurile moderne, Crimele și delictele care au ca punct de plecare: **Instinctul generațiunii** și care sunt contrarii moralității publice. Aceste diferite crime sau delicte au un singur punct comun, **Imoralitatea lor**, ele însă se deosebesc atât prin modul de execuțiune și scopul infractorului, cât și prin gravitatea și elementele ce le caracterizează, legiuitorul vroind să împedece și să pedepsească, nu numai prejudițiul pe care'l suferă—victima unui asemenea act, dar în același timp și ofensa moralității publice.

3. Articolele din C. P. F. care pedepsesc Atentatele în contra bunelor moravuri sunt Art. 330—340 și constituesc aceleași crime și delicte ca și în C. P. R. Dar C. P. F. are un articol special care pedepsește crima de **Viol** Art. 332, de care nu vorbește codul nostru. In lucrarea de față noi nu vom desvoltà și nu vom tratà decât acele articole, care se referă și care au o relațiune directă cu Medicina legală, lăsând la o parte pe acele care fiind identice ca fond și ca esență, nu diferă între ele, decât prin elementul legislativ și care sunt, numai de competința magistratului.

4. Articolele din C. P. R. care se referă la Atentatele contra bunelor moravuri, care interesează Medicina Legală și care trebuesc cunoscute cu toate detaliurile ce comportă, atât de Magistrat cât și de Medicul-legist, sunt cele următoare.

Art. 262. — „Ori cine va comite un ultragiu public în contra pudoarei, se va pedepsi cu închisoarea de la trei luni până la un an și cu amendă de la 26 până la 100 lei

„Cu aceiași pedeapsă se va pedepsi ori cine va comite sau va ajută să se comită un ultragiu în contra moralei publice sau religioase, sau în contra bunelor moravuri, prin unul din mijloacele enumerate la art. 295 din acest codice [1].

Art. 263. — „Orice atentat în contra pudoarei îndeplinit sau cercat, fără violență, asupra persoanei unui copil de sex bărbătesc sau femeesc, de vârstă mai mic de 14 ani, se va pedepsi cu închisoare de la 2 până la 3 ani".

Art. 264. — „Ori cine va comite un atentat în contra pudoarei îndeplinit sau cercat, cu violență, în contra unui individ de sex bărbătesc sau femeesc, se va pedepsi cu maximum închisorii".

Dacă crima s'a comis în contra persoanei unui copil mai mic de 15 ani împliniți, culpabilul se va pedepsi cu maximum recluziunii.

Art. 265. — Dacă culpabilii sunt ascendenții persoanei asupra căreia s'a comis siluirea, sau dacă sunt dintre aceia care au o autoritate asupra-i, dacă sunt institutori sau servitorii săi sau ai persoanelor mai sus însemnate, dacă acești culpabili sunt funcționari ai unui cult, ori preoți ori călugări, sau dacă culpabilul ori care ar fi, a fost ajutat în crima sa, de către una sau mai multe persoane, pedeapsa va fi pentru cazul prevăzut de art. 263 și 264 maximum reclusiunei.

Când siluirea se va fi comis de către persoanele menționate în acest articol, asupra unui copil de sex bărbătesc sau femeesc în vârstă mai mic de 15 ani, pedeapsa va fi maximum muncei silnice pe timp mărginit.

Art. 266. — Dacă din crimele prevăzute la art. 263, 264 și 265 va rezultà moartea, culpabilul se va pedepsi cu munca silnică pe viață.

5. Articolele corespunzătoare din C. P. F. sunt cele următoare:

---

1) Alineatul al doilea al acestui articol a fost adăogat prin legea din 5 Mai 1895.

Art. 330.—Toute personne qui aura commis un outrage public à la pudeur, sera puni d'un emprisonnement de trois mois à deux ans, et d'une amende de seize francs à deux cents francs.

Orice persoană care a comis un ultragiu public la pudoare, va fi pedepsit cu închisoare de la trei luni până la doi ani și cu amendă de la 16 până la 200 lei.

Art. 331. — „Tout attentat à la pudeur consommé ou tenté sans violence sur la personne d'un enfant de l'un ou de l'autre sexe, âgé de moins de treize ans, sera puni de la réclusion.

Sera puni de la même peine, l'attentat à la pudeur commis par tout ascendant sur la personne d'un mineur même âgé de plus de treize ans, mais non emancipé par le mariage".

«Orice atentat la pudoare îndeplinit sau creat fără violență, asupra persoanei unui copil de orice sex în vârstă de mai puțin de 13 ani, se va pedepsì cu recluziunea. Se va pedepsì cu aceiași pedeapsă, atentatul la pudoare executat de orice ascendent asupra persoanei unui minor, chiar mai mare de 13 ani, dar încă neemancipat prin căsătorie.»

Art. 332. — „Quiconque aura commis le crime de viol, sera puni des travaux forcés à temps; si le crime a été commis sur la personne d'un enfant au-dessous de l'âge de quinze ans accomplis, le coupable subira le maximum des travaux forcés à temps.

Quiconque aura commis un attentat à la pudeur, consommé ou tenté avec violence, contre des individus de l'un ou de l'autre sexe sera puni de la réclusion.

Si le crime a été commis sur la personne d'un enfant au-dessous de l'âge de quinze ans accomplis, le coupable subira la peine des travaux forcés à temps.

«Oricine va fi comis crima de viol va fi pedepsit cu munca silnică pe timp mărginit. Dacă crima a fost comisă asupra persoanei unui copil mai mic de 15 ani împliniți, culpabilul se va pedepsì cu maximum muncei silnice pe timp mărginit.

Oricine va comite un atentat în contra pudoarei, consumat

sau încercat cu violență, contra indivizilor de orice sex, se va pedepsi cu recluziunea.

Dacă crima a fost comisă asupra persoanei unui copil mai mic de 15 ani împliniți, vinovatul se va pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit».

Art. 333. — Si les coupables sont les ascendants de la personne sur laquelle a été commis l'attentat, s'ils sont de la classe de ceux qui ont autorité sur elle, s'ils sont ses instituteurs ou ses serviteurs à gages, des personnes ci-dessus désignées, s'ils sont fonctionnaires ou ministres d'un culte, ou si le coupable quel qu'il soit, a été aidé dans son crime par une ou plusieurs personnes, la peine sera celle des travaux forcés à temps, dans le cas prévu par le § 1-er de l'art. 331, et des travaux forcés a perpetuité, dans les cas prévus par l'article précedent".

«Dacă vinovații sunt ascendenții persoanei asupra căreia s'a comis atentatul, dacă fac parte din clasa acelora care au autoritate asupra ei, dacă sunt institutorii sau servitorii cu leafă, a persoanelor desemnate mai sus, dacă sunt funcționari sau miniștri al unui cult, sau dacă vinovatul, oricare ar fi el, a fost ajutat în crima sa de una sau mai multe persoane, pedeapsa va fi aceia a muncei silnice pe timp mărginit în cazul prevăzut de § 1-iu art. 331 și a muncei silnice pe toată viața, în cazurile prevăzute de articolul precedent».

Acestea sunt articolele din C. P. R. ca și din C. P. F. care se referă la Atentatele contra bunelor moravuri, și care interesează Medicina-Legală; art. 266 din C. P. R. nu-și are analogul său în C. P. F. la acest capitol.

In ceeace privește art. 267, 268, 269, 270 și 271 C. P. R. ca și analoagele lor 334, 335 etc. din C. P. F. ele neocupându-se decât de aceleași atentate ca și cele din articolele precedente, deja menționate și neconținând decât fapte care sunt, numai de competința exclusivă a judecătorilor, fără introducerea vreunu act nou referitor la aceste atentate, vor fi lăsate de o parte.

6. Pentru ușurința studiului Medicinei-Legale recomandăm celor ce urmează cursul nostru, de a admite o diviziune artificială, o clasificare care ne aparține[1]), care este făcută numai și

1) Vezi Dr. G. Bogdan, Programul analitic al cursului de Medicină-Legală. Iași 1913.

numai din un spirit de ordine şi care credem noi, uşurează mult studiul acestei ramuri a medicinei.

Primul capitol al acestei diviziuni cuprinde: **Crimele şi Delictele care au ca punct de plecare Instinctul Generaţiunii.** Acest capitol are şi el mai multe paragrafe, între care şi Atentatele contra bunelor moravuri pedepsite de art. 262—266 C. P. R.

Citind cu atenţie aceste articole şi corespondentele lor 330—333 C. P. F. se vede cu uşurinţă că există între ele o strânsă **Analogie.**

Aceasta dovedeşte pe deoparte că, legiuitorul român s'a inspirat de C. P. F., pentru a redactà articolele care pedepsesc **Crimele şi delictele în contra instinctului generaţiuni** iar pe de altă parte că, dânsul neputând traduce prin cuvinte adevărat româneşti aceste diverse expresiuni, le-a lăsat ca atare le-a tradus fără de a le traduce, le-a românisat şi nimic mai mult. In adevăr în cele 2—3 rânduri ce cuprind art. 262, 263 etc., găsim mai multe cuvinte românizate dar netraduse, fapt care pune în nedumerire de multe ori, pe cei ce voesc să comenteze sensul acestor articole. Legiuitorul român introducându-le în C. P. a lăsat unele cuvinte franţuzeşti în tocmai, adăogându-le numai terminologia română. Există dar în adevăr o oarecare analogie între aceste două coduri, însă exprimată prin o traducere care lasă mult de dorit [1]).

Dar dacă există analogie între aceste două coduri, există şi mari deosebiri şi lipsuri, pe care le vom notà la timp, dar care constitue după noi, un grad de inferioritate atât pentru C. P. R. faţă de C. P. F. cât şi viceversa.

7. O comparaţie largă şi documentată între Art. C. P. R., şi acele ale C. P. F. referitoare la Atentatele la bunele moravuri, nu se poate face la olaltă, în bloc, trebue făcută între fiecare articol deosebit, ceea ce vom face când vom comentà în paragrafe speciale aceste articole. Ne mărginim pentru moment a atrage atenţiunea asupra a două mari deosebiri dintre ambele coduri, care au o importanţă atât de mare, încât repeţirea lor nu poate decât accentuà aceste lacune.

In adevăr C. P. R. nu vorbeşte de viol pe care îl specifică

1) Acelaş lucru şi cu art. 246 C. P. R. s'a făcut o traducere greşită când se zice medicamente violente în loc de medicamente, violenţe aşà cum prevede analogul său Art. 317 C. P. F.

C. P. F. calificându-l *Crimă* şi pedepsindu-l în multe imprejurări cu o pedeapsă foarte gravă, cu munca silnică. C. P. R. a cuprins acest fapt monstruos, în vulgarele Atentate la pudoare; aceasta este o greşeală, asupra căreia vom revenì când vom vorbì în detaliu despre viol. Dar şi C. P. F. comite o greşeală neprevăzând în un articol special, cazurile în care atentatul la pudoare este urmat de moarte; este o lacună pe care legiuitorul român a căutat de a o prevedeà, prin un articol special.

Dar pentru a se pricepe cele de mai sus şi pentru a evità repeţirile, trebue mai întâi să se cunoască în ce consistă aceste diferite crime şi delicte de sub rubrica At. B. M. cum se manifestează ele, care sunt elementele lor constitutive şi mai cu seamă cum se pot definì, căci nici C. P. R. nici C. P. F. nu definesc ceea ce trebue să se înţeleagă prin cuvintele de Ultragiu public la pudoare, Atentat la pudoare, Viol etc.

CAPITOLUL II.

ULTRAGIU PUBLIC LA PUDOARE, ART. 262 C. P. R.

8. Comentarea Art. 262 C. P. R. faţă de Art. 330 C. P. F. 9. Definiţia ultragiului public la pudoare. 10. Elementele constitutive ale acestei infracţiuni. 11. Inţelesul cuvântului Intenţiune. 12. Importanţa elementului Publicitate în materie de Att. P. 13. Deciziile Curţei de Casaţie din Franţa asupra acestui punct. 14. Exemple de Ul. P. 15. Neglijenţa sau executarea actului făcut cu voinţă. 16. Infracţiunile cuprinse în sfera Art. 262 C. P. R. şi pedepsite de el. 17. Tălmăcirea cuvântului public sau accesibil publicului. 18. Părerile autorilor relativ la Ul. P. 19. Scrierile pornografice de care vorbeşte al. 2 Art. 262 C. P. R.

8. Am văzut la pag. 8 că în C. P. R. At. B. M. sunt de cinci feluri, de şease dacă din atentatul la pudoare cu sau fără violenţă se fac două genuri deosebite. Numai este tot aşa şi din puctul de vedere medico-legal. Pentru Medicina-Legală At. B. M. sunt de opt feluri şi anume: a) Ultragiul public la pudoare; b) Atentatul la pudoare cu violenţă; c) Atentatul la pudoare fără violenţă d) Violul e) Deflorarea f) Pederastia sau Sodomia g) Bestialitatea şi h) Perversiunile şi Inversiunile sexuale care şi ele pot cuprinde mai multe clase sau varietăţi.

Aceste sunt în linii mari diferitele specii de Atentate în contra bunelor moravuri, studiate în Medicina Legală şi în această ordine de idei le vom studià şi noi, punându-le în concordanţă cu diferitele articole referitoare ale C. P. R.

Cel întâi gen de At. B. M. pe care-l pedepseşte legea este **Ultragiul public la pudoare**; ce este, cum se poate defini acest atentat.

9. In lipsa unei definiţiuni legale, oamenii de ştiinţă ţinând seamă pe de o parte de unele hotărâri judecătoreşti, pe de altă parte de actul săvârşit şi de consecinţele lui, oamenii de ştiinţă şi în special acei cari s'au ocupat cu Medicina Legală, au întocmit ei definiţiunile privitoare la diferitele atentate în contra bunelor moravuri, începând prin aceea a Ultragiului public la pudoare. Aceste definiţiuni au intrat în usul practic şi astăzi ele sunt admise atât de Medicii Legişti, cât şi de Jurisconsulţi; prin Ultragiu public în contra pudoarei se înţelege;

Ori ce act, fapt sau gest atingător la pudoarea sau rușinea cuiva, făcut în un loc public, accesibil publicului sau cu putința de a fi văzut de cineva.

Casaţia franceză zice „Ultragiul public la pudoare prevăzut şi pedepsit de 330 C. P. este acela care, nefiind întovărăşit de violenţă sau de constrângere, nu a putut numai decât jigni pudoarea persoanei, care a fost victima unui astfel de act necuviincios şi necinstit, dar care prin *licența și publicitatea lui* a fost sau ar fi putut să aducă şi să fie ocaziunea unui *scandal public*, jignind onestitatea şi pudoarea acelora cari din întâmplare, ar fi putut vedea asemenea act.

10. Elementele constitutive ale acestui delict pedepsit de art. 262 C. P. R. sunt: a). faptul material de ultragiu la pudoare, b). publicitatea lui.

Garaud [1]) mai întroduce un al treilea element *intenţiunea*. Este adevăratcă această intenţiune—elementul intenţional după însaşi expresiunea lui Garraud—care s'ar puteà traduce în limba română în această materie prin cuvântul *într'adins*, nu trebue luat în înţelesul strict al cuvântului, şi intenţiunea reiese din faptul că, inculpatul a făcut actul pentru care este dat judecăţii, cu *ştiinţă* şi *voinţă* fără ca să fie nevoe de a existà intenţiunea scan-

1) Cas. 26 Mars 1863.—5 Juillet 1838.

1) Garaud. Traité théoretique et pratique du droit pénal. Tome V Paris 1901.

daloasă, fără ca să fie nevoie de a se demonstrà că a făcut actul *întradins*, pentru a ofensà pudoarea publică. Cu alte cuvinte, elementul intenţiune reiesă în deajuns din aceia că, infractorul cu voinţă şi cu sau fără necesitate, s'a expus a fi văzut în o poziţie ruşinoasă sau imorală. Ofensa pe care ultragiul public la pudoare o aduce moralei publice, se bazează mai mult pe faptul că infractorul neţinând socoteală nici de el, nici de pudoarea publică, comite în public un act sau gest ruşinos şi elementul intenţiune este acì, imoralitatea însăsi a actului, «Ultragiul public la pudoare zic d-nii Hamangiu şi Sotir [1]) se săvârşeşte printr'un fapt material, care prin licenţa şi publicitatea sa, â ocazionat un scandal public pentru moralitatea şi pudoarea acelor, cari au fost, sau au putut fi martori oculari acelui fapt», astfel de acte legea vreà să le oprească, astfel de fapte C. P. R. le pedepseşte prin Art. 262.

11. Dalloz [2]) se exprimă după cum urmează în ceace priveşte intenţiunea, faţă de comiterea unui ultragiu public la pudoare.

«Expunerea de motive ale art. 330 C. P. face să se observe că delictul de ultragiu public la pudoare, este fondat mai puţin pe ceiace priveşte perversiunea sau neruşinarea cuiva, decât pe neglijenţa şi dispreţul de sine însăşi».

Nu este prin urmare nevoie pentru existenţa acestui delict ca învinuitul să fi făcut **într'adins** actul sau gestul impudic, sfidând şi ofensând moralitatea publică. Intenţiunea rezultă în acest caz, din singurul fapt de a fi comis un act care prin natura lui poate aduce—chiar prin simplă neglijenţă — o ofensă moralităţii publice.

Intenţiunea rezultă în deajuns din faptul că, prevenitul s'a expus el însuşi pentru a fi văzut în o situaţiune care poate jignì pudoarea şi moralitatea publică, fără ca să fie necesar să se demonstreze că **într'adins** că, intenţionat, ş'a propus de a sfidà această morala.

Aşà au hotărît diferitele instanţe din *Poitiers*, *Montpellier*, *Aix-en-Provence* etc. Cu toate acestea în 1870 Curtea din *Amiens* a achitat un individ, care s'a scăldat gol în un pârău, fără de a se fi prevăzut de aşà numitul «caléçon de bain» de oarece ziceà hotărîrea, nu rezultă din dezbateri dovadă că, dânsul a

1) Hamangiu şi Sotir. Cod penal adnotat p. 216, Bucureşti 1903.
2) Dalloz. Les Codes annotés—Code Pénal Paris 1881.

avut intenţiunea de a jignì moralitatea publică. Ministerul public făcând recurs, Casaţia din Franţa a respins recursul; după cum se vede este o controversă în această privinţă. Dar Dalloz [1]) spune în suplimentul său din 1887 că această hotărîre a curţei din *Amiens* este unică, a rămas izolată şi nu implică de loc,—având în vedere circumstanţele în care s'a pronunţat Casaţia,—părăsirea de către dânsa a principiilor generale de legislaţiune. Judecătorul lăsase la o parte intenţiunea, fără a constatà existenţa unei neglijenţe culpabile, care ar fi fost în deajuns pentru a justificà condamnarea, dar Casaţia nu puteà relevà faptul fără a-şi eşì din rolul său.

Elementul intenţiune după cum zice Garçon [1]) a ridicat multe controverse, Curtea de Casaţie din Franţa hotărînd în mod deosebit. Se pare însă că actualmente *intenţiunea culpabilà*, adică faptul că ultragiul public la pudoare să se fi fost executat *intradins* pentru a jignì morala publică, nu este absolut necesar şi actul executat fără intenţie, dar cu voia şi ştiinţa prevenitului, este suficient pentru a constituì delictul pedepsit de art. 262 C. P. R. sau 330 C. P. F..

Neglijenţa fără intenţiune este în deajuns pentru a se afirma vinovăţia inculpatului, fiindcă prin ea se probează dispreţul moralei şi onestităţei publice, astfel că, delictul de ultragiu public la pudoare, este constituit numai prin faptul că, inculpatul n'a luat toate măsurile necesare pentru a nu fi văzut. Şi ca probă că elementul intenţiune nu este absolut necesar la condamnarea unui ultragiu public la pudoare, este faptul că legea condamnă ori de câte ori se va constatà *existenţa* unui fapt sau act material şi *publicitatea lui: existenţa faptului şi publicitatea lui* sunt dar elementele constitutive ale delictului pedepsit de art. 262 C. P. R. elemente care, trebue să fie menţionate în hotărîrea de judecată,—în caz contrar Casaţia o poate casà.

12. Legiuitorul plecând de la idea că să pedepsească mai mult *publicitatea* actului, fără a introduce şi a fi nevoie de elementul intenţiune, trebue de determinat înţelesul cuvântului *publicitate* şi ceea ce astăzi se înţelege prin cuvântul *loc public* sau accesibil publicului.

---

1) Dalloz. Supplément au répertoire, Paris 1887 Tome I.
E. Garçon. Code pénal annoté Tome I. Paris 1906.

Dacă [1]) ultragiul a fost executat în un loc public ca de exemplu în stradă, în o piață publică sau în un local public, existența delictului nu întâmpină nici o greutate, vinovatul intră in sfera art. 262 C. P. R.

Dar mai mult decât atât, chiar dacă actul sau gestul nu este făcut în public, dacă acesta s'a executat în un loc care ar puteà sau ar fi putut la un moment dat, prin dispoziţiunea localităţilor sau a împrejurărilor să fi fost văzut de cineva, încă după lege este ultragiu public la pudoare pedepsit de art. 262 C. P. R. Aşà dar trebue să fie ştiut şi bine stabilit că, pentru ca delictul de ultragiu public la pudoare să fie constituit, aşa cum îl înţelege art. 262. C. P. R. sau analogul său art. 330 C. P. F. trebue numai decât un act, fapt sau gest făcut în *public*, *accesibil* publicului sau chiar în un loc care, chiar dacă nu este public, faptele sau gestul impudic a putut să atragă privirile cuiva, din cauza imprudenţii sau lipsei de precauţiune a celor inculpaţi.

13. Curtea de casaţie din Franţa a admis că, publicitatea poate fi legată în mod absolut de natural de felul locurilor unde actul s'a săvîrşit: aşà de pildă, dacă ultragiul a fost executat în stradă sau în o piaţă publică, chiar dacă ar fi avut loc noaptea şi departe de privirile trecătorilor, el intră în sfera delictului de sub art. 262.

Publicitatea există nu numai în cazul când actul imoral a fo s văzut, dar chiar atunci când el prin neglijenţă, imprudenţă sau numai prin natura locului unde a fost comis, ar fi putut să fie întâmplător văzut de cineva [2]).

14. Exemplele următoare vor lămurì pe deplin, ceeace trebue să se înţeleagă după lege, prin ultragiu public la pudoare.

Un domn urinează în colţul unei strade, dacă din întâmplare ar trece cineva pe acolo şi l'ar vedeà, acel domn ar puteà să fie dat în judecată şi învinuit de ultragiu public la pudoare, căci a fost văzut sau ar fi putut fi văzut cu organele genitale descoperite.

Un domn X are relaţiuni sexuale cu nevasta sa legitimă, în

1) De notat că numai, actul, faptul sau gestul ruşinos constitue alături de publicitatea lui ultragiul public la pudoare; înjuriile sau insultele oricât de grosolane, deşi spuse în public, nu constituesc delictul de ultragiu public la pudoare.

2) Vezi o hotărâre a Casaţiei din Franţa din Mai 1863 şi altele identice în Dalloz Code pénal annoté. Paris 1881.

BIBLIOTECA CENTRALĂ

un vagon de drum de fier, sau în o cameră de otel; nimic mai natural, dar dacă uşà vagonului sau a camerei nu ar fi fost închise cu cheia, astfel că în timpul acestui act nimeni să nu poată pătrunde acolo, şi dacă aceştia prin faptul că nu au avut precauţiunea de a închde uşile, ar fi fost surprinşi de cineva, ar puteà să fie daţi judecăţii sub culpa de ultragiu public la pudoare; tot la aşà ceva s'ar fi expus dacă, deşi închizând uşile cu cheia, ar fi avut imprudenţa de a nu lăsà în jos perdelile dela fereastra camerii lor şi prin urmare să se expună de a fi văzuţi de acei care ar fi trecut chiar întâmplător şi fără intenţie, pe la această fereastră.

Un ultragiu public la pudoare ar mai existà atunci când de pildă, cineva s'ar desbrăcà şi ar rămâne gol în totalitate sau numai în parte, pentru a-şi face o toaletă intimă, chiar în camera sa proprie şi nu ar fi tras perdelele ferestrei sau ferestrelor care răspund în stradă, expunându-se astfel a fi văzut de cineva în această situaţiune. De acì rezultă că nu trebuie numai decât ca actul sau gestul să se fi executat în faţa uneia sau mai multe persoane cari vor fi mai târziu martori în faţa justiţiei, este destul ca acesta să fi fost executat în un loc care ar fi accesibil cuiva pentru ca delictul de Ul. P. să existe şi să fie pedepsit de art. 262 C. P. R.

In o cunoscută revistă franceză de medicină legală din 1899 [1] am găsit următoarele două cazuri de ultragiu public la pudoare, ambele urmate de condamnare cu închisoare şi amendă.

O artistă pariziană — o dansatoare de la varieteul Scala din Paris — a repetat în prezenţa unui cerc de intimi — dansurile pe care trebuià să le execute a doua zi, la varieteul unde era angajată. Dar de oarece aceasta se petreceà în cursul lunei August, pe nişte călduri tropicale, danţatoarea nu luase precauţiunea de a-şi pune un pantalon, care să-i acopere organele genitale. Dansând i s'a ridicat fustele mai mult decât trebuià, ferestrele erau deschise din cauza căldurii, aşa că unii trecători au văzut... ceeace trebuià numai presupus. Artista pentrù aceasta a fost dată în judeactă şi condamnată la 6 luni închisoare şi 200 lei amendă.

O prostituată Eugénie Vincent, a fost dată judecăţii şi condamnată la 24 ore închisoare, fiindcă a fost surprinsă în exerciţiul

1) Revue de Médicine légale et de jurisprudence médicale Paris 1899 p. 191.

funcţiunii sale, de un agent de poliţie, uşa rămânând din neglijenţă întredeschisă.

15. Am insistat cu oarecare detalii asupra elementelor publicitate şi intenţiune, fiindcă din punctul de vedere medico-legal ele au o mare importanţă, căci unii învinuiţi pentru a se disculpà, contestă existenţa intenţiunei şi chiar neglijenţa, invocând pentru apărarea lor, oarecare infirmităţi sau boli cronice, care i-a obligat la o imperioasă necesitate, în afară de orice intenţiune delictuoasă, de a se pune în o atare situaţiune, care face să crează pe agenţii moralităţii, în comiterea unui ultragiu public la pudoare.

Aceste fapte sunt şi intră în competinţa Medicului legist şi Judecătorul înainte de a-şi da hotărîrea, are datoria de a cere mai întâi examenul medico-legal al învinuitului şi numai în urma acestui examen, să se pronunţe în cunoştinţă de cauză.

16. Reiese dar în mod evident din cele spuse mai sus, precum şi din diferitele hotărîri ale curţilor de casaţie, că, pentru ca să existe un ultragiu public la pudoare prevăzut şi pedepsit de art. 262 C. P. R. sau 330 C. P. F. trebue:

a) Un act, fapt, sau gest, care prin natura lui a adus o ofensă moralităţei sau pudoarei;

b) Să prezinte caracterele publicităţii. După cum am menţionat mai sus, trebue ca hotărîrile judecătoreşti, să menţioneze neapărat existenţa acestor elemente, fără de care nu este delict, conform art. 262 şi notărîrea s'ar puteà casà, dacă nu se va fi prevăzut actul şi executarea lui în un loc public, sau accesibil publicului. In fine acea hotărîre trebue să însereze în întregime cuvintele de ultragiu public la pudoare, căci la caz contrar, dacă s'ar menţionà numai cuvântul ultragiu, acea hotărîre iarăşi s'ar puteà casà.

17. Trebuie însă de observat că în unele împrejurări, publicitatea sau aşa numitele locuri publice sau accesibile publicului, aşa după cum le înţelege legea, prezintă câte odată o greutate destul de mare, pentru a fi demonstrată, cu atât mai mult cu cât, Casaţia din Franţa prin diverse hotărîri din anii 1854, 1863, 1878 a admis oarecare restricţiuni, în această privinţă.

Astfel dacă există publicitate în înţelesul legei în materie de Ultragiu public la pudoare, atunci când cineva a fost văzut din întâmplare de o altă persoană în o situaţiune care ofensează morala publică, numai există **Publicitate** aşa cum o în-

ţelege legea, atunci când o persoană prin *curiozitate şi cu voinţă* a văzut sau a asistat la acte de felul acesta; exemplu: O persoană cuprinsă de o necesitate subită, îşi satisface nevoia rămânând pe jumătate gol într'un loc privat, dar adăpostit şi neaccesibil trecătorilor. Dacă ar fi văzut în această situaţiune de o persoană, care s'ar fi introdus în acel loc **într'adins**, sau fără să aibă dreptul de a intrà acolo, surprinzând prin urmare precauţiunile luate de prima persoană, în acest caz, nu există publicitate în înţelesul legei şi prin urmare infractorul, nu poate fi pedepsit.

Cu toate acestea, în cursul studiilor noastre împreună cu prof Brouardel am avut ocaziunea de a asistà la desbaterile unui proces de ultragiu public la pudoare, care s'a terminat prin achitarea prevenitului, deşi acuzaţiunea întruneà toate elementele acestui delict, iată cazul:

Un domn X voiajà noaptea într'un tren expres, care făceà peste 100 klm. pe oră şi care nu se opreà nicăeri. După un timp oarecare, călătorul resimţi o imperioasă necesitate de a urinà. El eşi în culoar dar nu găsi closet, în vagonul său; atunci ne mai putându-se reţine, a deschis uşa vagonului şi a urinat. Tocmai atunci un controlor în inspecţie îl văzù; el fu dat judecăţii, învinuit de ultragiu public la pudoare. Condamnat în prima instanţă, el fu achitat în apel pe motivul că „**nécessité ne connait pas de loi**, de oare-ce căile ferate erau datoare să aibă closete în un tren expres, nu erà vinovat călătorul. Cu alte cuvinte, publicitatea fiind un termen şi elastic şi variabil, **magistraţilor** aparţine dreptul de a statuà asupra acestui act în fiecare caz în parte.

18. Unii autori ca de pildă **Devergie** pretind că, de oarece aceste delicte sunt pedepsite de lege în mare parte, pentru faptul publicităţii, care în mod implicit necesitează mărturia unei alte persoane, delictul de ultragiu public la pudoare, cele mai de multe ori, nu este de competinţa Medicului-legist, că el nu trebue să se ocupe de ele şi că judecătorul va condamnà sau va achità, bazându-se nu atât pe faptul material, pe care în unele împrejurări nu-l poate nici controlà nici verificà, ci numai pe depunerea martorilor.

Noi, împărtăşind părerile Prof. **Tardieu, Brouardel** şi altora, nu admitem părerea prof. **Devergie** şi socotim că, dacă în unele împrejurări, ultragiul public la pudoare se poate do-

vedì numai prin martori, sunt și cazuri destul de numeroase în care aceste delicte fiind o urmare firească, fie a unei boale genitale cronice, fie a unei inversiuni sau perversiuni sexuale, consequența unei psicoze, judecătorul nu-și va puteà luminà conștiința și nu vá puteà luà o hotărâre în un senz sau în altul, decât după un examen medico-legal și constatarea cauzei care a determinat pe infractor, de a comite actul de care este învinovățit.

După cum se exprimă **Tardieu** [1]) în monografia sa asupra atentatelor la bunele moravuri. „Medicul legist nu va fi consultat în aceste diferite cazuri, pentru a dovedì existența delictului, ci pentru a aprecià și cântărì motivele, care pot implicà săvârșirea actului impudic și scuzele pe care le invoacă, sau le poate invocà infractorul, pentru a se desvinovăți. Aceste motive și aceste scuze trebuesc de multe ori căutate, în mentalitatea sau în fizicul autorului faptului, pe care numai medicul-legist le poate găsì și recunoaște". Paragraful 20 din capitolul III desvoltă mai pe larg cele de mai sus; acolo se va vedeà cum în unele împrejurări unele afecțiuni genitale, aduc după ele înaintea justiției pe unii indivizi care în adevăr, dacă au comis un pretins ultragiu la bunele moravuri, ei au făcut aceasta, împinși de o trebuință subordonată stării lor fizice, pe care numai Medicul-legist o poate recunoaște și aprecià.

19. Alin. 2, din art. 262 C. P. R. face să intre în categoria Ul. P. pe acei cari prin mijloacele enumerate la art. 294 C. P. R. ar comite un act pedepsit de acel articol; aceasta se referă în specie, la scrierile și ilustrațiile pornografice cari se distribue publicului, pe străzi sau în localuri publice.

Casația română (vezi Curierul judiciar No. 80 din 1908) a hotărît că, faptul de a vinde cărți poștale cu ilustrațiuni obscene, nu constituește un delict de presă, ci acel prevăzut de art. 262 combinat cu art. 294 C. P. R. iar pe de altă parte aceeaș curte a statuat că „obscene sau pornografice sunt toate acele gravuri, desemnuri, fotografii, scrieri etc., la efectuarea cărora, nu a domnit nici o preocupare artistică, ci numai intențiunea de a deșteptà gânduri lascive și a îndemnà la lubricitate (vezi Curierul jud. No, 20 din 1909).

Medicina legală a avut a se pronunță în această privință în Franța, în următoarea împrejurare: Se vindeà pe stradă niște

1) **Tardieu.** Etude Médico-légale sur les Attentats aux Mœurs-Paris 1867.

cărţi poştale obscene, cari reprezentau femei voalate la faţă, dar cari aveau coapsele şi organele genitale, aşa de larg deschise încât ochiul puteà pătrunde foarte departe: s'a bănuit că pentru a se fi ajuns la aşa ceva, desfacerea organelor genitale trebuià să se fi făcut prin mijlocul unui procedeu artificial, introdus în organele genitale. Această împrejurare îngreuià responsabilitatea fotografului, care intrà prin urmare în sfera atentatelor în contra bunelor moravuri. Magistratul instructor, a cerut o expertiză medico-legală, ca să verifice faptul; în urma raportului medico-legal, fotograful a fost achitat.

Pentru a termina capitolul legislaţiunii ultragiului public la pudoare, vom însera rândurile de mai jos, pe care le-am găsit în o revistă franceză de medicină legală[1]).

Unele femei galante luase obiceiul de a întruni dame şi tineri, în prezenţa cărora se petreceau scene de lubricitate, analoage cu acele de pe timpul decadenţii imperiulni roman. Asemenea acte constituind un ultragiu public la pudoare, Tribunalul şi Curtea din Nancy, le-a aplicat Art. 330 C. P. F. Dar Casaţia franceză nu a împărtăşit această părere, a casat cartea de judecată a Curţii din Nancy, sub cuvânt că, *legea nu are drept obligaţie de a reprimà viţiul, ci numai de a apărà morala publică*; (Cas. şedinţa din 14 Nov. 1902); această hotărâre a fost viu criticată de unii jurisconsulţi.

CAPITOLUL III.

CULPABILII DE ULTRAGIU PUBLIC LA PUDOARE

20. Cine comit de obicei Ut. P? 21. Conduita judecătorului faţă de un învinuit de Ut. P. 22. Două exemple-tip concernând acest atentat. 23. Precauţiunile ce trebuesc luate de Medicii-legişti şi de Judecători faţă de cei învinuiţi de Ut. P. 24. Ut. P. înfăptuit de degeneraţi, epileptici.

20. Diferiţii autori care s'au ocupat de **Ultragiul public la pudoare**, cuprind în acest capitol mai multe specii de delicte sau infracţiuni. In afară de actul calificat ultragiu public la pudoare propriu zis, aşà precum l'am definit noi la pag. 14, ei mai cuprind în această sferă şi alte genuri de delicte ca de

1) Revue de Médecine légale et de Jurisprudence Médicale. Paris 1905 p. 409.

pildă **Pederastia**, **Bestialitatea** sau diverse **Perversiuni ale simțului genital**. Noi nu împărtășim această părere și rămânând strict în sfera Ultragiului public la pudoare, astfel după cum l'am definit—act, fapt sau gest—pedepsit din cauza publicității lui, sau cel puțin al posibilității de a fi fost expus acestei publicități, vom cuprinde în acest capitol, numai ceea ce cu adevărat se poate calificà, ca ultragiu public la pudoare. Cu alte cuvinte, se vor clasa sub numele de Ultragiu public la pudoare numai acele acte, fapte sau gesturi amorale sau rușinoase, care s'au executat în condițiunile definițiunii formulată la pag. 16; celelalte acte ca bestialitatea, pederastia etc. făcând parte din altă categorie de fapte, vor fi tratate în capitole speciale.

Culpabilii de ultragiu public la pudoare, se pot împărți în trecategorii deosebite:

a) **Depravații vulgari** care conștienți de gravitatea faptului și neputând invocà nici o scuză, comit acest delict ca o sfidare contra moralității publice. Unele temperamente nerușinate din fire, ca urmare unei prinsori sau unui rămășag, comit intenționat un atare fapt.

b) **Bolnavii atinși de afecțiuni genito-uretrale**; adică acele persoane care comit acest act pedepsit de Art. 262 C. P. R. fără nici o intenție delictuoasă, ci numai ca rezultat al infirmității de care sunt atinși.

c) **Indivizii care sunt atinși de unele psicoze** și care comit acest act, rezultat al impulsiunii morbide de care sunt afectați. In cursul rândurilor ce urmează, noi nu ne vom ocupà de cât de categoriile infractorilor de sub literile *b* și *c*, cei de sub litera *a* eșind din domeniul medicinei-legale, pentru a fi judecați de diverse instanțe, fără însă a trece prin filiera Medicului-legist.

21. In unele împrejurări, se poate întâmplà ca cineva fiind inculpat de ultragiu public la pudoare, să invoace ca scuză o boală acută sau o afecțiune cronică, o infirmitate afectând cele mai de multe ori căile genito-urinare, sau regiunea ano-scrotală.

In asemenea condițiuni, judecătorul înainte de ași pronunțà hotărirea, trebuie să supună pe inculpat unui examen medico-legal, pentru ca să se încredințeze dacă scuzele invocate de învinuit, sunt reale sau sunt inventate, numai pentru trebuința cauzei și apărarea lui.

Următoarele exemple ce am cules din un memoriu publicat

de D-rul Laugier[1]) va face ca acest subiect să fie mai clar și mai explicit.

22. *Cazul I.* D-nul M... 56 ani, rentier, este arestat în o sală de reuniune publică. Agenții surprinși de atitudinea lui stranie, au pus mâna pe el și au constatat, dându-i într'o parte poala paltonului—că organele sale genitale erau scoase afară din pantaloni; jos pe parchet chiar lângă scaunul pe care ședea M. în momentul arestărei, erà o pată alb-galbenă de lichid gros.

Dat judecății și inculpat de ultragiu public la pudoare D-l M... pentru apărarea lui—recunoscând faptele exacte așà cum fusese raportate de agenți—a pretins că o boală veche cronică îl obligă, ori de câte ori se găsește în o sală de spectacol, concerte etc. și stà nemișcat la un loc un timp mai îndelungat, de a face ceea ce a făcut în seara când a fost arestat. Dânsul suferind de o intensă strictură a uretrei, de cistită purulentă cu ipertrofia prostatei, nu poate urina decât picătură cu picătură și la fiecare 2—3 minute. In asemenea condițiuni, când se găsește în o sală de spectacol, el nu poate să se scoale necontenit de la locul lui, pentru a evacua acele câteva picături de urină, așà că pentru a se ușurà, el adoptase sistemul de mai sus, acela de a-și scoate afară din pantaloni membrul viril și a lăsa să curgă din când în când, puțină urină; din această cauză a fost surprins în această poziție adaugă D-l M... iar nici de cum pentru a comite un ultragiu public la pudoare. Tribunalul ținand seamă de cele invocate, a delegat pe D-rul Laugier spre a examina pe inculpat și a vedeà dacă în adevăr cele spuse de acesta erau axacte; d rul Laugier examinându-l și constatând că în adevăr D-l M... suferea de stricturi uretrale etc. afacerea a fost clasată.

Cazul II. Numitul R... a fost arestat de agenți, fiindcă staționând prea mult în o vespasiană (guerită în stradă unde se urinează), făceà în același timp niște mișcări stranii și rușinoase; el cu mâna dreaptă își trăgeà penisul, iar pe cea stângă o vâra în anus. Arestat și inculpat de ultragiu public la pudoare, el nu neagă faptele, dar spuse că este obligat să facă ceeace a făcut, ori de câte ori vreà să urineze, pentru următoarele motive:

---

1) M. Laugier. Du rôle de l'expertise Medico-légale dans certains cas d'outrage public à la pudeur, in Ann. d'Hyg. et de Médecine-Légale Tome I. S. III Paris 1878.

In afară de stricturi uretrale şi ipertrofia prostatei, el mai aveà şi o enormă tumoare hemoroidală, fiind obligat să se screamă cu putere şi să tragă de penis, pentru a putea urinà. El erà obligat pe de altă parte să-şi susţină cu mâna stângă tumoarea hemoroidală, ca să nu iasă afară din anus, ceia ce îi cauza dureri foarte mari; pentru aceste motive el a fost surprins de agenţi şi dat judecăţii, sub învinuirea de ultragiu public la pudoare. D-rul Laugier insărcinat de tribunal a examinà pe numitul R şi constatând exact cele invocate de inculpat, acesta fost achitat.

23. Iată două exemple foarte sugestive de ultragiu public la pudoare, urmate de arestări şi judecăţi, dar terminate prin achitare, în urma examenului şi raportului medico-legal, prin care se constata că, în adevăr învinuiţii, erau atinşi de infirmităţile ce invocau pentru apărarea lor. Am puteà îmmulţì casurile de felul acesta din care s'ar puteà vedeà în ce anumite împrejurări bolnavi nevinovaţi, pot fi daţi judecăţii, inculpaţi de ultragiu public la pudoare şi recunoscuţi ca nevinovaţi, în urma unui examen medico-legal.

D-rul Laugier termină comunicarea sa, cu următoarele cuvinte pe care le reproducem textual:

"Trebue să ştie bolnavii atinşi de aceste infirmităţi genito-urinare sau ano-scrotale, care necesitează şederi mai prelungite în vespasianele publice, sau manopere speciale destinate pentru a uşurà emisiunea urinei, ca să ia cât de multe precauţiuni ca să nu fie văzuţi de nimeni şi prin urmare, să nu fie expuşi a fi daţi judecăţii şi învinuţi a fi executat un ultragiu public la pudoare.

"*Magistraţii* însărcinaţi cu instrucţiunea acestor afaceri care uneori sunt aşà de delicate, trebue înainte de a se pronunţà, să recurgă la un examen Medico-legal făcut de un specialist în materie; iar medici-legişti delegaţi de a examinà pe învinuiţi, să lucreze cu cea mai mare prudenţă şi chiar să ceară concursul unui specialist, în boalele căilor genito-urinare, fiindcă nu este tocmai uşor de a explorà canalul uretral a unui pacient şi drumurile false se pot foarte lesne determinà; în fine trebue să se ştie că, de la o expertiză complectă şi conştiincioasă depinde de multe ori, viitorul unui infractor şi onoarea sau dezonoarea unei amilii întregi.

Se întâmplă câte odată că, cel ce a comis un Ult. P. poate fi scuzabil, dacă se demonstrează că dânsul a executat acest act, sau sub imperiul unei forţe majore la care nu a putut rezistà.

sau pentru a scăpà de un pericol ce'l amenință; în acest caz sunt bolnavii citați mai sus de Laugier, atinși de infirmități, în al doilea caz ar fi persoana care ar eşì goală în stradă, pentru a scăpà de flăcările unui incediu; în ambele cazuri infractorul nu trebue să fie pedepsit.

24. Aceste ultragii publice la pudoare citate mai sus, sunt executate după cum s'a putut vedeà, de indivizi având liberul arbitru intact, dar fiind atinși de afecțiuni sau infirmităț care îi obligă de a executà acte de acele, care se pot luà drept ultragiu public la pudoare, făcut intenționat.

Dar alături de aceştia, mai există o altă categorie de indivizi care sunt perfect normali fizic, dar atinşi de diferite psicoze care fatalminte şi fără voia lor, îi împing pentru a comite acte, de acele cari intră în rubrica, ultragiului public la pudoare şi care sunt pedepsite de art. 262 C. P. R. O întreagă clasă de afecțiuni cerebrale se manifestează numai prin acte de acest gen, acte cari se execută în aşà mod şi în atare condițiuni, încât l'a un examen superficial, nu numai judecătorul, dar uneori Medicul-legist poate crede că cel învinuit, face parte din clasa **Depravaților vulgari** citați deja, şi ca atare îi pedepseşte conform cu Art. 262 C. P. R.

In afară de unii paralitici, unii demenți, unii epileptici comit acte de ultragiu public la pudoare, acte care săvârşite la începutul psicozei, sunt luate drept acte imorale făcute intenționat, ceeace au adus după ele condamnări nejustificate. Alături de cei de mai sus, ultragiul public la pudoare este executat de o clasă de indivizi care sunt atinşi de ceea ce **Laségue**[1]) a denumit **Exibiționismul**, o pérturbațiune a intelectului care lăsând intacte şi normale toate funcțiunile cerebrale, nu se manifestează decât prin acest exhibiționism, care după cum numele îl indică, însemnează exhibarea sau arătarea în public, a organelor sale genitale.

Dar de oarece indivizii care fac parte din clasa exhibiționiştilor, sunt cu toții afectați de această perversiune a simțului genital, ca rezultat al unei perturbațiuni cerebrale, vom descrie acest gen de ultragtu public la pudoare executat de exhibiționişti, la capitalul *Inversiunilor sau perversiunilor* sexuale din care face parte.

---

on mèdicalé Paris 1887.

CAPITOLUL IV

ATENTATUL LA PUDOARE FĂRĂ VIOLENȚĂ, ART. 263 C. P. R.

25. Textul Art. 263 C. P. R. în paralel cu Art. 331 C. P. F. 26. Definiția Atentatului la pudoare. 27. Deosebirea intrinsecă dintre Art. 263 și 331 C. P. F. 28. Elementele constitutive ale delictului prevăzut în Art. 263 C. P. R.

25. *Art. 263 C. P. R.* zice: „Orice atentat în contra pudoarei îndeplinit sau cercat fără violență, asupra persoanei unui copil de sex bărbătesc sau femeesc, de vrâstă mai mic de 14 ani, se va pedepsi cu închisoarea de la 2 ani până la 3 ani.

Art. 331 C. P. F. zice: Tout attentat à la pudeur consommé on tenté sans violence, sur la personne d'un enfant de l'un ou de l'autre sexe, âgé de moins de treize ans, sera puni de la réclusion.

Sera puni de la même peine l'attentat à la pudeur, commis par tout ascendant sur la personne d'un mineur, même âgé de plus de treize ans, mais non émancipé par le mariage.

Pentru un moment ne mărginim în a observà că, dacă aceste două articole sunt identice ca fond, ele se deosebesc prin mai multe puncte asupra cărora vom revenì în curând.

26. Dar să vedem mai întâi ce este un Atentat la pudoare cum se definește el? C. P. R. de astă dată ca și pentru Ultragiul public la pudoare este mut, nu definește atentatul. S'a intocmit astfel o definițiune de specialiștii medici-legiști, care a intrat în practică și care se admite și de jurisconsulți ca și de medici. Prin Atentat la pudoare prevăzut și pedepsit de Art. 263 C. P. R. se înțelege:

„Orice act impudic sau rușinos, executat de cineva asupra unei alte persoane, făcut nu numai în scopul de a-și satisface o plăcere sexuală, dar și ca răzbunare, ură, curiozitate sau ceva analog".

Dar înainte de a intrà în comentarea acestui articol, trebuie de observat un fapt, care are o importanță capitală și care deosebește cu totul Art. 262 de Art. 263 C. P. R. De unde în Art. 262, actul în el însuși săvârșit de inculpat, erà până la un oarecare punct, lăsat pe linia a doua și totul cristalizà îm-

prejurul **Publicității faptului**, publicitate care constitue, unul din elementele constitutive ale delictului, Art. 263 nu cere această publicitate; aci actul în el însuşi are gravitatea lui şi este vizat de legiuitor, fără ca să fie nevoe ca el să fi fost făcut în public, sau accesibil publicului; public sau ascuns publicului şi văzut numai de cele două persoane în cauza — victimă şi inculpat — legea prin art. 263 aplică pedeapsă.

27. In treacăt am menţionat dejà deosebirea ce există între art. 263 C. P. R. şi 331 C. P. F. dar din comparaţia acestor două articole din aceste două legislaţiuni, română şi franceză, care este adevărat au aceeaş bază şi sunt pornite din acelaş principiu, se poate vedeà încă mai bine, punctele ce le deosebesc. Mai întâiu art. 263 C. P. R. are un singur alineat, pe când art. 331 C. P. F. analogul lui, are două. Vrâsta victimei în C. P. R. este ridicată la 14 ani în C. P. F. este numai de 13 ani; în fine pedeapsa în C. P. R. este închisoarea până la maximum 3 ani, în C. P. F. inculpatul este pedepsit cu recluziunea. Cu alte cuvinte At. la P. după C. P. R. este considerat ca delict şi pedepsit ca atare, pe când după C. P. F. este considerat crimă. Care din aceste două articole 263 C. P. R. sau 331 C. P. F. este mai în concordanţă cu ceea ce se petrece de obiceiu, care este mai larg, mai uman, care este prin urmare mai echitabil?

Dintr'un punct de vedere, legea română este mai superioară deoarece a ridicat vârsta victimei la 14 ani, pe când cea franceză o reduce la 13 ani.

Este evident că în această privinţă legea română este superioară celei franceze, fiindcă în unele împrejurări, un copil la 14 ani îşi va da seama mai bine decât unul de 13 ani, de ceeace se va comite asupra lui, va puteà mai bine să reziste şi va înţelege mai cu uşurinţă actul nedemn la care — prin ademenire sau viclenie—deşi fără violenţă fizică, un individ va vroi să-l încerce asupra lui. In Anglia vârsta victimei este ridicată la 16 ani. Dar legea franceză este superioară celei române fiindcă pedepseşte acest act cu recluziunea, pedeapsă care vine imediat în ordinea gravităţei, după munca silnică pe timp mărginit şi apoi, fiindcă în alineatul al doilea al art, 331 C. P. F. se socotesc ca circumstanţă agravantă atentatul la pudoare, săvârşit chiar asupra unei persoane mai mari de 13 ani, în caz când aceasta nu este emancipată prin căzătorie, dacă inculpatul este

ascendentul victimei. Legiuitorul francez a vroit să se întărească încă și mai bine garanția de care trebue să se bucure orice persoană, care se află sub tutela cuiva și care din aceste împrejurări, poate aveà o ascendență morală asupra minorului.

28. **Elementele constitutive** ale delictului de Atentat la pudoare pedepsit de Art. 263 C. P. R. sunt:

a) *Actul ce constitue atentatul*, b) *Vârsta victimei*, c) *Absența de violență*.

După cum s'a văzut din definițiunea Atentatului la pudoare, acesta nu implică numai decât satisfacerea unei plăceri venerice și este calificat ca atare, orice act impudic, care aduce o ofensă pudicității unei persoane, chiar numai în scop de răzbunare, ură sau curiositate. Așà de pildă, faptul de a ridicà rochia sau fustele unei femei, chiar numai în scop de batjocură sau răzbunare, constitue un atentat în contra pudoarei pedepsit de Art. 263 C. P. R. Faptul de a atinge cu membrul viril sau numai cu mâna, organele genitale ale unei femei sau a unui bărbat, chiar fără nici o satisfacție venerică, constitue un atentat la pudoare, după cum intră în aceiași sferă de culpabilitate, faptul de a pune la cale, de a îndemnà pe un copil de orice sex — care nu'și dă socoteală de ceeace face—de a exercità acte de lubricitate.

De altfel acte de felul acesta, care nu sunt făcute pentru a satisface o plăcere venerică, ci în scop de batjocură, ură sau răzbunare, dacă sunt executate în public sau în un loc accesibil publicului, pot să constitue un **Atentat la Pudoare** față de persoana care l'a suferit, și un **Ultragiu public la pudoare**, față de acei ce au asistat sau au văzut cele petrecute. Prin urmare în unele cazuri se va aplicà Art. 262 în altele 263 C. P. R. Atentatul la pudoare presupune un **fapt concret** executat asupra unei persoane, care trebue să fie direct atinsă, nu numai spectatoare la lubricitățile unui individ oare-care; el trebue făcut cu intenție rușinoasă sau imorală, și nu se poate despărți de faptul material însăși.

Nu trebue să se confunde **Intențiunea** cu **Mobilul** care a determinat la inculpat, comiterea atentatului. Intențiunea zice **Garçon** este realizată, atunci când autorul atentatului contra pudoarei a comis faptul cu știință și cu cunoștință, scopul pe care și-l propusese de a ajunge la aceasta fiind juridicește indiferent. Fără îndoială atentatul la pudoare, va aveà în general ca mo-

bil o satisfacere venerică, dar delictul nu ar există mai puțin atunci când, culpabilul fără nici o intenție de lubricitate, ar fi vroit să se răzbune, sau să'și satisfacă o curiozitate asupra unei alte persoane.

Absența de violență constitue un element constitutiv al delictului prevăzut în Art. 263 C. P. R. deoarece atentatul la pudoare făcut cu violență, este pedepsit de articolul următor de Art, 264. Trebue dar pentru aplicarea art. 263 C. P. R. să se demonstreze că, atentatul s'a executat fără violență, chiar dacă el ar fi fost constituit prin relațiuni sexuale complecte, chiar dacă ar fi existat conjoncțiunea sexuală.

Vrâsta victimei constitue în fine, ultimul element constitutiv al delictului prevăzut de Art. 263; după acest articol, victima trebue să fie mai mică de 14 ani. Dar cu cât mai mică de 14 ani? Trebue oare ca ea să aibă de pildă 13 ani și câteva zile pentru ca să se aplice Art. 263, sau poate să fie și mai mare? Se poate aplicà acest articol, chiar atunci când se va demonstra, prin actele stării civile că, în momentul executărei atentatului, victima aveà 14 ani fără 4—5 zile? După o hotărîre a Casației române din 19 Aprilie 1889, intră în prevederile Art. 263 C. P. R. atentatul la pudoare comis asupra unei fete care nu are 14 ani împliniți, lipsindu'i 20 de zile [1].

Așà dar etatea de mai puțin de 14 ani împliniți, a persoanei contra căreia s'a comis atentatul la pudoare, constitue un element constitutiv al infracțiunii pedepsită de art. 263 C. P. când acest atentat s'a îndeplinit sau cercat fără violență, fiindcă atentatul comis fără violență, nu este pedepsit când persoana contra căreia s'a executat este mai mare de 14 ani. Casația română a admis că pentru aplicarea art. 263, instanța trebue să întrebe dacă victima în momentul perpetrațiunii faptului erà mai mică de 14 ani, vrâsta aceasta fiind după cum am spus mai sus, un element constitutiv al infracțiunii prevăzut de art. 263; care dacă nu ar există, adică dacă victima ar fi avut 14 ani împliniți, deliquentul ar fi rămas în afară de previziunile legei în ipoteza ce prevede. (Cas. II 1291/1902 Bucur.)

Art. 263 C. P. R. mai zice că atentatul contra pudoarei se pedepsește dacă este **cercat**, cu alte cuvinte legiuitorul a crezut că, este deajuns ca un astfel de act să fie numai *cercat* nu

1) Rădulescu și Ionescu. Codul penal adnotat p. 34 București 1911.

numai decât *îndeplinit*, pentruca infractorul să fie pedepsit. Prin urmare, în materie de atentat la pudoare, **Tentativa** este pedepsită ca şi îndeplinirea actului, trebue însă să se probeze că a fost cel puţin o tentativă, că a fost cel puţin un început de execuţiune, pentru ca infractorul să fie culpabil şi pedepsit de Art. 263 C. P. R.

Numai faptele preparatorii nu cad sub rigorile legei: aşà de pildă, a ademeni prin vorbe şi promisiuni pe o fată indicându-i chiar scopul acestor promisiuni, nu constitue atentatul la pudoare, nu este nici tentativă, nu este un atentat cercat. Dar de îndată ce este un început de execuţiune prin un act oarecare şi oricum ar fi el, atentatul cercat, tentativa există şi trebue pedepsită.

Garraud[1]) pretinde că chiar dacă actul s'a manifestat numai prin un început de execuţiune, el se poate considerà ca *îndeplinit*, de oarece pudoarea şi morala au fost ofensate.

Garraud adaogă că, chiar dacă inculpatul ar pretinde că el din propria lui voinţă s'ar fi oprit de a merge mai departe, de a consumà actul ce aveà intenţiunea de a comite, aceasta ar constituì dacă nu actul îndeplinit — *o tentativă sau cercare* — de atentat la pudoare pe care legea-l pedepseşte. Infractorul acestui atentat zice savantul penalist citat mai sus, poate fi comparat cu hoţul, care, a sustras numai o parte din suma de bani ce-şi propusese de a luà, iar nu suma întreagă; acesta este tot hoţ, deşi nu a furat tot ce a găsit în săltarul unde a băgat mâna fără drept.

Dacă prin urmare C. P. R. în art. 263 ca şi în cel următor, contrar practicei sale obişnuite, a menţionat atentatul la pudoare cercat şi l-a pus pe aceeaş linie cu atentatul îndeplinit aceasta a făcut-o pentru a exprimà că, în această materie, cercarea (tentativa) sau îndeplinirea lui (consumaţiunea actului) au acelaş caracter şi constituesc aceeaş infracţiune (Garraud [2]).

Casaţia română a admis că, pentru existenţa delictului prevăzut la art. 263 C. P. R. nu se cer alte condiţiuni în principiu general, decât să se fi săvârşit sau să se fi cercat un atentat (Cas. II 1647/909 Bucureşti).

Savantul nostru coleg de la Universitatea din Bucureşti regretatul prof. I. Tanoviceanu scrie cele ce urmează asupra acestui punct în magistralul său tratat:

1) Garraud. Droit pénal français, Tome V p. 73 Paris 1901.
2) I. Tanoviceanu. Curs de drept penal p. 259. Bucureşti 1911.

„Cu toate acestea dacă prin începutul de executare curmat prin voința agentului, nu se comite o adevărată tentativă dar actul comis întrunește elementele unei alte infracțiuni, evident că autorul urmează a fi pedepsit; C. P. I. din 1890 a înscris o dispoziţiune formală în acest sens (Art. 61) „Dacă se decide că actele de executare ale infracțiunei s'au făcut [illegible] mod voluntar, este supus numai la pedeapsa stabilită pentru actul executat când el constituește prin el însuș o infracțiune. *Garçon* merge și mai departe și zice: Les Tribunaux et les jurys ont un pouvoir discretionnaire et arbitraire, et pourraient sans violer la loi et sans s'exposer à la censure de la Cour de Cassation, punir comme tentative, un simple acte préparatoire. Il est également sûr que le désistement volontaire de l'agent ne le justifierait... [1]).

Trebue să atragem atenţiunea că, uneori actul de atentat la pudoare poate merge mai departe, poate fi constituit prin un act mai violent decât simpla tentativă, dar poate fi executat în condiţiuni pe care le vom descrie mai jos, încât nu lasă nici un semn, nu lasă nici o urmă asupra organelor genitale ale victimei, astfel că, Medicul-legist se găseşte câte-odată în imposibilitate de a puteà constatà ceva. Infractorul mărturiseşte, victima dă detaliuri complecte, martorii au văzut faptul şi cu toate acestea omul de ştiinţă, nu poate afirmà nimic, fiindcă în adevăr nu este nici un semn şi nici o leziune la organele genitale ale victimei. In asemenea cazuri, Medicul-legist nu trebue să fie animat de un falş amor propriu şi să coinchidă că există un atentat la pudoare; el trebue să explice judecătorului în ce anumite împrejurări pot survenì asemenea fapte, iar în concluziunile raportului medico-legal să zică: Fata X este virgină, nu este deflorată, aceasta însă nu împiedică ca ea să fi fost victima unui atentat la pudoare, care nu a lăsat nici o urmă asupra organelor genitale şi care nu se pot constatà sau „Fata X este virgină şi nu este demonstrat că dânsa a fost victima unui atentat la pudoare, de oarece în ziua examenului nostru din.... nu am găsit nici un semn, care să ne poată permite această afirmaţiune". Legiuitorul voeşte în toate aceste afaceri o demonstraţiune a faptului, aşà că medicul-legist trebue să pună

1) Tribunalele şi juraţii au o putere discreţionară şi arbitrară, putând fără a violà legea şi fără de a se expune la cenzură Curţei de Casaţie, să pedepsească ca tentativă un simplu act preparatoriu. Este iarăşi sigur că renunţarea făcută cu voinţă de infractorul însuşi nu ar justificà...

în concluziunile sale din raportul medico-legal, posibilitatea demonstrațiunei actului sau contrarul.

In C. P. R. se vede că art. 263 cuprinde un singur alineat; în art. 331 C. P. F. sunt două, cel de al doilea pedepsind tot cu recluziunea atentatul la pudoare săvârșit fără violență, asupra unui copil chiar mai mare de 13 ani, dacă actul s'a comis de o persoană, care este ascendentul victimei, în caz când aceasta nu este emancipată prin căsătorie. Legiuitorul român a făcut din acest alineat, care constitue în ambele legislațiuni o circumstanță agravantă, un articol special de lege, Art. 265 C. P. R. care se ocupă de atentatele la pudoare săvârșite de numiții ascendenți ai victimelor; acest articol cuprinde două alineate și infractorii sunt pedepsiți în un caz cu recluziunea, în celalt cu maximum muncei silnice pe timp mărginit.

CAPITOL V

ATENTATUL LA PUDOARE CU VIOLENȚĂ

29. Textul Art. 264. C. P. R. față de Art. 332. C. P. F. 30. Comparațiunea și deosebirele acestor două articole între ele. 31. Elementele constitutive ale infracțiunii cuprinsă în Art. 264. 32. Cum trebue să se înțeleagă cuvântul violență din punctul de vedere penal și medico-legal. 33. Un exemplu de controversă al înțelesului cuvântului violență în afacerea cunoscută Drama din strada Uranus. 34. Circunstanța agravantă ce cuprinde al 2 al. art. 264. C. P. R. 35. Tentativa în materie de Att. P. 36. Necondemnarea unui Att. P. nu exclude condemnarea de aceiași instanță judecătorească, a unui fapt concomitent.

29. Art. 264. C. P. R. zice; „Ori-cine va comite un atentat în contra pudoarei îndeplinit sau cercat cu violență, în contra unui individ de sex bărbătesc sau femeesc, se va pedepsi cu maximum închisorii".

„Dacă crima s'a comis în contra unui copil mai mic de 15 ani impliniți, culpabilul se va pedepsi cu recluziunea".

Art. 332. C. P. F. zice: Quiconque aura commis le crime de viol, sera puni des travaux forcés à temps".

„Si le crime a été commis sur la personne d'un enfant au dessous de l'âge de quinze ans accomplis, le coupable

subira le maximum de la peine des travaux forcés à temps".

„Quiconque aura commis un attentat à la pudeur consommé ou tenté avec violence contre dés individus de l'un ou de l'autre sexe, sera puni de la réclusion".

„Si le crime à été commis sur la personne d'un enfant au-dessous de l'âge de quinze ans accomplis, le coupable subira la peine des travaux forcés à temps".

(Vezi traducerea la pag....)

30. Comparând între ele aceste două articole, se poate vedeà cu uşurinţă atât deosebirele cât şi analogiele, ce există între ele.

In primul rând Art. 264 C. P. R. cuprinde numai două alineate, Art. analog 332 C. P. F. cuprinde patru. Cele din urmă două alineate ale Art. 332 C. P. F. constituesc întregul articol 264 C. P. R. dar se deosebesc între altele prin faptul că, după C. P. F. ambele culpe sunt considerate **Crime** şi se pedepsesc ca atare, pe când în C. P. R. infracţiunea primului alineat este considerată ca delict, aceea din al doilea alineat, este calificată crimă.

Cele două prime alineate ale Art. 332 C. P. F. care vorbesc despre **Viol**, nu există în C. P. R. violul după acest din urmă Cod, fiind cuprins tot în cercul atentatelor contra bunelor moravuri.

Dar dacă se citeşte cu atenţiune Art. 264 C. P. R. se vede uşor cât este de echivoc şi cum pretează la unele confuziuni regretabile. In adevăr după cum am spus mai sus, infracţiunea de sub. Alin. I este **Delict**, acea de sub alin. II este **Crimă**. Pentru ce aceasta? Oare atentatul săvârşit cu **violenţă** asupra unei persoane oricare i'ar fi vârsta, nu constitue el un atac odios, sălbatec care trebue pedepsit cu cea mai mare asprime? Atunci pentru ce această deosebire, pentru ce în primul alineat delict, şi numai în al doilea crimă?

Dar afară de aceasta, dacă se citeşte cu intonaţia cuvenită alin. II al acestui articol, iar pe de altă parte, dacă se ţine seamă cu stricteţă de regulele gramaticale, atunci s'ar păreà că reese cum că, legiuitorul a vroit să califice şi actul primului aliniat tot **Crimă** sau cel puţin tot ceva analog. In adevăr ce zice alin. II al acestui articol? El zice: **Dacă crima s'a comis**, etc. adică dacă crima de care vorbeşte alin. I s'a comis asupra unui copil mai mic de 15 ani etc. atunci pedeapsa va fi mai aspră. Cuvântul crimă la cine se referă el? La actul săvârşit de sub

alineatul I, adică la acelaş act săvârşit asupra unei persoane sau a unui copil mai mare de 15 ani împliniţi, la atentatul la pudoare săvârşit ca violenţă. Iată ce ne dictează şi logica şi bunul simţ cu toate acestea, *dura lex sed lex*, noi trebue să ne ţinem după textul legei şi să considerăm delict, atentatul la pudoare săvârşit cu violenţă şi Crimă acelaş atentat săvârşit asupra unui copil, mai mic de 15 ani împliniţi.

Dar oare **Violul** de care nu vorbeşte C. P. R. după care articol trebue pedepsit? Deşi ne vom întinde mai în detaliu asupra acestei chestiuni în paginile următoare, ne mărginim pentru moment a vorbi în câteva rânduri şi asupra acestei controverse.

Violul[1]) fiind un atentat la pudoare după C. P. R. va puteà intrà şi va puteà fi pedepsit uneori de Art. 263, alte ori de art. 264, după cum el se va săvârşì asupra unui copil mai mare de 14 ani, fără violenţă, asupra unui copil mai mic de 15 ani împliniţi, sau chiar asupra unui individ de orice sex şi de orice vrâstă, dar săvârşit cu **violenţă**.

Este oare logic aceasta? Cu siguranţă nu, lucru ce se va înţelege şi mai bine, când se va citi capitolul rezervat violului; capitolul următor.

31. Elementele constitutive ale atentatului la pudoare de care vorbeşte Art. 264 C. P. R. sunt: *a)* Existenţa unui fapt calificat atentat la pudoare; *b)* actul de **Violenţă** ilicit şi intenţionat.

Prima condiţiune a infracţiunii atentatului la pudoare pedepsit de Art. 264, este aceea a existenţii unui act contrar bunelor moravuri, întrunind toate caracterele generale ale atentatului la pudoare, care implică o acţiune mediată asupra corpului însuşi, a persoanei în calitate de victimă.

Numai cu această condiţiune actul săvârşit, va aveà gravitatea unui atentat.

A doua condiţiune, al doilea element constitutiv a criminalităţii prevăzut de Art. 264 C. P. R. este **Violenţa** sau după expresiunea lui Dalloz[2]) **Actele de violenţă ilicite**, înţelegându-se după jurisprudenţa de astăzi, prin expresiunea de acte

---

1) Noi nu împărtăşim de loc teoriile acestor rânduri, dar le expunem pentru complectarea tălmăcirii Art. 263 şi 264 C. P. R. cât şi pentru a puteà demonstrà încă mai bine, echivocul acestor două articole.

2) **Dalloz**, Code pénal annoté. Répertoire Paris 1881.

ilicite sau acte de violenţă ilicite, un act nelegitim, neautorizat de lege şi neconsimţit de persoana asupra căreia se execută.

32. Dar ce trebue să se înţeleagă prin cuvântul **Violenţă**, în ce consistă el, care sunt limitele sale, unde începe şi unde se isprăveşte violenţa aşà cum o înţelege C. P.?

Când actele de violenţă vor consistà în traume fizice, lovituri, echimoze, plăgi, zgârieturi, din care unele din ele după cum vom vedeà mai jos, sunt speciale atentatelor la pudoare şi poartă după expresiunea unori autori **Pecetia violenţii** în materie de atentat, ele nu constituesc nici o greutate de apreciat şi se vor consemnà în raportul medico legal ce va redactà medicul-legist, însărcinat cu examenul victimei.

Odinioară jurisprudenţa cereà în termeni generali că, pentru ca să existe **Violenţă** în senzul legii, trebuià să se constate şi să existe pe lângă leziunile notate mai sus şi o **Constrângere fizică**.

Mai târziu s'a revenit asupra acestui mod de a vedeà, s'a lărgit cadrul înţelesului cuvântului violenţă, şi majoritatea jurisconsulţilor, au admis că în multe cazuri aşà zisa **Violenţă Morală**, este suficientă pentru a constituì al doilea element de culpabilitate, pe care'l prevede Art. 264 C. P. R.

Şi în adevăr aşà trebue să fie, lucrul este uşor de înţeles, căci care copil de 11, 12 sau chiar 13 ani nu se va supune capriciilor murdare ale unui individ, atunci când acesta îl va înfricoşà sau îl va ameninţà? In asemenea cazuri violenţa fizică nu există, dar este înlocuită prin violenţa morală, care în asemenea împrejurări îi poate cu prisosinţă luà locul.

Dar celelalte cazuri de violenţă morală întreabă Dalloz, ca de pildă surprinderea sau înşelăciunea, nu constituesc un atentat sevârşit cu violenţă, aşa după cum îl înţelege legea în Art. 332. C. P. F. sau 264. C. P. R.?

Odinioară jurisprudenţa se pronunţase în senzul că surprinderea, înşelăciunea (viclenia) puse în joc pentru a comite un atentat. la pudoare, nu constituesc un act de violenţă, aşà după cum îl înţelege legea.

Astfel faptul de a fi abuzat de o femeie care dormeà şi care credeà că cel ce este lângă dânsa, este soţul ei legitim, nu constitue prin el însuşi un atentat la pudoare pedepsit de Art. 264, de oarece nu există violenţă. Astăzi însă o altă idee domină jurisprudenţa şi multe deciziuni au hotărît că, atentatele la pu-

doare, executate cu ajutorul înşelăciunii sau a surprinderii şi prin urmare contra voinţei victimei, sunt asimilate cu violenţa menţionată de Art. 264; faptul dar citat cu câteva rânduri mai sus, constitue astăzi un atentat la pudoare cu violenţă.

De asemenea faptul de a îmbătà o femeie, sau de a'i pune în alimente sau băuturi substanţe soporifice care să o adoarmă sau să'i suprime liberul arbitru şi voinţa, constituesc conform înţelesului legii, un act de violenţă.

Faptul că un medic a întrebuinţat pentru aşi satisface lubricitatea, manopere frauduloase, astfel că prin surprindere şi fără consimţământul persoanei ce a venit să l consulte, acesta ar fi executat asupra ei acte ruşinoase, constitue după jurisprudenţa actuală, un act de violenţă în sensul Art. 264 C. P. R. (vezi Garçon Code pénal annoté p. 854 şi afacerea dentistului Lévy de care vom vorbi în partea doua a acestei lucrări).

33. Pentru ca să se poată vedeà cum înţeleg unele instanţe actele de violenţă morală şi materială în materie de atentat la pudoare, pedepsit de Art. 264 C. P. R. vom rezumà pe scurt unul din cazurile cele mai cunoscute, petrecut în 1901 în Bucureşti întitulat **Drama din strada Uranus**.

In acea stradă locuia o doamnă Popazu împreună cu fiica ei Lili Popazu eroina dramei. Aceasta este luată la preumblare într'o zi, de o aşà pretinsă prietină a casei de femeia Nelly Bozianu. După o oră se întâlnesc pe stradă cu doi domni, cu care leagă conversaţie şi cu care se duc în mai multe restaurante şi berării. Către ora 10 seara în loc ca numita Nelly Bozianu, să conducă acasă după cum promisese pe copila Lili Popazu, care nu avea încă 16 ani, de conivenţă cu cei doi domni se duc la un hotel, unde după oarecare luptă şi rezistenţă, unul din ei încearcă să defloreze pe Lili Popazu care erà virgină. A doua zi fata Lili simţindu-se dezonorată de oarece i se răpise singura ei virtute, îşi descărcă un foc de revolver în cord, murind pe loc.

Dar ce se întâmplase? Intreaga companie fiind în bună parte ameţită de ceiace băuse în timpul zilei, individul care a voit să defloreze pe fata Lili, după o serie de încercări infructuoase, ejaculează, dar fără de a o fi putut deflorà. Spre nenorocirea acesteia, tocmai atunci venì şi menstruaţia fetei Popazu, menstruaţie pe care ea o confundă cu curgerea de sânge datorită ruperii himeneale; crezându-se deflorată şi dezonorată ea se sinucise; autopsia a găsit'o virgină. Primul procuror Trib.

Ilfov de acord cu d-l Hamangiu pe atunci jude-instructor, deschid acţiune contra inculpaţilor învinuiţi de atentat la pudoare, cu violenţă pedepsit de al. I Art. 264 C. P. R.

Afacerea s'a judecat de Trib. Ilfov S. II care achită pe preveniţi, pe o sumă de considerente contradictorii actului de punere sub acuzare, considerente pe care acel Tribunal le rezumă în următoarea sentinţă: (Sentinţa corecţională No. 1901, Audienţa de la 16 Octombrie 1901 [1]).

1) Elementele constitutive ale delictului de atentat la pudoare prevăzut de art. 264 C. P. R. sunt:

a) Atentatul care consistă în orice fapt exterior exercitat asupra unei persoane, cu intenţiunea de a jigni sentimentul pudoarei şi de natură a'i produce o astfel de injurie.

b) Violenţa.

Când se constată că asupra victimei, nu s'au întrebuinţat nici manopere viclene nici mijloace cari s'o facă a-şi perde dreapta judecată, nici vre-o violenţă morală sau materială, faptul nu intruneşte elementele prevăzute de art. 264 C. P. şi deci nu poate fi pedepsit.

3) Acolo unde nu e autor principal, nu poate fi complici.

Ministerul public făcând apel, afacerea s'a judecat de S. II Curtea de Apel Bucureşti (vezi decizia corecţională No. 1032 din 5 Noembrie 1901).

Curtea în unire cu concluziunile Primului procuror, admite apelul şi condamnă pe autorul principal al atentatului la un an închisoare corecţională, iar pe una din complice la 10 luni închisoare corecţională. Considerentele pe care s'a bazat Curtea pentru a motivà această hotărîre, sunt rezumate în următoarea sentinţă:

1) Pentru ca un atentat la pudoare să cadă sub aplicarea art. 264 C. P. trebue să se stabilească că a fost îndeplinit sau cercat cu violenţă, şi dovada violenţei materiale, poate să rezulte din echimozele găsite pe corpul victimei şi mai ales pe părţile intime ale corpului, în apropierea şi vecinătatea părţilor genitale, echimoze ce dovedesc lupta şi rezistenţa victimei.

---

1) D-l C. Hamangiu, fost Jude-Instructor Trib. Ilfov, a făcut în această afacere un foarte documentat rechizitoriu, găsind vinovaţi pe cei ce luase parte la ademenirea fetei Lili Popazu. In No. 58, 72 şi 79 Curierul Judiciar din 1901 şi No. 5 din 1902, se găsesc pe larg, rechizitoriile, cărţile de judecată, apelurile etc., ale acestei drame.

Afară de aceasta, pentru existența acestui delict, violența poate să fie și morală, și o întrebuințare de forță brutală, nu e indispensabilă pentru ca atentatul să fie pedepsit de legea penală, iar o violență morală ca aceea rezultând din administrarea unor substanțe narcotice sau unor băuturi alcoolizate, având de efect anihilarea sau chiar numai micșorarea voinței, este suficientă pentru a imprimà actului, caracterul penalității de oarece faptul, pe care legiuitorul a voit să-l pedepsească, este atentatul la pudoare, săvârșit fără sau în contra voinței une femei.

Astfel, faptul că victima, înainte de a fi dusă în localul unde s'a săvârșit atentatul, a fost dusă prin localuri publice unde i s'a dat să beà diferite băuturi alcoolice, constitue o violență morală, întru cât acest fapt, dacă nu i'a anihilat cu totul voința, totuși i'a micșorat'o.

2) Complicitatea este calificarea legală, dată faptelor secundare și accesorii faptului principal, care rămân independente de acest fapt, de oarece când participarea este directă, complicele devine co-autor, iar pentru ca art. 50 al. II din C. P. să fie aplicabil, este suficient ca delicventul să fi dat ajutorul său cu bună știință în împrejurările accesorii, care au preparat sau facilitat comiterea delictului. Așà, într'un delict de atentat la pudoare, faptul că o persoană a luat sub protecția ei pe victimă, sub cuvânt de a o duce la plimbare, a pus'o în contact cu atentatorul, a îndemnat'o de a primì propunerile lui, de a se duce prin localuri publice, spre a mâncà și beà și apoi de a merge împreună la otel, unde spre a dà exemplu, acea persoană s'a desbrăcat și culcat în pat cu o altă persoană, lăsând ca victima să se culce în celalt pat cu atentatorul, și atâtând prin lubricitatea ei, instinctele cele mai josnice ale victimei, toate aceste fapte fac ca aceà persoană să fie complicele autorului atentatului la pudoare, căci prin aceasta, acea persoană, cu bună știință a împins pe victimă pe povârnișul pe care trebuià să ajungă la necinstirea ei, înlesnind prin aceasta comiterea atentatului de către autor.

3) Nici chiar prin constituirea părții lezate, judecătorii nu pot să încuviințeze întrebuințarea desdăunărei sau a restituirei, pentru oricare alt sfârșit, decât pentru partea lezată, chiar când ar fi vorba de veri-o operă de utilitate publică,

Afacerea a mers în Casație și s'a judecat în audiența dela

19 Dec. 1901. Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie achitând pe toţi preveniţii, casează fără trimitere decizia Curţii de Apel din Bucureşti. Motivele de Casare sunt rezumate în următoarea decizie.

a) Analizarea şi caracterizarea faptelor constatate spre a şti dacă ele înfăţişază elementele juridice ale delictului imputat, este o lucrare de drept, pe care are a o controlà şi face şi Curtea de Casaţie, căci altfel sentinţele şi deciziile în materie penală şi ele ar fi supuse cenzurii Curţei de Casaţie.

b) In delictul de atentat la pudoare, pentru a existà violenţă în senzul cerut de art. 264 C. P. nu e suficientă constatarea de către instanţa de fond, a unor oare cari fapte ce ar puteà fi considerate ca constituind violenţa, ci trebue analizată condiţiunea fizică şi psihică a aceluia, asupra căruia se exercită violenţa. Astfel că dacă persoana obiectului atentatului consimte, numai poate fi voba de violenţă în sensul juridic cerut de Art. 264 C. P. R. Astfel s'a terminat această tristă afacere cunoscută după cum am mai spus sub numele de Drama din Strada Uranus, pentru care d. *C. Hamangiu* a făcut un strălucit rechizitor.

Cu tot respectul ce avem pe de o parte pentru Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie, i'ar pe de altă parte pentru lucrul judecat, noi ne unim cu părerea Curţii de Apel care condamnà pe inculpaţi, ca unii ce comisese atentatul la pudoare, aşà cum il prevede al. 1 al Art. 264 C. P. R. Susţinem această părere pe faptul că, în cazul fetei Lili Popazu, au existat atât *violenţa morală* acea de a fi condus'o fără voia ei, prin diferite localuri unde i s'a dat să beà vin şi alcool, cât şi *violenţa fizică* de oarece, fata Popazu deşi nu fusese deflorată, prezenta pe coapse şi la organele genitale, diferite leziuni de violenţă, iar pe cămaşa ei pete de spermă; toate acestea au fost constatate de Medicul-legist care a făcut autopsia fetei Popazu.

Camera de punere sub acuzare a Curţii de Apel din Craiova a împărtăşit în o afacere aproape indentică, părerea Curţii de Apel din Bucureşti [1]. Un individ a dat unei copile să beà, o cantitate de ţuică, după ce copila s'a îmbătat, individul a deflorat'o. Camera a motivat părerea sa pe următoarele considerente:

a) Atentatul la pudoare cu violenţă, consistă în faptul de a

1) Vezi Curier judiciar No. 10 din 6 Februarie 1905.

abuzà de o persoană contra voinţei sale, fie că lipsa de consimţământ rezultă pintr'o violenţă fizică sau morală, fie că rezultă din orice alt mijloc de constrângere sau de surpriză.

b) Astfel îmbătarea persoanei, asupra căreia s'a comis în urmă în stare de beţie, un atentat la pudoare, constitue o constrângere asupra sa, care face ca atentatul la pudoare să fie comis cu violenţă şi în fine considerând că, atentatul la pudoare cu violenţă consistă în faptul de a abuzà de o persoană contra voinţei sale, fie că lipsà de consimţământ rezultă dintr'o violenţă fizică sau morală, fie că rezultă din orice alt mijloc de constrângere sau de surpriză . . . etc. pentru aceste motive deschidem acţiune.

34. Art. 264 C. P. R. cuprinde două alineate calificând faptul de sub alin I delict, iar pe cel de sub al. II *crimă*.

Acest al doilea alineat vorbeşte de acelaş atentat, executat în aceleaşi condiţiuni dar asupra unui copil mai mic de 15 ani împliniţi. Aceasta constitue o *circumstanţă agravantă* a faptului pedepsit de Art. 264. Vârsta victimei trebue constatată din actele stărei civile şi pusă în o întrebare separată juraţilor, dacă în momentul perpetrărei actului de atentat la pudoare, victima aveà sau nu 15 ani împliniţi (Casàţia No. 290 din 18 Iulie 1883).

Dar în cea cea ce priveşte chestiunea vrâstei, mai avem de adăogat cele ce urmează:

Art. 263 C. P. R vorbind de vârsta victimei zice: mai mic de 14 ani, iar Casaţia a admis că intră în prevederile acestui articol, atentatul la pudoare comis asupra unui copil, care nu are 14 ani împliniţi, lipsindu-i până la 14 ani încă 20 zile; pe când, Aliniatul 2 al art. 264 zice: dacă crima s'a comis contra persoanei unui copil mai mic de *15 ani împliniţi* etc. cu alte cuvinte art. 263 vorbeşte de vârsta de 14 ani, pe când Art. 264 adaogă şi cuvântul împliniţi. Ce însemnează şi ce interpretare, se poate da acestei deosebiri de text?

Trebue oare pentru aplicarea art. 264 numai decât ca victima să aibă 15 ani împliniţi, nelipsindu-i nici o zi, sau se poate aplicà şi acì prin analogie, aceeaşi jurisprudenţă ca şi pentru Art. 263, adică să intre în prevederile Art. 264 atentatul la pudoare comis cu violenţă, asupra unei copile care nu are 15 ani împliniţi, lipsindu-i până la 15 ani 20 zile? Nu există nici o hotărîre specifică în acest sens, poate că prin analogie s'ar puteà aplicà aceeaşi jurisprudenţă, în tot cazul Casaţia ar aveà

a se pronunţă. C. P. F. este mult mai clar în privinţa vârstei victimei, fiindcă Art. 332 în cele patru alineate face să urmeze cuvintele 15 ani de cuvântul împliniţi. Pentru unii jurisconsulţi, pentru ca să se poată aplicà aliniatul II al Art. 264, trebue numai decât ca victima sa aibă 15 ani împliniţi ; o zi chiar dacă i-ar lipsì, nu s'ar puteà susţine că dânsa a avut 15 ani împliniţi, aşà cum scrie textul legei, căci în materie penală, nu se pot aplicà pedepse prin analogie, iar interpretarea textelor, trebue să fie făcută în mod strict şi în caz de îndoială, trebue să triumfe soluţiunea în favoarea inculpatului.

Dealtfel faptul vârstei victimei, ca şi chestiunea celor 14 sau 15 ani împliniţi, au importanţa lor în materie juridică, căci dacă Art. 263 pedepseşte atentatul la pudoare chiar fără violenţă, trebue pentru aceasta ca, victima să nu aibă mai mult de 14 ani, căci în caz când s'ar dovedì violenţa, atunci înculpatul este pedepsit conform Art. 264, oricare ar fi vârsta victimei, iar în caz când aceasta nu ar aveà 15 ani împliniţi, legiuitorul taxează actul de crimă şi-l pedepseşte, ca atare, (Alin. II din Art. 264.

35. Am văzut mai sus că art. 263 pedepseşte nu numai actul *îndeplinit* ci şi cel *cercat*, adică pedepseşte şi *tentativa* pe care o socoteşte suficientă, pentru a constitui delictul prevăzut de acest articol ; aceeaşi normă se va urmà şi pentru atentatul la puduoare cu violenţă [1]), căci legiuitorul a stabilit că tentativa de atentat la pudoare, constitue o infracţiune de un ordin particular, care nu este supusă regulelor generale ce cârmuesc tentativele ordinare. Această tentativă, conţine în ea însăşi circumstanţele necesare, pentru a putea fi pedepsită. Chiar dacă neîndeplinirea atentatului, ar fi fost datorită unui act săvârşit cu voinţa inculpatului, tentativa tot ar existà din moment ce ar fost violenţă, în actul prin care inculpatul a cercat de a executat atentatul ; aşà este în legislaţia franceză, tentativa de att. la pudoare este pedepsită ca şi crima însăşi. După **Garraud Faustin Helié, Blanche** în atentatul la pudoare cu violenţă, tentativa se confundă cu faptul insăşi. Prin singurul act de a cercà un atentat la pudoare cu violenţă, se săvârşeşte însăşi faptul plin, întreg şi consumat.

In legea română art. 38 şi 39 C. P., tentativa de crimă, adică orice început de execuţiune a crimei, de se va fi curmat din im-

1) Violenţa în acest caz intrând în înţelesul larg al cuvântului deja comentat.

prejurări, cu totul neatârnate de vroinţa autorului ei, se va pedepsi cu o pedeapsă mai mică, decât aceia ce s'ar fi cuvenit de s'ar fi executat crima; pe când dacă s'ar dovedi că executarea crimei de atentat la pudoare s'a curmat din vroinţa proprie a atentatorului, acest început de execuţiune nu se pedepseşte de legea noastră penală (Cas. 257 din 12 Mai 1872).

In aceeaş ordine de idei se admite că, s'a executat un atentat la pudoare şi prin urmare legea îl pedepseşte, atât atentatul ce s'a comis de o persoană asupra unui copil de sex bărbătesc sau femeesc, conform Art. 263 şi 264 C. P. R cât şi actele imorale, executate de un copil asupra persoanei aceluia care-l corupe sau desfrânează, vroind a-şi satisface pasiunile sale genitale, „Morala şi pudoarea copilului sunt deopotrivă *ultragiate* în ambele cazuri zic: Faustin Héliè, Blanche şi alţii căci, a-i face pe aceştia (pe copii) să servească de instrumente, pentru ca desfrânaţii să-şi satisfacă pasiunile lor murdare, este a comite un atentat la pudoare, pe care legea trebue să-l pedepsească, cu toate că inculpatul sau desfrânatul, este ca să zicem aşà pasiv în acest din urmă caz.

36 Pentru a terminà chestiunea atentatelor la pudoare *cu sau fără violenţă* pedepsite de art. 263 şi 264 C. P. R., sau analoagele lor 331 şi 332 C. P. F., trebue să mai vorbim şi de cazul în care, un individ acuzat de atentat la pudoare cu violenţă şi achitat de juraţi, în lipsă de probe suficiente ale actului material pe care medicul legist, din cauza examenului tardiv nu le poate precizà, mai poate fi dat din nou în judecată, pentru faptul comis, în faţa unei alte instanţe şi inculpat spre pildă de ultragiu public la pudoare.

Chestiunea este controversată; aşà în Franţa atentatul la pudoare săvârşit asupra unui copil mai mic de 13 ani (art. 331 C. P. F.), mai mic de 14 ani după art. 263 C. P. R., este constituit prin elemente legale, ce să deosebesc de acele prevăzute de art. 330 sau 262, care cuprinde ultragiul public la pudoare.

In adevăr, după cum am văzut în paginile precedente unul din elementele constitutive ale acestui delict, este **publicitatea** pe când atentatul de care vorbesc art. 331 şi 332 C. P. F., sau art. 263 şi 264 C. P. R., fără ca se aibă caracterul publicităţii, constituesc o atingere la morala şi la pudoarea victimelor, prin urmare faptul ruşinos, dăcă nu constitue atentatul la pudoare propriu zis, poate foarte bine, ţinându-se seamă de împrejură-

rile publicităţei, să fie taxat ca ultragiu public la pudoare şi pedepsit ca atare, deoarece ambele acte nu au aceeaş identitate (Dalloz Sup. p. 687 No. 34).

La noi Art. 383 din Pr. p. R. zice că, orice persoană achitată de un fapt oarecare, nu va mai puteâ fi dată judecăţei pentru acelaş fapt; ar urmà de acì ca individul achitat de juraţi pentru crima de atentat la pudoare cu violenţă, pedepsită de art. 264 C. P. R., să nu mai poată fi urmărit pentru delictul de ultragiu public la pudoare, (Art. 262) săvârşit în acelaş moment asupra aceleaşi persoane, când învinuitul comite atentatul la pudoare cu violenţă.

Acest fapt nu prevede toate cazurile, ce se pot prezentà în practică şi Casaţia a admis fără a se violentà Art. 383 Pr. p. R. că acelaş individ, achitat de juraţi de crima de atentat la pudoare cu violenţă, poate mai pe urmă să fie dat judecăţei şi urmărit în poliţie corecţională, învinuit de ultragiu public la pudoare (art. 262) sau de aţâţare, favorizare sau corupţiune pedepsite de art. 267 C. P. R., dacă actele incriminate prezintă caracterul ambelor delicte. Savantul nostru coleg de la universitatea din Bucureşti Dl. Prof. I. Tanoviceanu căruia ne-am adresat pentru a-i cere părerea asupra acestui punct a binevoit a ne da următoarele lămuriri. La întrebarea pusă de noi: *Individul dat judecăţii pentru viol ori atentat la pudoare şi achitat, mai poate fi dat în urmă în judecată, pentru delictul de ultragiu public la pudoare?* Chestiunea astfel formulată se pune juridiceşte în următorul mod, zice Dl. Prof. Tanovicianu:»

Individul achitat pentru o faptă mai poate fi dat în judecată pentru aceeaş faptă sub o calificare deosibită? Râspunsul este negativ spune Dl Prof. Tanovicianu, fără nici o discuţiune ori controversă la tribunalele corecţionale ori de simplă poliţie în ipoteză pusă; aceasta pe baza Art. 383. pr. p. r. care deşi pus la curţile cu juraţi, toată lumea admite că e general şi se aplică şi la tribunalele corecţionale şi de simplă poliţie. Adaog că tocmai la juraţi această chestiune se discută, însă acestă controversă nu va importà, ipoteza precedentă neintrând în competinţă curţilor cu juraţi. Motivul soluţiunei? Este că tribunalele corecţionale de simplă poliţie, au drept să schimbe calificarea faptei, nefiind obligate să se ţină de calificarea dată de partea civilă, ori de ministerul public.

Prin faptul că a achitat pentru o certă inculpaţiune, însemnează

că faptul nu cade sub prevederele nici unei legi penale, căci de ar fi căzut, nu ar fi avut decât să schimbe calificarea faptei şi să o pedepsească, de oarece ei au acest drept nefiind legaţi prin o greşită calificare. Casaţia franceză (Cass. 14 Oct. 1826) ca şi Curtea cu juraţi din depart. Vienne-Franţa, 23 Mai 1860, au emis părerea că, de oarece un Atentat la pudoare fără violenţă poate fi considerat ca un ultragiu public la pudoare, atunci când se poate demonstrà publicitatea, Curtea poate pune chestiunea ultragiului, în caz când s'a pronunţat achitarea infractorului de delict de atentat la pudoare fără violenţă, şi trimis în judecata tribunalului corecţional.

Dar achitarea unei acuzări de atentat la pudoare cu violenţă, poate să deà loc unei urmăriri în corecţional pentru delictul de **Răniri**[1]) **şi loviri**, săvârşite cu ocaziunea acelui pretins atentat?

Reproducem după tratatul *Briand*[2]) *et Chaudé* rândurile ce urmează, asupra acestui punct. „Victima fiind mai în vrâstă de 15 ani, leziunile de violenţă constatate de Medicul-legist, erau suficiente pentru a face ca atentatul să fie pedepsit. Dar întrebareà *unică* pusă juraţilor de prezidentul Curţii, întrebare ce conţineà şi faptul de atentat şi cel de bătaie (rănire sau lovire) fiind rezolvità negativ şi infractorul achitat de învinuirea atentatului, victima dădù în judecata tribunalului corecţional pe atentatorul său, pentru faptul de rănire şi lovire (bătaie) tribunalul la achitat şi de acest fapt pe următoarele considerente:

„Având în vedere zice tribunalul din Castelnaudary că violenţa este un element constitutiv al crimei de atentat la pudoare, de care nu se poate face abstracţie, fără ca să nu dispară şi crima de atentat însăşi, de oarece actul ruşinos şi violenţa constituesc un tot indivizibil, calificat de lege sub numele de atentat la pudoare". Având în vedere că între alte considerente, juraţii au răspuns negativ la întrebarea pusă lor, relativ la vinovăţia infractorului, şi că acest răspuns negativ se referă atât la actul ruşinos cât şi la violenţă, de oarece aceste două elemente sunt legalminte nedespărţite; Având în vedere că bătaia (rănirele şi lovirele) de care este învinuit numitul D, nu sunt altceva, decât violenţele care întovarăşesc orice atentat la pudoare, constituind primul

1) Răniri şi loviri adică bătaia pe care un individ o administrează victimei sale, în caz când aceasta rezistă.

2) Briand et Chaudé Manuel complet de Médecine Légale Tome I Paris 1879 p. 119.

stadiu al acestuia—mijloacele sale preparatorii—pentru aceste motive achită pe prevenitul D şi de rănirele şi lovirele ce pretinde victima E, că le-a suferit din partea lui D. Mergând în Apel, Curtea a fost de aceiaşi părere ca şi tribunalul citat mai sus.

Dar infractorul achitat de juraţi pentru atentatul la pudoare, poate fi condamnat la daune? Şi Curtea cu juraţi şi Casaţia franceză sau prounţat în mod afirmativ.

Curtea cu juri Ilfov, a fost de aceiaşi părere relativ la punctul de mai sus, căci iată ce găsim în Codul penal adnotat de *Hamangiu* şi *Sotir*, la pag. 218 ediţia din 1903 „Curtea cu juraţi este în drept a condamnà la despăgubiri, chiar când se dă un verdict de neculpabilitate de către juraţi, dacă prin deciziunea lor, nu se contrazice verdictul juriului. Astfel acuzatul, dat în judecată criminală pentru Att. P. poate fi condamnat de Curte la daune, pentrucă juraţii aveau să se pronunţe numai dacă există atentat cu violenţă, circumstanţă constitutivă a crimei; ceeace nu este indispensabil pentru aprecierea despăgubirilor (C. Jur. Ilfov 21 Dec. 1884; Dr. 29/84—85, p. 229).

Regretatul nostru coleg Prof. I. Tanoviceanu dela Universitatea din Bucureşti, întrebat de noi spre a ne da părerea sa asupra acestui punct, ne-a răspuns cu următoarele rânduri:

„Dacă fapta este aceiaşi, adică dacă e vorba de rănire prin viol, evident este aceiaşi ipoteză şi aceiaşi soluţiune. Dacă însă persoana violată n'a făcut reclamaţiune pentru bătaie—răniri şi loviri — cu ocazia violului şi nici ministerul public n'a relevat şi discutat acest punct în procesul de viol, evident că ar puteà fi dat în judecată acel individ şi i se va puteà cere despăgubiri, pentru că e vorba de altă faptă petrecută în acelaş timp, iar nu de altă calificare.

CAPITOLUL VI.

VIOLUL

37. Crima de viol nemenţionată în C. P. R. 38. Motivele care ne-au îndemnat a face din viol o crimă sui generis. 39. Definiţia violului. 40. Deosebirea dintre atentat la pudoare şi viol. 41. Consecinţele grave ale violului. 42. Elementele sale constitutive. 43. Tentativa în materie de viol. 44. Viol urmat de deflorare şi contaminare de boli venerice.

37. In paginile precedente am văzut că Art. 264 C. P. R. cuprinde numai două alineate şi vorbeşte de atentatele la pu-

doare săvârşite cu violenţă, pe când analogul acestuia art. 332 C. P. F. are patru alineate, cele două din urmă, compunând întregul articol 264 C. P. R.

Art. 332 C. P. F. în cele două prime alineate, vorbeşte de **Viol** care nu este menţionat în C. P. R. Ar urmà de aci că din un punct de vedere, atentatele în contra bunelor moravuri în C. P. F. sunt de şase specii, în C. P. R. numai de cinci. C. P. Italian în art. 331 prevede şi el violul pe care'l numeşte **Conguinzione Carnale** dar zice **dell'uno o dell'altro sesso** adică împreunarea corporală cu o persoană de orice sex, cu alte cuvinte C. P. I. face să intre şi pederastia în sfera violului.

La cursul nostru de Medicină Legală pe care'l predăm studenţilor Universităţii din Iaşi, urmăm clasificaţiunea C. P. F. adică după Ultragiul public la pudoare, după Atentatul la pudoare cu sau fără violenţă, studiăm şi *Violul* în un capitol deosebit [1]). De altfel violul este obiectul unei dispoziţiuni speciale din legea penală şi a unei pedepse mai severe, nu numai în C. P. F., ci şi în generalitatea codurilor penale din Europa, ca de pildă în C. P. italian, german, austriac, belgian, etc.

38. Pentru a legitimà modul nostru de a vedeà, demonstrând tot odată că legiuitorul român a făcut o omisiune regretabilă, cuprinzând şi violul în sfera atentatelor la pudoare ordinare şi nu i-a destinat un articol special, să începem mai întâi prin a defini acest act sau această crimă, căci astfel îl califică C. P. F. în art. 332: „Oricine va comite crima de Viol, etc.

Mai întâi un fapt reiesă, citind articolele 330—333 C. P. F., egiuitorul francez, dacă lasă să se înţeleagă în Art. 331 şi în ultimele alineate ale art. 332 că, aceste atentate sunt pedepsite ntră în categoria crimelor, în ceeace priveşte violul el accentuază şi mai mult asupra acestui punct căci el zice: quiconque aura commis le *crime de viol* etc., „oricine va fi comis *crima de viol*, cu alte cuvinte pare a vroi să specifice că violul este o crimă nu altceva, şi trebue pedepsită ca atare.

39. Dar deşi C. P. F. a consacrat un articol special menionând violul, acesta nu este definit, urmând aceiaş normă ca şi pentru celelalte atentate în contra bunelor moravuri: ce este Violul?

---

1) Dr. G. Bogdan. Programul analitic al Cursului de Med. Legală Iaşi 1909 p. 7.

Violul dela cuvântul latin *violare* a violà, a silui, este punctul culminant, este cea din urmă expresie al atentatului la pudoare, executat cu violență asupra unei persoane de sex femenin, zic unii autori, iar celebrul jurisconsult *Daniel Jousse* definește violul prin cuvintele: *Orice împreunare ilicită, executată cu forța și contra voinței unei femei, fată sau văduvă.*

Această definiţiune în care se oglindește părerea autorilor de pe vremuri, păcătuește prin faptul că s'ar puteà interpretà în mod prea absolut, ceea ce se înțelege astăzi prin expresiunile cu *violență* sau *cu forța*, care intră în definiţiunea violului, admisă de acești autori și generalizându-se faptul, s'ar puteà crede că, un viol nu poate să existe fără o întrebuințare *de forță* brutală, exercitată de agresor asupra victimei sale.

Aceasta este o greșeală, și dacă în adevăr crima de viol conține în sine în mod implicit un act de violență, care poate în unele împrejurări să fie constatat prin ceeace se numește *violența brutală*, se poate tot atât de bine — și chiar așà se întâmplà cele mai adeseori — să consiste în o violență în *sensul figurat* al cuvântului, ca de pildă o înșelăciune sau administrarea victimei unui narcotic, fapte care, departe de a fi ceeace înțelegeà *Jousse* sub numele *„cu forța"*, constituesc astăzi o violență, în sensul larg al cuvântului, calificând actul săvârșit tot sub numele de viol.

Este dar viol ori de câteori *liberul arbitru* al persoanei violate a fost anihilat, oricare ar fi mijlocul pentru anihilarea lui, dacă femeia a fost violată fără voința ei, voință ce i-a fost paralizată în un mod sau în altul. Aşà un bărbat ce are relațiuni sexuale cu o femee adormită de un somn profund, fie el natural sau artificial, comite un viol în senzul legii, deşi ca să zicem aşa până la un punct, actul a fost consimțit de femeia care fiind adormită socoteà că cel ce este lângă dânsa, este soțul său legitim; pentru aceasta *Garraud* ținând seamă de cele de mai sus, definește violul fără de a intercalà expresiunile lui Jousse *„faptul de a se comite împreunarea trupească cu o femeie fără participarea voinței ei;* iar din diferitele hotărîri ale Casației franceze, rezultă că violul este: *Posesiunea unei femei fără consimțimântul său, indiferent dacă această femeie este virgină sau deja deflorată, înțelegând prin cuvintete fără consimțimântul său, violența care după cum am văzut mai sus, poate fi diferită,* fizică sau numai morală.

Prof. Tardieu [1]) admiţând întotdeauna în viol elementul violenţei îl defineşte: Intromisiunea membrului viril în vaginul unei femei virgină, sau anteriorminte deflorată.

Combinând definiţiunile precedente, am întocmit şi noi o definiţiune pe care o profesăm la cursul nostru şi care este: „*Violul este Actul prin care un bărbat abuzează şi posedă o femeie fără voia ei, aceasta fie virgină sau deja deflorată*", violenţa fiind cuprinsă şi subinţeleasă prin cuvintele de abuz şi posesiune fără voia femeei.

40. In C. P. R. violul nefiind prevăzut, el este un atentat la pudoare şi fiindcă acesta presupune totdauna în mod implicit o violenţă, putem spune că violul se cuprinde în sfera Art. 264; aşà stau lucrurile în legislaţia română. Nu mai este însă tot astfel şi din punctul nostru de vedere, după cum nu mai este tot astfel şi din punctul de vedere medico-legal.

Atentatul la pudoare nu este numai decât violul, după cum acesta nu trebue să fie cuprins după părerea noastră în sfera atentatelor la pudoare, el trebue să constitue un act deosebit de aceste atentate, după cum stă în legislaţia franceză.

In adevăr, atentatul la pudore fiind după definiţiunea precedentă un act, fapt sau gest atingător la pudoarea sau ruşinea cuiva, este în general un atentat contra persoanei, un atentat contra corpului însuşi al acelei persoane. Dar el poate tot atât de bine să se fi mărginit numai la faptul de a fi ridicat hainele victimei, sau încă şi mai puţin să fi atins cu mâna pe deasupra hainelor, organele genitale ale presupusei victime. Acest act sau simplu gest, nu lasă în urma lui nici un semn fiziologic, aşà că atentatul la pudore cuprinde din punctul de vedere material cazurile cele mai diverse, cele mai uşoare ca şi cazurile cele mai grave, absenţa celei mai mici leziuni corporale, ca şi traumele cele mai grave şi mai dureroase.

Ţinta atentatorului în un atentat la pudoare zice *D-l A. de Busschere* [2]) consilier la Curtea de Apel din Bruxelles, fie ea pornită din curiozitate, gelozie, răsbunare sau depravaţiune este indiferentă, şi este destul ca atentatul să existe, şi ca actul să fie ilicit în senzul cuvântului explicat la pag. 54. Sexul victimei este iarăşi in-

---

1) Ambroise Tardieu. Etude Médico-légale sur les Attentats aux mœurs. Paris 1867.

2) A. de Busscherè. Congrès international de Médecine légale. Bruxelles 1910.

diferent ca şi acel al inculpatului, atentatorul ca şi victima pot fi de acelaşi sex ca şi de sexuri diferite.

Numai este tot aşà când este vorba de un viol, în acest caz actul nu se mărgineşte numai la un gest sau fapt, care poate atinge corpul persoanei sau numai hainele ei, violul merge mai departe, căci el fiind prin esenţa lui însuşi, un attentat *ilicit* la pudoarea victimei, interesează şi atinge persoana sau mai bine zis corpul însăşi, în părţile cele mai intime, cele mai ascunse şi cele mai ruşinoase ale acelei persoane.

Cel ce comite un viol are un scop determinat, care se deosebeşte de cel ce a comis un attentat la pudoare, prin faptul că cel dintâi caută să-şi procure numai decât, o împreunare trupească ilicită cu o femeie, fie ea virgină sau deja deflorată, pe când cel de-al doilea, nu are ca ţintă numai decât împreu narea

41. Dar violul se mai deosebeşte de atentatul la pudoare atât prin consecinţele sale cât şi prin faptul că, executat în totdeauna cu violenţă — fizică sau morală — poate aveà cele mai grave consecinţi pentru victimă, chiar dacă el este numai **cercat**, după cum se exprimă Art. 264, cu atât mai mult dacă el este ndeplinit.

In adevăr, un atentat la pudoare oricât ar fi el de ruşinos, presupunând spre pildă desbrăcarea unei femei şi arătarea ei goală în public, sau chiar mai mult atingerea organelor sale genitale nu numai de infractor dar şi de alţii, zdruncină cu siguranţă şi ruşinea şi cinstea victimei, dar atât şi din moment ce aceasta s'a acoperit cu hainele ale, atentatul la pudoare a încetat, el numai are nici o consecinţă, nici fiziologică nici biologică.

Numai este tot aşà şi în materie de viol, căci împreunarea bărbatului cu femeia poate dà naştere unui copil — unui bastard — care constituie şi o pată dar şi o sarcină pentru acea femeie, pe tot restul vieţii sale. Dar nu numai atât, o fată virgină poate fi violată şi atunci ea îşi pierde virginitatea din cauza violului, care constituiau cinstea, candoarea şi inocenţa ei, şi care poate-i constituesc singurul bun ce aveà, singura ei avere, singura ei mândrie. Oare este tot una a comite un atentat la pudoare ca mai sus, asupra unei femei oarecare dejà deflorată cu o reputaţie mai mult sau mai puţin elastică şi care ca să zicem aşà, nu a perdut nimic din acest viol şi a violà o fată

virgină, care din această cauză şi-a perdut virginitatea, fiindcă odată cu violul ea poate a rămas şi însărcinată? [1]).

Cu siguranţă nu, aceste două cazuri cari după C. P. R. sunt cuprinse în acelaş cerc şi pot fi pedepsite cu aceeaş rigoare, sau cu aceeaş blândeţe nu sunt indentice, nu se pot asimilà şi după părerea majorităţei legislatorilor, trebue să facă parte din altă categorie de fapte, pedepsite cu pedepse mai grele. După părerea noastră a zis d-nul de *Busschère* la congresul de medicină legală ţinut la Bruxelles în 1910 „dacă legiuitorul prin legi speciale contra atentatelor la pudoare, a căutat să proteje populaţia, împotriva acelora care voiau să atenteze la cinstea şi pudoarea ei, el prin dispoziţiuni mai aspre a căutat să pedepsească violul, fiindcă a vroit să asigure fetelor şi femeilor, o protecţiune specială contra actului care legitim în căsătorie, pătează în gradul cel mai sus, de îndată ce s'a executat în afară de căsătorie, cinstea acelei femei, integritatea ei, expunând-o a devenì însărcinată, dând astfel naştere unui copil natural, creând un bastard fără nume şi fără drepturi.

Din următoarea hotărâre a Trib. Romanaţi, ar reeşì că şi la noi, unii judecători împărtăşesc acest mod de a vedeà; în adevăr iată ce zice acel Tribunal în şedinţa din 8 Ianuarie 1907.

a) Legiuitorul român din 1865 şi 1874 nu a ţinut seamă la redactarea Art. 264 C. P. de modificările aduse textului francez din 1810 prin legile posterioare, astfel fiind urmează a se considerà ca fiind cuprins în prevederile acestui articol, atât atentatul la pudoare propriu zis, cât şi violul, încercarea izbutită sau nu, de a se folosì ilicit de o femee contra voinţei sale.

b) Art. 264, C. P. R. nefăcând nici o distincţiune relativ la persoana asupra căreia se comite faptul, urmează că atentatul la pudoare, poate fi exercitat asupra unei fete ce nu a fost virgină, ca şi asupra unei femei măritate sau văduvă.

c) Violenţa în atentatul la pudoare, având de scop de a anihilà voinţa persoanei contra căreia voim a ne impune voinţa noastră, ea nu consistă numai în mijloace de fapt, cum ar fi lovirile sau rănirile aplicate asupra corpului, ci orice mijloc care ar anihilà voinţa, cum ar fi ameninţarea prin un pericol ce ar

---

1) In un caz de viol şi deflorare pe care l-am văzut împreună cu Prof. Brouardel, o fată deflorată în urma unui singur raport prezenta: ruperi himeneale complecte, blenoragie, şancre moi, pediculi pubis, scabie şi rămăsese şi însărcinata.

atinge existenţa persoanei. Astfel fiind, ameninţarea cu arma, unită şi cu alte împrejurări de fapt, pot dovedì violenţa, deşi nu s'ar dovedì şi exercitarea unor mijloace altele de constrângere, ca lovirile sau rănirile, destul însă ca să fie dovedit că ea opus toată rezistenţa posibilă însă fără folos.

După cum se vede acest tribunal are aceiaşi părere ca şi curtea de Apel din Bucureşti, când a judecat *Drama din str. Uranus*, pe când tribunalul secţia II Ilfov a avut o părere contrarie.

Pentru ca să facem ca cititorii noştri, să fie şi mai pătrunşi de cele ce am spus relativ la gravitatea violului care nu poate fi cuprins după părerea noastră în sfera Att. P. vom face un paralel între aceste diferite crime şi delicte, deslușind pe cât posibil actele, pe care infractorii *le comit* în asemenea împrejurări.

Un ultragiu public la pudoare poate fi executat de mai multe persoane, dar poate tot atât de bine să fie executat şi de una singură ori care i-ar fi sexul; un individ poate ridicà în stradă fustele unei femei, comiţând astfel un ultragiu public la pudoare după cum femeia singură, poate să facă acelaş lucru şi să execute acelaş ultragiu; cu alte cuvinte acest delict poate fi executat de o singură persoană, sau de mai multe de orice sex.

Nu mai este tot aşà şi pentru atentatul la pudoare executat cu violenţă sau fără violenţă (Art. 263 şi 264 C. P. R. Aici trebue numai decât să fie cel puţin două persoane care să execute actul, sexul fiind indiferend. Un bărbat poate comite asupra unei femei un atentat la pudoare, după cum un bărbat poate executà acelaş act, asupra altui bărbat (pederastia este un atentat la pudoare) sau o femee asupra unei alte femei, sau chiar de o femee asupra unui bărbat. Un individ ce a atins organele genitale unei femei sau unuì bărbat, comite un atentat la pudoare, după cum o femee executând din ură sau depravaţiune acelaş act, comite asupra unei alte femei sau a unui bărbat şi ea un atentat la pudoare. Cu alte cuvinte pentru executarea unui atentat la pudoare, trebue conlucrarea expresă a cel puţin două persoane de acelaş sex sau de sex deosebit; actul fie săvârşit în public sau în ascuns. Aceasta deosebeşte încă atentatul la pudoare de ultr. public la pudoare care pentru ca să existe, trebue numai decât să fi fost făcut în public sau în un loc accesibil publicului.

Pentru crima de viol, se cere neapărat execuţiunea actului de un bărbat asupra un femei şi împreunarea lui cu aceasta ; aci dar trebue numai decât două persoane, o femeie şi un bărbat acesta din urmă având rolul atentatorului activ. Numai un bărbat poate comite violul, o femeie nu, chiar dacă aceasta prin înşelăciune, ar face ca un individ să aibă relaţiuni cu ea. Autorii citează cazul unei femei care în timpul nopţei şi în întuneric s'a culcat lângă un bărbat însurat, acesta fiind cam ameţit devin şi pe jumătate adormit, are relaţiuni sexuale cu femeea ce era lângă el crezând că este...., soţia lui : deşteptându-se vede eroara (ei bine acest act a fost taxat de atentat la pudoare comis de femee asupra bărbatului, iar nu de viol, o femee dar, nu poate violà ci numai comite un atentat la pudoare.

42. Crima de *Viol* cere îndeplinirea a trei elemente constitutive : *a*) împreunarea sexuală ilicită între un bărbat şi o femeie, *b*) violenţa sau lipsa de consimţământ al femei, *c*) intenţia criminală a inculpatului.

Impreunarea sexuală trebue să existe numai decât, pentru ca să constitue violul şi să se fi executat de un bărbat asupra unei femei, căci după cum am mai spus dejà, o femeie nu poate violà, iar împreunarea sexuală între doi bărbaţi se numeşte pederastie şi este şi ea cuprinsă în C. P. R., tot în sfera atentatelor la bunele moravuri.

Al doilea element constitutiv al crimei de viol, este violenţa. Când aceasta consistă în leziuni corporale, dânsa nu constitue nici o greutate pentru a se recunoaşte, dar cele mai de multe ori, violenţa se rezumă numai la o lipsă de consimţământ, ca de pildă violul sub imperiul unei ameninţări de moarte, a unei înşelăciuni, a îngerării unui narcotic, adică a suprimării liberului arbitru al victimei.

Tot în cercul acesta se cuprinde şi violul, executat asupra unei femei în stare de hipnotism provocat de agresorul ei, cât şi atentatul executat asupra unei demente sau alienate.

Atentatul la pudoare sub influenţa hipnotismului, constituind o chestiune din domeniul pur ştiinţifie, va fi tratat în partea a doua a acestei lucrări, iar violul sau atentatul la pudoare asupra unei demente sau alienate, chestiune care erà odată controversată, este acum pe deplin stabilită şi violul asupra unei astfel de bolnave, este socotit ca atentat la pudoare cu violenţă.

In adevăr zice Curtea din Orléans, dacă se admite că este violenţă ori de câte ori agresorul întrebuinţează viclenia sau intimidarea, cu atât mai mult trebue să se admită violenţa, când atentatul are loc asupra unei demente, căci violenţa morală presupune că lucrează în cunoştinţă de cauză *coacta voluit sed voluit*, pe când alienaţia mintală poate suprimà în totalitate liberul arbitru şi conştiinţa de sine. Ministerul public trebue să aducă dovadă că victima a fost dementă, dar odată această probă stabilită, violenţa există şi infractorul intră în categoria Art. 264 C. P.

43. Am văzut la cap. I cum stă chestiunea tentativei în materie de atentat la pudoare pedepsit de Art. 264, să descriem în câteva rânduri şi tentativa în materie de viol, admiţând un moment că ar fi şi în C. P. R, un articol special care'o pedepseşte. *Dalloz* [1]) reproducând după Buletinul Casaţiei franceze rândurile ce urmează, în ceeace priveşte tentativa de viol le reproducem şi noi exact aşa precum le-am găsit în tratatul Briand et Chaudé [2]) p. 113 adaptându-le legislaţiunii române «In ceeace priveşte *Violul*, tentativa nu este asimilată crimei însăşi, de cât atunci când circumstanţele prevăzute de Art. 2 C. P. (Art. 38—39 C. P. R.) se găsesc înfăptuite în specie, adică atunci când tentativa (cercarea după C. P. R.) manifestată prin un început de execuţiune n'a fost suspendată, sau nu ş'a îndeplinit scopul, decât prin împrejurări independente de vroinţa infractorului «Intre atentatul la pudoare şi viol, există o deosebire care rezultă din natura însăşi a lucrurilor: atentatul la pudoare nu este un fapt complex, compus din fapte succesive, este în deajuns un singur act violent pentru a-l constituì, cu condiţia ca să se găsească în acel act, elementele contrarii ruşinei sau pudoarei. Imprejurarea că învinuitul s'a abţinut spontaneu de a executà mai departe atentatul, poate până la un oarecare punct să scază gravitatea faptului, dar nu poate împedeca de a nu fi el însuşi o crimă distinctă şi complectă. Prin urmare se înţelege că regulele generale în materie de tentativă, nu se aplică acestei crime, care este înfăptuită, din moment ce a fost cercată.

Numai este tot aşà şi în ceeace priveşte violul. Pentru a-l comite, trebue o serie de acte violente cu un scop determinat,

---

1) Dalloz. Code Pènal annotè I. I. p. (Cass. 28 Decembrie 1843—30 Mai 1850.

2) Briand et Chaudé. Tome I. p. 113.

scop care poate să nu fie înfăptuit, sau din cauza rezistenței victimei, sau din cauza dezistării voluntare a infractorului. Prin urmare tentativa se deosebește de crima consumată, ceeace face că nu este nici un motiv, pentru a nu se aplicà acì regulele generale ale tentativei. Tentativa de viol trebue dar să fie pedepsită ca și violul însăși, când tentativa (cercarea după C. P. R.) întrunește caracterele prevăzute în art. 2 C. P. (Art. 38—39 C. P. R.), în acest caz pedeapsa violului trebue aplicată, iar nu pe acea mai puțin severă a atentatului la pudoare».

Lăsând pentru un moment la o parte terenul jurisprudenții, pentru a trece pe acel medico-legal, ne întrebăm oare la ce și când se poate aplicà calificativul „**Tentativă**" (cercat în C. P. R.)? Care este echivalentul, care este analogul său, din punctul de vedere medico-legal? Când îl poate aplicà judecătorul în hotărîrea sa? Când acesta poate admite că asupra fetei X s'a perpetrat numai o tentativă de viol, fără de a se fi consumat?

In adevăr Medicul-legist când găsește mai multe ruperi sau chiar numai una dar complectă a himenului, el va scrie în concluziunile raportului său Medico-legal: „*Fata X este deflorată*". Dar atunci când găsește o rupere necomplectă a himenului, adică atunci când găsește o rupere care interesează o singură margine a foliolei himenale, fără ca ea să intereseze întregul parenchim al acesteia, adică fără ca ruperea să meargă până la inserțiunea himenului pe inelul vulvo-vaginal, concluzia lui va fi: „*Fata X este incomplect deflorată*". În asemenea caz, va fi o tentativă sau un viol consumat?

Dacă din desbateri se va demonstrà că infractorul a curmat împlinirea desăvârșită a violului—ceeace se poate prezumà din concluziile raportului medico-legal — prin însăși voința lui proprie, atunci poate fi o simplă tentativă, care conform cu Art. 38 C. P. R. s'ar puteà pedepsì cu un grad mai jos; în tot cazul Casația franceză (Cass. 21 pluv. an. XI) a zis că atunci când un individ, este acuzat tot odată de viol și de tentativă de viol, Prezidentul Curții trebue mai întâi să pună juraților întrebarea dacă violul a fost consumat, și pe urmă pe aceia dacă a fost numai tentativă, cu circumstanțele care o caracterizează — în cazul când jurații răspund negativ la întrebarea violului consumat.

In C. P. R. nevorbindu-se de viol, acesta trebue neapărat asimilat cu atentatul la pudoare executat cu violență, așà cum

îl prevede Art. 264, iar pe de altă parte, după generalitatea autorilor, de oarece tentativa este echivalentă în acest caz cu un început de execuţiune, trebue să se deroge dela regulele generale concepând tentativa şi să se pedepsească ca atentatul desăvârşit, începutul de execuţiune în materie de atentat la pudoare, trebuind a fi socotit ca şi crima înfăptuită.

44. Dar noi în materie de viol, adică în cazurile de atentat la pudoare cu violenţă, am merge şi mai departe şi am propune un articol special în C. P. care să pedepsească cu un grad mai sus, violul urmat de *deflorare*, decât acel săvârşit asupra unei femei ce erà dejà deflorată, căci cea dintâi pe lângă că suferă ofensa violului, îşi mai pierde şi virginitatea. In aceiaş ordine de idei am cere o pedeapsă mai gravă, pentru violul sau atentatul la pudoare complicat de *contaminarea victimei de o boală venerică*. Bine înţeles părerile noastre ne aparţin, sunt ale noastre proprii, constituind simple propuneri; până la înfăptuirea lor trebue să ne ţinem *ad literam* de textul legei actuale, fără a ne puteà abate de la ea.

CAPITOLUL VII

CIRCUMSTANŢELE AGRAVANTE ALE ATENTATELOR CONTRA BUNELOR MORAVURI

45. Generalităţi asupra Circumstanţelor agravante. 46. Comentarea Art. 265 C. P. R., faţă de Art. 333 C. P. F. 47. Ce se înţelege 'după lege prin ascendenţi, cine trebue consideraţi ca atare. 48. Cine sunt persoanele care au autoritate asupra victimelor de Att. P. 49. Autoritatea institutorilor. 50. Idem a servitorilor. 51, Autoritatea celor ce sunt funcţionari ai unui cult, preoţi, etc. 52. Pluralitatea infractorilor în materie de Att. P.

45. In paginile precedente şi în special la Cap. V am menţionat pe scurt cum că Art. 264 C. P. R. cuprinde în al doilea alineat, o circumstanţă agravantă al atentatului la pudoare, pedepsind şi calificând actul Crimă. In paginile următoare, ne vom ocupà mai pe larg de aceste puncte, care îngreuiază situaţiunea infractorului.

C. P. F. stabileşte *trei circumstanţe agravante* ale atentatelor contra bunelor moravuri şi anume: *a*) vârsta victimei; *b*) calitatea infractorului care a comis atentatul; *c*) pluralitatea

agenţilor culpabili; C. P. R. mai adaugă una; *moartea victimei* rezultat al crimelor prevăzute la Art. 263, 264 şi 265 ale acestui cod.

Art. 262 şi 263 C. P. R. au elemente constitutive fără a aveà circumstanţe agravante; pedeapsa este aceiaşi, ori în ce mod s'ar perpetrà actul, afară numai dacă nu ar fi survenit moartea, după cum o prevede Art. 266 C. P. R.

Vârsta victimei mai mică de 14 ani, de care vorbeşte Art. 263, face parte din elementele constitutive ale acestui articol, care conform Casaţiei române [1]) Camera de punere sub acuzare trebue să o stabilească, prin mijloacele permise de lege. Prezidentul trebue să menţioneze în hotărîrea sa că, victima erà mai mică de 14 ani în momentul în care s'a înfăptuit atentatul, căci această nemotivare atrage după dânsa Casarea [2]).

Aceasta ne îndreptăţeşte de a mai atrage atenţiunea şi asupra faptului că, întrebările puse de prezidentul Curţii cu juraţi, trebuesc să fie astfel formulate, în cât elementele esenţiale ale crimei, precum le prevede C. P. să fie cuprinse în întrebarea pusă. Prin urmare nu e de ajuns să se pună juraţilor numai întrebarea: Inculpatul X este el vinovat de a fi comis un atentat etc., ci trebue zis: Inculpatul X este el vinovat de a fi săvârşit asupra numitei Y un *atentat în contra pudoarei?*, la din contră verdictul se poate casà [3]).

46. C. P. F. în al doilea alineat al Art. 331 precum şi întregul art. 333, vorbeşte de atentatele la pudoare executate de aşà numiţii *Ascendenţii victemelor*. C. P. R. are un singur articol în această privinţă care este Art. 265, cuprinzând două alineate. Primul alineat al Art. 265 C. P. R. este o traducere fidelă a art. 333 P. F. şi nu diferă decât prin genul pedepselor. In C. P. R. in un caz, pedéapsa este maximum recluziunii, în celalt caz, pedeapsa este munca silnică pe timp mărginit, pe când în C. P. F. uneori este aceasta din urmă pedeapsă, alte ori munca silnică pe viaţă.

Al doilea alineat din Art. 265 C. P. R. constitue o nouă circumstanţă agravantă, care ridică pedeapsa la maximum muncei silnice pe timp mărginit.

Un atentat la pudore a fost comis cu sau fără violenţă, el

1) Cas. II, 12 Noembrie 1884, B. p. 944.
2) Cas. II, 23 Iuuie, B, p. 824.
3) Cas, II, 3 Dec. 1896. B. p. 1658.

se pedepseşte în conformitate cu Art. 263 sau 264. Dacă însă inculpatul intră în categoria persoanelor de care vorbeşte Art. 265, dacă însuşeşte vre unul din aceste calificative, aceasta constitue o circumstanţă agravantă şi se pedepseşte cu maximum recluziunei, ori-care ar fi sexul victimei. Iar dacă victima este mai mică de 15 ani, inculpatul se va pedepsì cu maximum muncei silnice pe timp mărginit. Prin urmare pentru a se puteà aplicà pedepsele agravante din Art. 265 C. P. R. trebue să se constate că prevenitul, intră în vreuna din categoriile de persoane enumerate de acest articol (Cas. II 28 Iulie 1876 B. p. 274). Acum se naşte întrebarea ce trebue să se înţeleagă prin cuvântul *ascendent* al unei persoane, unde începe *ascendenţa* şi unde se termină ea.

47. In rândul întâiu, având în vedere diferitele hotăriri judecătoreşti şi Casaţia franceză ca şi cea română, între *ascendenţi*, se cuprind toţi acei care sunt uniţi cu victima prin o înrudire în linie dreaptă, rezultând din o căsătorie legitimă cum sunt spre pildă tata, mama, bunicul, bunica. De observat cum că calitatea de ascendent în C. P. R. ia în tot deauna caracterul circumstanţii agravante; nu este tot aşà şi în C. P. F. unde din cauza al. 2 Art. 331, calitatea de ascendent face parte din elementele constitutive ale crimei.

Dar mai mult decât atât, s'a admis că intră în categoria ascendenţilor legali, tata, mama, bunicul şi bunica unui copil, care fără de a fi copilul lor propriu, el este infiat sau legitimat. Dacă prin urmare s'a comis un atentat la pudoare asupra unui copil natural dar recunoscut, tata, mama, bunicul şi bunica intră în categoria ascendenţilor legitimi, aşà cum îi înţelege legea şi culpabilii vor fi pedepsiţi conform Art. 265.

Nu mai este tot aşà şi în ceea ce priveşte atentatul la pudoare sevârşit asupra *copilului natural nerecunoscut*. S'a susţinut că în acest caz, tatăl prezumat nu intră în categoria ascendenţilor aşà cum îi înţelege Art. 265, fiindcă nu sunt uniţi cu victima prin nici o înrudire legală; în orice caz cuvântul de ascendent prevăzut la Art. 265 nu cuprinde ascendenţii prin alianţă şi în special socrul sau soacra. De altfel nu are nici o importanţă acest fapt pentru C. P. R. fiindcă, chiar dacă s'ar dovedì ,că prevenitul nu este ascendentul legal al victimei, de sigur că el va intrà în categoria celor care au autoritate asupra ei şi prin urmare va primì aceiaşi pedeapsă.

Cuvântul de ascendent care şi de astă dată s'a românizat fără a se traduce, a fost copiat de legiuitorul român din C. P. F. reformat în anul 1832. Această expresiune nu se găseà în codurile precedente care conţineau numai pe acel generic de *autoritate*. C. P. F. din 1811 ziceà că, atunci când cel ce aveà *autoritate* asupra victimei, comiteà asupra ei un atentat la pudoare, aceasta constituià o circumstanţă agravantă, care trebuià pedepsită, cu pedepse mai severe.

Această jurisprudenţă însă s'a lovit de unele păreri contrarii ale curţilor cu juraţi, care susţinuse că părintele (tatăl) ne mai având *autoritate* asupra copilului său major, nu mai erà pasibil de nici o pedeapsă, în caz când el ar fi comis un atentat contra pudoarei, asupra fiicei sau fiului său. Pentru acest motiv în codul din 1832, legiuitorul francez a introdus şi cuvântul de *ascendent* pe care l'a adoptat şi legiuitorul român, de unde rezultă astăzi, că dacă învinuiţii sunt ascendenţii persoanei asupra căreia s'a comis atentatul la pudoare, *oricare ar fi vârsta victimei*, aceştia (ascendenţii) intră în categoria Art. 265 şi trebuesc pedepsiţi conform cu acest articol.

Rudele prin alianţă de acelaşi grad, intră sau nu în categoria ascedenţilor, aşà cum îi înţelege C. P.? Cestiunea este controversată, dar în orice caz aceasta fiind o chestiune de drept, nu aparţine juraţilor de a o elucida, ci curţii care judecă. Prin urmare zic *Briand et Chaudé* la pag. 123, atunci când un individ este acuzat de a fi comis un atentat asupra nurorei sale, juraţii nu trebuesc întrebaţi *dacă acuzatul este ascendentul victimei* fapt care au rezolvì chestiuneą; întrebarea trebue pusă astfel:

«Acuzatul X a comis un atentat la pudoare asupra soţiei fiului lui? Curtea va fi aceea care va decide, dacă acest calificativ este suficient pentru a constituì autoritatea legală.

Aceiaşi autori adaogă in tratatul lor ce am menţionat, cum că chestiunea trebue rezolvită după cum urmează: în ceeace priveşte ascendenţii, este suficient de a face să se constate de juraţi, calitatea acuzatului, pentru ca întreaga Curte să aplice agravarea pedepsii; pentru toate celelalte rude prin alianţă, juraţii vor trebuì să fie întrebaţi nu numai asupra acestei calităţi, dar şi asupra tuturor circumstanţelor care ar puteà stabilì autoritatea de fapt.

48. Ambele coduri şi cel francez ca şi cel român, în Art. 333 şi 265 mai zic; *sau dacă sunt dintr'acei care au o autoritate*

asupra'i etc. care sunt acele persoane, cine trebuesc considerate ca atare? Legiuitorul român a admis în ceeace privește persoanele care au *Autoritate* așà cum îi prevede Art. 265, câteva principii generali, care stabilesc jurisprudența, în această privință. Acest articol se aplică nu numai acelora care au o *autoritate legală*, izvorîtă din legea însuși cum sunt de pildă, tata, mama, tutorii, el se mai aplică și acelora care au ceeace legea numește *autoritatea de fapt*, care este o urmare a circumstanțelor și a poziționii persoanelor, față de victimă, indiferent dacă această autoritate rezultă din un act ilicit sau uzurpat.

In acest caz atentatul la pudoare se agravează prin faptul influenții morale, exercitată de acuzat asupra victimei, și această influință, poate să nască din un fapt nelegitim ca și din unul legitim. *Autoritatea permanentă* sau chiar numai *acea trecătoare*, constituește o circumstanță agravantă astfel după cum a înțeles'o legiuitorul în art. 265, intră în categoriile acestui articol și sunt supuse acestor pedepse; astfel se pronunță cei mai cunoscuți criminaliști francezi ca *Faustin Helie, Garraud, Garçon etc.* Cestiunea care consistă în a se stabili care sunt persoanele vizate prin cod, care au așà zisa **Autoritatea legală** asupra unei victime de atentat la pudoare, nu prezintă nici o greutate de oarece această autoritate legală, este cuprinsă în sfera ascendenților de care am vorbit în rândurile precedente, relativ la ascendenți. Este evident că, dacă o persoană X are ascendență asupra unei victime de atentat la pudoare, această ascendență constitue așà numită *Autoritate legală*, nu este nici o dificultate, asupra, acestui punct.

Numai este tot așà în ceeace privește *Autoritatea de fapt* care poate varià, care rezultă din circumstanțe și împrejurări diferite și care fiind interpretată greșit, a dat loc la numeroase recursuri în Casație și casări de cărți de judecată. Din diferitele hotăriri judecătorești rezultă în mod evident că, soțul legitim are *autoritate legală* asupre soției sale, autoritate care însă din punctul de vedere al drepturilor, ce conferă căsătoria legitimă are și ea limitele ei. Un soț poate forță pe soția sa se supună la datoriile conjugale ce'i conferă legea, atunci când acestea nu esă din sfera moralității și nu sunt contrarii scopului vizat de căsătorie, perpetrarea speciei.

Cu alte cuvinte un soț nu poate fi acuzat de *viol* după C. P. R. asupra soției sale, de oarece acesta vroind a aveà rela-

ţiuni sexuale naturale şi morale cu soţia sa, nu face altceva, decât exercitează un drept pe care il dă legea. El însă poate fi acuzat de atentat la pudoare, atunci când se va dovedì că acesta impune soţiei sale, acte contra naturei ca de pildă *Sodomia* sau *coitum ab ore*, pe baza autorităţii legale ca soţ.

Uneori femeia se opune coitului normal, invocând ca pretext o durere exagerată, alte ori frica de contaminare de oarecare afecţiuni venerice, de cari dânsa pretinde că ar fi afectat soţul său. Ambele ipoteze sunt admisibile, o expertiză medico-legală este absolut necesară, pentru a se constatà dacă cele spuse de femeie sunt exacte.

Cele de mai sus îşi găsesc aplicarea în C. P. F. în care se vorbeşte, în afară de atentatul la pudoare cu violenţă şi de viol. Dar în C. P. R. unde nu există un articol special vizând violul, în care categorie şi ce articol de lege se va aplicà soţului învinuit, de procedeurile enunţate? Sodomia sau coitul bucal vor fi considerate ca atentat la pudoare cu violenţă, de care vorbeşte Art. 264? In lipsa unui alt articol se va aplicà acesta, fără ca să fie nevoie să se demonstreze leziunile de violenţă, lovirile sau traumele, forţarea morală fiind calificată ca act de violenţă fizică.

Am avut a ne pronunţà acum câţiva ani în urmă, asupra unui caz, care ar puteà intrà în categoria faptelor de mai sus.

O d-ră X se mărită, în seara nunţii soţul vreà să-şi exerciteze dreptarile sale conjugale, dar soţia, fie din pudicitate, fie de frică, se opuse. A doua seară lucrul repetându-se soţul începù a aveà bănueli asupra virginităţii soţiei sale, făcându-i reproşuri în acest sens.

La protestările d-şoarei, soţul forţând'o, izbutì de a o posedà, dar spre nenorocirea acesteia, el intră cu uşurinţă în vagin scurgându-se în acelaşi timp foarte puţin sânge. Bănuiala sa atunci se confirmă pe deplin şi după o scenă grozavă făcută soţiei sale, el luând un revolver, ameninţă că ne mai putând suportà ruşinea de a fi fost înşelat, preferă să se sinucidă. După două ore se reîntoarse, dar care nu'i fu surprinderea, găsindu-şi soţia moartă, spânzurată. La autopsie s'a găsit două ruperi himeneale recente, ceeace demonstrà că nenorocita victimă a împrejurărilor fusese virgină, dar aveà o conformaţiune astfel a organelor genitale şi a himenului, care permiteau intromisiunea cu uşurinţă, fără mare durere şi cu foarte puţină scur-

gere de sânge. Cazuri de felul acesta în care forţarea morală a fost considerată ca act de violenţă fizică, fără de a fi frecuente nu sunt tocmai rare, vom vorbì de ele mai în detaliu în partea a doua a acestui volum.

Casaţia franceză[1]) a statuat şi Casaţia română a urmat aceiaşi normă, cum că, soţul are autoritate asupra copiilor *minori* neemancipaţi, copii care sunt născuţi din prima căsătorie a soţiei sale, chiar dacă aceasta ar fi perdut tutela copiilor săi, prin faptul convocării consiliului de familie, din cauza recăsătorirei sale.

Briand et Chaudé din tratatul cărora extragem rândurile de mai jos, pe care şi ei le reproduc după Buletinul Casaţiei franceze, zic că, pentru ca circumstanţa agravantă, rezultat al autorităţii părinteşti să fie în această ipoteză bine stabilită, juraţii trebue să constate în răspunsul lor, nu numai că autorul crimei de atentat la pudoare este soţul mamei victimei, dar încă şi starea de minoritate a acesteia. *Agravarea pedepsei* nu poate atinge pe tatăl vitreg, decât atât cât el are autoritate asupra victimei, autoritatea mamei pe care o împărtăşeşte şi soţul său al doilea, autoritate care însă încetează la majoritate.

Tot Casaţia a admis că tatăl vitreg are autoritate asupra copiilor soţiei sale majori, când aceasta a murit, dacă aceştia locuesc sub acelaş acoperământ cu tatăl lor vitreg. Legiuitorul a socotit că în asemenea condiţiuni, mai pot existà încă o serie de interese comune, care pot devenì mai strânse, mai cu seamă atunci când aceştia locuesc împreună[2]).

Garçon spune cum că Curtea de Apel din Besançon, a stabilit că tatul vitreg cace locueşte cu fiica soţiei sale şi cu copila acesteia, poate aveà autoritate asupra ambelor, după cum individul care trăeşte în concubinaj cu o femeie, are autoritate asupra fetei aceştia, dacă este minoră de 13 ani (la noi în România ar fi minoră de 14 ani) şi locueşte împreună cu mama ei.

Diferiţi autori penalişti, care fac autoritate în materie criminală şi dela care am cules cele ce urmează, mai adaugă următoarele puncte, în ceeace priveşte autoritatea pe care o exercità unele persoane în materie de atentat la pudoare.

Soţul se consideră ca având autoritate asupra copiilor naturali ai soţiei sale legitime, ca şi tatăl vitreg al victimei minore

1) Cas. F. 25 Martie 1830—3 Mai 1832, Dalloz 53. 5. 137.

2) Cas. F. 20 Ianuarie 1853, Dalloz 53. 5. 137.

chiar dacă nu s'ar fi făcut formele legale, prin care acesta să fie instituit ca tutor al acelei minore.

Acel care crește de suflet un copil, acel care l'a adoptat, mai cu seamă dacă acesta este minor, este considerat ca având autoritate asupra lui.

Dar unchiul nu are autoritate legală asupra nepoților sau nepoatelor sale minore, totuși autoritatea de fapt ar puteà rezultà din circumstanțe speciale, ca de pildă din vrâsta victimei și din raporturile lor de viață mai mult sau mai puțin intimă, sau din raporturile de interese comune. Unchiul și mai mare **Străunchiul** (le grand oncle) a fost calificat de jurații din Franța, ca având autoritate de fapt asupra strănepoatei sale, pe care o primeà zilnic în casà, și care'i fusese încredințată de mama acesteia.

Un stăpân are autoritate asupra servitorilor săi, după cum un șef de atelier din o fabrică sau din o magazie, are autoritate asupra lucrătorilor pe care'i călăuzește. Jurații trebue să se pronunțe asupra tutulor circumstanțelor, care pot constituì autoritatea de drept sau autoritatea de fapt, dar Curții aparține dreptul de a decide în urmă, dacă după împrejurările declarate de jurați, acuzatul aveà sau nu această autoritate.

După Dalloz[1]) de unde reproducem rândurife de mai jos, Casația franceză a hotărît ceeace urmează, relativ la autoritatea ce există în drept sau în fapt, autoritate care odată recunoscută, constitue circumstanța agravantă așà cum o înțelege Art 333 C. P. F.

Jurații trebue să se pronunțe: *a*) Dacă culpabilul este sau nu tutorele sau tatăl vitreg al victimei. *b*) dacă, chiar în lipsa actului de recunoaștere, victima atentatului la pudoare, este sau nu fiica naturală a soției acuzatului; *c*) de a statuà tot odată asupra tuturor celorlalte fapte, ca de pildă minoritatea, cotutela raporturile domestice; asupra faptului de a se ștì dacă copilul fusese sau nu încredințat acuzatului, ca și asupra tuturor circumstanțelor ce este nevoie de stabilit. Curții aparține aprecierea juridică a acestor fapte recunoscute ca existente de jurați. *Dalloz* mai adaogă că din acest principiu, rezultând că faptul de a se ștì dacă acuzatul aveà autoritate asupra victimei, este o chestiune de drept pe care Curtea trebue să o hotă-

1) Dalloz Cas. 25 Mars 1843, idem Cas. II. Août 1871.

rască, şi că juraţii nu sunt chemaţi decât pentru a rezolvì faptele care sunt consecinţa acestei autorităţi, ar rezultà o nulitate a verdictului şi a condamnării, atunci când s'ar formulà întrebarea juraţilor astfel: Acuzatul aveà autoritate asupra fetei X? Prezidentul Curţii trebuind să se fi mărginit a întrebà numai faptul de unde ar decurge autoritatea.

49. Atât după C. P. F. cât şi după C. P. R. se mai presupun ca având *autoritate* asupra victimei atentatului şi **Institutorii**. Dar ce trebue să se înţeleagă şi ce a voit să înţeleagă C. P. R. prin cuvântul institutor? Este evident că dacă institutorul însemnează din punctul de vedere general, acel care este chemat să instruiască pe cineva, atunci aceşti institutori — până la proba contrarie — pot fi consideraţi că au asupra elevilor lor, o oarecare autoritate, care este generalminte sprijinită, de încrederea pe care de obicei le-o îngăduie, părinţii copiilor acestor numiţi institutori.

Trebue însă de observat cum că, cuvântul de institutor mai cu seamă de câtvà timp are un înţeles foarte larg, care la nevoie se poate întinde, de oarece este foarte elastic.

In ţara noastră, după clasificaţiunea adoptată de legea instrucţiunii, avem *institutori*, *învăţători*, *profesori*, care au sub conducerea lor o serie de copii — băeţi sau fete — pe care îi instruesc. In afară de aceasta în unele şcoli mai sunt şi aşà numiţii *repetitori*, *pedagogi* sau *pedagoage* şi în unele familii *guvernori*, *guvernante* sau *preceptori*. Oare toţi aceştia trebue să fie cuprinşi sub numele generic de institutori şi prin urmare să intre în sfera Art. 265 C. P. R.?

Legiuitorul francez pe care l'a urmat legiuitorul român, introducând acest cuvânt generic în cod, a voit să îngrădească autoritatea care fatalmente şi in mod firesc se dobândeşte de asemenea persoane asupra celor ce le sunt încredinţaţi, spre a le face educaţia sau a le dà instrucţia de care au nevoie, şi care în caz de abuz, atentează şi pângăresc nu numai persoana asupra căreia s'a săvârşit atentatul, dar în acelaş timp violează datoria cea mai sfântă, dela care nu ar fi trebuit niciodată să se abată.

Unele tribunale au făcut oarecare deosebiri, între aceste diverse clase de educatori şi mai cu seamă între institutori şi profesori. Institutorul, luat chiar în înţelesul cel mai larg a cuvântului, nu are ca elevi decât persoane — băeţi sau fete — care sunt încă calificaţi cu numele de copii, având în vedere

vrâsta lor puţin înaintată. Profesorul din potrivă poate să predeà ştiinţa sau arta lui, la persoane majore, ba une-ori chiar la unele persoane care au o vrâstă şi mai înaintată. Din această cauză el nu poate aveà ca institutorii, o autoritate nici în drept nici în fapt, asupra acelora care sunt chemaţi de a-i instruì. **Garçon** (p. 857), citează o hotârîre á Curţei de apel din Colmar (Colmar 9 Iunie 1843, Dalloz 64. 2. 60) din care reiesă că, pe institutorii aşà cum i'am prevăzut noi mai sus, a voit să-i cuprindă legea în art. 333, ba chiar mai mult decât atât, fiul unui institutor însărcinat de acesta pentru a-l înlocuì un timp oarecare, care deşì nu aveà calitatea oficială în aceà familie, trebue să fie pedepsit ca şi institutorul însuşi, şi că prin urmare el intră în prevederele circumstanţelor agravante. Casaţia franceză din 9 August 1867 reprodus în Dalloz 68. 5. 32, a zis că şi calitatea de *profesor* caşì acel de *institutor* constitue o circumstanţă agravantă, atunci când rezultă din desbateri cum că, acel investit cu acest titlu aveà autoritate asupra victimei, căreia el îi dădeà lecţiuni, îl instruià ; designările art. 333 nu sunt în acest caz decât enunciative.

50. In ceeace priveşte cuvintele din Art. 265 C. P. R. „dacă sunt servitorii săi sau a persoanelor mai sus însemnate" aceasta însemnează că intră în sfera acestui articol — constituind o circumstanţă agravantă — nu numai servitorii direcţi ai persoanei nsăşi asupra căreia s'a săvârşit atentatul, dar şi servitorii ascendenţilor victimei, a părinţilor sau a tutorilor, cu un cuvânt servitorii persoanelor, ce au autoritate asupra ei.

S'ar puteà însă întâmplà că în unele împrejurări, cuvântul de *servitori* să întâmpine oarecare greutăţi de interpretare. Aşà de pildă, intră sau nu în categoria servitorilor de care vorbeşte Art. 265 şi acele persoane care numai lucrează cu ziua, sau numai din când în când în o famile oarecare ? De sigur nu, de oarece legea introducând în acest articol cuvântul *servitori*, a înţeles pe acei care locuind sub acelaş acoperământ cu stăpânii lor, capătă din acest fapt un oarecare grad de familiaritate şi de intimitate, inerente funcţiunii serviciului lor, pe care nu-l au şi nu-l pot aveà ceilalţi.

Dar legea a mers şi mai departe şi a făcut o circumstanţă agravantă, din atentatul la pudoare săvârşit de servitori asupra stăpânilor sau copiilor acestora, ca şi din atentatul cercat sau îndeplinit de stăpâni asupra servitorilor lor.

Atragem atenţiunea asupra faptului că există oarecare deosebire de redacţie, între textul Art. 333 C. P. F. şi Art. 265 C. P. R. care după cum am spus în paginile precedente, sunt până la oarecare punct analoage. Art. 333 C. P. F., zice: *„instituteurs ou serviteurs à gages“* — adică institutori sau servitori cu leafă, ceia ce nu menţionează C. P. R., care zice numai: institutorii sau servitorii săi, fără să vorbească de leafă.

Această deosebire, care după unii autori ar puteà fi considerată ca o omisiune făcută intenţionat, nu poate aduce nici o greutate pentru aplicarea Art. 265. Noi credem din potrivă că, dacă până la un oarecare punct, stăpânul servitorului sau al *institutorului plătit*, are faţă de acesta o independenţă şi o libertate de acţiune, care-i dă putinţa să-i poruncească şi aceştia să se supună mai lesne capriciilor lor, există şi faptul reciproc, adică faptul că în cazul în care institutorul sau servitorul este neplătit, acesta are şi el faţă de stăpânul său oarecare familiaritate şi liberalităţi, care'i uşurează întru câtvà săvârşirea atentatului, căpătând uneori în acest caz, o ascendenţă pe care poate nu o posedă cei ce servesc cu plată.

51. Dacă aceşti culpabili sunt *funcţionari ai unui cult, sau preoţi ori călugări*, zice Art. 265 C. P. R. Şi acì textul francez se deosebeşte de textul român. In adevăr Art. 333 C. P. F., zice: „S'ils sont fonctionnaires ou ministres d'un culte“ pe când textul român zice: funcţionari ai unui cult, etc.

C. P. R. înserând în Art. 265 aceste cuvinte, urmate de *„sau preoţi ori călugări“* pare a fi vroit să accentueze asupra faptului că, intră în sfera circumstanţelor agravante, atentatul săvârşit de clericii hiritonisiţi, iar nu şi de un funcţionar mirean, de un funcţionar aşa cum îl înţelege C. P. F. Acest din urmă cod, pedepseşte şi consideră ca circumstanţă agravantă şi pe *funcţionarul public şi pe cleric*. Aşà un simplu gard forestier ca şi un funcţionar inferior al vămilor, au fost pedepsiţi conform Art. 333, şi aceasta fără ca să fie numai decât nevoe, ca funcţionarul să se găsească în exerciţiul funcţiunei, în momentul în care a comis atentatul. C. P. R. pare a fi omis funcţionarii mireni şi nu a cuprins în cadrul agravaţiunii pedepsii, decât pe clerici, fără a precizà dacă trebuesc consideraţi, ca având aceiaş calitate şi acei care, deşì sunt funcţionari ai unui cult, nu sunt hirotonisiţi cum ar fi spre pildă, dascălii, palamarii, etc.

Aceste sunt circumstanţele care agravează atentatele la pudoare, din punctul de vedere al calităţii infractorilor. In un asemenea proces, conform Casaţiilor române şi franceze, juraţilor le aparţine dreptul exclusiv, de a se pronunţà asupra tuturor circumstanţelor care pot constituì *autoritatea de drept sau autoritatea de fapt*, dar numai Curtea prin prezidentul ei are dreptul de a hotărî, dacă după împrejurările declarate de juraţi, acuzatul posedă sau nu această autoritate. Prin urmare zice Casaţia, juraţii trebue să se pronunţe dacă infractorul este tutorul sau tatăl vitreg etc., al victimei, iar Curtea dacă intră în categoria ascendenţilor, dacă au autoritate, dacă sunt funcţionari ai unui cult, etc.

In ceeace priveşte faptul de a se şti, dacă legea cuprinde în cercul circumstanţelor agravante — calificându-i de ascendenţă — şi pe rudele prin alianţă, a victimelor de atentat la bunele moravuri, aceasta este o chestiune controversată, dar în orice caz o chestiune de drept, care iesă din atribuţiunile juraţilor.

Reproducem după Tratatul Briand et Chaudé liniile următoare, care şi ele au fost scoase din buletinul Casaţiei franceze.

„Astfel fiind lucrurile — a zis Casaţia [1]) — atunci când un individ este acuzat de atentat la pudoare asupra nurorei sale, juraţii nu trebue să fie întrebaţi, dacă inculpatul este ascendentul victimei, ci dacă el a comis un atentat la pudoare, asupra soţiei fiului său, Curţii rămânând privilegiul de a decide, dacă această înrudire sau acest titlu, este suficient pentru a constituì autoritatea legală. Briand et Chaudé comentând cele de mai sus adaogă cum că, după ei cestiunea este uşor de rezolvit, în adevăr: în ceeace priveşte ascendenţii, este suficient de a se constatà de juraţi calitatea inculpatului, pentru ca Prezidentul Curţii să deducă în mod implicit agravarea pedepsei, iar pentru toate celelalte rude ca şi pentru ascendenţii prin alianţă, juraţii trebuesc întrebaţi nu numai asupra acestei calităţi, dar chiar şi asupra tuturor împrejurărilor care ar puteà stabilì în fapt autoritatea.

„Casaţia în un proces de atentat la pudoare cu violenţă a decis că, singura calitate de socru al victimei, nu este suficientă pentru a constituì circumstanţa agravantă, că mai trebue

1) Vezi Briand et Chaudé p. 123.

în afară de această circumstanță de fapt și alta ca spre exemplu minoritatea, recunoscută de juraţi, pentruca să'i confere o autoritate.

«Considerând a zis Casaţia că, agravaţiunea pedepsei pronunţată de Art. 333 C. P. nu a rezultat din singura calitate de socru, dar din circumstanţele de fapt, care atribue autoritatea inculpaţilor de această speţă asupra victimelor lor, dispoziţiunea sa penală nu este aplicabilă, decât acelora asupra cărora aceste circumstanţe, au fost recunoscute şi declarate de juraţi. Curtea, în loc de a enunţà prin întrebările puse juraţilor, faptul reeşind din actul de acuzare şi al hotărârei recursului — că victima erà minoră şi supusă cotutelei socrului său — s'a mărginit în a relatà numai această calitate, atribuindu-i consecinţa legală de autoritate, care însă nu derivă în mod absolut.... pentru aceste motive *Casează*». Tot Casaţia a mai hotărît că, juraţilor trebue să li se mai pună o întrebare specială asupra minorităţii.

In fine Art. 265 C. P. R. termină primul alineat prin cuvintele: «sau dacă culpabilul, ori-care ar fi, a fost ajutat în crima sa de către una sau mai multe persoane.,. etc.

52. Această circumstanţă agravantă necesitează mai întâi o distincţiune: Culpabilul poate fi ajutat în crima sa de *complici* sau de aşà numiţii *coautori*, complicele mărginindu-se în a preparà sau a uşurà înfăptuirea crimei, pe când coautorul care merge mai departe şi nu numai uşurează îndeplinirea acestia, dar chiar participă şi el pe aceiaşi linie şi în acelaşi mod, ca şi culpabilul însuşi.

Dar diferiţii autori care s'au ocupat de această chestiune, nu împărtăşesc aceiaşi idee în această privinţă. **Garraud** este de părere cum că, complicitatea nu constitue o circumstanţă agravantă, când se mărgineşte numai în a *prepara* sau a ajutà atentatul, pe când complicitatea în calitate de coautor, care ca şi principalul culpabil îşi săvârşeşte pasiunea asupra acelei ce se găseşte în neputinţa de a se apărà, acela intră în prevederele Art. 265.

Alţi autori ca de pildă **Garçon**, **Dalloz** susţin părerea contrarie şi pretind că în un caz şi în celalt, este circumstanţă agravantă şi trebue aplicat Art. 333 C. P. F. sau 265 C. P. R. **Faustin Hélie** crede că, agravaţiunea culpei nu există de o potrivă în ambele cazuri şi că ar fi o nedreptate din partea legiuitorului, să pedepsească cu aceiaşi pedeapsă pe individul

care a săvârşit un atentat la pudoare, ca şi pe un altul care a avut numai laşitatea de a comite acest atentat, dar de a fi şi uzat de putereà şi asistenţa altuia sau altora, pentru aşi satisface pasiunea sa bestială. Casaţia franceză prin o deciziune din 20 Ianuarie 1855 a zis că trebue aplicat articolul agravaţiunii, «de oare-ce când doi indivizi execută împreună o crimă, ei sunt în mod fatal coautori, că este simultaneitate de acţiune şi ajutor reciproc» etc. Trebue să menţionăm că după spiritul legei, se aplică Art. 265 atât când atentatul a fost executat cu violenţă, caşi atunci când el a fost săvârşit fără violenţă, dacă victima după cum prevede Art. 265 C. P. R erà mai mică de 14 ani.

Tot în acelaşi senz s'a pronunţat Casaţia franceză în decizia din 15 Iunie 1860, când a zis că „Coautorul unei crime ajutând neapărat pe celalt culpabil în faptele care consumă acţiunea, devine prin forţa lucrurilor complicele său legal; oare nu reiesă de aci că se confundă complicele cu Coautorul? Regretatul prof. *I. Tanoviceanu* în vol. II al tratatului său de drept penal zice că, această confuziune este criticabilă, căci dacă în Franţa nu există interes de a se distinge pe coautor de complice, din punctul de vedere al pedepsei, de oarece pedeapsa este aceiaşi [1]) există totuşi celelalte interese multiple, pe care le-am arătat, de a nu se confundà complicii cu co-autorii.

Rău face dar Casaţia franceză — zice Tanoviceanu — condând aceste două noţiuni juridice.

Doctrina franceză se fereşte de a o imità, iar în ceeace priveşte punerea chestiunilor la juraţi, trebue să spunem că nu este îndestul, în caz de complicitate, a se vorbì în chestionar numai de elementele constitutive ale infracţiunii ca la autori, ci trebue a se menţionà şi elementele complicităţii, arătându-se anume genul de complicitate, la care se referă. Reproducem o deciziune a curţei cu juri din Dorohoi, sesiunea din 1905 publicată în Curierul judiciar No. 29 din 1905, care vorbeşte de această chestiune şi care nu ni s'a părut lipsită de interes.

„Agentul provocator nu e un complice ci un autor, un autor intelectual, aşà că cinevà poate fi complicele unui agent provocator, deşi complicele complicelui nu se pedepseşte,

1) Aceasta din punctul de vedere legal, căci sub punctul de vedere judecătoresc, chiar în Franţa trebue a se distinge pe coautori de complici, pentru ca judecătorii să poată când vor crede de cuviinţă, să diferenţieze judecătoreşte pedeapsa în limitele maximum şi minimum.

complici fiind numai aceia, care procură ajutorul lor la perpetrarea unei crime de către autorul principal.

„Complicitatea este calificarea legală dată faptelor secundare și accesorii faptului principal, care rămâne independentă de acest fapt, de oarece când participarea este directă, complicele devine coautor, iar pentru ca Art. 50 al. 2 C. P. R., să fie aplicat, este suficient ca infractorul să fi dat ajutorul său cu bună știință, în împrejurările accesorii, care au preparat sau ușurat comiterea delictului.

„Așa într'un delict de atentat la pudoare, faptul că o persoană a luat sub protecția ei pe victimă, sub cuvânt de a o duce la preumblare, a pus'o în contact cu atentatorul, a îndemnat'o de a primì propunerile lui, de a se duce prin localuri publice spre a mâncà și a beà și apoi de a merge împreună la otel, unde spre a da exemplu, acea persoană s'a desbrăcat și culcat în pat cu o ală persoană, lăsând ca victima să se culce în celalt pat cu atentatorul și ațâțând prin lubricitatea ei, instinctele cele mai josnice ale victimei, toate aceste fapte fac ca acea persoană să fie complicele autorului atentatului la pudoare, căci prin aceasta, persoana cu bună știință a împins pe victimă pe povârnișul care trebuià să ajungă la recunoașterea ei, înlesnind prin aceasta, comiterea atentatului de către autor; iar noi vom adăogà că dacă acea persoană executând cele de mai sus în totalitate sau numai în parte, va abuzà și ea de victimă, ea va devenì coautor.

In fine Art. 265 C. P. R. mai are un alineat care ridică pedeapsa cu un grad mai sus, atunci când atentatul la pudoare s'a executat asupra unui copil de sex bărbătesc sau femeesc mai mic de 15 ani. Din cele ce preced rezultă după cum am mai spus că, după C. P. R. circumstanțele agravante ale atentatului la pudoare sunt: *a)* Minoritatea victimei, mai mică de 15 ani, în caz când atentatul s'a săvârșit cu violență: *b)* Calificarea inculpaților sub numele global de ascendenți, institutori etc. *c)* Pluralitatea sau ajutarea și altor indivizì în comiterea atentatului și în fine moartea victimei de care vorbește Art. 266 C. P. R.

CAPITOL VIII

MOARTEA REZULTAT AL ATENTATELOR LA PUDOARE

53. Interpretarea Art. 266 C. P. R. 54 Comentarea alin. 1 din art. 234 C. P. R. 55. Idem alin. II din acelaş articol 56 Interpretarea cuvintelor a preparà, a înlesnì ori a executà 57 Art. 304 C. P. F. anologul art. 234 C. P. R. 58 Cauzele morţii ca rezultat atentatelor la pudoare. 59 Formularea întrebărilor puse juraţilor de Prezidentul Curţii cu juraţi.

53. Art. 266 C. P. R. care nu-şi are analogul său în C. P. F. şi care este o traducere mai mult sau mai puţin fidelă al art. 144 C. P. Pr. zice:

„**Dacă din crimele prevăzute la art. 263, 264 şi 265 va rezultà moartea, culpabilul se va pedepsì cu munca silnică pe viaţă**".

Citind cu atenţiune acest articol, se vede că legiuitorul român a voit să prevazà cazurile în care, în urma unui atentat la pudoare — victima murind — pentru raţiuni ce vom desluşi mai jos, culpabilul să se pedepsească cu cea mai mare pedeapsă ce se găseşte în C. P. R., cu munca silnică pe viaţă.

Legiuitorul român a adăogat acest articol, de oarece în acest caz ar existà o *dublă culpă* a infractorului: comiterea unui atentat la pudoare pedepsit de Art. 263 etc. şi moartea victimei ca rezultat al acestui atentat.

Cu alte cuvinte, din redacţia acestui articol pare că reiesă cum că, legiuitorul de şi a ştiut că moartea victimei, nu a fost făcută cu intenţiune ci numai un rezultat nenorocit al acestui atentat, rezultat pe care atentatorul nu l'a prevăzut şi pe care nu l'a vroit, totuşi fiindcă moartea a fost rezultatul acestui atentat, legiuitorul român pedepseşte cu cea mai mare pedeapsă, pe cel care a cauzat'o chiar fără voinţa lui, chiar fără ca el să fi avut intenţia, nici chiar închipuirea că atentatul ar fi putut să fie urmat de un desnodământ fatal; iată ce rezultă din redacţia art. 266 C. P. R.

Dar oare se poate aplicà întotdeauna acest articol inculpaţilor care intră în această categorie? Ce a vroit să urmărească legiuitorul prin acest articol? In primul rând înfrânarea viciului bestial pornit din o pasiune, pe care orice om ar trebuì să fie stăpân, iar în al doilea rând, pedepsirea actului monstruos săvârşit generalmente asupra copiilor sau fetelor minore, care se

supun capriciilor nerușinate ale vicioșilor, fără ca acestea să-și deă seama de gravitatea faptului.

Dar înainte de a trece mai departe ținem să atragem atențiunea, asupra a două puncte care nu sunt indiferente. In primul rând art. 266, în cărțile de jurisprudență ce am consultat, este lipsit de orice comentar, de orice explicațiune, așà cum sunt de obicei celelalte articole de cod. Bădulescu și Ionescu în codul penal adnotat, Hamangiu și Sotir ca și Fratoștiteanu, se mulțumesc în a înserà acest articol, fără a'l fi urmat de nici un cuvânt de comentariu sau explicațiune.

In al doilea rând — după părerea noastră — acest articol este poate unul din acele care se leagă mai mult ca altele, de partea științifică medico-legală, căci așà cum este redactat, el atrage după dânsul, o sumă de ipoteze care transformate în întrebări, se pot pune medicului legist de jurați, sau de prezidentul Curții cu jurați, întrebări de ordin medical științific, la care omul artei trebue să răspundă. De la modul cum se vor prezentà cazurile de moarte ca rezultat al crimelor prevăzute la art. 263 etc., — așà cum zice acest articol, din rezultatul autopsiei, dela prezența sau absența leziunilor de violență găsite pe victimă și dela gravitatea lor, Medicul-legist va deduce concluziunile sale, care mai pe urmă lămurite în momentul judecării procesului, vor convinge pe jurați în o direcție sau în alta și prin urmare vor dà un verdict de achitare, sau de condamnare.

Iată pentru ce vom intrà în detaliuri mai largi în comentarea acestui articol, comentare având de scop, numai lămurirea deducțiunilor medico-legale ce se pot ivì în practică, iar nicidecum, combaterea sau susținerea controverselor de jurisprudență, în care nu avem nici o pretențiune de competință.

Trebue însă de observat că, aplicarea Art. 266, în felul în care este redactat, întâmpină oarecare greutăți, de oarece i se pot opune Art. 234 combinat cu Art. 225 și 40 din C. P. R.; în adevăr Art. 234 C. P. R. zice:

54. „Omorul se va pedepsì cu munca silnică pe toată viața, când se va fi săvârșit mai înainte, sau de odată, sau în urma altor crime".

„Omorul se va pedepsì asemenea cu munca silnică pe toată viața, când va fi avut de scop, ori a preparà, ori a înlesnì, ori a executà un delict, sau de a ajutà dosirea

ori a asigurà nepedepsirea autorilor, sau complicilor acelui delict".

„In toate celelalte cazuri, culpabilul de omor se va pedepsì cu muncă silnică pe timp mărginit".

Inainte de a trece mai departe, ţinem să observăm cum că în comentariile Art. 234 ale diferiteor coduri penale, nu se prevăd decât cazurile de omor, — asasinat sau omucidere — fără de a se vorbì câtuşi de puţin de omorul survenit aşa cum îl prevede Art. 266, adică ca rezultat al unui atentat la pudoare. Noi vom face contrariul, nu ne vom ocupà de cât de cazurile de moarte, care survin în urma sau din cauza unui atentat la pudoare, căutând de a pune faţă în faţă aceste diferite articole, cu ceeace survine în practica medico-legală, adică moartea ca *rezultat* al unui atentat la pudoare. Vom luà ca normă cele trei alineate ale Art. 234 căutând a le aplicà chestiunii ce ne preocupă; mai multe cazuri se pot prezentà.

In primul rând, un individ care a comis un atentat la pudoare, pentru a face să dişpară martorul cel mai important care l'ar puteà denunţà — victima însăşi — o omoară după ce a violat'o după ce a deflorat'o, sau după ce a săvârşit asupra ei ambele atentate. In asemenea cazuri, expertiza medico-legală nu prezintă nici o greutate, Medicul-legist va constatà atentatul va constatà felul în care apoi s'a săvârşit omorul şi îşi va redactà raportul său medico-legal, putând răspunde la întrebările puse de justiţie, care de obiceiu sunt cele următoare:

a) **S'a comis asupra fetei X un atentat la pudoare.**

b) **Care este cauza morţii?** *c*) **Atentatul la pudoare a precedat moartea victimei X sau la urmat?**

Pe când ne găseam în Institutul medico-legal din Paris, un adolescent numit Menesclou, a violat, a deflorat şi apoi a ucis prin sufocaţie, o fetiţă de vre-o 5 ani. Neputând să facă să dispară victima, el a ascuns'o sub mindirul patului său, dormind toată noaptea deasupra cadavrului; a doua zi totul s'a descoperit, Menesclou a fost guilotinat; la procesul şi executarea lui am asistat, împreună cu întregul personal al acelui institut.

Acum în urmă un altul numit **Soleillant** după ce a violat şi deflorat o fetiţă de vre'o 11 ani, a tăiat-o în mai multe bucăţi, a pus'o în un sac şi a expediat'o drept carne de viţel în provincie. El a fost judecat şi condamnat la moarte de Curtea cu juraţi din Franţa, dar Prezidentul Republicei i'a transformat pedeapsa, în munca silnică pe viaţă.

In al doilea rând, un individ îşi omoară mai întâi victima şi apoi comite asupra ei atentatul. Aceşti indivizi atinşi de ceeace se cunoaşte în medicina-legală sub numele de **Sadism**, trebuesc examinaţi din punctul de vedere al stării lor mintale, astfel că la aceste trei întrebări de mai sus, judecătorul mai poate pune încă o întrebare:

Individul Y este responsabil de actul ce a comis? sau: **Individul Y este în plenitudinea funcţiunilor sale mintale?**

Medicul-legist în asemenea împrejurări, va răspunde cu uşurinţă la întrebările puse, juraţii vor da uneori un verdict de culpabilitate fără circumstanţe atenuante, Curtea aplicând al. 2 al art. 234 sau 266, va condamnà pe inculpat cu munca silnică pe viaţă alte ori va judecà altfel dacă inculpatul este bolnav mintal.

55. Numai este tot aşà şi în ceeace priveşte alin. 2 al art. 234, care cere o desvoltare mai largă, şi a cărui aplicaţiune, putem zice, depinde, numai de concluziile raportului medico-legal.

Un individ comite un atentat la pudoare cu brutalitate, asupra unei copile de vre-o 10 ani, el îi produce o rupere a organelor genitale pe de o parte, din cauza disproporţiunilor de volum dintre organele genitale ale aceştia cu acele ale atentatorului, iar pe de altă parte, din cauza brutalităţii cu care a executat actul, o emoragie se declară, fetiţa moare. Un alt individ comiţând un atentat şi vroind a împiedicà ca fetiţa să ţipe, menţinându-i mâna cam prea mult pe gură o înăbuşe, o sufocă, copila moare.

Iată două cazuri tipice, cazuri pe care le-am puteà înmulţi, şi în care moartea, a survenit ca rezultat al atentatului la pudoare.

Se va aplicà acì inculpatului Art 266 fără nici o discuţie, sau unul din alineatele art. 234? După părerea noastră, trebue aplicat art. 266, căci din crimele prevăzute la Art. 263 etc., a *rezultat* moartea, ceea ce se va dovedì din concluziunile raportului medico-legal.

Dar chestiunea ar puteà fi controversată şi după părerile unor penalişti, ar trebuì să se aplice al. 3 al art., 234, adică munca silnică pe timp mărginit; aşà s'a pronunţat Casaţia română în un caz de felul acesta. Iată ce găsim în Codul penal adnotat de Hamangiu şi Sotir la pag. 192.

---

1) In partea a doua a acestei lucrări, vom vorbì de modul cum medicul legist poate răspunde la aceste întrebări.

«Recurentul s'a declarat culpabil prin verdictul juraţilor că a comis un atentat cu violenţă la pudoarea fiicei sale vitrege, şi că a comis o omucidere cu voinţă asupra aceleiaşi fiice vitrege. Primul fapt este un delict ce se pedepseşte cu maximum închisorii, după art. 264, secundul fapt este o crimă prevăzută şi pedepsită de art. 234.

Magistraţii Curţii cu Juraţi au condamnat pe recurent la munca silnică pe viaţă, în baza art. 264, 234, 225 şi 40 C. P. Art. 234 aplicat de Curte, pedepseşte cu munca silnică pe viaţă, când omorul se săvârseşte mai înainte, sau deodată, sau în urma unei alte crime. Recurentul nu a comis omorul în urma altei crime, ci în urma unui alt delict, prevăzut de art. 264 şi în atare caz nu se aplică prima, ci ultima parte a art. 234. Magistraţii Curţii cu juraţi neobservând cum că atentatul la pudoare, imputat recurentului, nu este o crimă, ci un delict, a aplicat rău prima parte a art. 234, dând recurentului o pedeapsă mai mare decât aceia pronunţată de lege». Cas. II. 16 Oct. 1879, B. p. 747.

Mai departe găsim următoarele rânduri:

„Omorul se pedepseşte cu munca silnică pe toată viaţa numai atunci, când va fi avut de scop ori a preparà, ori a înlesnì, ori a executà un **delict**, iar în toate celelalte cazuri se pedepseşte cu munca silnică pe timp mărginit; prin urmare delictul care a urmat sau precedat omorul, fiind o circumstanţă agravantă urmează „să facà obiectul unei chestiuni distincte. Cas. II, 11 Iulie 1883; B. p. 731.

Noi credem, tocmai bazându-ne atât pe textul art. 234 cât şi pe comentariile de mai sus că, în cazul tatălui vitreg care a comis un atentat la pudoare cu violenţă, asupra fiicei sale şi o omucidere cu voinţă, prezidentul Curţii cu juraţi a aplicat cu drept pedeapsa munca silnică pe viaţă, fiindcă această pedeapsă se aplică şi când **omorul se va fi săvârşit, când va fi avut de scop ori a preparà, ori a înlesnì, ori a executà un delict**; aşà zice alin. 2 al art. 234. Prin urmare nu este nevoie —pentru pedepsirea cu munca silnică pe viaţă ca să se demonstreze că actul comis este **crimă**, aşà cum cere al. I al art. 234, chiar când omorul a preparat, a înlesnit etc. un **delict**, inculpatul tot cu munca silnică pe toată viaţa se pedepseşte; cel puţin aşà ni se pare că reiese din al. 2 art. 234.

56. Dar pentru ca să se aplice în cazurile de mai sus, aşà după cum credem noi al. 2 al art. 234, trebue să se stabilească înte-

lesul cuvintelor **a preparà, ori a înlesni, ori a executà** un delict etc. ce conţine acest alineat.

In ceeace priveşte ultima condiţiune «**a executà un delict** din al. 2 art. 234, explicaţia ni se pare în afară de orice greutate, căci inculpatul în exemplele citate mai sus, a comis şi un atentat la pudoare şi un omor în momentul în care cu voinţă, a executat acel delict. Inculpatul a determinat moartea victimei sale, din cauza emoragiei vulvo-vaginale sau din cauza sufocaţiunii, moarte ce a survenit *cu prilejul şi din cauza executiunii delictului* de care vorbeşte al. 2 art. 234.

Dacă el nu ar fi vroit să atenteze la pudoarea acelei fete, nu ar fi **executat acel delict** după cum prevede al 2 art. 234, nu s'ar fi produs nici emoragie, nici sufocaţiune şi prin urmare nu ar fi rezultat moartea victimei, din crimele prevăzute la art. 263, 264 şi 265 C. P. R. după cum stă scris în articolul 266 C. P.

Dar în ceeace priveşte celelalte două expresiuni **ori a preparà, ori a înlesni** numai este tot aşà, ele trebuesc lămurite, căci din lămurirea lor, dacă va reeşi că în adevăr inculpatul de atentat la pudoare, intră în acea categorie—a preparat ori a înlesnit atentatul la pudoare, atunci fără îndoială va trebui să se aplice pedeapsa prevăzută la al. 2 art. 234 C. P. R.

Or, din punctul de vedere al atentatelor la pudoare—singurele delicte de care ne ocupăm—cum poate cineva **preparà ori înlesni** acel atentat şi care este înţelesul acestor două cuvinte?

După părerea noastă aceste două expresiuni fiind sinonime, **prepararea sau înlesnirea atentatului la pudoare**, ele ar surveni în următoarele împrejurări. Un individ îmbată victima, apoi comite atentatul la pudoare asupra ei. Aceasta dându-şi încă socoteală pânăla un oarecare punct de ceeace i se întâmplă, se luptă cu atentatorul său dar moare sufocată, după cum am spus mai sus, sufocaţiune înlesnită şi grăbită tocmai din cauza stării de semi-beţie în care a pus'o atentatorul, pentru aşi **prepara sau înlesni** delictul de atentat la pudoare.

In alte împrejurări, victima din cauza spirtoaselor ingerate, în timpul luptei are vărsături. Dar dânsa fiind culcată, trântită jos cu faţa'n sus, nu poate să expulzeze afară conţinutul stomahului, o parte din băuturi amestecate cu alimentele regurgitează ca şi la unii înecaţi în căile respiratorii, astupă laringele, victima moare, înecată în propriile ei vărsături, şi din ce cauză?

Din cauza luptei care a dus'o cu agresorul său, a poziţiunii sale culcată pe spate care o împedecà de a expulzà afară vărsăturile, şi toate acestea, pentru *a preparà sau înlesnì* atentatul la pudoare — delictul — pe care acesta vroià să'l execute.

Oare moartea victimelor survenită în asemenea condiţiuni, a rezultat din crimele prevăzute la art. 263, 264 sau 265 C. P. R.? Cu siguranţă că da, prin urmare trebue aplicat art. 266 C. P.

Am relatat în paginile precedente, ceea ce am găsit în jurisprudenţa română, relativ la cazurile de felul acesta şi în special relativ la cazul de mai sus. Din citirea acelor câteva rânduri, se poate vedeà că am avut aceiaşi părerere, ca şi Curtea cu juraţi, şi o părere contrarie Inaltei Curte de Casaţie, care motivează decizia sa pe faptul că, atentatul la pudoare este calificat delict iar nu crimă. O nenorocită fată a fost ucisă pentru ca un criminal să-şi satisfacă pasiunea bestială..... aceasta nu are importanţă şi dacă tatăl său vitrig s'ar fi mărginit numai de a o ucide, el ar fi fost condamnat la munca silnică pe viaţă, dar fiindcă a comis ceva mai mult a şi atentat la pudoarea ei, acesta îi uşurează culpa, el a comis un delict, prin urmare el nu trebue pedepsit decât cu munca silnică pe timp mărginit?..... Câtă nedreptate?

57. Reproducem textul art. 304 C. P. F. pe care legiuitorul român l'a tradus cuvânt cu cuvânt, pentru a face art. 234.

"Le meurtre emportera la peine de mort, lorsqu'il aura précédé accompagné ou suivi un autre crime»

„Le meurtre emportera également la peine de mort lorsqu'il aura en pour objet, soit de préparer, faciliter ou exécuter un délit, soit de favoriser la fuite ou d'assurer l'impunité".

„En tout autre cas, le coupable de meurtre sera puni des travaux forcés à perpétuité".

Citind aceste două articole [se poate vedeà cum-că. art 234 C. P. R. este de data aceasta o traducere cu totul fidelă a art. 304 C. P. F. în afară poate de cuvântul **faciliter** pe care legiuitorul român l'a tradus prin a **înlesni** şi care s'ar fi putut traduce mai exact, prin cuvântul a uşurà, dar aceasta după noi nu are nici o importanţă. Ţinem însă să relevăm cum-că şi legiuitorul francez în tratele ce am consultat, **Dalloz Garçon, Faustin, Hélie, Garraud,** nu comentează acest articol, decât aplicându'l la omorul simultaneu, la acel precedat sau urmat de furt sau

cazuri analoage, fără a comentà moartea precedată simultaneu sau urmată de atentat la pudoare, sau în tot cazul nu o fac decât insistând foarte puţin asupra acestui fapt, aşà în treacăt.

Deasemenea nici unul din ei nu explică, ce a vroit legiuitorul să înţeleagă prin cuvintele a preparà, a înlesnì sau a executà, cuvinte care sunt înserate în alin. 2 art. 304. S'au scris pagini întregi comentându-se cuvintele *în public* sau *publicitate* din Art. 262 sau 330 C. P. F. cuvinte care nu sunt mai greu de priceput decât cele precedente, dar asupra acelora nimic, absolut nimic. Cu toate acestea pare că reeşă, aşà cel puţin credem noi, cum că **Garraud** [1]) în comentariile sale, cere aplicarea pedepsei capitale în caz de atentat la pudoare, precedat simultaneu sau urmat de moartea victimei; iată cum se exprimă Garraud.

„Existenţa circumstanţii agravante, este subordonată unei duble condiţiuni: simultaneitatea unui omor cu un delict" raportul de cauzalitate între cele două incriminaţiuni.

„Articolul 304 este aplicabil, oricare ar fi natura delictului; Dar trebue oare numai decât ca faptul, obiectul omorului să fi fost executat?"

„De oare ce pare, după cum zicè art. 304, că este suficient ca omorul să fi avut de scop de a uşurà, a înlesnì sau de a preparà un delict, s'a tras deducţiunea că circumstanţa agravantă din alin. 2, art. 304, nu este subordonată numai decât execuţiunie sau unui început de execuţiunea delictului.

Aceasta este o eroare, căci legea nu caracterizează omorul prin scopul ce el ar puteà aveà, decât atunci când acest scop este un delict. Or, este evident că un delict nu are fiinţă legală, decât atunci când este consumat, sau cel puţin cercat".

„Combinarea sau concursul unui delict cu omorul, nu devine un element de agravaţiune, decât cu condiţia ca să existe o relaţiune de la cauză la efect între delict şi omor. Nu este în deajuns ca cele două incriminări să fie unite şi născute din acelaş motiv, trebue ca una să servească de scop celeilalte".

Iată ce zice Garraud, iar noi admiţând în totul părerea acestui savant penalist vom adăogà, că de oarece în materie de atentat la pudoare, omorul în unele împrejurări a servit ca scop atentatului la pudoare, trebue aplicat art. 266 sau al. 2 din art. 234.

De altfel Tribunalul din Castelnaudary (Franţa) vezi pag.

---

1) **Garraud**. Traite théorique et pratique du droit pénal français, Tome IV f. 612, Paris 1900.

76 a calificat de mijloace preparatorii, actele de violenţă (bătaia) pe care un individ le-a aplicat unei fete, spre a săvârşì asupra ei un atentat la pudoare. Dacă fata ar fi murit din cauza lovirilor, nu ar fi trebuit să se aplice art. 266 C. P. R. căci moartea ar fi rezultat în acest caz după cum zice C. P. R. din crimele prevăzute la art. 263, 264 şi 265? Noi credem că juraţii aplicând pedeapsa de muncă silnică pe viaţă, erau în dreptul lor.

58. „Dacă din crimele prevăzute la art. 263, 264 şi 265 va *rezultà moartea* culpabilul se va pedepsì cu munca silnică pe viaţă", aşà zice art. 266 C. P. R. Trebue dar să se demonstreze de către medicul legist că, moartea a fost rezultatul atentatului la pudoare aşà cum prevăd acele trei articole de mai sus, pentru ca să se aplice art. 266.

Dacă ne ţinem *ad literam* de textul şi de spiritul acestui articol, atunci trebue să eliminăm mai întâi moartea victimei de atentat la pudoare, care a precedat atentatul, moarte făcută cu intenţiune, pentru ca apoi individul să-şi poată satisface pasiunea lui bestială. In acest caz moartea nu este rezultatul atentatului la pudoare, ci un omor făcut cu voinţă, urmat de o altă crimă. De asemenea, inculpatul poate după săvârşirea atentatului să-şi omoare victima cu intenţiune, pentru ca să nu-l poată denunţà.

Medicul legist în asemenea cazuri, va aveà uneori de răspuns la întrebarea ce i s'ar puteà pune de juraţi: «Moartea a precedat atentatul la pudoare, a fost rezultatul acestuia, sau atentatul la pudoare a fost urmat de moartea victimei? Când moartea a precedat atentatul sau l'a urmat, Medicul-legist va puteà — din autopsia făcută ca şì din celelalte circumstanţe — să se pronunţe asupra acestei întrebări; în partea a doua a acestui volum se vor desvoltà mai pe larg, punctele pe care omul artei se va bazà, pentru a formulà în cunoştinţă de cauză concluziunile sale.

Dar când inculpatul, voind a-şi consumà atentatul la pudoare victima moare — consecinţă acestui atentat, *„ca rezultat al său"*, pentru a reproduce cuvintele art. 266 C. P. R. atunci iarăşi Medicului legist îi incumbă datoria, de a face să reiasă din raportul său medico-legal, că moartea victimei nu a avut loc ca un ce independent de atentat, ci ca un rezultat al acestui act.

La pag. 73 am menţionat două cazuri din care reieşeà în mod evident cumcă, moartea fusese *rezultatul* atentatului la pudoare. Uneori din cauza rănirilor şi lovirilor suferite de

victimă, alteori din cauza violentei emoţiuni prin care trece aceasta, moartea le poate fi atribuită. Medicul-legist va comentà şi analizà aceste diferite cazuri în raportul său, concluziunile sale fiind oglinda fidelă, după care juraţii vor condamnà sau vor achità pe prevenit.

59. Pentru a terminà studiul părţii juridice al Atentatelor contra bunelor moravuri, vom adăogà cele ce urmează relativ la calificarea infracţiunilor comise, de instanţele ce le judecă şi la întrebările puse juraţilor de prezidentul Curţii cu juraţi în asemenea cazuri.

Ultragiul public la pudoare, pedepsit de art. 262 C. P. atentatul la pudoare pedepsit de Art. 263 şi chiar atentatul săvârşit *cu violenţă* în contra unui individ de sex bărbătesc sau femeesc cuprins în primul alineat al art. 264, sunt considerate delicte şi se judecă de tribunalele ordinare.

Atentatul la pudoare săvârşit cu violenţă în contra persoanei unui copil mai mic de 15 ani împliniţi, menţionat la alin. 2 al art. 264, atentatele de care vorbeşte Art. 265 şi atentatul urmat de moartea victimei art. 266 C. P. sunt considerate crime şi merg înaintea juraţilor.

Intrebările pe care Prezindentul Curţii cu juraţi le poate pune şi le pune de ordinar sunt formulate după cum urmează:

A) Acuzatul X este el vinovat de a fi executat un atentat la pudoare, îndeplinit sau cercat cu violenţă asupra numitei A?

B) Numita A, în momentul atentatului la pudoare, era mai mică sau aveà vrîstă mai mică de 15 ani împliniţi?

S'ar puteà chiar pune o singură întrebare juraţilor, care să le cuprindă pe aceste două de mai sus, formulată după cum urmeză:

C) Acuzatul X este el culpabil de a fi executat un atentat la pudoare îndeplinit sau cercat cu violenţă asupra numitei A, care în momentul atentatului era mai mică de 15 ani?

Circumstanţe Agravante.

D) Acuzatul X, este el culpabil de a fi executat un atentat la pudoare îndeplinit sau cercat fără violenţă, asupra numitei A de vrâstă mai mică de 14 ani?

E) In momentul sau în timpul în care s'a executat atentatul la pudoare, acuzatul X, aveà el calitatea de ascendent asupra victimei, sau pentru mai multe preciziune: «In momentul sau în timpul în care s'a executat atentatul la pudoare, acuzatul X rà el tutorele sau institutorul victimei?

F) In momentul sau în timpul în care s'a executat atentatul la pudoare, acuzatul X ost'a el ajutat la sevârşirea actului de ersoanele M. N. P ?

G) In momentul sau în timpul când s'a executat atentatul la pudoare, victima A era în vârstă mai mică de 15 ani ? Cu alte cuvinte, când crima intră în categoria art. 265 C. P. R. se poate pune juraţilor întrebări din care: cea dintâi constată săvârşirea atentatului la pudoare cu sau fără violenţă, dar acuzatul este ascendentul victimei sau are autoritate asupra ei : a doua întrebare se referă la faptul complicităţii, atunci când acuzatul a fost ajutat de una sau mai multe persoane, pentru săvârşirea atentatului : a treia întrebare, se referă la vrâsta victimei.

In caz când victima a murit din cauza sau ca rezultat al atentatului la pudoare, două întrebări puse juraţilor sunt suficiente.

H) Acuzatul X este el culpabil de a fi executat un atentat la pudoare, îndeplinit sau cercat asupra victimei A ?

I) Moartea numitei A este rezultatul atentatului la pudoare, săvârşit de acuzatul X asupra acestia ?

In fine în ceea ce priveşte ultrajul public la pudoare, se pot pune întrebările următoare :

K) Acuzatul X este el culpabil de a fi comis un ultragiu public în contra pudoarei ?

L) Locul unde a fost executat ultragiul public la pudoare, erà aşà zis un loc public, accesibil publicului, unde ar fi putut să fie văzut de cineva ? şi în fine ultima întrebare :

M) Acuzatul X învinuit de ultragiu public la pudoare, este el afectat de leziunile sau de boala de care pretinde că suferă şi care a adus după dânsa actul calificat, ultragiul public la pudoare ? Aceste sunt întrebările ordinare ce se pun de prezidenţii tribunalelor sau curţii cu juraţi, întrebări însă care se pot modificà şi îmmulţi după trebuinţa cauzei.

CAPITOLUL IX

INSTINCTUL GENERAȚIUNEI FAȚĂ DE UNELE ARTICOLE DIN C. C. R.

60. Generalităţi. 61. Comentarea Art. 127 şi 128 C. C. R. 62. Comentarea Art. 129 C. C. R. 63. Anularea Căsătoriei prin lipsă de consimţământ. 64. Demenţa considerată ca lipsă de consimţământ. 65. Căsătoria în extremis. 66. Căsătoria între Imbecili. 67. Căsătoria prin frică sau teroare. 68. Anularea căsătoriei prin eroare asupra persoanei fizice. 69. Căsătoria paraliticilor generali, epilepticilor. 70. Neputinţa unuia din soţi faţă de lege.

60. Alături de Art. C. P. R. care se referă la chestiunile ce privesc atentatele în contra bunelor moravuri, atentate care după cum am văzut dejà, fac parte din marele capitol intitulat **Crime şi delicte având ca punct de plecare Instinctul generaţiunii,** ne mai rămâne să vorbim de unele articole ale C. C. R. care sunt în legătură cu unele fapte, referitoare la acest instinct al generaţiunii.

Judecătorul este obligat în unele împrejurări, să judece procese şi să se pronunţe asupra unor acte, care intră în cuprinsul articolului de mai sus, acte care cer mai întotdeauna pentru limpezirea lor, o expertiză şi un raport medico-legal.

Medicul-legist poate să fie chemat de diversele instanţe judecătoreşti, spre aşi da avizul în materie de: **Căsătorie, Divorţ Căutarea Maternităţii, Nerecunoaşterea Paternităţii.**

In ţările în care de un timp încoace **Căutarea paternităţei** este admisă de lege, cum este de pildă Belgia, Franţa, etc., Medicul-legist va aveà uneori a-şi spune cuvântul şi asupra acestei din urmă chestiuni. Art. C. C. R., cari vorbesc de actele de mai sus şi pentru care Medicul legist poate fi consultat sunt: Art. 127, 128, 129, 155, 162, 210, 211, 212. Art. corespunzătoare ale C. C. F., pe care legiuitorul român le-a adaptat şi tradus sunt: Art. 144, 145, 146, 174, 180, 228, 229, 230, 231.

61. Art. 127 C. C. R. care este o traducere a art. 144 C. C. F. zice: **Nu este ertat bărbatului înainte de 18 ani şi femeei înainte de 15 ani, să se căsătorească.** Legiuitorul a admis vârsta de mai sus pentru efectuarea căsătoriei, deoarece în ţările noastre, bărbatul la 18 ani şi fata la 15, sunt

considerați ca maturi și apți pentru concepțiune. La această vârstă bărbatul are spermatozoizi fecundanți, iar femeea are menstruația adică, are ovule care pot fi fecundate; acestea au fost motivele principale, care au făcut pe legiutor să adopteze această vârstă.

Există o mică deosebire între Art. 127 C. C. R., și cel corespunzător 144 C. C. F. Acest articol zice: *«L'homme avant dix huit ans révolus, la femme avant quinze ans révolus, ne peuvent contracter mariage»*. C. C. F., cere ca bărbatul să aibă 18 ani *împliniți* și femeea 15 ani împliniți, acest din urmă cuvânt a fost suprimat în C. C. R. Dar s'a decis și D-l *D. Alexandresco* [1]) susține această părere, că bărbatul trebue să aibă 18 ani *împliniți*, iar femeea 15 ani *împliniți* pentru a se puteà căsătorì, deși textul legei nu specifică aceasta.

Noi credem că dacă poate odinioară vârstele de mai sus, cerute pentru căsătorie, erau suficient de înaintate, astăzi numai este tot așa și după părerea noastră, art. 127 ar trebuì modificat în sensul că, atât bărbatul cât și femeia, să nu se poată căsătorì decât, cel întâi la minimum 21 ani *împliniți*, iar femeia la minimum 18 ani, iarăși *împliniți*.[2])

Femeia la vârsta de 15 ani — afară de rari excepțiuni — este nu numai prea crudă ca temperament general, dânsa mai este expusă de a nu puteà naște copii, din cauză că, diametrele pelviane — în general — înainte de 18 ani — sunt încă prea mici dacă — cum de obicei — copilul nou-născut are o greutate de 2500 - 3000 gr. In afară de aceasta, contracțiunile uterine la fetele prea tinere, sunt prea puțin intense pentru ca ea să poată expulzà, ceea ce aduce un oarecare grad de inerție uterină, cu toate consecințele sale grave, emoragia, albuminuria și eventual intoxicația uremică.

Art. 128 C. C. R., traducerea Art. 145 C. C. F., zice: **„Numai Domnul poate da dispensa de vârstă pentru motive grave“**.

Ce a vroit să înțeleagă legiutorul prin cuvintele *„motive grave?“* Este evident că aceste motive, trebue să fie din acelea, care impun necesitatea de a prevenì un scandal, de a reparà

1) *D. Alexandresco*. Explicația Teoretică și practică a Dreptului Civil Român — Ediția II București 1906. p. 549. T. I.

2) Vezi Revista *Dreptul* No. 62 din 1897 și *Curierul Judiciar* No. 36 din 1897.

o ofensă făcută cinstei cuivà, poate chiar de a evità o pată unei fiinţi nevinovate, streină de actele altora. *Graviditatea* femeii este cel mai puternic argument, de invocat în asemenea cazuri, este *motivul cel mai grav*, pe care credem noi, l'a avut în vedere legiutorul, când a redactat acest articol. Trebuià ca să se asigure femeii, o reparaţiune din partea seducătorului său, trebuià să i se asigure mijloace de existenţă, trebuià ca pruncului conceput, să i se deà un nume, să nu se nască un bastard. Aşà dar, în caz când s'ar constatà că fata este gravidă, se poate ca Şeful Statului să acorde, ceea ce se numeşte *dispensa de vârstă*, adică se poate ca acea fată, să se mărite înainte de a aveà 15 ani, aşa după cum cere art. 127 C. C. R.

Formalităţile ce trebuesc îndeplinite în asemenea condiţiuni sunt cele următoare: Cei interesaţi în cauză, adresează o cerere Ministerului de Justiţie sau direct Şefului Statului. Cererea este retrimisă Parchetului oraşului unde domiciliază părţile, care le face cunoscut cum că, înainte de a li se acordà dispensa, trebue să facă dovadă că acele motive grave există, adică că în adevăr fata este gravidă.

Parchetul va delegà pe Medicul legist care va examinà reclamanta şi care va referì prin adresă oficială, rezultatul constatărilor sale. Dacă femeia va fi cu adevărat gravidă, Şeful Statului va acordà dispensa de vârstă şi căsătoria va puteà aveà loc.

Dar trebue de notat că, dacă Medicul legist poate afirmà cu siguranţă uneori sarcina, în alte împrejurări ea este dubioasă, câteodată chiar ea este simulată pentru trebuinţa cauzei. Va fi dar prudent ca dânsul să nu se pronunţe asupra existenţii graviditătii, decât atunci când va găsì prezente [1]), ceeace obstetricianii denumesc **semne de siguranţă**, semne care nu apar decât dela $4^1/_2$ luni în sus, iar pe de altă parte, se va ferì de a fi indus în eroare, de a fi înşelat prin ceeace se numeşte *sarcina simulată*, de care se servesc cei interesaţi în cauză; o consultaţiune cu un specialist mamoş, în cazurile de nedumerire se impune, iar raportul medico-legal va fi semnat de amândoi medicii.

62. Art. 129 C. C. R., traducere fidelă a Art. 146 C. C. F. zice: **„Nu este căsătorie când nu este consimţământ"**.

1) In capitolele următoare din partea a doua a acestei lucrări, vom vorbì de chestiunile medico-legale relativ la sarcină şi la simulaţiunea ei.

Căsătoria fiind înainte de toate un contract sau o convenţiune, pentru ca dânsa să aibă validitate, trebue să fie supusă celor patru condiţiuni absolut necesare oricărei convenţiuni, aşa cum le prevede Art. 948 C. C. R., traducere a Art. 1108 C. C. F. Art. 948 zice: Condiţiunile esenţiale pentru validitatea unei convenţiuni sunt: *a*) **Capacitatea de a contractà**, *b*) **Consimţământul valabil al părţei ce se obligă**, *c*) **Un obiect determinat**, *d*) **O cauză licită**. De aci urmează că, atunci când în o căsătorie, unul din soţi n'a putut a'şi dà consimţământul, când se găseà în incapacitate de a contractà, sau în neputinţă de a îndeplinì scopul acelei convenţiuni, căsătoria conform Art. 129 este inexistentă.

Legiuitorul român urmând exemplul legiuitorului francez, a întocmit un articol — 162 C. C. R. — analog cu 180 C. C. F. care vorbeşte de **Nulitatea Căsătoriei**, singurul articol din resortul şi de competinţa Medicinei Legale, singurul despre care ne vom ocupà şi comentà, în ceeace priveşte formalităţile căsătoriei. Art. 162 C. C. R., zice: **„Căsătoria care se va fi făcut fără consimţământul ambilor soţi, sau a unuia din ei, se poate atacà de către soţi, sau de către acela din ei al cărui consimţământ nu a fost liber".**

„Dacă a urmat eroare asupra persoanei fizice, căsătoria se poate atacà, numai de către acela din soţi care a fost amăgit". [1])

«Din capul locului zice D-l *D. Alexandresco*» — din tratatul căruia extragem textul al acestor câteva rânduri — trebue să semnalăm un defect de redacţie în art. 162: căci acest text confundă ipoteza în care nu există de loc consimţământ, cu aceea în care consimţământul există, *însă a fost viciat*. [2]) Textul nostru vorbeşte, în adevăr, de o căsătorie contractată *fără consimţământul soţilor*; pe când, în realitate, în ipoteza acestui text, consimţământul a existat, însă n'a *fost liber*, după cum prevede anume textul francez şi chiar textul nostru la finele

1) Art. 163 C.C. R. analog cu Art. 181 C. C. F. zice: «*In cazul prevăzut la art. precedent (la art. 162) cererea de anulare nu se va mai primi, dacă a urmat împreună viţuire în curs de 6 luni, care se vor socotì de când soţul a dobândit deplina sa libertate, sau de când a recunoscut eroarea*».

Casaţia Română ca şi cea Franceză au hotărât că soţul care invocă eroarea asupra persoanei, are datoria de a dovedì că nu s'au scurs mai mult de 6 luni de la recunoaşterea erorei de către el.

2) *D. Alexandresco* loco citato p. 557.

paragrafului întâi». Rămâne dar bine stabilit că, în ipoteza art. 129, consimţământul neexistând de loc, căsătoria nu are fiinţă, pe când în ipoteza art. 162, consimţământul există, însă n'a fost dat în deplină libertate, ceea ce face căsătoria *numai anulabilă*". Aşà dar în conformitate cu acest articol, *căsătoria este anulabilă, căsătoria este nulă* în două anumite cazuri, care sunt de competinţa medicului-legist.

Consimţământul viciat şi Erorea asupra persoanei fizice; Ce însemnează aceste expresiuni, în ce anumite cazuri se pot aplicà ?

Consimţământul viciat. Când pentru o raţiune oarecare, una din părţile contractante care voeşte a se căsătorì, se găseşte în o stare intelectuală astfel, încât liberul seu arbitru, judecata sa, nu sunt perfect echilibrate, perfect normale, nu se găseşte conform expresiunii juridice **Mentis suae compos** acea persoană contractantă, nu a putut să-si deà *consimţământul liber*, aşà după cum îl cere ultimul rând, din primul alineat al Art. 162 C. C. R. în acest caz, conform expresiunii juridice consacrate, *consimţământul a fost viciat.*

Când se va dovedì că unul din contractanţi se găseà în momentul căsătoriei, în momentul iscălirei contractului în starea de mai sus, *căsătoria se poate declarà nulă, de către tribunalele Competinte.*

Această nulitate a căsătoriei poate fi cerută de unul din soţi, sau conform art. 166 şi 169 din C. C. R. şi de alte persoane, după cum conform Art. 153 şi următoarele din C. C. R. se poate face — tot în baza vicierei de consimţământ — opoziţiune la căsătoria proectată [1]).

Jurisprudenţa Romană a fost cea dintâi care a cerut pentru căsătorie liberul consimţământ al ambelor părţi: **Nuptias consensus, non concubitus facit**; el a fost apoi cerut de dreptul Canonic, iar mai pe urmă de legile moderne. In orice caz, aceast *viciu de consimţământ* bazat pe integritatea sau neintegritatea intelectului şi a liberului arbitru, nu se poate stabilì decât în urma unei expertize şi a unui raport medico-legal dresat în cauza, după care tribunalele vor judecà.

Dar fie că se va face opoziţiune la o căsătorie proectată, fie că ea se va atacà în nulitate după efectuarea căsătoriei, formula

1) Art. 166 şi 169 C. C. R. sunt analoage cu Art. 184 şi 189 C. C. F. iar Art. 153 şi următoarele sunt analoage cu Art. 172 şi următoarele C. C. F.

de care se vor servì cei interesați în cauză, este aproape una și aceeași „Unul din soți nu este capabil de a contractà, din cauza absenței liberului arbitru; asupra acestui punct numai Medicul-legist se va puteà pronunță, examinând pe cel vizat în cauză. Care sunt acei care își au alterat *liberul arbitru*? Toți interzișii sau chiar acei care fără de a fi interziși, sunt în stare de imbecilitate, demență sau idioție, nu posedă integral liberul arbitru, nu sunt în stare de **Mentis suae Compos.**

In toate aceste cazuri, Medicul-legist va examinà care este gravitatea și vechimea afecțiunei mentale, indicând în raportul său medico-legal, dacă afecțiunea de care se pretinde că este atins unul din soții viitori, este de natură a-l împiedicà de a-și da consimțământul în cunoștință de cauză, pentru a contractà căsătoria. In caz afirmativ din partea Medicului legist, cu alte cuvinte în caz când omul artei va constatà una din aceste afecțiuni, opoziționea la căsătorie va fi admisă de tribunale, iar în caz când căsătoria s'ar fi efectuat, ea va puteà fi declarată in nulitate.

64. Dar autorii nu sunt de acod asupra faptului dacă, demența [1] sau una din formele ei, manifestată înaintea căsătoriei, poate constituì un argument pentru împedicarea ei; părerele sunt împărțite. Unii psihiatri pretind că, cel ce a avut un acces de demen înainte de căsătorie, rămâne afectat pentru restul vieții, accesul, demența trebuind neapărat să revie mai curând sau mai târziu. Alții ca de pildă *Legrand du Saulle*, nu împărtășesc ad literam această părere, susținând că un acces de demență, survenit în anumite condițuni și din anumite cauze, se poate vindeca, nu se mai repetă numai de cât în mod fatal și prin urmare, nu poate constituì o opozițione la căsătorie. Ca dovadă despre aceastà, savantul psihiatru, relatează în tratatul său următoarea observațiune din care reiasă cele susținute de el.[2]

„Un proprietar din departamentul Somme-Franța d-nul M. P. zice Legrand du Saulle[3]), murindu'i tata încă pe când erà copilandru, a fost emancipat la vrâsta de 18 ani iar la 21 ani fu instituit

1) După C. C. R. trei imprejurări viciază consimțământul: Dolul, violența și eroarea. Noi adăogăm un al patrulea element: lipsa liberului arbitru sau a perfectei integrități a intelectului în momentul căsătoriei.

2) Intrebuințăm cuvântul demență, fiindcă prin acst cuvânt se înțelege la Palatul Justiției ori-ce Afecțiune mintală.

3) Legrand du Saulle. Traité de Médécine légale Paris 1886 p. 79.

tutor şi curator al mamei sale, între anii 1867-1874. In trei rânduri în anii 1860, 1864 şi 1883, d-nul M. T. a avut accese de manie, cari au durat câteva săptămâni şi care au necesitat internarea lui, în o casă de sănătate. In anul 1884 el vroi să se însoare, dar a trebuit să renunţe, în urma opoziţiunii familiei, care a căutat să'l pună sub interdicţie. Cu toate acestea, în anii în care fusese bolnav, dânsul a ştiut atât de bine să-şi caute de afaceri, în cât ş'a întreit averea deşi pe acele vremuri, era o mare criză agricolă.

La vrâsta de 33 de ani, vrea să se însoare din nou; fidanţata îi cunoştea trecutul şi comsimţia a-l lua în căsătorie, dar familia care vedeà că'i scapă din mână moştenirea, făcu opoziţiune la căsătorie, pretextând accesele de demenţă anterioare şi vroi să-l pună sub interdicţie. Era chestiunea de a se şti dacă, atunci când în viaţa unui om existase accese de demenţă, demenţa aceasta trebuià considerată ca putând fi existentă pentru restul vieţei sale, şi prin urmare în incapacitate de a contracta o căsătorie. Legrand du Saulle în raportul său medico-legal pentru acest caz special, a formulat concluziunea că accesele de demenţă, nu vor fi numai de cât fatale şi că prin urmare d-nul M. T. s'ar putea căsători. Tribunalul din Abbeville nu a admis teza susţinută de Legrand du Saulle şi a admis opoziţiunea făcută de familia lui M. T. Dar acesta făcând apel la Curtea din Amiens, aceasta îi dădu câştig de cauză şi d-nul M. T. se căsători. Acest domn adaugă ilustrul psihiatru, cu care sunt în continue relaţiuni, este de 14 ani perfect sănătos, are trei copii normali şi îşi administrează în modul cel mai chibzuit averea, accesele de manie sau demenţă nu s'au mai reprodus.

Am avut şi noi în practica noastră medico-legală un caz, care seamănă până la un oarecare punct, cu cel citat mai sus.

Un domn V. P. profesor, fu atins de un acces foarte intens de manie religioasă. Acest acces surveni în urma unor continue excitaţiuni, pe care un alt profesor mereu i le adresa. Am fost chemat pentru a'l trata, familia opunându-se de a fi internat. Accesul a durat 6 săptămâni, după care totul reintră în ordine. Intre altele am sfătuit şi mutarea lui în o altă şcoală departe de cauza excitantă, care după mine fusese cauza primului acces. După 4 ani în care timp profesorul fusese perfect sănătos, am fost consultat de o familie din Iaşi, în ceeace priveşte căsătoria ce se proectase; am opiniat că d-l V. P. era în complectă nor-

malitate şi că ar puteà contracta o căsătorie. Profesorul s'a însurat sunt de atunci aproape 25 de ani, are 6 copii care împreună cu părinţii sunt perfect sănătoşi;

65. Căsătoria poate fi iarăşi atacată în nulitate atunci când se va dovedi că unul din fidanţaţi,, erà în stare de complectă ebrietate, sau când se găseà în o atare stare avansată de boală, încât nu-şi mai puteà da socoteală, de actul pe care îl îndeplinise; aşà sunt unele căsătorii cari se fac *în extremis*.

In 1906 s'a prezentat şi votat de Senatul român un articol de lege, care permiteà celebrarea căsătoriei *în extremis* fără nici o publicaţie, atunci când o boală gravă puneà viaţa unuia din soţi în pericol. D-l D. Alexandresco din cartea căruia am extras aceste rânduri, în calitate de raportor fiind pe atunci senator, a atras atenţiunea Senatului asupra acestei dispoziţiuni, arătând că ea este periculoasă şi că în orice caz, nu este bine de a se lăsa acest fapt la aprecierea ofiţerului stării civile, aşà cum înţelegea Ministerul Justiţiei. Comitetul delegaţilor din Camera deputaţilor, a respins proectul.

Reproducem următoarea deciziune a Curţei de Apel din Paris relativ la căsătoria unui domn Humbert, efectuată în condiţiunile de mai sus[1].

„Având în vedere zice Curtea[2]) că dacă din cercetarea faptelor şi decursul împrejurărilor rezultă cu adevărat că, numitul Humbert a răspuns întrebărilor puse, dar a răspuns numai în mod instinctiv şi mecanic, fără a'şi da socoteală de valoarea şi importanţa răspunsurilor sale; că în acele momente dacă inteligenţa sa nu erà cu totul stânsă, ea erà atât de slăbită şi întunecată, încât nu'i erà cu putinţă de a contractà nici unul din actele cele mai simple ale vieţei de toate zilele, cu atât mai puţin un act atât de important ca acel al căsătoriei; că prin urmare acel da sacramental ce a pronunţat, nu poate fi luat drept un consimţământ valabil.... pentru aceste motive declară nulă Căsătoria lui Humbert etc.

66. Se găsesc în literatura juridică ca şi în acea medico-legală, cazuri de căsătorie contractate cu persoane în o stare aproape complectă de imbecilitate. Unele familii nenorocite, în

---

1) Numitul Humbert s'a fost căsătorit aproape în extremis cu concubina lui. Familia a cerut nulitatea căsătoriei în urma unui raport medico-legal dresat de Prof. Tardieu. şi Laseque.

2) Gazette des Tribunaux 26 Sept. 1871 şi 21 Mars 1877. Paris.

dorinţa ce au de a'şi vedeà perpetuat numele, fac tot ceeace le stă prin putinţă, pentru a'şi căsătorì progenitura, cu speranţă că copii acesteía le vor puteà succedà. **Brouardel** citează un caz de acest gen, pe care'l rezumăm.

O familie D-l şi D-na de K. avù 4 copii din care muriră trei, rămănând o singură fată care însă erà în o stare de imbecilitate relativ avansată. Ei o căsătoriră cu un nobil ruinat. Dar după zece ani văzând că speranţele lor nu vor fi realizate — mariajul nu avù copii — au căutat să anuleze căsătoria pe motivul că d-ra de K. în momentul când a contractat'o, nu erà în deplină posesiune a liberului arbitru. Tribunalul puse prof. Brouardel următoarele două întrebări în acestă privinţă:

a) Examenul unei persoane actualmente imbecilă sau idioată, poate permite de a se determinà, dacă această afecţiune este congenitală, sau numai datează de un timp mai mult sau mai puţin îndelungat?

b) Fiind stabilit că nici un incident n'a putut, dela 1875 încoace, să determine sau să agraveze această afecţiune; că toţi membrii familiei, ca şi alţi martori susţin că d-ra de K. este bolnavă dela naşterea sa; că, pe de altă parte, s'a judecat prin sentinţa de interdicţiune, că actualmente se găseşte în stare de imbecilitate; este cu putinţă că la o epocă intermediară, a vieţii, la vârsta de 32 ani, în special în anul 1875, să se fi produs în intelectul d-rei de K. o remisiune astfel, încât dânsa să-şi deà socoteală de actul solemn al căsătoriei, cu un consimţământ liber spontan şi ponderat?

Brouardel în urma examenului făcut a răspuns că d-ra de K. a fost imbecilă din naştere, că această afecţiune nu a putut aveà nici o remisiune în cursul vieţii şi că prin urmare căsătoria s'a efectuat, fără ca dânsa să-şi deà socoteală de ceeace face în acel moment, ea nu se găseà **Mentis suae compos**, din care cauză căsătoria a fost declarată anulabilă.

Dar asupra acestei chestiuni găsim în opera d-lui *D. Alexandresco* (volumul I Ediţia II 1906 p. 551) o părere exprimată în câteva rânduri, care după credinţa noastră nu este îndeajuns de bine comentată, ba chiar eronată. D-l D. Alexandresco zice: „Individul pus sub un consiliu judiciar (art. 458) şi acel interzis pentru imbecilitate, smintire sau nebunie cu furie (art. 435) pot însă în mod valid să se căsătorească, cel dintâi în totdeauna şi fără asistenţa consiliului, iar cel de al doilea, în timpul inter-

valelor lucide, *în mis induciis*, după cum se exprimă L. 9, C. P. 22, sau *per perfictissima intervalla*, după cum se exprimă Justinian în L. 6, Cod. 570; căci, pe de o parte, în acest timp alienatul se bucură de întregimea minţii sale, iar pe de altă parte, nici un text de lege nu opreşte căsătoria interzisului, nici n'o declară nulă. Nulitatea prevăzută de art. 448 nu este aplicabilă la căsătorie, ci numai la actele de administraţie. *Zachaerie*, întemeindu-se pe art. 454, crede că *consimţământul ascendenţilor sau a consiliului* de familie este *neapărat pentru validitatea* căsătoriei, iar d-l D. Alexandresco adaogă:

„Acest text fiind însă strâns de materia căsătoriei, credem că interzisul nu are nevoie de consimţământul nimănui, pentru a se puteà căsători în intervale lucide. Chestiunea este însă foarte controversată“.

Nu ne unim cu părerea savantului nostru coleg asupra acestui punct—adică asupra validităţei căsătoriei *interzişilor, imbecililor, a celor smintiţi de minte sau nebuni*—pe următoarele considerente.

D-l D. Alexandresco, face o confuziune alături de mulţi alţi autori, înţelegând să intre în acelaş cadru nozologic, toate formele de alienaţie mintală care necesitează o interdicţiune, ca şi când ele ar fi de acelaş resort, ca şi când ele ar aveà aceiaşi esenţă şi aceiaşi origină. Aceasta este o gravă eroare contra căreia ne ridicăm pentru a o combate, cu atât mai mult cu cât susţinem încă odată că, numai medicii şi în special medicii-legişti şi psihiatrii sunt *singurii* în măsură de a judecà şi aprecià, nu numai forma de alienaţie, dar şi gravitatea ei, gradul de responsabilitate, capacitate civilă etc. Prin urmare, orice părere emanată dela orice erudit în materia juridică asupra chestiunei de mai sus, trebue subordonată expertizei medicilor specialişti, singurii în măsură a se pronunţà asupra unor asemenea cazuri. In special în ceeace priveşte imbecilitatea care în cartea D-lui D. Alexandresco este cuprinsă în acelaş cerc cu alte afecţiuni mintale, atragem atenţiunea cititorilor, asupra raportului medico-legal psihiatric, făcut de Prof. Brouardel relativ la examenul D-rei de K. care în mare parte conţine, unele din argumentele ce demonstrează încă odată, cum că afecţiunile mintale, se deosebesc foarte mult unele de altele, neputând fi cuprinse toate în aceeaşi categorie.

In adevăr la prima întrebare pusă de Tribunal, prefesorului

Brouardel; «*Examenul unei persoane actualmnte imbecilă această afecţiune este congenitală sau datează numai de un timp oarecare*? Acest savant medic a răspuns după cum am menţionat la p. 90 bazându-se între altele pe următoarele argumente: «Răspunsul la această chestiune zice mult regretatul nostru maestru, nu poate să preteze la nici o îndoială, un medic obicinuit cu studiul şi practica alienaţilor, a celor mărginiţi cu duhul, a idioţilor, a imbecililor sau chiar numai a simplilor debili, va puteà fără nici o greutate, examinând persoana în chestie, să spună dacă tulburările intelectuale sunt contimporane cu naşterea acelei persoane, dacă au izbucnit in timpul primei copilării, sau dacă au survenit la o epocă mai tardivă.

Pentru a se face acest diagnostic nu vom aveà nevoe decât a ne reaminti de aceea ce scria **Esquirol** [1]) cu o jumătate de de veac înainte şi anume: Omul în stare de demenţă poate fi comparat cu un om care a fost odată avut, dar care mai pe urmă a devenit sărac, pe când imbecilul sau idiotul s'a născut şi a fost toată viaţa lui sărac. Starea individului atins de demenţă poate varià, aceea a imbecilului sau a idiotului nici odată, ea rămâne aceeaş din momentul în care s'a născut şi până la moarte. Oricare ar fi afecţiunea cerebrală, care a făcut ca o persoană să fie lipsită de o parte a inteligenţei ce posedă, este uşor pentru un alienist să facă deosibirea între ceea ce a perdut şi ceea ce nu a existat nici odată. **Tardieu**, **Lasègue**, **Legrand du Saulle** pentru a nu cità decât pe cei mai celebri alienişti, au împărtăşit întotdeauna această părere «Greutatea nu survine decât atunci, când este vorba de a caracterizà şi cântàri în ce grad de inferioritate intelectuală se găseşte bolnavul ce avem de examinat. De la idiotul care nu vorbeşte de loc, care nu-şi manifestează personalitatea decât prin unele sunete analoage cu acele ce scot unele animale, trecând pe la imbecilul care, a putut învăţà puţin a scrì şi citì şi ajungând la debilul intelectual, care poate aveà chiar unele calităţi superioare, dar cu lacune grave intelectuale, se găsesc în medicina mintală, toate gradele şi toate speciile de alienaţi etc. La a doua întrebare pe care am menţionat-o care conţine în esenţă chestiunea de a se stabilì, dacă în viaţa unui imbecil, au fost remisiuni în care timp imbecilul să poată să-şi aibă integritatea judecăţei şi a libe-

1) Esquirol a fost unul din cei mai iluştrii savanţi şi alienişti francezi mort în 1840.

rului arbitru, Brouardel a răspuns categoric, că starea de imbecilitate nu poate aveà nici odată remisiune.

Din cele ce preced se vede dar cu prisosință pe de o parte, cum că jurisconsulții comit o mare greșală atunci când voesc să intre în discuția și calificarea maladiilor mintale, care constituesc astăzi un capitol atât de greu și important al medicinei, pe de altă parte că indivizii puși sub un consiliu judiciar și acel interzis pentru imbecilitate, smintire de minte etc. nu pot fi cuprinși cu toții în acelaș capitol, căci afecțiunile lor se deosibesc foarte mult unele de altele și în fine că în special pentru imbecilitate, această afecțiune nu are nici odată intervale lucide.

In vol. 8. D. Alexandresco Explicare teoretică și practică a dreptului civil român la pag. 63 găsim: In cât privește persoanele neinterzise care se găsesc într'o stare mai mult sau mai puțin permanentă de demență, ele putând să se căsătorească în intervale lucide, pot în aceste intervale face și convențiile lor matrimoniale, cu toate clauzele de care o asemenea convenție este susceptibilă, ele putând însă fi anulate, în cazul când se va dovedì că acel care le-a făcut, nu aveà uzul rațiunei.

Aceste discuțiuni pro și contra unui fapt, care totusi după părerea noastră este atât de simplu și de ușor de rezolvit, neîndreptățește de a reproduce cuvintele marelui jurisconsult francez Laurent (Pr. de droit civil français I II p. 412. Paris) care ziceà: Si les interprètes avaient plus de respect pour le texte de la loi, s'ils ne lui faisaient pas violence pour y chercher ce qu'ils désirent y trouver, il y aurait bien d'incertitude en autorité car ce qu'on reproche précisement aux legistes ce sont leurs eternelles discussions, ils discutent tant, qu'ils finissent par douter de tout, même des verités les plus évidentes.

Nous offrons un remède contre ce mal aux jeunes docteurs avocats ou magistrats, c'est le respect du texte et des principes ils rencontreront tonjours des difficultés, mais il en restera peu dont la decision soit douteuse.

Cât de exacte sunt rândurile de mai sus și cum ar trebuì ele aplicate cu sfințenie !

Am găsit cercetând bibliografia acestor diferite chestiuni, că am fost de acord asuprà acestui punct cu unele jurispundențe streine. In 1897 s'a judecat în Belgia un proces, cerându-se nulitatea unei căsătorii, fiindcă unul din soți fusese interzis. Atât

Curtea de Apel din Bruxelles cât si Casaţia belgiană au hotărît ceea ce urmează: «**Interzisul este incapabil de a se căsători şi căsătoria săvârşită de dânsul, chiar în intervale luicide este inexistenţă** [1])

Considerentele acestor două instanţe au fost criticale de D-l *Alexandresco* care rămâne fidel părerei emise de d-sa. Alţii au combătut părerea savantului profesor cum este spre pildă D-l avocat Efrem Mazlâm din Iaşi [2]). Nu ştiu ce ar fi hotărît diferitele instanţe judecătoreşti române, căci după cum ştim până astăzi la noi, nu s'a prezentat până acuma nici un caz de felul acesta [3]).

Marcadé, Mourlon, Planiol şi alţii admit, cele decise de instanţele judecătoreşti Belgiene.

67. In fine unii autori cum este spre pildă **Morache** prof. de Medicină Legală la facult. de medicină din Bordeaux, admit că în unele împrejurări consimţământul, acel *da* pe care'l pronunţă unele fete ca răspuns la întrebarea ofiţerilor stărei civile în momentul căsătoriei, ar puteà fi smuls prin teroare, frică, ameninţări etc., că acel *da* s'ar pronunţà ca rezultat al unei intimidări. Unele mame denaturate zice Morache, au impus fiicei lor o căsătorie cu propriul lor amant, pentru a'l puteà păstrà mai departe, alte fete au mers la primărie în stare de sugestiune sau hipnotism.

Pentru a evità atari fapte, Morache propune ca ofiţerul stării civile, să nu se mărginească numai în a citì legea celor ce se află în prezenţa lui, ci să se asigure de buna lor credinţă, căutând să cìtească în figura acestora, adevărata lor dorinţă şi impresie. O expresiune a feţei, o căutătură a ochilor, o atitudine mai mult sau mai puţin îndoelnică, ar fi semne importante de care funcţionarul municipal, ar trebui să ţie socoteală şi pe care ar trebui să le analizeze şi să le interpreteze, în un senz sau în altul, împedicând de a se face o căsătorie pe care el o va crede neleală.

După d-l D. Alexandresco, violenţa fizică sau morală distruge libertatea şi face căsătoria anulabilă. Consimţământul există, el însă este viciat: *Coacta voluntas voluntas est*; *volui*,

---

1) Vezi Curierul Judiciar No. 65 din 5 oct. 1900.

2) Vezi Dreptul No. 21 din 1866.

3) D-l G. Meitani dr. în drept Paris împărtăşeşte aceleaşi păreri vezi Dreptul No. 45 din 1900.

qui coactus volui. Această violenţă trebue demonstrată, ca exercitată în faţa ofiţerului stării civile.

Fără de a negà cele expuse de savantul profesor din Bordeaux, socotim că în starea actuală a timpurilor, cele de mai sus se vor puteà cu greu realizà, cu atât mai mult cu cât în vremurile de astăzi, fetele nu se mai pot terorizà nici înfricoşà, după cum se făceà odinioară.

68. Al doilea motiv de nulitate a căsătoriei este ceeace numeşte Art. 162 C. C. R. **Eroarea asupra persoanei fizice.** Şi pentru această chestiune ca şi pentru cea precedentă, expertiza şi raportul medico-legal sunt preponderente şi absolut necesare pentru judecarea procesului. Ce însemnează aceşti termeni, care este înţelesul şi întinderea lor ? Dar mai întâi trebue de observat un fapt, care după noi nu este lipsit de ore-care importanţă.

Alin. 2 Art. 180 C. C. F. zice : *„Când a fost eroare asupra persoanei, căsătoria nu poate fi atacată de cât de acela din soţi care a fost indus în eroare“* [1]), pe când C. C. R., spune: **„Eroare asupra persoanei fizice“**, adică are aerul să vreà să accentueze, că eroarea trebue să privească *fizicul* persoanei, iar nu altceva. [1])

Dar ce trebue să se înţeleagă prin aceste calificaţiuni, prin cuvântul *fizic* ! Este oare fizicul obrazului, frumuseţea unuia sau altuia din soţi ? Cu siguranţă că nu, toţi autorii sunt de acord asupra acestui punct.

Fizicul se raportă la alt-ceva, atât din punctul de vedere juridic cât şi medico-legal, se raportă la calităţile *fizice masculine sau femenine* ale soţilor, iar nu la acele estetice.

După codurile civile moderne, în cercul *Eroare asupra persoanei* în materie de căsătorie, care aduce după dânsa nulitatea ei, trebue să se cuprindă în primul rând — după părerea prof. Morache — din lecţiunile căruia reproducem rândurile de mai jos scrie ceeace urmează:

---

1) Lorsqu'il y a eu erreur dans la personne, le mariage ne peut être attaqué que par celui des deux époux qui a été induit en erreur, calificativul fizic nu este in C. C. F.

De aci dar rezultă căci nici în un caz nu se poate cere de soţ nulitatea căsătoriei, având în vedere calităţile morale ale acestora. Aceste calităţi să presupun studiate şi cunoscute înainte de căsătorie de ambele părţi, aşà că tribunalele nu pot admite o cerere de nulitate pe un asemenea motiv.

„In primul rând — zice Morache [1]) — există o primă interpretare care nu îngădue nici o ipoteză contrarie.

Consimțând la contractarea căsătoriei, fiecare din soți înțelege a se unì cu o *anumită persoană determinată*, cu acea persoană căruia aparține starea civilă sub care este cunoscută și înscrisă, cu acea pe care el o crede ca atare neschimbată, în momentul când pronunță acel *da* sacramental. Fie că se va răspunde înaintea reprezentantului legei sau unui cleric, întrebarea care primează pe toate celelalte și care este *„Consimțiți a lua drept soț sau soție pe d-l sau d-ra... aci prezentă"* ? «Dacă prin urmare, persoana desemnată sub numele de X..., de una din autoritățile care procedează la celebrarea căsătoriei, nu este în realitate acea, dacă a fost din o parte sau din alta fraudă sau eroare este evident—continuă de a zice Morache—că consimțământul a fost viciat, că el nu este valabil. Unul din cei căsătoriți, a consimțit a luà în căsătorie pe un individ determinat, iar nu pe un altul care s'a substituit. In acest caz, există o circumstanță absolut *dirimantă* a consimțământului, el trebue considerat ca nul și neavenit [1]) iar căsătoria desfăcută prin nulitate conform Art 162 C. C. [2])

Dar Medicina legală are un rol preponderent, atunci când e vorba de *eroare asupra persoanei fizice*, adică atunci când unul din soți a luat în căsătorie o persoană de acelaș sex, în loc de o persoană de sex diferit. Trecut în stare civilă ca bărbat, acesta este femeie sau viceversa.

In asemenea împrejurări, de oarece căsătoria este prin esența ei însăși constituită, prin unirea bărbatului cu femeia, ea nu poate există, ea nu poate luà ființă în caz de identitate sexuală între soți, ea trebue desfăcută prin nulitate. Tribunalele în asemenea cazuri, nu se pot pronunță decât în urma unei expertize medico-legale, făcută asupra persoanei ce se pretinde a fi de sex indentic ca a celuilalt soț, și a raportului medico-legal.

---

1) **Morache.** Cours de Médecine-Legale Bordeaux 1900.

2) Căsătoria mai poate fi atacată în nulitate dar aceasta numai din punctul de vedere juridic, atunci când unul din soți înșelând buna credință a celuilalt, se căsătorește, neținând socoteală de Art. 130 C. C. R. adică se căsătorește din nou fără ca prima căsătoria să fie desfăcută.

Această chestiune fiind numai de competința justiției și neavând nici o legătură cu medicina legală, o vom lăsa să se rezolve numai de justiție.

Art. 130 C. C. R. zice: "nu este ertat a trece în a doua căsătorie fără ca cea dintâi să fie desfăcută C. C. F. 247.

Reproducem o carte de judecată a tribunalului din Orléans (Franța) în un caz de acest gen care zice în esență:

„**Căsătoria neputând aveà loc decât între două persoane ce posedă organe genitale deosebite care permit uniunea sexurilor, absența naturală a organelor genitale interne, constatate la o femee, este o nulitate a căsătoriei**", motivele pe care le-a invocat Tribunalul, au fost cele următoare:

„Având în vedere că medicii-experți numiți ca atare prin jurnalul din 31 Ianuarie 1894, după depunerea jurământului cerut de lege, au îndeplinit misiunea care le-a fost încredințată, că rezultă din examenul pe care l'a făcut asupra femeei C.... că dacă în adevăr aceasta are toate aparențele unei femei, dânsa este lipsită de organele genitale interne, permițând uniunea sexelor și fecundațiunea, căci în adevăr la dânsa, vaginul d'abià existent, consistă în un neînsemnat infundibulum de o profunditate care are abià $1^1/_2$ ctm.; că medicii experți au observat că deprimând despărțitura care constitue acest infundibulum, nu se puteà găsì nici constatà prezența a nici unui organ genital intern, combinând tușeul vaginal cu palpeul abdominal, ei nu au găsit nimic care să indice prezența unui uterus, degetele întâlnindu-se între ele printre peretele abdominal, fără ca nici un obstacol să se interpună între ele, că examenul medicilor experți nu le-a permis să constate nici măcar prezența rudimentară, a trompelor sau a ovarelor;

„Având în vedere că o căsătorie nu se poate produce, decât între două persoane având organe genitale diferite, care să permită coitului de a aveà loc; că dacă uniunea sexurilor este imposibilă, căsătoria nu poate luà ființă.

„Având în vedere, că ar puteà să fie altfel dacă unul din soți s'ar fi găsit lipsit de organele genitale ale generațiunei din cauza unei operațiuni chirurgicale sau unei alte împrejurări, dar că în specie numitei C... i'a lipsit în totdeauna atribuțiunile sexului căreia se pretindeà că aparține, și prin urmare, a fost întotdeauna în necapacitate de a contractà căsătorie;

„Având în vedere că există un interes de înaltă moralitate a nu se tolerà unirea între două persoane de acelaș sex sau între

1) Tribunal Civil d'Orléans în Gazette du Palais din 11 April 1894 Paris, Maresca éditeur 1895.

două persoane care se găsesc în imposibilitate de a-şi îndeplini datoriile conjugale ;

„Pentru aceste motive, Tribunalul declară nulă căsătoria ce numita C.... a contractat cu Emil G... înaintea ofiţerului stării civile din oraşul Orleans, în ziua de 2 August 1884".

Din citirea rândurilor de mai sus, se vede că în cazul citat, căsătoria s'a anulat, fiindcă acea care se măritase ca femee, erà lipsită de organele genitale proprii sexului său. Alte ori se cere această nulitate, pentru că unul din soţi se găseşte în stare de **Hermafrodism**, adică se găseşte la aceiaşi persoană ambele sexe întrunite ; individul este totodată şi bărbat şi femee, Pentru a se judecà procesul de nulitate, trebue în prealabil o expertiză medico-legală, care va examinà pretinsul hermafrodit descriind în concluziunile sale, imposibilitatea îndeplinirei relaţiunilor sexuale din cauza acestei anomalii. Tribunalele analizând cazul vor judecà şi se vor pronunţà.

69. Căsătoria fiind unul din cele trei acte principale ale vieţii, mai cu seamă în ţările unde multă vreme nu a existat divorţul, s'a propus că, pentru a se luà toate garanţiile în ceeace priveşte sănătatea celor ce se căsătoresc, aceştia ar trebuì mai întâi să fie supuşi unui examen medical, pentru ca să se constate dacă ei sunt sănătoşi, fapt de cea mai mare importanţă, în ceeace priveşte îndeplinirea scopului principal al căsătoriei. Nu vorbim de acei indivizi a căror afecţiuni se pot uşor recunoaşte ca de pildă tuberculoza sau unele boli venerice, ci de acei cari sub aparenţa unei perfecte normalităţi, ascund unele boli mintale, care numai de cei mai desăvârşiţi specialişti, se pot recunoaşte. In asemenea condiţiuni, o căsătorie chiar în aparenţă normal consimţită, nu este expresiunea voinţei proprii a celui ce se căsătoreşte şi în acest caz, ca şi în cele precedente, consimţământul este viciat, căsătoria putând fi atacată în nulitate.

Astfel este cazul **Paraliticului general**, **Paralizia generală** fiind una din afecţiunile care tinde a luà proporţiuni tot mai întinse. In afară de cazurile ce se citează, în care s'a celebrat căsătorii cu paralitici dejà avansaţi, se pot ivì în viaţa curentă, căsătorii cu un paralitic în stare incipientă, în acea fază, în care boala nu se poate recunoaşte decât cu mare greutate şi numai de medicii specialişti în materie.

Paraliticul general în perioada primă, este atins de megalo-

manie şi de supra activitate şi fizică şi intelectuală, care nu numai înşală pe cei ce'l înconjoară, dar aceştia chiar aplaudează această vigoare inşelătoare, secondată de o vitalitate numai aparentă. In această perioadă a boalei, paraliticul numai poate cântări cu sânge rece şi cu judecată actul pe care'l iscăleşte, creerul său nu are normalitatea cerută, consimţământul poate fi considerat viciat.

In acelaş caz se găseşte şi **Epilepticul** care se prezintă clinicianului cu o gamă atât de diferită şi cu caractere atât de diferite, atât de deosebite, încât chestiunea responsabilităţii şi a capacităţii sale civile, este una din cele mai grele de deslusit. Reproducem după *Legrand du Saulle* [1]) un caz de nulitate a căsătorici, soţul fiind un epileptic periculos.

„Numitul L... cade într'o zi cu capul de ghiaţă, pe când se jucà cu alţi copii, el aveà atunci vârsta de 10 ani. Din acea zi începù să prezinte accese uşoare de epilepsie. In timpul serviciului său militar accesele se repetară, accese care erau întovărăşite de halucinaţii de omucidere; câte odată în timpul unui acces, luà o sabie pe care o purtà pe deasupra capului celorlalţi camarazi ai săi. La vârsta de 25 ani vroì să se însoare. Căsătoria a fost fixată pentru ziua de 26 Octombrie. Cu două zile înainte el fù cuprins de o durere de cap extraordinar de violentă, semn antimergător al unui atac de epilepsie. Un medic chemat refuză de a'i face flebotomia pe care i'o cerea, operaţiune pe care i'o făcù un alt medic în dimineaţa zilei de 26, adică chiar în ziua nunţii; această flebotomie nu aduse nici o uşurare bolnavului. In fine cortegiul ajunge la primărie. Acolo mirele a fost foarte monoton, nepronunţând nimic alta decât cuvântul *da*. Reintrând acasă durerea de cap deveni atât de intensă, încât a trebuit să se pună în pat. Camera unde erà culcat se găseà alături de acea unde se pregăteà masa de nuntă. Deodată el fù cuprins de un atac de *epilepsie furioasă* care necesità legarea lui cu fringhia. Dar pe când se căutà frângia, el se precipità în camera vecină, rănind cu un vătrai pe fidanţata lui. Inchis din nou în cameră, el izbutì a eşì şi înfipse un cuţit ce găsise din întâmplare, în cordul socrului său care murì pe loc. Legat din nou, el căzù în un somn letargic care ţinù trei zile; la redeşteptarea lui —

1) Legrand du Saulle, Traité de Medecine Légale. Paris 1866 p. 83.

el acum fiind pe deplin lucid — nu-şi aduceà aminte de loc de cele întâmplate. Căsătoria a fost declarată nulă, de oarece s'a dovedit că soţii nu consumase mariajul, ei nerămânând singuri de loc, între momentul când s'a pronunţat cuvântul da, şi cele întâmplate.

Orbii şi surdo-muţii se pot căsătorì, consimţământul lor este valabil, chiar când nu ştiu a scrie, dacă sunt în stare de a'şi manifestà voinţa. Legea cere numai asistenţa unui curator, în privinţa surdo-muţilor, când este vorba pentru a puteà primi o donaţiune.

In cursul lunei Septembrie anul curent 1921, Consiliul Superior din Germania a dispus ca pe viitor, cei ce vroiesc să se căsătorească, trebue în prealabil să dovedească prin un certificat medical că sunt sănătoşi. Acest certificat nu poate fi mai vechi de 4 săptămâni şi va fi eliberat de medici speciali numiţi **Eheberater** (sfătuitori ai căsătoriei).

In Norvegia s'a promulgat acum în urmă o lege aproape identică cu cea de mai sus. Acel care va fi prins în fraudă va fi pedepsit. Legea norvegiană vizează în special alcoolicii, debilii mintali şi pe cei atinşi de boli venerice, alcoolicii şi debilii mintali neputându-se căsătorì niciodată, venericii numai după ce vor dovedì prin un certificat medical, că sunt complect vindecaţi.

70. Neputinţa [1]) unuia din soţi, este ea o cauză de nulitate a căsătoriei? In Codurile noastre civile moderne, în Franţa ca şi România, nu există nici un articol care să pună *Neputinţa*, printre cauzele de anulare sau de nulitate a câsătoriei.

Numai erà tot aşà şi sub jurisprudenţa veche, care admiteà neputinţa, ca o cauză de nulitate a căsătoriei. Acest fapt cel puţin scoteà din nedumerire pe judecători, având un text de lege precis; actualminte codul nostru nespecificând lucrul, dă naştere la o sumă de greutăţi, asupra cărora nici până astăzi părerile nu sunt fixate.

De oarece legea, nu a prenumerat neputinţa, printre cauzele care ar puteà împedecà căsătoria, fiindcă, mariajul nu are ca

1) Neputinţa (impossibilitas cœundi) a dat loc la o sumă de controverse. Codurile civile sunt foarte diferite asupra acestui punct. In Italia neputinţa manifestă şi permanantă — *manifesta e perpetua* — poate fi propusă ca o cauză de anulare a căsătoriei. Codul Austriac şi Codul Calimach zic că neputinţa poate constitui o legiuită oprire a însoţirei.

scop unic, procreaţiunea de copii, ci şi viaţa în comun care să o uşureze şi să o facă mai plăcută, ofiţerul stării civile nu poate refuzâ de a procede la celebrarea unei căsătorii, în care unul din soţi ar fi socotit neputincios, fiindcă după cum am spus mai sus, neputinţa nu constitue în legislaţiile noastre — română şi franceză—o împedecare *dirimantă* nici *prohibitivă* a căsătoriei [1]. Cu toate acestea din multiplele hotăriri ce am cules din diferiţi autori, reiese cum că părerile sunt împărţite asupra acestui punct; neputinţa a fost considerată uneori ca o cauză de anulare a căsătoriei, alte ori nu.

In periodicul francez **Gazette des Tribunaux** care apare la Paris [2] am găsit înserate, darea de seamă a mai multor procese, care au fost reproduse în rezumat în Tratatul de Medicină Legală Briand et Chaudé.

A) Curtea de Apel din Trêvês (Franţa) a anulat o căsătorie contractată, de oarece femeia ce se măritase ca atare, nu posedà în complect organele genitale femeieşti; iată considerentele acestei Curţi:

„Având în vedere că, de oare-ce elementele fizice şi viciul de conformaţiune ale organelor genitale, care se opun scopului natural şi normal al căsătoriei, constituesc elemente care aduc după ele anularea de drept a căsătoriei;

„Având în vedere că după examenul medicilor şi a raportului ce au depus, numita N. nu are nici una din atribuţiunile fizice ce se găsesc de obiceiu, la acelea care sunt de sexul femenin.

„Având în vedere că această stare este congenitală şi că nimic nu ar putea să o schimbe... pentru aceste motive anulează căsătoria.

B) O carte de judecată a Tribunalului din Arras [3], se pronunţă în acelaş senz, hotărând că acţiunea în nulitate din cauza neputinţei, puteà să fie admisă în urma unui examen făcut de medici specialişti, dacă din a lor constatare ar reeşì cum că unul din soţi, prezintă un viciu de conformaţiune a organelor genitale, care ar împedecà relaţiunile sexuale.

Alţi autori şi alte tribunale au admis o părere contrarie, ho-

---

1) Atragem atenţiunea cititorului că nu vorbim pentru moment decât de neputinţa care ar aduce după dânsa anularea căsătoriei, nu şi divorţul de care ne vom ocupà în paginile următoare.

2) Gazette des Tribunaux din anii 1834, 1839, 1845 etc.

3) Vezi Gazette des Tribunaux din 30 Maiu 1839, Paris.

tărând că neputinţa unuia din soţi, nu poate în nici un caz să fie invocată, ca o cauză de nulitate a căsătoriei, fie ea naturală sau accidentală, invizibilă sau manifestă. Iată cum se exprimă asupra acestui punct Briand et Chaudé; reproducem textual din cartea lor următoarele rânduri, care explică foarte bine această chestiune controversată.

„Codul civil în enumerarea cauzelor de nulitate a căsătoriei, nu menţionează şi neputinţa printre aceste cauze; ori mai cu seamă în materie de căsătorie, tribunalele nu pot pronunţà o nulitate, care nu este exprimată în textul legei. Intenţia legiuitorului asupra acestui punct s'a revelat în mai multe rânduri, mai cu seamă atunci când s'a discutat chestiunea **Divorţului**, **a Cercetării Paternităţii şi a Filiaţiunii**, pentru care neputinţa iarăşi nu a fost admisă".

Portalis la şedinţa Consiliului de Stat din 14 Brumar anul X ziceà cele ce urmează:

In ceeace priveşte neputinţa, ea nu poate constituì o cauză de nulitate a căsătoriei, fiindcă legea este mută asupra acestui punct, legea nu prenumără neputinţa, printre cauzele nulităţei şi această nemenţionare intenţionată, are raţiunea de a fi, de oarece nu are mijloace sigure de a o recunoaşte.

Tronchet zice: Legiuitorul a omis neputinţa dintre cauzele anulărei căsătoriei, fiindcă este foarte greu de a se dovedì [1]) iar proba dovezii constituind un adevărat scandal.

Fără îndoială continuă de a scrie Tronchet, în puterea art. 146 C. C. (nu poate fi căsătorie, dacă nu a fost consimţimânt, iar în virtutea art. 180, *eroarea în persoană*, viciază acest consimţimânt, aşà cum îl înţelege legea, şi lucrul este sigur, din

---

1) Tronchet face aluzie la dificultăţile dovedirei neputinţei care odinioară se demonstrà prin cunoscuta *Proba Congresului*. Introdusă pe la mijlocul secolului al 16-lea, ea a funcţionat mai bine de un veac şi nu s'a desfiinţat decât în 1677 de marele jurisconsult Lemoignon.

„Proba congresului consistà în a face să se exerciteze coitul de către bărbatul tratat neputincios, în faţa unui juriu compus în mare parte din înalţi clerici. Dacă bărbatul eşeà victorios, femeea care îl învinuise perdeà procesul. La această probă a fost supus şi Marchizul de Langey: el fù neputincios faţă de soţia lui D-na Maria de Saint Simon de Courtonner din care cauză căsătoria fù anulată. După 6 luni el se căsătorì din nou cu D-ra Diane Montant de Navailles de la care avù 7 copii, fără ca niciodată să se fi născut vre-o îndoială asupra autorului acestora şi asupra fidelităţei celei de a doua D-nă de Langey. Vezi Briand et Chande Tome I p. 162

acest punct de vedere, eroarea nu se rapoartă asupra persoanei însăşi, iar acea care nu rezultă decât din calităţile fizice, nu poate aduce după dânsa o cerere de anulare.

„Desigur adaogă Tronchet, este dureros ca cineva să se vadă unit prin o legătură indisolubilă, o femeie sau un bărbat plin de viaţă şi de tinereţă, cu o altă persoană care este imperfectă şi necomplectă, care nu are decât o aparenţă derizorie de bărbat sau de femeie, dar legea a crezut că e mai bine să treacă alături cu câtevà cazuri rari, decât să deà loc la procese scandaloase şi pornografice.

Legea a mai statuat că dacă în adevăr, împreunarea sexurilor şi procreaţiunea copiilor pentru perpetuarea speciei, constituesc unul din scopurile cele mai principale ale căsătoriei aceasta nu erà numai decât scopul unic, nu constituià esenţa însăşi a acestia şi că chiar codul civil în spiritul său, admite că mariajul este şi asociaţiunea a două vieţi şi a două inimi, o solidaritate de plăceri dar şi durere, rezumate în aceste cuvinte care se pot adresà soţilor: *Dacă tu bărbat nu-ţi poţi iubì nevasta ca pe o adevărată soţie, iubeşte-o ca pe o sorà!*

Tot în „Gazette des Tribunaux“ se găsesc şi o sumă de alte cărţi de judecată şi hotărîri, din care reiese cum că contra pă rerilor exprimate de Curtea din Treves, Arras etc. neputinţa sau sterilitatea femei, nu sunt cauze de anulare a căsătoriei. Dar nu trebue să se confunde neputinţa cu eroarea asupra persoanei fizice, căci dacă cea dintâi pretează la discuţiune şi uneori anulează căsătoria alte ori nu, eroarea asupra persoanei aduce în totdauna anularea, chiar dacă cererea de anulare s'a formulat mai târziu de 6 luni; iată ce găsim în tratatul Briand et Chaudé asupra acestui punct; reproducem textual rândurile de mai jos, de oarece ele au o valoare decizivă, asupra acestui punct.

Briand et Chaudé la pag. 144—165 scrie: «Când unul din soţi, va venì să reclame că celalt este atins nu numai de neputinţă naturală sau accidentală, manifestă sau nemanifestă, dar că mai mult decât atât, acesta sub aparenţe inşelătoare, este de acelaş sex ca şi acel care reclamă, cererea lui de nulitate nu va puteà să fie respinsă. Dar pentru ca anularea căsătoriei să fie pronunţată, nu este în deajuns de a se stabilì prin alegaţiuni chiar netăgăduite, cum că, consumaţiunea căsătoriei à fost imposibilă din cauza unui viciu de conformaţiune al organelor sexuali, ci va trebuì să demonstreze în mod cert, că există o analogie de

sex între ambii soţi. Or identitatea sexului, nu implică numai decât, asemănarea conformaţiunei aparente la doi indivizi, ci absenţa la unul din ei, a organelor care constituesc sexul deosebit şi existenţa aparentă sau ascunsă, a organelor esenţiale sexului comun. Aceasta este chestiunea principală, care nu se poate rezolvì decât în urma unui examen medical făcut de medici, care vor trebuì să depună un raport cu concluziuni".

Tardieu[1]) spune ceeace urmează în cartea sa asupra identităţii sexului: „Intervenţia Medicului-legist este indispensabilă pentru rezolvirea unor astfel de chestiuni, ea trebuind să aibă foarte bine definit scopul, după cum trebue să fie clară în concluziile sale: «Persoana luată de soţie ca femeie, este ea o femeie rău conformată, şi improprie împreunării sexuale? Faţă de lege aceasta nu constitue o cauză de anulare a căsătoriei; este ea însă bărbat rău conformat, prezentând toate aparenţele înşelătoare sexului femenin? Căsătoria nu a putut aveà loc, în tot cazul ea este cu desăvârşire viciată. Jurisprudenţa face dar o deosebire între cererea anulării căsătoriei, din cauza neputinţei de sex între soţi".

In *Gazette des Tribunaux* din 3, 12 şi 26 April, 1834, găsim următoarea carte de judecată, din care reiesă că nulitatea căsătoriei s'a putut admite—în caz de identitate sexuală a ambilor soţi—chiar după mai mulţi ani, nu numai decât după 6 luni după cum cere C. Ç.

«D-ra Lelasseur, luase în căsătorie pe un domn numit Gabriel Beaumont; dânsa nu ceru nulitatea căsătoriei decât după câţiva ani. In această cerere către Tribunal, dânsa spuneà că dacă a cerut aşà de târziu această nulitate, ea se datoreşte faptului de ignoranţă complectă în care se găseà, în ceeace priveşte legăturile de carne ale căsătoriei, ignoranţă pe care soţul ei Beaumont aveà tot interesul a prelungì.

Numita Lelasseur mai spuneà în plângerea sa că, ea cereà nulitatea căsătoriei nu numai din cauza neputinţei în care se găseà soţul său, dar mai cu seamă din cauza unui viciu de conformaţiune, care făceà cu totul imposibil de a considerà ca aparţinând sexului masculin, pe numitul Beaumont.

Tribunalul Seina-Paris anulă căsătoria, pe următoarele considerente.

„Având în vedere că nu poate fi căsătorie valabilă în faţa

1) *Tardieu*. De l'identité au point de vue Médico-légal. Paris 1874.

legii, între două persoane de acelaşi sex; că femeia Lelasseur pretinde că acel care a contractat căsătorie cu ea sub numele Beaumont, aparţine sexului femenin.

„Având în vedere că reclamanta mai susţine că numitul Beumont, departe de a aveà semnele care constată virilitatea, are din potrivă pe acele care sunt proprii sexului femeiesc, ceea ce se relevă mai cu seamă prin prezenţa unui flux menstrual, ce vine regulat aproape în fiecare lună...

„Că toate aceste pretinse de reclamantă dacă pot fi exacte, ele pot fi cimentate pentru trebuinţa cauzei, înainte de a se pronunţà, ordonă o expertiză Medico-legală pentru a examinà pe numitul Beaumont, şi însărcinează pentru aceasta pe d-l Prof. Dubois.

Acesta din urmă, găsind că cele alegate de reclamantă erau exacte, Tribunalul a anulat căsătoria".

Am mai puteà cità o sumă de exemple identice, între altele acela petrecut în anul 1901, în care Curtea din Douai-Franţa, a anulat o căsătorie, fiindcă D-na Y soţia lui X, nu prezentà nici una din atribuţiunile femeieşti, fără însă a aveà pe cele masculine. După cum se vede Tribunalele de mai sus, sunt departe de a împărtăşi părerea eminentului meu coleg D. Alexandresco, care la pag. 563 al volumului I din tratatul său zice: *Lipsa totală a organelor genitali n'ar fi după unii o cauză de nulitate a căsătoriei.*

In fine se mai poate invocà neputinţa bărbatului, atunci când acesta nu ar vrea să recunoască drept al său, pe copilul născut de soţia sa. Două articole ale C. C. R. se ocupă de această chestiune a filiaţiunii copiilor legitimi, născuţi sau concepuţi în timpul căsătoriei, Art 286 C. C. R. analog cu 312 C. C. F. zice:

«*Bărbatul este tatăl copilului conceput (zămislit) în timpul căsătoriei.*

«*Bărbatul însă va puteà să* nu recunoască de al său pe copil, dacă dovedeşte că în cursul timpului cuprins între a 300 zi şi intre aceia a 180-ea mai înaintea naşterei copilului, a fost în *imposibilitate fizică* de a coabità cu soţia sa, fie din cauză de depărtare, fie din ori ce alt accident.

Art. 287 C. C. R. zice: Bărbatului nu'i va fi ertat să nu recunoască de al său pe copil, sub cuvânt de *neputinţă trupească* etc.

Cu aceste considerente chestiunea juridică a *Neputinţei* ca

element de nulitate a căsătoriei s'a terminat. Dar care sunt semnele cu care medicii vor puteà recunoaşte neputinţa, fie la bărbat fie la femee, care sunt cauzele acestei neputinţi, cum se poate simulà sau disimulà pentru trebuinţa cauzei, toate aceste puncte vor fi descrise şi studiate în partea II, în partea Medico-legală a acestei lucrări.

CAPITOLUL X

MOTIVELE PENTRU CARE SE POATE CERE DIVORŢUL

71. Generalităţi asupra divorţului. 72. Art. 211, 212 şi 215 C. C. R. 73. Adulterul faţă de C. C. R din punctul de vedere medico-legal. 74. Superfecondaţiunea, Superfetaţiunea, Impregnaţiunea şi Impresionabilitatea în raport cu Adulterul. 75. Divorţul din cauza Esceselor şi Cruzimelor. 76. Escesele alcoolice, morfinismul. 77. Escesele genitale invocate ca motiv de divorţ.

71. Am văzut în paginile precedente, căror articole de lege este subordonată căsătoria şi în ce anumite împrejurări intervine Medicul-legist, atunci când din diferite motive să cere o expertiză medico-legală. Să ne ocupăm în paginile ce urmează de faptul contrariu, de desfacerea căsătoriei, de disoluţiunea ei, de ceace se numeşte divorţ.

Divorţul sau Despărţirea dela latinescul **Divertere**, a se deosibì, a se separà, are de scop reziliarea îndatorirelor ce s'au contractat prin căsătorie. Prin urmare — zice D-l D. Alexandresco — despărţenia este desfacerea legală de la împreuna viţuire, cu dreptul pentru fiecare din foştii soţi, de a trece în altă căsătorie.

«*Divortium a diversitate mentium dictum est, quia în diversas partes eunt qui distrahunt matrimonium.* Divorţul care a existat la toate popoarele şi în toate timpurile, a trecut prin mai multe faze, graţie influenţii şefilor bisericii Catolice, care socotind căsătoria ca un contract făcut pe toată viaţa şi indisolubil nu permiteà desfacerea căsătoriei, decât prin moartea unuia din soţi, iar nici odată prin divorţ.

Admis de legea franceză de odinioară, şters mai pe urmă din C. C. F. divorţul fu reintrodus în Franţa în 1884, în urma campaniei pentru restabilirea lui, făcută de un deputat francez Alfred Naquet. In România desfacerea căsătoriei nu se poate

obţine decât prin moartea unuia din soţi sau prin divorţ; în Franţa mai este şi ceace se numeşte **La Séparation de corps.** Separaţia de trup, care este un fel de semi despărţenie, soţii au obţinut prin lege de a numai locui împreună, dar ei nu se pot căsători, fiindcă nu sunt divorţaţi. Această separaţie de trup, mai există şi în alte ţări ca de pildă Belgia, Anglia, Olanda, Statele Unite ale Americei etc. [1])

72. Art. C. C. R. care vorbesc de despărţenie; sunt cuprinse între 211—215, dar pe noi nu ne interesează din punctul de vedere juridic şi medico-legal, decât trei din ele şi anume 211, 212 şi 215. Art. 211 C. C. R. zice: **„Bărbatul sau femeia poate cere despărţenia pentru cauză de adulteriu“.** (C. C. F. 229 şi 230).

Art. 212 C. C. R. zice: **„Căsătoriţii pot fiecare în parte cere desfacerea căsătoriei pentru escese, cruzimi sau insulte grave ce'şi va fi făcut unul altuia“.** (C. C. F. 231).

Art. 215 C. C. R. zice: **Despărţenia se poate pronunţă, în contra soţului care a vrăşmăşit viaţa celuilalt soţ, sau ştiind că alţii o vrăjmăşesc nu-i a făcut arătare îndată“.**

Acest articol nu'şi are analogul său în C. C. F. el este luat din vechea noastră legislaţie, din Codul Calimah. Până la un oarecare punct el este de prisos căci, *Vrăjmăşia* luată în înţelesul cel mai larg al cuvântului, poate fi cuprinsă în termenii, *escese* sau *cruzimi*, prin urmare comentarea Art. 212 C. C. R. va cuprinde implicit şi pe acea al art. 215. [2]) Art. 211 C. C. R. începe cu

73. Adulterul [3]) **de la latinescul Ad alterum** consistă în călcarea credinţei conjugale, ce soţii îşi datoresc unul altuia, în baza căsătoriei, care pentru ca să poată fi o cauză de divorţ,

---

1) Art. 310 C. C. F. zice: Dacă separaţia de corp a ţinut incontinuu timp de 3 ani de zile, hotărârea de separaţiune va puteà fi transformată în hotărâre de divorţ.

2) Vechile legislaţiuni mai desfăceau căsătoria prin ceeace se numeà **Repudiarea** care consistă, în izgonirea soţiei din casa soţului său. Odinioară când bărbatul erà sătul de nevasta lui o izgoneà, o repudià. Abraham patriarhul ales al lui Dumnezeu, şi'a repudiat pe soţia sa Agar pentru ca se facă plăcere celeilalte soţii Sarah. Musulmanii, Grecii, Asirienii urmând exemplul evreilor au admis şi ei repudiarea.

3. Adulterul cuprins în Art. 211 şi escesele, cruzimile ca şi insultele grave din Art. 212 vor fi comentate în parte.

trebue să fie îndeplinit cu voință. Astfel zice D-l D. Alexandresco la p. 6. o femee n'ar puteà fi declarată culpabilă de adulter, dacă acest fapt ar fi fost săvârșit prin violență, sub imperiul înrâurirei unui narcotic, sau într'un acces de nebunie, sau în urma unei erori asupra persoanei bărbatului. Același lucru și pentru acesta din urmă; la paragraful viol din partea a doua a acestei lucrări, se va vedeà cum mai multe femei, au violat un bărbat; dacă acest bărbat ar fi fost însurat, el în asemenea condițiuni, nu ar fi putut să fie acuzat de adulter. In periodicul Dreptul No. 10 din 1878, care apăreà odinioară la București, am găsit următorul caz de relațiuni sexuale, săvârșite prin fraudă asupra unei femei măritate, care de oarece se executase în urma unei erori asupra persoanei bărbatului, nu a fost taxat ca adulter, fiindcă s'a demonstrat că femeia-victimă fusese de bună credință; iată cazul așà cum l'am găsit în acea revistă.

„Arabul Ahmed ben Said fiind neputincios, femeia lui, numită Duia, a fost determinată de către soacra ei, să aibă relațiuni sexuale cu bărbatul său, numai fiind acoperită cu un văl, făcând-o să creadă că numai astfel soțul ei, va puteà aveà raporturi sexuale cu dânsa, numai astfel va aveà erecțiuni. Care însă nu fu surprinderea femei Duia, când într'o zi, ridicând un colț al vălului, a putut observà că un alt arab mai tânăr și mai voinic, se substituise soțului său. In asemenea împrejurări acea femee nu poate fi calificată de femeie adulteră, ea fusese victima unui vicleșug.

Adulterul se poate dovedì prin marturi sau flagrant delict; alte ori dânsul se poate dovedì, prin probe de ordin biologic și în asamenea condițiuni, el se întemeiază pe o expertiză Medico-legală.

Divorțul din cauza adulterului din ultima categorie, se poate cere de soțul ce se pretinde ultragiat, în următoarele împrejurări, care sunt de competința și din resortul Medicinei-legale.

Art. 286 C. C. R. zice: „**Bărbatul este tatăl copilului concepul (zămislit) în timpul căsătoriei.**

Bărbatul însă va puteà să nu recunoască de al său pe copil, dacă dovedește că în cursul timpului cuprins între 300-a zi și între aceia a 180-a, mai înaintea nașterei copilului, a fost în imposibilitate fizică de a coabità cu soția sa, fie din cauză de depărtare, fie din orice alt accident“ (C. C. F. 312).

Rezultă dar din citirea articolului de mai sus cum că, în unele împrejurări tatăl poate să nu-şi recunoască copilul pe care-l crede că nu este al său. Accidentul, imposibilitatea fizică de a coabità cu soţia sa, nu se pot dovedì de cât prin o expertiză Medico-legală.

Dacă imposibilitatea coabitărei se va dovedì din Raportul Medico-legal, va rezultà cu evidenţă că femeia n'a putul devenì însărcinată, de cât prin *relaţiuni adultere*. In asemenea condiţiuni, soţul ultragiat va puteà nu numai să nu recunoască de al său pe copil, dar mai mult decât atât, în baza art. 211 C. C. R. va puteà intentă acţiune de divorţ.

Acelaşi lucru şi pentru cazul în care, soţul lipsind de acasă timp de maximum zece luni, la reîntoarcerea lui va găsì un moştenitor; soţul poate a nu-l recunoaşte de al său pe acest copil, intentând în acelaş timp, acţiune de divorţ, femeiei sale adultere.

Neputinţa nu constitue un argument pentru nerecunoaşterea copilului născut în timpul căsătoriei, C. C. R. este categoric asupra acestui punct, căci iată cum se exprimă el, în Art. 287 analog cu Art. 313 C. C. F.

Art. 287 C. C. R.: «**Bărbatului nu'i va fi ertat să nu recunoască de al său pe copil, sub cuvânt de neputinţă trupească etc.**

Codurile civile ale statelor vecine cu noi, au articole care se deosebesc de codurile noastre; ele fac din Neputinţă o cauză de divorţ. Aşà spre pildă C. C. Austriac în Art. 60 zice: „**Neputinţa complectă şi incurabilă pentru îndeplinirea datoriilor conjugale, care a survenit în timpul căsătoriei dă dreptul la divorţ**", iar Art. 100 zice: „**In cazul în care unul din soţi ar acuzà pe celalt, de neputinţă complectă şi anterioară căsătoriei, faptul va trebui să se dovedească prin un raport făcut de Medicii-experţi**". Art. 696 al C. C. Prusian zice: „**Neputinţa complectă şi incurabilă pentru împlinirea îndatoririlor conjugale, care s'a ivit în timpul căsătoriei, dă dreptul la divorţ**", trebue însă după cum am spus dejà în mai multe rânduri, ca Medicul-legist să examineze pârâtul, şi Tribunalele vor judecà, bazându-se pe Raportul Medico-legal ce acesta va fi dresat.

Dar cazurile de a nu recunoaşte de al său pe copilul născut în timpul căsătoriei, se complică şi devin şi mai greu de in-

terpretat, atunci când copilul nou născut, prezintă o asemănare tipică cu un domn, altul decât soţul legitim, domn asupra căruia, acesta din urmă are bănueli ca având relaţiuni cu soţia sa. Soţii sunt ambii de culoare blondă, copilul nou născut este din potrivă brun, cu tendinţa de a se accentuà această coloraţiune neagră, din ce în ce mai mult. Copilul mai prezintă oarecare semne sau stigmate, ca de pildă un neg pe obrazul drept sau stâng, o buză de epure, o polidacţilie, semne sau stigmate pe care le posedă şi domnul bănuit de soţul legitim. Acesta convins de infidelitatea soţiei sale, cere divorţul pentru cauză de adulter. Oare acuzaţiunea bazată pe astfel de motive, poate da loc la o anchetă biologică făcută de oamenii artei, de medici şi în special de Medicii legişti? Cu siguranţă da, însă se înţelege, cu câtă circumspecţiune şi cu câtă rezervă, va trebui să se pronunţe Medicul-legist, căruia în asemenea cazuri mai mult decât în oricare altele, îi trebuesc elementele cele mai doveditoare şi cele mai sigure pentru a se pronunţà, în cunoştinţă de cauză şi a nu da loc la confuziuni.

Este evident că asemănarea izbitoare a copilului şi prezenţa unui semn sau unui stigmat, analog cu acela ce se va găsì şi la domnul suspectat de soţ, ca autorul progeniturei sale, constituesc prezumţiuni, care nu sunt lipsite de oarecare valoare biologică, totuşi în a deduce de aci siguranţa soluţionării problemei şi vinovăţia femeii, este o prăpastie, căci coincidenţa unei condiţiuni materiale, nu poate numai decât ştiinţificeşte, să demonstreze că există o relaţiune dela cauză la efect, între faptele care sunt pe cale de a fi soluţionate.

74. Superfecondaţiunea a fost odinioară şi ea invocată ca probă de adulteriu. Prin acest cuvânt se înţelege posibilitatea unei supraconcepţiuni în aceiaşi perioadă de ovulaţiune. O doamnă măritată, rămâne însărcinată cu soţul său; la câteva zile după aceasta, ea are relaţiuni sexuale şi cu un altul, cu amantul ei, dânsa rămâne însărcinată şi cu acesta, iar după 9 luni dă naştere la doi copii, din care unul zămislit de soţul legitim, celalt de cel nelegitim. Când ambii copii sunt de aceiaşi rasă, sunt albi şi seamănă unul cu altul, tatăl—soţul legitim—nu are decât să le recunoască peternitatea. Dar s'au întâmplat cazuri ciudate şi originale care, cu toată buna voinţă a soţului, nu puteà să treacă peste o anomalie, atât de îndrăzneaţă.

Marele naturalist **Buffon**, spune că dânsul a văzut la Char-

lestown, oraş al Statelor-Unite (Carolina de Sud) o femeie care, în aceiaşi zi la câteva ore de interval, a născut doi copii, din care unul alb, celalt negru; dânsa mărturisi că cu 9 luni înainte, ea în interval de 24 ore, avù relaţiuni sexuale mai întâi cu un european alb, apoi cu un african negru. In periodicul *Union Médicale* care apare la Paris, în 1848, **Pruş** a publicat un caz şi mai straniu: O femeie a născut un monstru bicefal—copilul aveà două capete, unul era alb şi celalt negru. In astfel de condiţiuni soţul poate să nu recunoască de al său pe unul din copii în virtutea Art. 286, 288 şi 289 C. C. R. căci pe baza acestor articole, legitimitatea copilului este determinată, ţinându-se socoteală de data naşterii sale.

Superfecondaţiunea admisă de generalitatea autorilor, poate dar să deà loc la procese în materie de filiaţiune, care însă trebue demonstrată, analizată şi documentată de Medicul-legist în raportul său medico-legal, în urma expertizei ce va face.

Alături de superfecondaţiune, mai este de menţionat şi ceea ce se numeşte **Superfetaţiunea**, care se deosebeşte de cea dintâi prin faptul că, în superfetaţiune se admite posibilitatea unei supraconcepţiuni după un timp relativ lung, care desparte concepţiunile una de alta.

In superfecondaţiune, fecondaţiile succesive s'ar operà în aceiaşi periodă de ovulaţiune, periodă care nu durează decât câteva zile, pe când în superfetaţiune, fecondaţiile s'ar operà la un interval lung unul de altul şi nu în timpul aceleiaşi ovulaţiuni. Aceste diferite anomalii, pot să mai fie ridicate şi în cazurile de recunoaştere a unui copil natural, anterior sau posterior uşurării femeii. Asupra acestui punct iată ce spune D-rul **Dejouanny** [1]) în o bună lucrare făcută la Lyon şi inspirată de **Prof. Lacassagne.** «Dacă recunoaşterea ar aveà în vedere fructul pântecelui, pare logic a se admite că ea trebue să se aplice ambilor feţi, fiindcă acesta este un act al stării civile care nu se poate modifică. Dar după cum se exprimă **Prof. Tourdes** «Dacă unul din copii este produsul unei alte paternităţi, se va puteà oare obligà tatul alb să recunoască pe fiul negru şi invers? Dacă în drept, recunoaşterea din timpul sarcinei se aplică productului de concepţiune, fie el chiar multiplu, în fapt această doctrină ar comite o mare nedreptate». «In cazul con-

1) *S. A. Dejouanny.* La superfétation et la superfécondation au point de vue Medico-legal. These de Lyon Storck Lyon 1900.

trar, în care unul singur din cei doi gemeni este recunoscut, naturalminte după ușurarea femeii, (după naștere) poate survine întrebarea dacă această recunoaștere, privește implicit și pe celalt copil? Briand et Chaudé în tratatul lor de Medicină-legală spun că, numai acel copil va puteà profità de recunoașterea de către tatăl său, căruia în mod special i se datorește această recunoaștere, fiindcă aceasta constitue un act pur facultativ, de oarece căutarea paternității este interzisă. De sigur că lucrul acum s'ar schimba și Briand et Chaudé, nu ar mai scrie rândurile de mai sus, de oarece dela 1912 — cel puțin în Franța — căutarea paternității este admisă. Superfecondațiunea mai poate da loc la procese, atunci când o femeie deja gravidă, a fost victima unui viol sau unei răpiri: In orice caz întrebarea ce se va pune Medicului-legist în asemenea materie, va fi următoarea: «**Superfecondațiunea adică posibilitatea a două fecondațiunii succesive în timpul unei aceleiași ovulațiuni fiind admisă, cum se va puteà recunoaște în cazul în care se nasc doi copii la interval de una, două zile** [1]) **dacă a fost o supraconcepțiune adică presupunerea de adulter, sau a fost o sarcină gemeleră, adică o supraconcepțiune datorită aceluiași genitor?**

Medicul- legist va puteà în unele împrejurări să rezolve problema, bazându-se pe mai multe puncte dintre care cele mai principale ar fi: Deosebirea de rasă între cei doi copii — unul alb altul negru, unul de rasă europeană altul de rasă galbenă sau mongolă; asemănarea frapantă a unuia din copii cu bănuitul genitor, asemănare care devine și mai evidentă atunci când unul din ei prezintă semnul sau stigmatul pe care'l are și domnul bănuit, cum ar fi un neg, o buză de iepure, o polidactilie etc. si în fine o dublă sau o simplă placentă.

Trebue cu toate acestea să mărturisim că, toate elementele de mai sus, nu au numai decât o valoare absolut sigură, ele pot fi discutate, uneori chiar puse în balanța îndoelii. Așà deosibirea de culoare — un copil alb, altul negru, — ar fi datorit după unii autori faptului că, uneori copilul alb, este și el un viitor negru, în momentul nașterii s'a născut alb, dar care cu timpul va deveni abanos.

Deasemenea, asemănarea unuia din copii cu unul din amicii casei, și prezența de stigmate identice și la unul și la altul, pot

1) Superfetațiunea nu este admisă.

fi datorite fenomenului de anterioră **Impregnaţiune,** [1]) sau unei puternice impresiuni suferite de femeie în timpul sarcinei. Credinţa populară, care nu este în totdeauna lipsită de temei, admite că atunci când o femeie însărcinată, a fost impresionată de vederea unui animal, a unui obiect oarecare, sau a unui bărbat asemănător cu Don Juan sau Apolon, copilul ce se va naşte, va purtà pe el, oarecare semne sau asemănare cu obiectul sau persoana ce a impresionat-o. Din punctul de vedere ştiinţific lucrul nu este încă dovedit, cu toate aceste nu este în opoziţiune cu datele fiziologice şi dacă el nu se poate susţine, nu se poate nici cu totul nega.

In fine adulterul se mai poate bănuì, atunci când unul din soţi, contractează o afecţiune venerică şi în special Sifilis, pe când celalt este indemn.

Tribunalul poate cere Medicului legist o expertiză asupra cazului, atunci când unul din soţi a cerut divorţul pe acest motiv. De oarece contaminarea venerică face parte din cauzele divorţului cuprinse în art. 217, o vom tratà în paginile ce urmează [1]).

75. Art. 212 C. C. R. zice: **„Căsătoriţii pot, fiecare în parte, cere desfacerea căsătoriei pentru escese, cruzimi sau insulte grave ce'şi va fi făcut unul altuia (C. C. F. 231),**

Un fapt care trebue de ştiut în primul rând este acela că, escesele, cruzimile, insultele ca să constitue un motiv de divorţ, trebue să fie executate de un soţ asupra celuilalt.

Cu toate acestea, potrivit Art. 194 şi 195 C. C. R. (212 C. C. F.) care zic: **Soţii îşi datoresc unul altuia credinţă, sprijin şi ajutor, iar bărbatul e dator protecţiune femeei**

---

1) Prin Impregnaţiune se înţelege, facultatea pe care o posedă femeia de a naşte copii zămisliţi actualminte de un genitor X, care însă să semene sau să aibă ceva identic şi analog cu genitorul Y, care a avut odinioară relaţiuni sexuale cu acea femeie, fără însă ca ele să se mai repete şi pentru ultima sarcină.

1) Se mai cere une-ori intervenţia Medicului legist atunci când, femeia divorţată sau văduvă vrea să treacă în altă căsăforie. De oarece Art 210 şi 278 C. C. R. zic: «Femeea nu poate trece în a doua căsătorie decât după 10 luni depline de la desfacerea celei dintâi căsătorii». C. C. F. 228) aceasta pentru ca să se vază dacă nu cumva dânsa a rămas gravidă, cu soţul de care s'a desfăcut prin moarte sau prin divorţ şi prin urmare să nu se poată stabilì paternitatea copllului. In urma unui examen medico-legal, care ar precizia negraviditatea femei, se poate efectuà căsătoria legală, chiar înainte de expirarea celor 10 luni.

etc."; când aceste escese, insulte, etc., ar emana de la rudele unuia din soţi asupra celuilalt, sau dela slugile soţilor, ar puteà da loc la desfacerea căsătoriei, dacă ele au fost instigate sau măcar tolerate de celalt soţ.

Dar şi de data aceasta, conform obiceiului, legea nu defineşte nici unul din aceşti termeni, ceeace constitue reale greutăţi judecătorilor, apărătorilor ca şi părţilor interesate, atunci când este vorba de a le interpretà şi calificà la justa lor valoare. Ce însemnează cuvântul esces? Ce este insulta şi în special *insulta gravă* aşa cum o numeşte C. C. R. în art. 212? Iată o sumă de termeni şi calificative, care trebuesc şi lămurite şi definite.

Brouardel zice că trebue să se înţeleagă prin cuvântul **Esces** (excès în limba franceză) actele de violenţă, săvârşite asupra unei persoane, acte care-i pot periclità viaţa. Ca exemplu — continuă Brouardel — este cazul unui bărbat care şi-ar lovì sau bate soţia, ce ar fi *însărcinată*. Loviturile determinând un *avort* şi putând pune viaţa femeei în pericol, tribunalele vor judecà, dacă a fost un esces din partea soţului.

D-l D. Alexandresco în vol. II al Comentariilor la p. 16 zice: „Prin expresiunea generală **Escese** trebue să înţelegem orice acte de vrăjmăşie (art. 215), de violenţă, de furie sau de asprime (art. 241), cari întrec orice măsură şi care pot pune în primejdie, sănătatea sau viaţa unuia din soţi. Astfel pot fi calificate — continuă d-l Alexandresco — ca escese: loviturile sau maltratările care ar aduce o incapacitate de lucru; faptul de a sechestrà femeea, de a o lipsì de cele trebuitoare, precum: alimente, haine etc."[1])

Al doilea termen ce conţine art. 212 şi care constitue un motiv de divorţ, este **Cruzimea sau Cruzimile**, desemnate în C. P. F. prin cuvântul **Sévices**. *Sevicele* sunt constituite zice Brouardel prin *relele tratamente obicinuite*. Este necesar pentru ca acest delict să se repete — constituindu-se în obicei — ca el să poată servì ca motiv de divorţ.

D-l D. Alexandresco zice; „Prin cruzimi — **Saevitia** — legea înţelege orice asprimi (art. 241) orice acte de brutalitate sau de răutate, care deşi nu sunt destul de grave, pentru a pune în

1) In pravila lui Vasile Lupu ca şi în vechile noastre aşezăminte, bărbatul aveà dreptul de aşi bate nevasta; ea nu puteà să-l părăsească decât atunci când o băteà peste măsură şi fără vină.

pericol sănătatea sau viața pacientului, totuși îi fac viața nesuferită. Mai jos d-l D. Alexandresco adaogă: „Prin urmare, cruzimile sunt niște escese care au mai puțină gravitate, însă pentru a puteà dà loc la o acțiune de divorț, ele trebue să aibă o gravitate oare-care, pe care Tribunalele o apreciază în mod suveran, căci cuvântul *grave* ce se vede în Art. 212, nu se referă numai la insulte ci și la cruzimi".

Mărturisim că nici definițiunile nici explicațiile de mai sus nu ne satisfac, le socotim în neconcordanță cu spiritul Art. 212 și nu în destul de explicite.

In adevăr, citindu-se atât definițiunile ca și explicațiile Prof. Brouardel cași pe acele ale d-lui Prof. D. Alexandresco, vedem că se confundă **Escesele cu Cruzimile** și viceversa, ba chiar mai mult decât atât, fac din esces o cruzime sau din cruzime un esces, iar ca încheere spun: „Tribunalele vor judecà dacă a fost esces din partea soțului" sau „Tribunalele apreciază în mod suveran...

Iarăși se amestecă Tribunalele în fapte, care nu sunt de competința lor și pe care nu le pot determinà, iarăși se lasă la aprecierea Tribunalelor, lucruri care sunt numai din domeniul medicinei și în special al Medicinei-Legale. Dar să lăsăm pentru un moment la o parte expresia **Insulte grave** care ni se pare mai bine înțeleasă și să ne ocupăm mai întâi, de ceilalți doi termeni **Escese și cruzimi**.

Ambele cuvinte își au originea în limba latină. **Escesul** (Exces în limba franceză) vine de la latinescul **Excesus** substantiv făcut din verbul **Excedere** care în traducere exactă înseamnă: *cantitate ce se găsește în plus de ceva*. In materie juridică, în drept, se întrebuințează locuțiunea: **Exces de putere** — este actul care e mai presus de atribuțiunile legale a celui ce le săvârșește, iar expresiunea de: *La esces* insea mnă *peste măsură, la extrem* traducându-se la plural prin cuvintele: **Violențe, Cruzimi**. Limba franceză a franțuzit cuvântul, cea română la românizat; iată reflecțiile noastre în cea-ce privește etimologia gramaticală a cuvântului *esces*.

Cuvântul **Sèvices** din Art. 231 C. C. F. tradus în limba română prin acela de **Cruzimi**, vine de la latinescul **Saevitia-Soevus-Cruzime, Crud**[1]. In înțelesul medical, cuvântul francez

1) Om crud, om barbar, exemplu: Turcii sunt cruzi; Tigrul este un animal crud. Cruzimile animalelor sălbatice sunt cunoscute etc.

Sèvices se întrebuinţează mai cu seamă atunci când este vorba de calificat, maltratările pe care cineva le execută asupra copiilor. (Sévices sur enfants). Cu alte cuvinte, dacă ne-am raportà la etimologia sau la înţelesul strict al cuvântului, atunci contrar părerii d-lui Prof. D. Alexandresco. **Cruzimile** ar trebui să constitue un delict mult mai grav decât **Escesele**, căci ori-cât ar fi escesul de intens, Cruzimea este un act şi mai grav şi mai barbar.

A da o palmă soţiei, sale (zicem a da o palmă soţiei, dar şi contrarul se poate întâmplà) a o îmbrâncì, chiar mai mult decât atât, a'i aplicà o cravaşă, este a comite un esces, pe când a o lovì cu un corp contondent, determinându i echimoze pe corp, a o ameninţà cu cuţitul sau cu revolverul, sau după cum am văzut în un caz, a o frige cu un fier roş pentru a o tortura, este o **Cruzime**.

Aşà dar, după părerea noastră, dacă am vroì să gradăm a ceste două delicte, am spune că **Escesul** este actul mai puţin grav de cât **Cruzimea**, prin care unul din soţi face celuilalt viaţa nesuferită, prin purtările şi actele sale, pe când lovirile aducând după ele o incapacitate de lucru de orice gen, [1]) cu atât mai mult actele de brutalitate ca acele menţionate mai sus, ar constituì **Cruzimea**.

De oarece aceste două specii de delicte, pot varià la infinit atât prin manifestările lor cât şi prin consecinţele ce ele pot aduce, în rândul întâi sunt de competinţa Medicului-legist care se va pronunţà asupra încapacităţii de lucru, sau a gravităţei lovirei.

In unele împrejurări, lovirea nu este gravă numai de cât prin intensitatea ei, ci prin consecinţele sau urmările sale. Dacă îmbrâncind o femee, aceasta cade şi îşi fracturează un membru oarecare, sau dacă din cauza lovirei sau numai a spaimei şi ameninţărilor, femeia gravidă este pe cale de a avortà cu siguranţă că intensitatea **Escesului** va fi în disproporţie, atât cu intenţia agresorului cât şi cu consecinţele sale, dar nu este mai puţin adevărat că Medicul legist, va puteà aprecià aceste fapte. stabilind relaţiunea de la cauză la efect, după care judecătorii vor puteà aprecià gravitatea faptului şi al consecinţelor sale.

---

1) In privinţa calificării şi graduaţiunii Incapacltăţii de lucru vezi: Dr. *G. Bogdan*: Atentate contra Sănătăţii şi a vieţei prin Răniri şi Loviri p. 32 şi următoarele — Editura Cartea Românească Bucureşti 1921.

Acelaşi lucru şi pentru cazul în care unul din soţi — agresorul — este alienat sau afectat de o altă boală care-i scade responsabilitatea. In asemenea cazuri Medicul-legist va face o dublă expertiză, va examinà şi victima şi pe infractor. [1]

76. Dar alături de Escesele care consistă în actele descrise mai sus, adică în loviri sau brutalităţi, Medicul-legist mai are de examinat şi escese de alt gen, pe care judecătorii le cred suficient de grave, spre a pronunţà divorţul.

Escesul alcoolic, beţia poate fi un motiv de divorţ? Dacă beţia se rezumă la un singur *esces*, cu sau fără urmări săvârşite în timpul ebrietăţii, de obicei soţii nu ţin socoteală de această derogaţiune şi căsnicia merge înainte. Când însă beţia este des, foarte des repetată, mai cu seamă atunci când soţul beţiv are accese care dau loc la acte de violenţă, se poate cere divorţul şi generalmente tribunalele dau câştig de cauză, soţului nealcoolic. In adevăr zice prof. Morache în cursurile sale pe care le reproducem, căsătoria nu este făcută pentru ca unul din soţi fiind beţiv, celalt să se găsească mereu în o falşă situaţiune penibilă pentru el, ba mai mult decât atât, să fie mereu sub iminenţa unui act din partea alcoolicului, care să poată aveà cele mai grave urmări. Alcoolicul zice Morache, chiar acela care se găseşte numai în perioada de candidat, dar de candidat sigur de a ajunge la rezultatul fatal, este un viitor morbid, dacă nu un morbid intenţionat, cel puţin un morbid care a consimţit de a acceptà, toate consecinţele pasiunei sale funeste.

In epoca în care trăim, nu se poate susţine că acel care beà nu ştie, nu cunoaşte, sau nu'şi dă seamă de consecinţele ale nenorocitei sale pasiuni. Astăzi fiecare ştie, fiecare a auzit, în şcoli se propovăduieşte, abţinerea de la băuturi alcoolice. Dacă el totuşi beà fără măsură împins de o forţă inconştientă, aceasta nu este o raţiune pentru ca celalt soţ să suporte consecinţele acestei pasiuni, pe care poate a căutat să o împedece pe toate căile dar fără rezultat.

D-l D. Alexandresco [1]) zice că, escesele, cruzimile şi insultele, săvârşite într'un moment de **Alienaţie mintală sau de beţie**, nu pot în genere fi propuse ca motive de divorţ, dacă starea de iresponsabilitate în care se găseşte soţul, care s'a făcut culpabil de asemenea fapte, nu provine din însăşi culpa lui; mai jos d-sa adaugă: «In baza acestor principii, s'a decis că

1) D. Alexandresco T. II. p. 14 Ediţia-II 1907.

soţul culpabil de asemenea fapte, nu se poate pune la adăpostul iresponsabilităţei care ar proveni din abuzul băuturilor spirtoase sau din abuzul morfinei."

Nu împărtăşim părerea savantului nostru coleg, care de astă dată pune în aceiaşi balanţă trei stări cu totul deosebite una de alta: alienaţia, beţia şi morfinomania, care după d-l D. Alexandresco, intră în aceiaşi clasă în aceiaşi categorie. Aceasta este o gravă eroare. In adevăr, neresponsabilitatea nenorocitului alienat este cu totul de altă esenţă, decât aceia a beţivului sau a morfinomanului. Cel dintâi nu a făcut nimic pentru a deveni alienat şi prin urmare neresponsabil, el este, un nenorocit atavic, sau a devenit alienat din o cauză necunoscută care i'a atins creerul, independent de voinţa lui, pe când beţivul sau morfinomanul cu ştiinţă, cu voinţă şi în potriva poveţelor tuturor, zilnic se otrăvesc, zilnic îşi perd facultăţile, aceasta fiind o urmare a pasiunii sale nenorocite.

Alienatul este neresponsabil de actele sale, beţivul sau morfinomanul nu[1].

Brouardel în volumul său, «L'exercice de la Médecine et le Charlatanisme» publicat la Paris în 1898 spune la pag. 259. Un ofiţer suferind de violente nevralgii, se morfiniza; din această cauză el fù scos la pensie. Dar după scurt timp, morfina nu'i mai erà suficientă, el se cocainizà. Sub influenţa acestor doi alcaloizi, fu cuprins de halucinaţiuni; făcând mereu soţiei sale scene foarte violente, dar nejustificate. Din această cauză soţia se retrase cu copii la părinţii săi, intentând acţiune de divorţ. Tribunalul—în urma expertizei şi raportului Medico-legal făcut de Brouardel—admise divorţul în favoarea femei.

In un alt caz, Tribunalul S. IV Paris prin sentinţa dela 5 Martie 1900, în urma unei anchete făcută la domiciliul d-nei M. care erà de o murdărie patentă. Transformând menagiul său în o adevărată latrină, a pronunţat divorţul în favoarea soţului.

77. Escesele conjugale, făcute de un soţ asupra soţiei sale şi puse sub scutul căsătoriei, pot fi un motiv de divorţ? Chestiunea aceasta s'a prezentat de mai multe ori în faţa Tribunalelor şi s'a judecat în mod deosebit. Aşà Tribunalul Seina S. IV

1) Morfinomania, Eteromania, Cocainomania şi Alcoolismul fac parte din acelaşi grup, ele după părerea noastră nu conferă neresponsabilitatea, divorţul putând fi pronunţat în favoarea soţului ce nu are atari pasiuni. Vom zice acelaşi lucru şi pentru fumătorii de opium.

Paris) a hotărît că: *„Nu pot fi considerate ca escese capabile de a motiva divorțul, atingerile nenaturale ale organelor genitale femeiești, pe care un soț le practică asupra soției sale, dacă nu au fost exercitate cu brutalitate, sau cu intenția de a alterà sănătatea femei"* [1])

Tribunalul s'a bazat pentru a da această hotărîre, în urma expertizei medico-legale din care reeșeà că, atingerile nenaturale de altfel mărturisite de soțul inculpat, fusese atât de delicat practicate, încât nu lăsase nici o urmă la organele genitale, nu alterase de loc sănătatea femeii, atingeri, pe care soțul le credeà necesare, cu scopul de a'și atașà și mai mult soția sa de el.

Numai este tot așa și în ceea ce privește relațiunile sexuale contra naturei, cum este de pildă **Pederastia sau Sodomia**. In asemenea caz, Tribunalele au calificat acest fapt ca *Atentat la pudoare*, și au pronunțat divorțul în favoarea femeei. Trebue însă ca cele invocate de soție, să fie bazate pe un examen și o expertiză Medico-legală, căci în unele cazuri, femeia poate invocà obiceiurile de pederastie practicate de soțul său, fără însă ca ele să existe. In practica noastră medico-legală, am avut un caz de acest gen, demonstrând Tribunalului că cele pretinse de soție, erau calomnii inventate pentru trebuința cauzei.

Onanismul de care vorbește d-l D. Alexandresco ca motiv de divorț, în vol. II la p. 32, intrând în categoria atingerilor genitale de care am vorbit mai sus, nu poate constituì conform deciziunii Tribunalului Seina, o imputațiune care să poată hotărî divorțul. De altfel acest onanism, care la urma urmei nu se poate demonstrà decât în urma unei expertize medico-legale se poate foarte cu greu recunoaște la adult, ca să nu zicem că nu se poate recunoaște niciodată.

D-l D. Alexandresco în revista Dreptul No. 61 din 1900 și în Curierul Judiciar No. 66 tot din 1900, voind să susțină că **Onanismul** practicat de un individ asupra soției sale, reproduse în revistele de mai sus, considerentele Tribunalului și Curții din Nîmes-Franța, din care ar reeșì că onanismul a fost suficient pentru a face să se pronunțe divorțul, în favoarea femeiei. Dar cetind cu atenție aceste considerente se vede că ceeace a determinat ca aceste instanțe judecătorești să se pronunțe astfel, nu a fost numai decât practica onanismului, ci

1) Vezi Revue de Médecine-Légale Paris 1907 p. 77.

faptul că, bărbatul fiind neputincios a lăsat pe soția sa virgină; suntem siguri că dacă acest lucru nu s'ar fi întâmplat, Tribunalul ca și Curtea nu ar fi consimțit la divorț.

CAPITOL XI

CONTINUAREA COMENTARII ART. 212 C. C. R.

78. Insultele grave motiv de divorț. 79. Actele calificate insulte grave. 80. Sarcina anterioară căsătoriei motiv de divorț. 81. Boalele venerice și divorțul. 82. Escese săvârșite din cauza și în timpul Marelor Nevrose. 83. Cercetarea Maternității. 84. Cercetarea Paternității și filiațiunea.

78. Comentarea termenilor Escese și Cruzimi fiind terminată, trecem la ultimul element ce se poate invocà, pentru a se cere divorțul la **Insulte grave**. Dar mai întâi o mică observațiune D-l D. Alexandresco, la pag. 17 din vol. II zice cum că, cuvântul **grave** ce se vede în Art. 212, nu se referă numai la insulte ci și la cruzimi. Legiuitorul prin urmare după d-sa, ar fi trebuit să scrie: *Insulte grave* și Cruzimi grave și dacă nu a făcut-o a fost mai mult pentru a evità repețirea cuvântului *grave*, a fost pentru a evità o cacofonie [1]. Noi nu împărtășim această părere și credem că cuvântul *grave*, se referă numai la insulte, căci după cum se va vedeà din cetirea paginelor următoare, uneori cu drept cuvânt însultele sunt grave și motivează divorțul pe când dacă ele nu au acest calificativ, dacă nu sunt grave, ele nu pot constituì motive care să aducă despărțenia soților. O insultă chiar trivială, nu prezintă întotdeauna caracterul gravității pe care o cere art. 212 C. C. R. și prin urmare nu poate fi invocată ca motiv de divorț; dovada acestui lucru ne-o dă D-l D. Alexandresco la pag. 19 vol. II din lucrarea sa [2].

---

1) De observat că Art, 212 C. C. R. este o traducere fidelă, cuvânt cu cuvânt al Art. 231 C. C. F. care zice: **Les époux pourront réciproquement demander le divorce pour excès sévices ou injures graves de l'un d'eux envers l'autre**". Legiuitorul român a tradus cuvântul sévices prin cuvântul cruzimi.

2) In No. 6 Curierul Judiciar din 1904, publică ceace urmează: Un domn califică pe soția sa scroafă; d-na intentează divorț sub motivul de insulte grave, conform Art. 212 C. C. R. Tribunalul jud. Neamtz în ședința din 4 Dec. 1903 respinge acțiunea de divorț pe următoarele considerente:

«Injuria sau insulta gravă în materie de divorț, consistă în orice vorbă

Din cele ce preced reiesă aşà dar şi pare că aşà înţelege lucrul şi D-l D. Alexandresco, că insultà trebue să fie *gravă* căci la din contră, insulta negravă sau simpla observaţie, nu poate fi luată în consideraţie de judecători, rezultă deci că cuvântul *grave* contrar părerii savantului nostru coleg, se referă numai la ultimul substantiv al Art. 212, numai la cuvântul **Insulte**.

79. Dar mai întâi ce este o insultă gravă, cum se poate defini? D-l D. Alexandresco zice:

«Prin cuvântul *Injuria*, Romanii înţelegeau uneori nedreptate: **Sumum jus, summa injuria**. Astăzi trebue să înţelegem prin injurii sau insulte, orice scripte *orice acte* sau vorbe de rând, orice expresiuni ocărătoare, fie sau nu rostite în public, de natură a atinge onoarea, demnitatea, consideraţia sau reputaţia aceluia căruia sunt adresate.

Din această definiţie se poate lesne vedeà cum că, **Insultele grave** [1]) consistă uneori în vorbe, expresiuni, scripte, etc. care pot constitui un motiv de divorţ, alte ori *în acte* care la un moment dat, prin natura lor însăşi, sunt considerate şi calificate **Insulte grave**. De aci dar două feluri de insulte grave: unele din ele exprimate prin vorbe, epitete, scripte etc. altele prin acte. Noi nu ne vom ocupà decât de aceste din urmă de **Acte Injurioase**, singurele de competinţà Medicului-legist, singurele care cer interventia şi expertiza lui pentru judecarea cauzei.

Insultele grave cuprinse în prima sferă şi constituite prin vorbe, expresiuni gesturi, scripte etc. nu intră în cadrul Medicinei-legale, ele trebuesc calificate şi judecate numai şi numai de oamenii legei. Suntem dar perfect de acord cu acei care susţin cum că, *Gravitatea Insultelor din această categorie*, este

---

de rând, orice act, orice expresiune rostită în public sau în particular, de natură a atinge onoarea, demnitatea, consideraţia sau reputaţia soţului, căruiă ea este adresată. Judecătorii în aprecierea gravităţii insultei, trebue sa ţină seama de mediul şi împrejurările în care ea s'a produs.

De şi în principiul cuvântul *scroafă* adresat de soţ soţiei sale, constitue neapărat o insultă gravă, totuşi acest fapt nu are nici o gravitate şi nu poate da loc la divorţ, când acest cuvânt n'a fost rostit cu intenţia rea ci numai din glumă şi ca o tachinărie.

„Divorţul fiind un mijloc de tămăduire, nu poate fi admis cu uşurinţă de Tribunale, ci numai atunci când el este absolut necesar". Sfătuim pe lectorii noştri a citì întreaga sentinţă a acestui Tribunal publicată în revista citată, se găsesc în unele părţi adevărate flori de retorică.

1) Pentru ca insulta să fie o cauză de despărţenie, trebue să fie *gravă*, *injuria atrox* zice D-l D. Alexandresco.

chestie de fapt, lăsată la aprecierea suverană a judecătorilor de fond, cari le vor aprecià, după imprejurări, având în vedere vârsta, sexul, caracterul, obiceiurile, gradul de cultură, moravurile şi condiţia socială a părţilor. [1]).

Actele injurioase cuprinse în cercul Insultelor grave, aşa cum le înţelege Art. 212 C. C. R. şi care intră în competinţa Medicului-legist, sunt cele următoare: *a*) Refuzul de unul din soţi de aşi îndeplini datoriele conjugale. *b*) Acuzaţia de adulter nedovedită. *c*) Tăgăduirea paternităţii unui copil născut în timpul căsniciei. *d*) întrebuinţarea de către soţ a unor prezervative (condom, capote anglaise) menite a împiedicà ca femeia să rămână gravidă. *e*) nevirginitatea soţiei şi sarcina ei anterioară căsătoriei *f*.) comunicarea de boli venerice.

A) Refuzul îndeplinirei datorielor conjugale continuu şi perzistent a unuia din soţi, poate după imprejurări să fie calificat ca Insultă gravă şi să constitue un motiv de divorţ.

«Un refuz perzistent şi constant a datoriei conjugale, zice Art. 694 din Allgemeines Landrecht für die Preussischen Staaten va fi considerat *„ca o călcare gravà a datorielor impuse prin căsàtorie"*. Iată ce găsim în diferitele jurisprudenţi, relativ la această chestiune. Trib. Carcasonne şi Curtea din Montpellier (Franţa) au decis că «Bărbatul care refuză de aşi îndeplinì datoria sa conjugală, poate fi condamnat la despăgubiri către femeie, pentru dauna morală suferită de dânsa prin faptul ilicit al soţului». Alte instanţe au hotărât că «Abstenţiunea bărbătului de aşi îndeplinì datoriele conjugale, pentru a constituì o insultă gravă, trebue să fie obicinuită, perzistentă şi voluntară. Unele Curţi de Apel din Franţa — zice d-l D. Alexandresco — din cartea căruia extragem, rândurile ce urmează au decis că, abstenţiunea bărbatului de aşi îndeplini datoria conjugală, constitue prin ea însăşi una din injuriile cele mai grave aduse femeei, dacă el nu dovedeşte că voinţa sa a rămas streină de acest fapt. Insă aceste decizii — continuă de a scrie d-l D. Alexandresco — răstoarnă întregul sistem al probelor, punând în sarcina pârâtului, ceea-ce trebue să dovedească

1) Impărtăşim cu totul părerea de mai sus, lăsând judecăţii legiştilor apreciarea suverană, a expresiunilor de vacă, scroafă etc, pe care Tribunalul Neamţ de care am vorbit în paginile precedente le-a comentat în mod atât de subtil: Convenim că Medicii-legişti nu au atare competinţă.

reclamantul. In adevăr, faptul că femeea a rămas virgină nu dovedeşte numai de cât o ofensă din partea bărbatului, acest fapt putând, pe deoparte, fi datorit refuzului perzistent al femeei, pe care bărbatul n'a putut să l învingă, iar pe de altă parte, legea nu face să rezulte din asemenea fapt contra bărbatului, o prezumpţiune având de efect răsturnarea sarcinei probei, pentru că ori-ce prezumpţie legală, cere o lege şi nici o lege nu există în specie asupra acestui punct.[1])

Casaţia Franceză [2]) relativ la neîndeplinirea datoriilor conjugale a hotărât ceeace urmează: «**Neîndeplinirea datoriei conjugale din partea bărbatului, nu poate constitui o cauză de divorţ, dacă nu se stabileşte de femee ca bărbatul cu voinţă, nu şi-a îndeplinit această datorie**».

„**In orice caz, judecătorii fondului sunt suveranii apreciatori pentru a decide că cuvintele prin care bărbatul a atribuit abstenţiunea sa rezistenţii femeei, sau unei diformităţii naturale a aceştia, n'au fost rostite cu o intenţie injurioasă, de natură a constitui o cauză de despărţenie**"..... etc. pentru aceste motive respinge recursul reclamantei D-na D. ce intentase contra soţului său Dl. D.

Dar cum se va dovedì refuzul soţului de a-şi îndeplinì asemenea îndatoriri ? Căci Tribunalele după cum am văzut ma, sus, nu pot pune bază pe o simplă aserţiune a soţiei reclamantei ea trebue dovedită. Această dovadă se face în urma expertizei Medico-legale, care va constată că după un timp oarecare de la căsătorie, femeia a rămas virgină, deflorăţiunea, ruperea himenului, semnul capital al relaţiunilor sexuale nu sa efectuat. Insă trebue de ştiut că, alături de această regulă generală, sunt o sumă de excepţiuni, pe care Medicul-legist trebue să le cunoască, care fac parte integrantă şi sunt numai de conpetinţa medicului-legist.

Nu putem intrà aci în toate detaliurile ce comportă un asemenea studiu, dar putem menţionà că sunt cazuri în care alături de raporturile conjugale regulate şi zilnice, care lasă totuşi himenul intact, sunt unele şi mai stranii, care permit chiar o sarcină cu un himen indemn.

Toate aceste anomalii vor fi descrise în partea a doua a

---

1) Vezi D. Alexandresco Vol. II p. 26 Ediţia II.
2) Curierul Judiciar No. 8 din 1900 p. 88 Bucureşti.

acestei lucrări. Tribunalele au judecat însă după cum am văzut mai sus, în mod diferit aceste diverse cazuri, uneori desfăcând căsătoria, alte ori nu.

Dar une-ori se întâmplă contrariul, soțul se plânge contra soției sale, că refuză a se supune îndatorirelor conjugale.

Femeia poate alegà ca scuză oare-care motive de ordin biologic, de ordin medical, care o împiedecă de a suportà relațiunile sexuale (vaginism, cartilaginozitatea membranei himen, etc).; acestea trebuesc constatate prin un examen Medico-legal, iar judecătorii vor hotărî, ținând seamă de concluziunile raportului de expertiză.

Neputința care după cum am văzut în paginile precedente, nu constitue un motiv pentru nerecunoașterea copilului născut în timpul căsniciei, poate fi invocată în unele împrejurări de unul din soți, ca motiv de divorț și calificată Insultă gravă.

Curtea din București (Vezi Curier Judiciar No. 8 din 1900 p. 60) hotărâse că neputința bărbatului, nu constitue o insultă gravă adusă femeei, însă această decizie, a fost cu drept cuvânt casată, pentru motivul că, în asemenea caz, femeea ar fi lipsită de unul din scopurile căsătoriei, care este procreațiunea.

Intre alte motive pe care Inalta Curte de Casație și Justiție le invocă pentru casarea cărții de judecată a Curții din București, sunt și cele următoare [1]: „Intru cât privește însă primul motiv, a cărui cuprindere este următoarea: Curtea de apel a stabilit în principiu că, impotența nu constitue un caz de divorț. Această stabilire în principiu, e o restrângere a cauzelor de divorț cuprinse în termenii cruzimi, escese, injurii etc,, de oarece când o femee e lipsită de unul din avantagiile principale, ce oferă căsătoria, coabitațiunea (facerea de copii) ea e supusă unei suferințe continue, mult mai mare decât alte suferințe, ce ar fi efectul unor alte cruzimi sau escese, ori injurii etc.

Tribunalul Iași, Covurlui și Curtea de apel din Galați, a hotărât în acelaș senz, abținerea de relațiuni sexuale, rezultat al neputinței, constitue o insultă gravă, și ca atare este un motiv de divorț [2]".

Tribunalul Covurlui S. II audiența dela 6 Septembrie 1899 zice în hotărârea sa: „Impotența deși nu este prevăzută în

1) Buletinul hotărârelor Curții de Casațiune T. X S. II 1871 p. 230. Recursul făcut de Dobrița Isac Avram, născută Samoil, contra soțului său

2) Trib. Iași, S. IV astăzi desființată 19 Martie 1890.

mod expres de lege printre cauzele de despărțenie, totuși trebue privită ca o tortură fizică și morală, ca o cruzime la care expune pe soțul apt, și astfel intră printre cauzele de despărțenie prevăzute de art. 212 C. C. R.

Din cele ce preced se poate deduce că, neîndeplinirea datoriilor conjugale ca rezultat al neputinței, poate în unele împrejurări să fie invocată ca insultă gravă motiv de divorț, dacă mai cu seamă din raportul Medico-legal se constată că neputința este perzistentă, permanentă, constantă și independentă de voia bărbatului sau a soției care reclamă[1])".

B) **Acuzația de adulter** nesprijinită cu dovezi — zice D-l D. Alexandresco — și mai cu seamă cu rea credință, fie chiar în procesul de divorț ar constituì necontestat o insultă gravă. Dovezile trebuesc justificate și sunt de competința Medicului legist. Un domn pleacă în voiagiu 10—11 luni, la reîntoarcerea sa, găsește un moștenitor nou-născut; aceasta constitue o dovadă de adulter. O soție acuză pe bărbatul său ca fiind afectat de o boală venerică de care ea nu suferă; aceasta iarăși constitue până la un oare-care punct, o dovadă de adulter. Dar toate aceste cazuri trebuesc mai întâi supuse unui examen Medico-legal pe baza căruia judecătorii vor judecà și hotărî.

C) **Tăgăduirea paternității unui copil născut în timpul căsniciei**, constituind o probă de adulter, poate fi invocată ca motiv de divorț; la capitolul Divorț din cauză de Adulter, am vorbit de acest caz, nu mai revenim asupra lui.

D) **Intrebuințarea de către soț a unor prezervative (condom-capote anglaise) menite a împedecà, ca femeia să rămână gravidă**, adică să se bucure de plăcerea mater-

1) Faptele de ordin medical cari aduc neputința bărbatului sau a femeei și care necesitează o expertiză și un raport Medico-Legal, vor fi descrise în partea doua a acestei lucrări.

— Nu avem nimic de obiectat în contra acestor hotărîri exprimate de generalitatea Instanțelor noastre judecătorești. Dar ne întrebăm atunci când soțul va dovedì prin certificate medicale impotența sa absolută și totală, trebue el să fie numai decât declarat tatăl copilului conform Art. 286 C. C, și următoarele, numai pe faptul că a locuit în aceeaș casă cu soția sa, sub acelaș acoperământ și că aceasta nu invocă neputința soțului (et pour cause) Noi credem că aceasta este o greșală și o contrazicere și că atunci când în mod științific, oamenii artei și în special medicii legiști vor dovedì neputința barbatului, este loc de a se judecà cazul și a se dovedì că refuzul nerecunoașterei unui copil născut în asemenea condițiuni, nu este lipsit de temei.

nității, care constitue în general pactul cel mai trainic al unei căsnicii, a fost considerată ca motiv de divorț, în favoarea femeii, de oarece faptul a fost calificat insultă gravă.

Secția I a Curții de Apel din Caën (Franța) s'a pronunțat în acest caz; ea a hotărît: [1])

„Intrebuințarea de către bărbat, în relațiunile intime cu soția sa, fără știrea acesteia din urmă, a unor prezervative menite a împedecà însărcinarea femeei, constitue o insultă gravă, de natură a atrage desfacerea căsătoriei în favoarea soției, astfel disprețuită și desconsiderată".

E) **Nevirginitatea soției și Sarcina anterioară căsătoriei,** au fost calificate în unele împrejurări ca insulte grave și invocate ca motiv de divorț, dar pentru ca Tribunalele să ia în considerație o astfel de cerere, trebue neapărat ca soțul ultragiat, să părăsească imediat domiciliul conjugal și să ceară iarăși cât se poate de urgent, un examen Medico-legal. Am avut în practica noastră medico-legală, a ne pronunțà în două rânduri pentru cazuri de acest gen. Un domn X a venit împreunà cu soția sa a doua zi după căsătorie să ne consulte asupra virginității soției sale. „Am avut — spuneà el — nenumărate metrese în timpul pe când eram holtei, dar mărturisesc că la nici una din ele, nu am pătruns cu atâta ușurință ca la soția mea, în prima noapte a nunții". Doamna care consimțì a fi examinată fiind-că se pretindeà nevinovată, aveà un vagin foarte lax, relativ larg și un himen labiat care permiteà relațiunile sexuale fără nici o greutate; soțul convins de nevinovăția soției sale, a reintegrat împreună cu soția sa domiciliul conjugal. In al doilea caz am constatat ruperi himeniale necomplecte, și de data aceasta soția erà inocentă, ea fusese virgină înainte de căsătorie.

Dacă însă soțul nu s'ar convinge în urma examenului de mai sus și ar vroì să intenteze un proces de divorț, nu știu cum ar judecà tribunalele noastre; în tot cazul cea-ce constitue gravitatea faptului, este mai mult faptul moral, decât cel material, adică nemărturisirea greșalei comise, minciuna cu care intră femeia în căsnicia ei. Juridicește se pare că absența virginității, nu constitue o insultă gravă așà cum o înțelege legea.

1) Vezi afacerea descrisă pe larg cu Considerentele Curții de Apel din Caen în „Dreptul" No. 61 din 1900.

80. Sarcina anterioară căsătoriei considerată insultă gravă şi motiv de divorţ se prezintă sub două faze, care se deosebesc întru câtva una de alta. In primul rând este cazul femeei care, cu câţiva ani înaintea căsătoriei sale, a născut un copil, dânsa se căsătoreşte şi numai după câţiva ani de căsnicie, soţul află în un mod sau în altul, misterul pe care soţia sa i l'a ascuns, un timp oarecare. Constitue aceasta o insultă gravă făcută soţului şi prin urmare, un motiv de divorţ?

D-l D. Alexandresco scrie rândurile următoare în vol. II la p. 33 relativ la aceasta: „După unii autori, faptele care constituesc insultele trebue să fi avut loc în urma celebrărei căsătoriei, aşà că după aceşti autori, faptul că femeea ar fi fost prostituată sau îngreunată de sămânţă streină înaintea celebrărei căsătoriei, n'ar constitui o insultă gravă, chiar dacă femeea ar fi ascuns starea în care se află, şi prin manoperele sale ar fi înşelat pe bărbat; şi aceasta pentru motivul că, un fapt anterior căsătoriei, n'ar puteà constitui o infracţie, la obligaţiile ce izvorăsc din căsătorie"

Această chestiune adusă înaintea Tribunalelor, a fost rezolvită generalmente, prin refuzul de a se admite insulta gravă, pe motive care sunt până la un punct, speciale cazului. S'a pretins că fata a fost liberă de acţiunile sale înaintea căsătoriei ei, şi că dânsa nu puteà să facă vre-o injurie în acel moment soţului său, care pe atunci nu existà. Dânsa s'a căsătorit deşi avusese cu câţiva ani un copil dela un altul, dar fiecare fată se mărità în starea în care se găseşte; brună sau blondă, înaltà sau scurtà, cocoşată sau dreaptă, nimic în înfăţişarea ei, nu trădà starea în care se găseà, soţul sau fidanţatul, având datoria de a fi cu băgare de seamă şi de a nu se încrede aparenţelor.

Dacă mai cu seamă în urma descoperirei lucrului de către bărbat, a fost cea mai mică reconciliare între soţi, atunci în nici un caz, nu se mai poate admite insulta gravă.

Lasègue, Morache şi Brouardel citează cazuri de acest gen; acesta din urmă relatează pe următorul:

„Tribunalul Seina (Paris S. IV) a avut a se pronunţà asupra unei cereri de separaţiune formulată de d-na S. contra soţului său, invocând ca motive, escese, cruzimi şi insulte grave.

D-na S. trăi cu soţul său în perfectă armonie timp de 11 ani, într'o zi o scrisoare adresată soţului, dar pe care d-na S. a putut'o interceptà, relatà cele petrecute cu 11 ani în urmă, spu-

nând că d-na S. ar fi avut pe vremuri un copil, făcut cu un domn X. De oarece dânsa ș'a închipuit că această scrisoare va fi urmată de altele, a preferat să mărturisească ea însăși totul soțului său, implorându-i ertare, bazându-se între altele pe cei 11 ani de perfectă căsnicie. Ea însă s'a înșalat, căci d-nul S din ziua aceia, a început a o torturà și maltratà. Fiecare din ei au cerut în urma acestor fapte divorțul, d-na S. invocând escesele și maltratările, d-nul S. sarcina și nașterea unu copil, anterior căsătoriei sale. Tribunalul a admis ca d-na S. să facă proba esceselor din partea soțului său, respingând cererea domnului S. In apel, Curtea a menținut hotărârea Tribunalului stabilind că: „Sarcina anterioară căsătoriei este insuficientă pentru a motivà divorțul, cerut de soțul ce pretinde a fi ultragiat". Și de data aceasta ca și în general pentru cazurile citate în paginile precedente, ceea ce constitue în specie injuria, nu este faptul în el însuși, ci mai mult disimularea. Cu toate acestea alte instanțe judecătorești, au hotărât în un sens contrariu decât cele de mai sus. Așà Curtea din Bordeaux în un caz analog a statuat după cum urmează: «**Având în vedere că nu există pentru un soț o injurie de o mai mare gravitate, decât aceia a disimulațiunii pe care o femeie măritându-se face față de soțul său, purtând în sânul ei fructul relelor sale purtări;**

«**Având în vedere că acea femeie caută să introducă în mod fraudulos un copil care este străin aceluia, ce'i poartă acuma numele**[1]... etc.

De aceiași părere este și **Willequet**[2]) care zice: Viclenia și fățărnicia femeei, produc soțului o rană care, pentru un om de inimă, nu se va mai tămăduì nici odată și care va otrăvì viața sa întreagă.

Tribunalul superior din Colmar S. II în o hotărâre din 9 Martie 1899, se pronunță după cum urmează în un caz de acest gen:

„Insultele grave consistând în relele purtări ale unui din soți sunt o cauză de divorț, fie că ele au fost posterioare, fie anterioare celebrării căsătoriei, dacă faptele care constituesc aceste insulte, au fost descoperite în urma celebrării căsătoriei".

„Astfel, bărbatul poate cere desfacerea căsătoriei pentru faptul că femeea erà îngreunată înaintea celebrărei ei".

1) Vezi Dalloz, Repert. Séparation, de Corps.

2) *Willequet*. Divorce p 68 Paris 1902.

Alte instanţe s'au pronunţat altfel, susţinând că faptele anterioare căsătoriei, ori cât de imorale şi de necorecte ar fi, nu pot servì de bază unei cereri de divorţ, nici din cauza naturei lor, nici din cauză că soţul culpabil ar fi ascuns aceste fapte viitorului soţ. Aşà s'a pronunţat Curtea din Dijon pe următoarele considerente:

„Considerând că din actele produse în cauză se constată că, înaintea căsătoriei sale, intimata ar fi avut un amant; considerând, în drept, că numai călcarea datoriilor pe care le impune căsătoria justificată, ruperea legăturei conjugale şi că aceste datorii nu încep decât atunci când, prin celebrarea ei, căsătoria a devenit un fapt îndeplinit; că, prin urmare, nu poate să fie vorba de violarea unor datorii înainte de îndeplinirea faptului care le produce; că aceste principii, care decurg din natura lucrurilor sunt formal consacrate prin textul şi spiritul legii, de unde rezultă că faptele anterioare căsătoriei nu pot servì de bază, unei cereri în despărţenie considerând etc.... respinge cererea de divorţ. După cum se vede chestiunea este foarte controversată

Alte ori se întâmplă că femeia care s'a căsătorit astăzi, este deja însărcinată de un altul, şi se află în 3—4 luni în ziua căsătoriei sale; la 7 sau chiar la 6 luni după căsătorie dânsa naşte un copil la termen, un copil de 9 luni. **Brouardel** [1]) citează următorul caz: „Unul din elevii săi Dr. B. fu chemat într'o noapte de urgenţă, pentru ca să deà ajutoarele sale unei doamne care pretindeà că suferă de violente colici hepatice. Dar care nu fù mirarea tuturor, când după vre'o 40 minute de dureri, doamna dădù naştere unui copil mare, frumos şi voinic un copil la termen, un copil de 9 luni, de şi căsătoria nu avusese loc decât abia cu 4 luni în urmă. Soţul ultragiat făcù cerere de divorţ iar Tribunalele îi dădù câştig de cauză pe motivul că, femeia fiind gravidă înainte de căsătorie, a avut imprudenţa de a nu mărturisì soţului său starea în care se găseà; disimulaţiunea dar de data aceasta, a constituit injuria gravă, iar nu graviditatea.

Cum intervine Medicul-legist în asemenea afaceri şi care este rolul său? In primul caz, atunci când femeia a născut cu mult timp înaintea căsătoriei sale, tribunalul poate cere o expertiză medico-legală pentru ca să ştie dacă în adevăr cu câţiva ani înainte, femeia a fost mamă. Medicul-legist va

1) *Brouardel.* La Mariage 1900 Paris p. 36

puteà cu uşurinţă răspunde la această întrebare, sarcina lăsând după ea semne care nu dispar nici odată. In al doilea caz, atunci când femeia naşte un copil la termen 4—5 luni după căsătorie, lucrul este şi mai uşor, dar uneori Medicul-legist mai este întrebat şi asupra analogiei de vârstă dintre copilul ce se naşte şi epoca concepţiunii. In unele împrejurări s'a putut stabili filiaţiunea şi paternitatea, numai după greutatea şi talia copilului ce s'a născut; iată un caz foarte sugestiv asupra acestui punct pe care'l istorisea **Brouardel** în cursurile sale.

Un student în medicină se încurcă cu o tânără modistă; după 7 luni dânsa născù un copil voinic mare şi gras, un copil la termen, pe care vroià să'l dea în spatele tânărului student, făcându'l să creadă că el este genitorul, că el este tatăl copilului, că dânsa a născut la 7 luni. **Paul Dubois** cunoscutul profesor mamos, examinând pruncul care cântărià 3200 grame, măsurà 40 ctm. asigură pe student că acest copil nu erà un prunc de 7 luni ci de 9, şi că prin urmare nu puteà fi el genitorul, de oare ce data relaţiunilor sexuale cu D-ra, nu se urcau decât cu 7 luni înainte.

Alte ori survin cazuri şi mai grele de deslegat, atunci când este vorba de un avort sau de naşterea unui copil mort şi macerat. In asemenea împrejurări copilul poate aveà aparenţa de a fi numai de 4, 5, 6 luni etc. când în realitate el este mult mai mare, sau chiar la termen. In toate aceste cazuri intervenţia Medicului-legist este absolut necesară, judecătorii nu'şi vor puteà pronunţà hotărîrea, decât pe baza concluziunilor raportului medico-legal dresat în cauză.

81 Comunicarea unei boli venerice constitue ea o injurie gravă aşà cum înţelege Art. 212 C. C. R? Jurisprudenţa asupra acestui punct a trecut prin mai multe faze, le vom rezumà. Sub influenţa jurisconsultului **Pothier** [1]) care scrià că boalele veneriene, nu pot constituì o injurie gravă care 'să motiveze ivorţul, de oarece aceste boli astăzi se pot vindeca, sunt curabile şi orice chirurg este stăpân pe ele, jurisprudenţa a variat.

Dar pentru a puteà fi calificată ca injurie gravă, trebue ca **„Adevărul asupra acestui punct să nu fie problematic, trebue ca origina afecţiunii să nu fie nici trecătoare, nici uşor curabilă“.**

---

1) *Pothier* Contrat de Mariage VI, 5 III p. 238. Paris.

Actualminte părerea aproape unanimă şi a magistraţilor ca şi a medicilor este că, o afecţiune venerică contractată de unul din soţi şi contaminând pe celalt soţ, [1]) constitue o injurie gravă, mai cu seamă dacă s'a manifestat în timpul căsătoriei, căci ea dovedeşte certitudinea adulterului. In asemenea cazuri Tribunalele ţin socoteală de diferite împrejurări şi în special de **Intenţia** sau de **Indelicateţa soţului contaminant**. Periodicul francez *La gazette des Tribunaux* din 6 Octombrie 1897 zice ceeace urmează în această privirţă: „Femeia nu este în drept a reclama şi a cere divorţul pentru că a fost contaminată de soţul său de o boală venerică, dacă se dovedeşte că acesta nu a ştiut să fi fost atins de o astfel de boală."

Contaminarea unei boli venerice nu poate motivà divorţul, dacă ea a avut loc în mod *inconştient* şi dacă soţul care a contaminat pe celalt, nu ştià sau se credeà vindecat de acea boală.

Tribunalul din *Douai* în şedinţa sa din 7 Ianuarie 1908, reprodusă în periodicul *Le Droit* din 11 Aprilie 1908, a lărgit această părere hotărând ceeace urmează.

„Faptul că—soţul avizat prin o reţetă medicală de afecţiunea de care suferă soţia lui—nu a manifestat nici o surprindere continuând de a coabita cu dânsa, fiind sigur de fidelitatea ei, poate fi considerat ca o injurie gravă pentru cererea divorţului"; iar Tribunalul din Bordeaux prin o sentinţă din 18 Februarie 1857 a zis: «Soţul care, comunicând chiar fără ştirea lui o boală venerică soţiei sale, este culpabil faţă de aceasta şi motivează divorţul, cu atât mai mult dacă sub scutul unei ruşini nejustificate, el nu ia măsurile necesare pentru vindecarea soţiei sale contaminate».

De un timp oarecare chestiunea, a intrat în o nouă fază; o vom tratà cu toate deslușirile ce comportă, de oarece dânsa face parte în mod exclusiv şi intră în specialitatea şi competinţa Medicinei-Legale.

Unii penalişti francezi au susţinut că comunicarea unei boli venerice, ar puteà fi asimilată cu o rănire sau lovire, cauzând o vătămare însemnată a sănătăţii şi prin urmare pedepsită conform Art. 309 C. P. F. analogul Art. 235 C. P. R.; dar generalitatea auto-

1) După unii autori ca de pildă Baudry şi Chauveau, boala venerică a unuia din soţi, nu constitue un motiv de divorţ dacă el nu a comunicat'o celuilalt.

rilor au fost contra acestui mod de a vedeà. In Suedia, Norvegia, Danemarka, Statele-Unite, sunt articole de legi care condamnă la amendă și închisoare, pe cel cea infectat de sifilis pe un altul.

In materie de responsabilitate civilă, Art. 998, 999 și 1000 C. C. R., traducere aproape exactă a Art. 1382, 1383 și 1834 C. C. F. sunt aplicabile și pot pedepsi pe contaminator, dacă se dovedește că: Reclamanta este infectată de sifilis, sau altă boală venerică; că persoana acuzată este și ea atinsă de aceiași boală și că infecțiunea sau contagiunea reclamantei, se datorește infecțiunii și contagiunii acuzatului. Tribunalele și Curțile de Apel din Franța, au pronunțat până acum trei condamnări în sensul acesta; ele sunt: *A*) Un soț a fost condamnat de Tribunalul civil din Compiègne (25 Aprilie 1894) la o rentă anuală către soția sa, în sumă de 4000 fr. fiindcă s'a dovedit că o infectase de sifilis [1]).

Dar mai mult decât atât, Tribunalul din orașul Havre confirmat de Curtea din Rouen, ca și Tribunalul și Curtea de Apel din Paris [2]), au condamnat pe doi indivizi la daune, fiindcă ambii își infectase metresele lor de sifilis. S'a dovedit prin expertize medicale că, ambele fete fusese virgine și îndemne de orice boală venerică, înainte de a aveà relațiuni sexuale cu inculpații. S'a aplicat de data aceasta Art. 1382 C. C. F. analog cu Art. 999 C. C. R. [1]).

Aceste articole fac parte din Cap. V C. C. R. intitulat Despre delicte și Quasi-delicte, al cărui Art. 999 zice [3]): „**Omul este responsabil nu numai de prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și de acela ce a cauzat prin neglijență sau imprudența sa**".

De oarece elementele constitutive ale delictelor și quasi-delictelor sunt între altele, culpa sau greșala făcută de cineva *în omittendo* sau *in commitendo* care trebue să fi cauzat o daună materială sau morală, justitia franceză a judecat—și credem că a judecat bine—pedepsind pe acela care a contaminat de sifilis și noi am zice de orice boală venerică, pe un altul. Culpa i'a

1) *H. Gougerot.* Traitement de la Syphilis en clientèle Paris 1921.

2) *Dr. Henri Bergeron.* Revue de Médicine-Légale Paris 1905 p. 197.

3) Considerentele pe care s'au bazat instanțele judecătorești franceze pentru a pronunțà condamnarea, sunt publicate în «Gazette des Tribunaux» Paris 1905 și în «Revue de Médecine-Légale» de H. Bergeron Paris 1905 p. 197 librairie Maloine Editeur Paris.

cauzat acestuia—celui infectat—o daună și morală și materială care uneori îi poate cauzà moartea. Nu cunoaștem până astăzi nici un caz de felul acesta care să fi dat loc la un proces, la noi în România, iar autorii care au comentat C. C. R. și prin urmare și Art. 998, 999 și 1000 ale acestui cod, nu menționează contaminarea de boli venerice, pintre daunele ce trebuesc menționate.

Dar trebue știut că, orice reclamație de boală venerică, necesitează o expertiză și un raport Medico-legal, care va fi în totdeauna călăuza judecătorilor, pentru a-și pronunță hotărîrea.

Magistrații trebue să știe că această expertiză ca și acest raport sau certificat din care se constată afecțiunea venerică a unuia din soți, nu trebue cerut medicului curant, medicului care a tratat pe unul din soți sau chiar pe amândoi, fiindcă acesta sub nici un cuvânt nu va puteà vorbì în fața justiției, după cum nu va puteà eliberà nici un certificat în asemenea materie. El este împedecat de a vorbì sau de a eliberà certificate, de oarece dacă ar face-o, ar violà Art. 305 C. P. R. care vorbește de secretul profesional[1]).

Nici magistrații, nici interesatul însuși, nu-l poate deslegà de secretul profesional pe medicul curant, nici unul, nu-l poate face să vorbească de fapte, pe care le-a cunoscut sau le-a aflat în timpul și din cauza profesiunii sale; aceasta odată pentru totdeauna trebue știut, nici o discuție numai poate încape asupra acestui punct[1]). Am puteà cità mai multe deciziuni a mai multor instanțe judecătorești, care au hotărît în senzul de mai sus, ne mulțumim de a cità două din ele, una din Franța alta din România.

„Doamna Rémusat cereà divorțul de oarece pretindeà că soțul[2])

---

1) Art. 305 C. P. R. zice: Doctorii, chirurgii, spiterii, moașele și orice alte persoane cari urmând a fi după natura profesiunei lor, cunoscătoare și păstrătoare a secretelor ce l-i se încredințează, le vor da pe față, afară de întâmplările când legea cere asemenea destăinuire, se vor pedepsi cu închisoare de la o lună până la 6 luni și cu amendă dela 50 până la 250 lei (C. P. F. 378).

2) *A*) Vezi *Ștefan Mladoveanu*. Secretul profesional, discurs pentru deschiderea noului an judecătoresc 1901—1902, București 1901.

B) Curier Judiciar No. 17 din 1906. Sentința Trib. Ilfov S. III. Audiența dela 9 Noembrie 1905 A. Grill dat jubecății péntru calomnie.

C) *Dr. Bogdan* și *M. Minovici*. Principii de Deontologie Medicală București.

ei ar fi infectat'o de o boală venerică; dânsa cerù Tribunalului să citeze ca martor pe d-rul Fournier care o tratase, de această boală. Tribunalul se conformă dorinței doamnei Rémusat, cità martor pe d-rul Fournier, ș'il deslegă de secretul profesional de oarece interesata în cauză, ii ceru să vorbească. D-rul Fournier refuză însă de a depune, fiindcă ar fi violat secretul profesional, de oare-ce ceea ce el văzuse, le aflase în timpul exercițiului profesiunii sale, ca medic curant al d-nei Rémusat.

Deși Tribunalul îi ordonă să depună și să vorbească, el refuză invocând teoria de mai sus, secretul profesional.

Mergând în apel, Curtea de Apel din Grenoble dădù dreptate d-rului Fournier, zise că bine a făcut că nu a depus pe următoarele considerente: „Având în vedere că d-rul Fournier a refuzat de a relevà un secret, pe care l'a aflat numai din faptul profesiunii sale;

„Având în vedere că d-sa a refuzat de a face un act contra conștiinței sale, care ar fi putut compromite interesele unei alte persoane, care ar fi fost implicat în această materie;

„Curtea admite atitudinea și refuzul de a vorbì al d-rului Fournier, care a știut să respecte legea în interesul moralei și ordinei publice...“ etc.

„Tribunalul Ilfov S. III a judecat lucrul în acelaș senz. D-l Avocat Saita chemat martor, a refuzat să depună, deși erà deslegat de clientul său, fiind-că cea-ce cunoscuse și aflase, erau în timpul și cu prilejul exercițiului profesiunii sale. Tribunalul a dat câștig de cauză d-lui Saita, zicând că: Avocatul chemat martor a depune asupra faptelor cunoscute de el în virtutea profesiunii sale, nu poate fi obligat a depune când refuză acest lucru, cu toată deslegarea ce i'ar dà clientul său de a depune.

Profesionistul are dreptul exclusiv de a decide singur, dacă trebue sau nu să depună ca martor.

Din cele ce preced rezultă dar că, justiția ca și cel interesat, în cazul în care ar vroì să invoace o boală venerică sub calificativul de insultă gravă, va trebuì să fie examinat de un Medic legist sau de o comisiune medicală numită de instanța judecătorească, care va aveà de judecat această cauză [1]). In asemenea caz secret profesional numai există.

---

1) Vezi Buletinul Curții de Casație S. II din 1871 p. 152.

Afecţiunile venerice care pot fi contractate prin coitul cu un individ, sau o femee atinsă de o asemenea afecţiune, sunt în general cele trei următoare: *Şancrul sau şancrul moale cu bubonul*, complicaţia sa cea mai comună; *Sifilomul* sau şancrul îndurat cu diferitele sale manifestaţiuni şi *Blenoragia*.

Medicul legist nu'şi va depune raportul său, decât după un examen repetit şi detaliat, aducându-şi aminte că nimic nu poate fi mai înşelător decât unele afecţiuni venerice, ce se pot uşor confundà cu unele erupţiuni cutanee banale. Şi acì ca şi în alte multe cazuri, el nu trebue să fie condus de un falş amor propriu, să facă apel în cazurile grele, la luminile unui specialist în materie, iar une-ori să ştie să spună cum-că, cazul ce 'i se prezintă este imposibil de diagnosticat. Este mult mai prudent şi mai cavaleresc de a spune de odată judecătorului *«nu ştiu»* de cât de a fi obligat — în faţa unei erori comise — să te retractezi şi să spui *«nu am ştiut»* având aerul de a face scuze pentru eroarea comisă. Generalminte întrebările medico-legale care se pun de justiţie medicului legist sunt cele următoare:

A) *Individul sau D-l X este atins de vre'o afecţiune şi de care anume?*

B) *Această afecţiune a putut fi comunicată d-nei X soţia sa?*

C) *Din evoluţia şi manifestările boalei venerice soţilor X, se poate preciză care din doi a infectat pe celalt?*

D) *Care este gravitatea, ce consecinţe poate avea această afecţiune, ce incapacitate de lucru poate determinà şi cât timp va trebuì continuat tratamentul, pentru vindecarea ei?*

E) *Cu un tratament continuu ştiinţific şi bine administrat se poate ea vindecà complect?*

F) *Afecţiunea d-lui X sau a d-nei X este ea o afecţiune cu consecinţi generale, care poate aveà înrâurire şi asupra descendenţei (copiilor) d-lui şi d-nei X?*

G) *Afecţiunea*[1]) *a fost numai decât contractată în urma*

1) In afară de ceeace se cunoaşte sub numele de *şancre profesionale*, medici cari se infectează la un deget tratând un sifilitic, cari prin urmare nu au o origină venerică, mai sunt şi şancrele sau *sifilisul inconştient* cum e spre pildă cazul unei doamne care a contractat boala de la cameristă care fiind sifilitică, s'a spălat în acelaş bideu ce aparţinea stăpânei sale. In fine sunt cazuri de sifilis care au o origine cu totul străină. Un octogenar socru contractă sifilis, el îl transmite soţiei sale, aceasta nepoţilor săi, aceştia părinţilor; în total 7 sifilitici, toţi infectaţi fără contact genital de la una şi aceiaşi persoană.

relațiunilor sexuale cu o femee (sau cu un bărbat în caz când se examinează femeea bolnavă) sau a putut aveà și altă origină?

H) *Afecțiunea venerică de care sufere D-l sau D-na X, a putut să existe fără ca sus-numiții să știe că sunt atinși de o astfel de boală contagioasă?*

Acestea sunt întrebările cele mai uzuale care se pun de Tribunale Medicului-legist, întrebări însă care pot varià și la care se pot adăogà și altele, care survin după trebuința cauzei.

82. Până acum am vorbit de escesele, cruzimile, insultele grave ce se exercită de un soț împotriva celuilalt, escese, cruzimi sau insulte grave, făcute cu intenție de un individ, perfect echilibrat care-și dă socoteală de actele sale, care se găsește în plină posesiune a liberului arbitru, este *Mentis suae compos*. In rândurile ce urmează, vom vorbì de aceste diferite acte, care se invocă ca motiv de divorț, dar care sunt executate de un soț care nu se găsește în starea de mai sus, care este în stare de oare-care dezechilibrare mintală și ca atare, în stare de semi-responsabilitate, fapt care se invocă de una din părți, pentru a scuzà acele escese sau acte analoage. Voim să vorbim de escesele comise de persoanele atinse de una din nevrozele cunoscute sub numele de **Epilepsie, Isterie, Alienație sau Semi-Alienație și Delirul puerperál.**

Atunci când unul din soți este un cunoscut **Epileptic** pentru toată lumea, afară de viitoarea sa soție și familia ei, atunci când prin urmare s'a ascuns această afecțiune, pentru ca să se poată face căsătoria, acest fapt se poate considerà ca insultă gravă și divorțul se poate pronunțà, în favoarea soțului indemn.

Epilepticul constitue nu numai o adevărată nenorocire atât pentru el, cât și pentru soția sa și pentru copii care pot moștenì de la părinți această nevroză, dar mai mult decât atât, el fiind supus la deliruri și halucinațiuni, poate la un moment dat să atenteze la viața celor ce'l înconjoară.

Dacă însă nici unul din soți nu se cunoșteà ca atare, și epilepsia a izbucnit un timp oare-care după căsătorie, atunci lucrul se poate discutà, insulta gravă numai este constituită, Tribunalele ar aveà o atitudine foarte rezervată.

Isteria care poate relevà diferite forme — Isteria mică, de intensitate mijlocie și isteria mare — și care aproape în mod

constant aparţine sexului femenin [1]), aduce după dânsa câteodată acte de acele, care pot fi calificate insultă gravă şi prin urmare motivă divorţul.

In general femeile în stare de mică isterie sau de intensitate mijlocie, se perindează pe la tribunale cu sau fără acte medico-legale care să motiveze sau să scuzeze escele sau insultele grave de care sunt învinuite; acele atinse de isterie mare, sunt adevărate alienate neresponsabile de actele lor, sfârşind prin a fi internate.

Dar trebue ştiut că femeia isterică este o perfectă simulatrice, minte în mod admirabil, comite acte fără niciun rost pornite, din o exaltare momentană a creerului. Alte-ori îi apare pe corp o sumă de echimoze ce pretinde că sunt datorite lovirelor primite de la soţul său, pe când în realitate nu sunt decât nişte manifestaţiuni cutanate, datorite tocmai firei ei isterice, cu un cuvânt, isterica este o adevărată babilonie, care de multe ori este foarte greu de deslegat. Medicul-legist trebue să lucreze în asemenea cazuri cu foarte mare circumspecţiune, şi să ştie să diferenţieze simulaţiunea de starea normală, minciuna de adevăr, echimozele adevărate datorite lovirilor, de cele spontanee false.

Alienaţia şi Semi-Alienaţia [2]) care une-ori este tot atât de gravă şi are consecinţi tot atât de funeste ca şi adevărata alienaţie, poate constitui o insultă gravă — motiv de divorţ, — atunci când se dovedeşte că, unul din soţi a ascuns starea în care se găseà, că erà alienat înainte de a se căsătorì şi că a disumilat boala, în scop de a se căsătorì.

Delirul puerperal a putut aduce uneori uneori unele căsnicii la bara justiţiei, invocându-se adulterul sau insultele grave.

Femeile lehuze prezintă în unele împrejurări un delir tranzitoriu care este foarte asemănător cu unele faze ale alienaţiunii mintale. In perioada de delir, aceste femei descoperă şi fac oarecare fapte care pot fi calificate insulte grave, constituind un motiv de divorţ.

Legrand du Saulle [3]) citează următorul caz „O tânără doamnă măritată de 6 ani şi trăind în foarte bună armonie cu soţul ei având deja un băeţaş de vre'o 4 ani, devine din nou

1) Zicem aproape în mod constant aparţinând femeilor, fiind-că sunt şi bărbaţi isterici, dar în număr mult mai mic de cât femeile.

2) *Grasset* Demi-fous et demi-responsables Paris 1882.

3) *Legrand du Saulle*. Traité de Médecine Légale Paris 1886.

nsărcinată; ea duce sarcina cu mare greutate şi naşte la termen o fetiţă. Şase zile după naştere, adică în perioada cunoscută de suirea sau urcarea laptelui, în prezenţa soţului său şi al unui preot ce venise să o vază, dânsa declară cum că fetiţa ce o născuse nu erà opera soţului său, ci al unui amic al casei care abuzase de ea, într'o zi când o găsise singură acasă. Acest lucru îl repetà timp de 3—4 zile, apoi totul reintră în ordine dânsa retratctà cele spuse, negând mărturisirile făcute.

Soţul intentà proces de divorţ, iar Tribunalul din Auxerre îi dădù câştig de cauză. Dar Curtea de Apel din Paris a reformat cartea de judecată, bazându-se pe Raportul Medicului-legist dresat în această afacere. El demonstrà cum cà în unele cazuri, unele femei cu antecedente morbide nervoase, sunt cuprinse de ceeace se numeşte delirul puerperal, care sub influenţa toxicelor morbide, aduc o dezechilibrare mai mult sau mai puţin intensă, putând alterà raţiunea un timp oarecare. Curtea bazându-se pe cele afirmate mai sus, a admis apelul doamnei. [1])

— In fine ultimele două puncte care au legătură cu Instinctul generaţiunii şi de care trebue să vorbim, sunt Cercetarea Maternităţii şi a Paternităţii.

83. Cercetarea Maternităţii. Art, 308 C. C. R. zice: „**Cercetarea maternităţii este permisă. Copilul ce-şi va reclamà pe màma sa, va fi dator a dovedì cà este acelaşi copil pe care ea l'a născut. Nu va fi primit a dovedì aceasta prin martori, decât numai atunci când va fi un început de dovadà în scris**". Art. 314 C. C. F).

In cazuri de cercetarea maternităţii, Medicul-legist intervine atunci când femeia nu'şi recunoaşte copilul pe următoarele motive; dânsa invoacà una din cauzele de mai jos care zice ea, a pus'o în imposibilitate de a fi născut.

A) Vrâsta celui ce pretinde cà-i este mamà, este prea înaintată, căci ar urmà ca dânsa să fi născut fiind încà copilà, lucru care nu este admis din punctul de vedere biologic; exemplu: Un domn în vrâstà de 30 ani pretinde cà ar aveà de mamà de o doamnà de 40—41 ani; ar urmà cà femeia să fi născut la vrâsta de 10 11 ani.

B. Contrariul ipotezei de mai sus. Un tânăr de 15 ani pretinde cà ar aveà de mamà pe o femee de peste 75 de ani. Ar

1) *S. M. Francillon.* Essai sur la puberté chez la femme. Paris 1906. *Prof. Paul Kovalevsky.* La Psychologia criminalle. Paris 1903.

urma că aceasta să fi născut la o vârstă de peste 60 de ani, ceeace iarăşi este contra tuturor regulelor fiziologice.

C. Femeia nu'şi recunoaşte copilul pe motivul că ea nu a fost nici odată mamă, sau D) Recunoaşte că a fost mamă, că are un copil pe care-l recunoaşte ca al său, dar numai recunoaşte şi pe al doilea, de oarce dânsa pretinde că a fost mamă o singură dată, iar nu de două ori.

Toate aceste probleme sunt de competinţa Medicului-legist el trebue întrebat de judecători asupra posibilităţii cazurilor de mai sus, el le poate uneori deslegà în un fel sau în altul, stabilind astfel posibilitatea maternităţii, pe care o invocă un tânăr oarecare. [1])

84. Ajungem la chestiunea atât de palpitantă a **Cercetării paternităţii** care a dat loc la numeroase discuţiuni, din care unele, din cele mai interesante. Admisă în un mare număr de state din Europa şi America, combătută în Franţa, **Cercetarea paternităţii a fost admisă** aci prin legea din 1912. La noi în România ea nu este admisă căci Art. 307 C. C. R. zice: „**Cercetarea paternităţii ests oprită. La caz de răpire, când epoca răpirei va coréspunde cu acea a zamislirei copilului, răpitorul va puteà fi declarat, după cererea părţilor interesate, de părinte al copilului.** Acest articol erà o traducere fidelă a art. 340 C. C. F. care a fost suprimat şi înlocuit după cum urmează.

Legea concernând cercetarea paternităţii din Franţa.

Legea din 16 Noembrie 1912

Art I. Art. 340 C. C. relativ la Cercetarea paternităţii este înlocuit cu următoarele dispoziţiuni:

„Paternitatea fără căsătorie poate fi juridicește declarată:"

a) In cazurile de răpire sau viol, atunci când epoca violului sau a răpirei vor coincida cu epoca concepţiunii (zămislirii);

b) In cazurile de seducţiune săvârşită prin mijloace frauduloase, abuz de autoritate, făgăduinţi de căsătorie, şi dacă există un început de probă prin scris aşà cum îi înţelege termenii Art. 1347;

c) In cazurile în care există scrisori sau orice altă dovadă

1) Uneori se întâmplă cazul contrar, mama copilului natural vrea să dovedească maternitateea pentru a luà parte la moştenire sau a aveà dreptul la întreţinere de fiul ei.

scrisă privată, venind din partea presupusului tată, din care ar rezultà o mărturie neechivocă de paternitate;

d) In cazul în care presupusul tată şi mama au trăit împreună în concubinaj, în tot timpul periodei legale a concepţiunii;

e) In cazul în care presupusul tată a crescut sau a contribuit la întreţinerea şi la educaţia copilului în calitate de tată.

„Acţiunea recunoaşterii paternităţi nu va fi primită:

a) Dacă se va dovedi că, în perioadă legală a concepţiunii, mama a avut purtări rele, sau relaţiuni sexuale cu un alt individ.

b) Dacă pretinsul tată a fost, în timpul aceliaşi perioadă, sau din cauza îndepărtării, sau din cauza vre unui accident oarecare în inposibilitate fizică de a fi tatăl copilului. In timpul minorităţii lul, mama, chiar fiind minoră, are singura calitate de a deschide o asemnea acţiune.

Dânsa va fi datoare — căci în caz contrar nu se va mai ţine socoteală de cererea ei — de a deschide acţiune în cei doi primi ani, care urmează naşterea copilului. Totuşi în cazurile prevăzute sub literele d şi e de mai sus, acţiunea va puteà sa se deschidă până la expirarea celor doi ani care vor urma încetarea, sau a concubinajului, sau a participării pretinsului tată, la intreţinerea şi la educaţiunea copilului.

Mama fiind impedicată prin deces, interdicţie sau absenţa de a cere recunoaşterea paternităţii, acţiunea va fi deschisă conform cu dispoziţiunile art. 389.

Dacă acţiunea n'a fost deschisă în timpul minorităţii copilului, acesta o va puteà deschide în cursul anului, care va urmà imediat majoritatea sa.

Art. II. Art. 39, paragraf I. al legii din 29 Iulie 1881, se complectează prin cuvintele „şi ca urmare desbaterilor proceselor declaraţiune de paternitate."

Art III. Paragraful 2 al Art. 400 C. P. este complectat cu următoarea dispoziţiune:

«Aceiaşi pedeapsă va puteà fi aplicată de tribunalul civil sesizat de o cerere în declaraţie de paternitate, celui ce va intentà acţiune, atunci când se va dovedì că a fost de reà credinţă. Se va puteà pronunţà chiar şi o interzicere de a locuì în o rază determinată, timp de minimum 5 ani sau 10 maximum.

Art. IV. Această lege este explicabilă şi în Algeria etc.

O lege aproape identică există şi în Belgia votată în Aprilie 1906. La noi în România nu există încă, totuşi în unele împreju-

rări conform Art. 307 C. C. R. paternitatea se poate cercetà, la caz de răpire, când epoca răpirei va corespunde cu acea a zămislirei copilului, răpitorul va puteà fi declarat după cererea părţilor interesate, de părinte al copilului [1]).

Aşà dar, pentru ca să se poată pornì acţiune potrivit Art. 307 C. C. R. trebue neapărat ca să se dovedeaseà că momentul răpirei, corespunde cu acel al zămizlirei copilului. Prin urmare cu cât acţiunea se va deschide mai curând după naşterea copilului, cu atât şansele de succes vor fi mai mari.

Şi de data aceasta, tot Medicul-legist va fi întrebat pentru ca din răspunsurile sale să se poată luminà justiţia; întrebările ce i se pot pune sunt cam cele ce urmează.

A) Copilul ce se prezintă astăzi, poate aveà vârsta regulată a concepţiunii, este el la termen şi prin urmare a putut fi zămislit cu 270—275 de zile înainte de epoca ce coincide cu răpirea d-şoarei X?

B) Copilul ce se prezintă nefiind la termen, se poate precizà vrâsta lui, la câte luni s'a născut şi prin urmare se poate stabilì o relaţiune dintre vârsta copilului, zămislirea lui şi răpirea care s'a dovedit, că a avut loc cu 210 zile înainte?

C) Se poate stabilì filiaţiunea dintre copilul X şi presupusul tată Y prin asemănarea între ei, sau anomaliile de conformaţiune a cutărui sau cutărui organ?

Acestea sunt întrebările cele mai comune care se pot pune Medicului legist, la care se pot adăogà şi altele după trebuinţa cauzei. Omul artei va puteà răspunde la unele din ele, mai cu seamă atunci, când acţiunea se va deschide fără întârziere după naşterea copilului.

Legea cercetării paternităţii a adus oare un real serviciu societăţii, copiilor naturali şi femeilor înşelate? Părerile sunt împărţite, unii autori sunt pentru, alţii contra. D-l *D. Alexandresco* denumeşte barbară şi inumană nepermiterea cerçetării paternităţei, căci zice d-sa, ea pe de o parte înlesneşte seducţiunea, iar pe de altă parte nesocoteşte dreptul copilului şi dreptul mamei. De aceiaş părere este spre pildă şi d-l *Emile de Saint-Auban* [2]) avocat la Curtea de Apel din Paris, care

1) Acest articol este o traducere fidelă a art. 340 C. C. F. Care a dispărut prin legea din 1912.

2) *Henri Lavollée*. Code manuel de la recherche de la paternitè. Paris 1913.

în prefața monografiei scrisă de d-l *Henri Lavollée* zice că: Desființarea Art. 340 C. C. F. este o reabilitare a conștiinței, de oare-ce el patronà o nedreptate și o ferocitate.

Alții sunt contra unei asemenea legi, sub cuvânt că ea nu ar face decât să patroneze scandalurile, une-ori șantajele fără a aduce nici un folos nici copiilor naturali, nici femeilor înșelate sau părăsite.

Noi credem că este ceva de făcut în aceasta privință, cum că o constrângere a celor ce abuzează de naivitatea sexului slab, trebue îngrădită prin un text oare-care, dar că de oare-ce o astfel de lege ar dà loc la o sumâ de abuzuri și șantaje, Medicul-legist și judecătorul trebue să lucreze cu multă prevedere, înainte de a'și formulà o părere și a pronunță un verdict.

Cu acest paragraf am terminat de comentat din punctul de vedere Medico-legal articolele C. C. R. care se referă la Crimele și delictele având ca punct de plecare instinctul generațiunii, am terminat partea juridică al acestui studiu, în paginile ce urmează vom privì lucrul, numai din punctul de vedere științific medico-legal.

PARTEA II

ATENTATELE LA BUNELE MORAVURI DIN PUNCTUL DE VEDERE MEDICO-LEGAL

CAPITOLUL XII

PRINCIPII GENERALE ŞI REGULE DE EXPERTIZĂ

85. Statistica At. B. M. pe un period de 25 de ani. 86. Istoricul At. B. M. 87. Istoricul Perversiunilor şi Inversiunilor Sexuale. 88. Idem în Italia şi vechea Roma. 89. Idem în Extremul Orient. 90. Procedeul de examen în materie de At. B. M. 91. Anatomia organelor genitale externe femenine. 92. Descrierea Membranei Himen. 93. Persistenţa membranei Himen după Coit. 94. Ruperea himenului şi vaginului în urma Coitului. 95. Diferitele forme de Himen.

85. In un period de 25 de ani între 1896—1921 am avut de examinat în mod oficial — trimise de diferite instanţe judecătoreşti — un număr de 365 cazuri de Atentate la pudoare. In afară de acestea am mai examinat după cererile părinţilor un număr de 35—40 fete, cărora le-am eliberat certificate cum că copilele lor fuseseră victima unui atentat, sau din potrivă că ele erau virgine.

In fiecare an, eliberez 15—16 certificate, cerute de părinţii fetelor sau de însăşi acestea, prin care constatăm că ele sunt virgine şi că cele debitate de vecini răutăcioşi, sunt calomnii. Cu aceste certificate se servesc părţile interesate, pentru a

intentà proces calomniatorilor, dovedind că cele calomniate sunt virgine şi că prin urmare, epitetele debitate contra lor, sunt inexacte.

Cărţile clasice înşiră statistici de pagini întregi, din care reiesă că, atentatele contra bunelor moravuri, sunt mai frequente în unele regiuni decât în altele, sau că unele sezoane influenţează frequenţa acestora. Nu vom urmà acest obicei, cu atât mai mult cu cât, din observaţiunile noastre timp de un sfert de veac, nici o normă şi nici o regulă nu se poate stabilì, în această privinţă.

Am avut de examinat victime de atentat la pudoare şi iarna ca şi vara, săvârşite şi de tineri ca şi de oameni mai în vârstă, după cum au fost anotimpuri în care, atentatele erau rare, pentru a devenì mult mai frequente în acelaşi anotimp anul următor. Nici o regulă dar în această privinţă, după cum nimic nu se poate stabilì precis, în ceea-ce priveşte profesiunile victimelor sau a atentatorilor.

In ceeace ne priveşte pe noi personal, victimele de atentat la pudoare, viol, deflorare, etc., ce am examinat, aveau vârsta între 10—14 ani. Am avut un singur caz de viol asupra unei fetiţe de 5 ani, un altul asupra unei fete virgine în vârstà de 23 ani.

Din cazurile de atentat ce am examinat, au fost 6 cazuri de pederastie şi unul de bestialitate; restul au fost cazuri de atentat la pudoare, viol, deflorări sau numai de încercări de deflorare unele din ele izbutite, altele nu.

86. In rândurile ce urmează ne vom ocupà de **Istoricul Atentatelor contra bunelor moravuri**; autorii cari aù scris asupra acestei chestiuni susţin cea-ce urmează.

De oare ce fapte în genul acestora, au fost în totdeauna considerate ca din cele mai degradante, morala ca şi religiunea au făcut ca ele să fie pedepsite pe timpuri, cu pedepsele cele mai grave.

Legile ebraice, cele grece şi romane, pedepseau violul şi deflorarea cu moartea, pedeapsă care se aplică şi mai târziu culpabililor de asemenea acte. Unii din ei erau arşi de vii, alţi daţi pradă fiarelor sălbatice. Sub Carol cel Mare şi Ludovic al XV (1730) se menţin aceleaşi pedepse; doi pederaşti sub domnia acestui din urmă rege, sunt arşi de vii, pe una din pieţele publice ale Parisului.

Revoluția franceză din 1791, aduce o schimbare în felul pedepselor și atentatele contra bunelor moravuri numai sunt pedepsite cu moartea, decât atunci când și victima mureà din cauza sălbăticiei cu care se săvârșise atentatul. Cu toate acestea **Perversiunile simțului genital** de care vom vorbi în un capitol special, perversiuni sau inversiuni după expresiunea unor autori, au existat în totdeauna în epoca antică, la primele popoare civilizate de pe vremuri. Dar chiar mai mult decât atât, Inversiunea simțului genital adică **Plăcerea unei satisfacțiuni sexuale prin raporturi între indivizi de acelaș sex — bărbat cu bărbat sau femeie cu femeie** a fost tolerată, admisă și chiar cântată de strămoșii noștri, a căror imaginație satiriazică a depășit cu mult — în unele împrejurări, — chiar depravațiunea dusă la extrem din timpurile noastre moderne.

Moll [1]), **Chevalier** [2]), **Tourdes** [3]), **Thoinot** [4]) și alții au făcut descrieri complecte, în ceace privește istoricul inversiunilor sexuale — atentatele la bunele moravuri de astăzi — am cules de la aceștia și reproducem textual din tratatele lor, rândurile ce urmează.

87. Trebue de observat că în timpurile de de mult, o bună periodă de vreme, inversiunea sexuală a consistat numai în relațiunile sexuali între bărbați, în pederastie. După **Chevalier** în **Geneza israeliților** la Cap. C L X X se găsesc câteva rânduri din care ar reeși că jidovii de pe vremurile lui Abraham, practicau pederastia în mod obicinuit; iată ce zice Chevalier că a găsit în Geneza: „Când acei doi îngeri care venise să anunțe patriarhului că soția sa Sarah în vârstă de 6 ori 20 de ani, va da naștere unui fiu, merseră la Sodoma și se opriră în casa lui Loth pentru a trece noaptea, locuitorii orașului, înainte de a se culcà, înconjurară casa, vroind să abuseze de ei, și strigând pe Loth îi spuseră: Unde sunt acei doi tineri frumoși care s'au oprit la tine în noaptea aceasta? Spunele să iasă din casă ca să'i vedem și noi.

„Preoții, funcționari ai cultului de prin Templuri, erau recrutați numai din tineri frumoși și bine făcuți, cărora li se zmulgeà barba și părul pubian, li se ungeà corpul cu felurite mirodenii și care apoi se pederastiau în numele zeului al Madianitelor.

1) *Moll*. Perversions de l'instinct génital. Paris 1893.
2) *Chevalier*. L'inversion sexuelle. Thèse de Lyon 1893.
3) *Tourdes et Metzguer*. Traité de Méd. légale. Paris.
4) *L. Thoinot*. Attentats aux Mœurs. Paris 1898.

(Reprodus textul din cartea lui Chevalier).

Cultul lui Baal, nu erà altceva decât prostituţia pederastică pusă sub protecţia divinităţii, iar *Sodoma şi Gomora* cetăţile antice, erau recunoscute ca leagăn al obiceiurilor omosexuale. Din această cauză divinitatea le-a distrus prin foc. Astfel de obiceiuri ruşinoase se practicau aproape în mod public până la sosirea lui *Moisi*, care începu a pedepsi cu cea mai mare asprime omosexualitatea. In capitolul XX al Genezei, Moisi zice: „Dacă un bărbat se va culca cu un alt bărbat, şi se va împreuna cu el ca cu o femeie, ambii vor comite o infamie; ei vor trebui pedepsiţi cu moartea, iar sângele lor să cadă asupra lor însuşi."

Babilonul, *Fenicia*, *Chiprul* — zice Chevalier erau leagănul prostituţiunii pederastice, care erà recunoscută oficial alături de prostituţia religioasă femenină. Mitologia spune că zeii şi Semi — zeii chiar, se îndeletniceau cu omosexualitatea. Jupiter eroul a atâtea aventuri galante femenine, ar fi avut şi el o slăbiciune masculină pentru numitul Ganimed.

In **Grecia antică** se petrec şi se găsesc aceleaşi obiceiuri, cea ce a făcut ca să se denumească această inversiune sub numele de **Amor grec**. In tratatul lui **Thoinot** sunt reproduse după cărţile lui **Moll şi Chevalier** ceea ce urmează, pe care la rândul nostru le reproducem în rezumat.

Sparta, *Elida*, *Atena*, *Beoţia* dar mai cu seamă *Creta* oraşe infloritoare pe vremuri, erau în acelaşi timp şi leagănul omosexualităţii. In Creta se răpiau adolescenţii tineri şi frumoşi, după cum se răpesc încă astăzi fetele tinere, care mai pe urmă se fasonau după cum am spus mai sus, pentru pederastie. **Moll** spune că în Creta, tinerii aparţinând familielor cele mai de seamă, considerau ca o necinste, faptul de a nu aveà nici un amant, iar **Xenofon** spune că în Beoţia, împreunarea sexuală între tineri, erà considerată ca o adevărată căsătorie matrimonială; acelaş, lucru se petreceà şi la Sparta.

Atena zice Thoinot a fost un adevărat focar de omosexualitate, cu atât mai mult cu cât legile lui **Solon**, erau foarte liberale, în această privinţă. Se pare că cei mai celebri oameni ai Greciei antice, au fost omosexuali.

Chevalier din cartea căruia reproducem rândurile de mai jos, spune că renumitul **Alcibiade**, a avut în tinereţea lui numeroşi amanţi, între care şi pe filosoful **Socrat**. Să pretinde că acesta fiind atât de pornit pentru aceste obiceiuri, întrebuinţà în mare

parte toată splendoarea filosofiei sale, pentru a atrage şi a corupe tineretul, cea ce a determinat pe concetăţenii săi, să-l condamne la moarte.

Unii din contimporanii lui Socrat, cum sunt spre pildă **Plâton şi Xenofon**, au căutat să reabiliteze memoria ilustrului filosof, susţinând că amorul acestuia pentru tineri, erà o simplă dragoste estetică-psihică; alţii ca de pildă **Aristofan** au susţinut contrariul, făcând din Socrat un tip de omosexual. Tot în Grecia antică zice Thoinot, se practică şi amorul feminosexual. *Safo şi Lesbos* au fost se pare iniţiatoarele acestui gen de depravaţiune, de unde şi numele de **Amor lesbian sau Safism.**

Spre onoarea profesiunii medicale, aceste obiceiuri au fost veştejite şi oprite de părinţii medicinei de pe vremuri, ca dovadă jurământul pe care medicii de atunci îl depuneau, înainte de a fi admişi în corporaţiunea medicală. Să ştie că odinioară, nimeni u erà admis a practicà nobila dar spinoasa meserie a medicinei, înainte de a depune un jurământ, cunoscut sub numele de *Jurământul lui Hipocrat*, în care se găsesc între altele, rândurile următoare:

„In ori ce casă voi intrà, nu o voi face decât pentru a căutà şi tratà bolnavi, ferindu-mă de orice faptă necorectă, dar mai cu seamă, ferindu-mă de a seduce femeile ca şi pe *tineri sau adolescenţi fie ei liberi, fie sclavi.*"

Din cele ce preced se vede că **Grecia clasică**, dacă în adevăr a fost patria civilizaţiunii antice, a fost în acelaşi timp şi leagănul inversiunilor sexuale duse la extrem. Care să fie cauza acestui delir erotic, care denotă până la un oarecare punct, o decadenţă morală, în disproporţie cu acea stare atât de avansată ca lumină şi intelectualitate? Cedăm cuvântul regretatului Prof. Thoinot din cartea căruia extragem următoarele rânduri, pentru a justificà această pretinsă depravaţiune:

„Grecii vechi — zice Thoinot — erau foarte entuziaşti de frumuseţa fizică corporală şi mai cu seamă de virilitatea adolescenţilor, care deveneà şi mai plastică şi mai atrăgătoare prin modul lor de trai, ce erà în obiceiuri pe atunci: gimnastica, jocurile atletice sau olimpice şi altele.

„Femeia greacă măritată, erà ţinută la distanţă şi puţin considerată. Cu o instrucţie foarte mediocră, închisă tot timpul în gineceu, dânsa nu aveà decât o singură destinaţiune: funcţiunea de reproducţiune şi creşterea copiilor. Aceasta erà cauza pentru

care, tinerii greci căutau în societatea curtezanelor şi a tinerilor frumoşi, conversaţiunile şi plăcerile vrâstei şi instrucţiunii lor, pe care ei nu le puteau aveà la dânşii acasă. Or, de aci numai un pas până la complectarea acelor distracţiuni şi plăceri prin omosexualitate, consecinţă fatală a vremurilor şi împrejurărilor în care se găseau Atenienii, Cretanii etc."

88. Dacă trecem la alte regiuni, iarăşi renumite pe vremuri — *Italia şi Vechea Roma* — se constată şi aci că omosexualitatea s'a practicat în toate timpurile, în toate clasele sociale de bărbaţi de toate vrâstele. Istoria însă nu este precisă asupra faptului care încă şi astăzi este în litigiu, acela de a se ştì de unde şi cum s'a înrădăcinat în moravurile strămoşilor noştri Romani, aceste obiceiuri de perversiune. Unii autori pretind că ele au fost aduse de Cartagineni şi de Greci, alţii că ele s'a născut ca o urmare firească a depravaţiunii şi decadenţii moravurilor, fără a fi importate de nimeni.

Ori cum ar fi lucrul, Romanii au dus la extrem în unele timpuri aceste inversiuni sexuale, întrecând chiar cu mult şi lăsând în urmă, depravaţiunea vecinilor lor.

Chevalier zice în cartea lui că la Roma, existà o prostituţie pederastică publică şi alta privată, prostituaţii pederaşti fiind recrutaţi dintre copii, sclavi sau streini. Aceştia ca şi în Grecia antică erau dresaţi şi fasonaţi în acest scop: epilaţi, unşi cu parfumuri tari, cu părul lung şi frizat, cu mersul legănat, ei erau îmbrăcaţi cu haine de culoare verde, de unde şi numele de *Galbanati* sub care erau cunoscuţi. Thoinot zice în tratatul său că, acei care erau destinaţi pentru prostituţia pederastică, erau mutilaţi încă din cea mai fragedă copilărie; împăratul *Domiţian* oprì prin o lege specială aceste obiceiuri barbare. Dar şi prostituţia privată erà foarte la modă; iată ce spune Chevalier în această privinţă. „Familiele Patricianilor aveau obicei de a dà fiului lor, de îndată ce acesta deveneà puber, un tânăr sclav frumos, care se culcà impreună cu stăpânul său, şi care erà obligat a'i satisface plăcerile şi pasiunile".

Dar perversiunile şi prostituţia, ajunseră la culme sub Cezar, şi mai cu seamă sub succesorii lui. *Tiber* erà un pervertit tip, care practicà desfrânarea şi cu bărbaţii şi cu femeile. *Neron* continuà aceleaşi obiceiuri, el face să se castreze numitul *Sporus* cu care mai pe urmă se însoară. *Comod* aveà în palatul

sau 300 de femei dar şi 300 de tineri, iar **Moreau de Tours**[1] scrie despre desfrânatul **Heliogabal** rândurile următoare:

„Acesta intră la Roma îmbrăcat în o rochie de mătase cu o coadă lungă, cu obrazul pudrat, cu sprâncenele făcute, cu părul văpsit.

„Cele mai de multe ori se îmbrăcà femeieşte, se intitulà împărătească, conferind celor cu care se prostituà, cele mai mari demnităţi ale statului. El îşi recrutà amanţii de prin circuri, lupanare sau armată. Militarii care desrobiră Roma de acest desfrânat, îl puseră în ţeapă introducându'io în anus, pentru ca el să moară astfel după cum a trăit".

Dragostea între femei — **Safismul sau amorul Lesbian** a fost în floare multă vreme la Vechea Romă, femeile ce practicau astfel de oblceiuri erau cunoscute sub numele de **Tribade, Sugătoare** etc.

Dar se pretinde că aceste depravaţiuni au mers şi mai departe, ajungând sub împăratul **Caligula**[2] la apogeu. Acesta care erà tot atât de crud pe cât erà de desfrânat, a imaginat cel dintâi, bestialitatea—relaţiunile sexuale cu animalele. Se pare că aveà între altele o cătea favorită şi că de multe ori i se aduceau viţei noui născuţi, pe care încă fiind calzi—de oarece d'abia erau fătaţi, îi încălecà, Caligula aşà pretinde istoria—a încălecat o bună parte din seria animală. Inainte de a fi asasinat de Chérésas, el aveà relaţiuni cu păsările mari ca de pildă curcile, cărora în momentul spasmului, un sclav erà obligat de a'i tăia gâtul, ceeace făceà ca plăcerea lui Caligula să fie şi mai voluptuoasă.

Italia urmaşa Romei, nu a rămas mai în urmă de predecesoara sa. Papii au fost pe vremuri aproape toţi omosexuali, desfrânările şi cruzimile de pe timpul familiei Borgia, sunt cunoscute şi legendare.

Franţa urmând pilda vecinilor săi, nu s'a lăsat mai jos. Regele Henri III aveà un întreg escadron de tineri numiţi **Les Mignons**, lucru ce se urmă sub Henri IV, Ludovic XIII şi Ludovic XIV. Chevalier reproducând după Voltaire cele ce se petreceau la curţile regale, scrie ceea ce urmează.

---

1) *Moreau de Tours*. La Psychologie Morbide Paris 1887.

2) Caligula erà împăratnl roman care ar fi vroit, ca întregul imperiu roman să aibă un singur cap, pe care să poată să'l taie din o singură lovitură de sabie.

«Fiica Regentului—Regina Spaniei în vrâstă abia de 16 ani—subjugà pe toate cameristele pe care le credeà pasionate, acele care nu se supuneau capriciilor sale, erau imediat puse în fiare iar apoi isgonite»,

In Germania omosexualitatea se practica pe o scară întinsă; istoria spune că *Frederic cel mare al Prusiei* ca şi fratele său *Principele Henric*, erau amândoi pervertiţi şi invertiţi.

Caterina Rusiei a avut tot atâtea amante pe cât a avut şi amanţi, iar Regii Angliei *Henric VIII* şi *Iacob I* au fost recunoscuţi ca omosexuali. Raffalovitch [1]) spune că acelaşi lucru se petreceà şi sub domnia regelui *Carol I al Angliei;* care însă desgustat de depravaţiunile supuşilor săi, condamnă la moarte pe trei nobili care erau recunoscuţi ca pederaşti.

89. In extremul Orient—China, Japonia—obiceiurile omosexuale şi diversele perversiuni s'au practicat şi se pare că se practică încă şi astăzi, pe o scară foarte întinsă. Din revistele speciale ce am consultat asupra acestui punct reiesă ceeace urmează.

Perversiunile şi Inversiunile sexuale au fost introduse în imperiul celest, de unul din împăraţii dinastiei **Nán** care a domnit cu 200 de ani înainte de Christos. **Tching-Nán** unul din împăraţii acestei dinastii, se amoreză de unul din miniştrii săi, şi îl ridică la cele mai mari demnităţi; el construì un palat pentru acest favorit, în care mai pe urmă—Perversiunile şi mai cu seamă Pederastia aveau o consacraţiune oficială. In acest palat numit **Nán-Fu** succesorii lui Tchnig-Nan, puseră pe tinerii care erau destinaţi a servì pasiunile lor depravate. Un lux extraordinar este întreţinut în acest fel de Templu al prostituţiunii, lux şi curăţenie lăsat la îngrijirea aşa numiţilor **Sin-Kon**, servitori ai palatului care sunt castraţi.

Tinerii destinaţi a se prostituà sunt toţi castraţi, căci o erecţiune la pederastul pasiv, ar constituì cea mai degradantă neobrăzare.

Actualmente pederastia este foarte răspândită în Imperiul Celest, care se practică în anumite case de prostituţie pederastică. Băeţii între 8—10 ani sunt preferiţi fetelor, care sunt mai căutaţi şi mai scump plătiţi.

In afară de casele de prostituţie masculină, care sunt tolerate

---

1) *Raffalovitch.* Uranisme et unisexualité Paris 1896.

de poliţie, aceasta se practică pe o scară destul de întinsă în mod clandestin în alte locuri şi în special la bărbieri şi coafori.

Mai există în China o categorie de pederaşti care de la vrâsta de 4—5 ani sunt supuşi unui exerciţiu şi unor practice care-i fac mai apţi pentru aceasta. In fiecare zi se fac acestor copii masaje speciale a regiunilor fessiere, apoi cu încetul li se introduce în anus dilatatoare de volum progresiv, destinat a-l lărgi. In acelaş timp acestor copii li se dă oare-care instrucţie: ei învaţă canto, învaţă a cântà din un instrument oare-care, învaţă a citi şi a face versuri. In fiecare zi ei fac câte o baie, iar corpul lor este uns cu diferite mirodenii.

In Japonia lucrurile se petrec cu o mai mare discreţiune, pederastia modelându-se după obiceiurile din Vechea Europă.

90. Se va procedà la examenul unei victime de atentat la pudoare — fată virgină sau fată deflorată — observând următoarele regule. Pe cât posibil, dar mai cu seamă dacă cel ce face examenul este o persoană oficială — Medic-legist pe lângă un tribunal, medic de oraş, de judeţ etc., acesta să nu procedă la un asemenea examen, decât în urma unei adrese oficială, emanată dela o autoritate oarecare: Parchet, jude-instructor, Tribunal.

Examenul trebue să fie făcut în totdeauna în prezenţa unei alte persoane, de obicei în prezenţa aceleia care întovărăşeşte victima, tata, mama, delegatul parchetului sau o altă persoană analogă. In nici un caz medicul nu trebue să facă examenul între patru ochi, — el şi cu victima — iar în R. M. L. va trebui să noteze în afară de descrierea amănunţită a cazului — numele persoanei care a asistat la acel examen, precum şi ziua şi pe cât posibil ora când l'a făcut.

Când este vorba de un adult sau chiar de un adolescent, examenul organelor genitale nu trebue făcut decât cu consimţimântul pretinsei victime; când este vorba de un copil, tata, mama sau cel ce întovărăşeşte victima, trebue să consimtă. In nici un caz examenul nu trebue făcut forţat, căci în asemenea condiţiuni, medicul însuşi ar puteà fi învinuit de atentat la pudoare. Dacă victima refuză cu perzistenţă de a se lăsà să fie examinată, Medicul-legist nu trebue să insiste dar să refere cazul autorităţilor care l-au însărcinat cu această misiune; dacă victima are menstruaţia, examenul se va amânà până când va fi cu totul curată.

Uneori se poate decide, se poate stabili atentatul, în urma unui singur examen; alteori însă examenul trebue repeţit de două ori sau chiar de mai multe ori, mai cu seamă atunci când victima este atinsă de o afecţiune venerică, a cărei manifestaţiuni nu sunt destul de pronunţate, pentru a se puteà preciza diagnoza. Examenul trebue făcut complect, adică trebue examinat corpul în întregime şi notat dacă există sau nu pe el urme de violenţă. Apoi victima se va aşezà pe o masă specială de speculum şi se vor examinà cu deamănuntul, organele genitale externe după cum urmează: nimfele mari, nimfele mici, vaginul, himenul, furşeta, fossa naviculară, perineul, anusul, ganglionii inguingli, uretra şi leziunile de violenţă ce există sau nu, pe aceste organe. Se va culege câteva picături dacă există secreţie sau scurgere uretrală şi vaginală, se vor întinde pe o lamă microscopică pentru un examen ulterior, iar dacă rufele victimei vor fi pătate de sânge sau de alte pete, se vor conservà şi acestea, pentru a se vedeà mai târziu din ce sunt compuse petele.

Se va procedà şi la un interogator sumar al victimei, lăsând şi făcând pe cât posibil să vorbească ea însăşi şi nu prin intermediul persoanei care o însoţeşte după cum se practică de obiceiu, iar în raportul Medico-legal în afară de faptul că, nu se va consemnà decât ceeace este strict necesar, pentru stabilirea diagnozei, Medicul-legist va mai aveà grijă de a mai adăogà că, istoricul faptelor pe care neputându-le controlà şi neavând siguranţă de exactitatea lor, nu-şi ia nici o răspundere cu alte cuvinte, în comemorativul raportului medico-legal el va scrie cam aşa: *D-ra X ne spune că;* sau copila pretinde că; aceasta însemnează că medicul nu-şi ia nici o răspundere asupra împrejurărilor mai mult sau mai puţin fanteziste, istorisite de victimă şi că ele pot să fie exacte dar pot fi şi inventate. Numai observând aceste regule se va redactà R. M. L. având ca normă principiile generale menţionate de noi în o precedenta lucrare de medicină-legală [1]).

91. *Anatomia organelor genitale femenine.* Organele genitale externe ale femeei care interesează medicina legală în materie de atentate la pudoare sunt cele următoare:

a) *Nimfele mari sau buzele mari.* Acestea nu sunt decât

1) Dr. G. Bogdan, 68. Rapoarte Medico-Legale model p. 5, Craiova edit. Samitca 1920.

niște falduri ale pielei coapselor, albe sau mai bine zis de aceiași culoare ca și restul pielei corpului. Ele sunt tapisate pe partea lor internă, de o mucoasă în general roză și lucioasă, datorită unei mici secreţiuni, care se găsește în mod normal la vulva oricărei femei. La fetele nubile, nedeflorate, dacă mai cu seamă ele sunt bine nutrite, aceste nimfe mari sunt groase, dublate de țesut celular, ceeace face că ele, chiar când pacienta se află pe masa de speculum cu picioarele în scări, sunt lipite una de alta, închid vulva, așà că medicul este obligat să le deà într'o parte cu degetele, ca să poată vedeà celelalte organe genitale. Nu mai este tot așà și la femeile măritate, sau chiar la fetele virgine dar care sunt slăbite și la care nimfele mari nealipindu-se între ele, lasă vulva mereu deschisă. Pe aceste nimfe mari, mai cu seamă pe partea lor internă, se găsesc în cazuri de atentat la pudoare cu violență, diferite leziuni ca zgârieturi, jupuituri etc. Dela muntele lui Venus de unde încep, ele se întrunesc la partea lor inferioară prin un fel de punte, care face un ușor relief și care se numește *furșetă*.

b) *Nimfele mici sau buzele mici* se văd imediat ce se îndepărtează nimfele mari; ele încep la diametrul transversal al vaginului, ele sunt la virgine mult mai subțiri, mult mai fine decât nimfele mari, au o culoare roză și generalmente sunt acoperite de acestea.

După stabilirea regulată a raporturilor sexuale, ele se îngroașă, iau o culoare mai cenușie și uneori sunt chiar mult mai dezvoltate, încât depășesc nimfele mari. Și acestea ca și celelalte, prezintă sgârieturi și leziuni, atunci când au fost supuse unui atentat violent, în care mâinele și unghiile agresorului, au căutat să învingă rezistența victimei.

c) *Clitoricele* este un organ erectil situat sus, lângă orificiul uretral. El are dimensiunile cele mai variate uneori foarte scurt, alte ori mai lung, poate câte odată să fie așà de voluminos, încât să semuiască la unele femei un fel de penis; după unii autori această hipertrofie ar fi datorită onanismului; în tot cazul în un examen medico-legal de atentat la pudoare, săvârșit de o femeie asupra alteia, el trebue examinat și descris.

d) *Furșeta* după cum am spus mai sus, este un fel de punte datorită împreunărei buzelor mari la partea lor inferioară; rezistența acesteia este variabilă, ea dispare cu timpul sub influența nașterilor și a raporturilor sexuale; înapoia acesteia se găsește

e) *Foseta naviculară* un fel de înfundătură mai mult sau mai puţin adâncă, care desparte furşeta de himen.

Tardieu pretindeà că adâncimea acestei fosete este datorită, tentativelor repetate de coit necomplect; alţii autori ca de pildă *Brouardel*, nu împărtăşesc această părere şi văd în adâncimea acestei fosete, o dispoziţie congenitală.

Himenul. Membrana aceasta are o foarte mare importanţă în medicina legală, cu atât mai mult că dânsa se poate cu greu studià şi vedeà. La bolnavele din spitale nu există mai nici odată, din care cauză Studenţii în Medicină viitori doctori, nu au putinţa să o vadă şi să o studieze. In afară de aceasta formele sale ca şi consistenţa acesteia sunt aşà de variabile, încât studiul şi cunoştinţa ei aprofundată, nu se poate face decât în curs de câţiva ani. Nu mai este tot aşà şi pentru Medicul legist, acesta prin faptul specialităţei sàle, are ocaziunea de a o vedeà mult mai des decât ceilalţi medici, aşà că dânsul este în măsură de a-i da o descripţiune mult mai complectă şi mai detailată.

Existenţa membranei himen la fetele virgine a fost mult timp negată chiar de cei mai mari anatomişti: *Vesale* nu o cunoaşteà [1]) el nu o menţionează, pretinzând că este o pură fantezie şi trebue să ajungem până la celebrul chirurg şi anatomist francez *Pineau* în *1592*, pentru ca să o vedem descrisă.

Himenul există la orice virgină, aceasta e regula generală; cu toate acestea D-rul *Roze* din Strasburg în teza sa din 1865, a publicat câteva cazuri de absenţa himenului la unele virgine; aceste cazuri sunt puse la îndoială de toţi autorii, cari pretind că această absenţă incomplectă a membranei himen, erà datorită unei opriri în desvoltare [2]).

Este exact că *Pineau* dă o descripţie cam fantezistă acestei membrane, dar nu este mai puţin adevărat că Pineau spune următoarele cuvinte: „S'a văzut uneori himenul intact la femei însărcinate, că această membrană având câte odată în momentul regulelor o rezistenţă foarte slabă şi se lasă să fie dilatată, fără a se rupe, din care cauză, soţul legitim a putut să aibă asupra soţiei sale, bănueli cari nu erau fundate", aceste cuvinte ale lui *Pineau* exprimate la finele secolului al 16-lea, îşi găsesc încă şi astăzi aplicaţiunea lor în multe împrejurări, ele nu trebuesc să fie uitate.

---

1) *Gabrielle Peillon* Etude historique sur les organes génitaux de la femme. Thèse de Paris 1891.

2) Se pare că din seria animală numai hiena are himen.

Situaţiunea membranei himeneale, în ceeace priveşte profunditatea ei vaginală, nu este aceiaşi la toate epocile vieţei. La fetele mici care nu au trecut vârsta de 3—4 ani, ea este foarte profundă, profunditate ce este încă şi mai adâncită, prin prezenţa unui ţesut celular gros, care tapisează nimfele mari şi care nu permite îndepărtarea lor, pentru a vedeà vaginul fără, de a provocà copilei oarecare dureri. Nu mai este tot aşà şi la fetiţele care au aceiaşi vârstă, dar care sunt slăbite, rău nutrite, slăbire care în unele împrejurări devenind şi mai mare din cauza unei boli, membrana himen se poate vedeà imediat ce s'a îndepărtat nimfele mari. Pe măsură ce copila înainetază în vârstă, himenul, tinde din ce în ce a se apropià de intrarea vaginului, aşà că la fetele care au ajuns la vârsta de 15—16 ani, ea face ca un fel de perdeà, la intrarea conductului vaginal.

Recunoaşterea membranei himen, prezenţa sau absenţa ei, ruperile sau crestăturile ei naturale, constituesc o sumă de greutăţi, pe care tânărul medic neexperiment atare de întâmpinat în un caz anumit de viol sau Atentat la pudoare. De câte ori nu am văzut medici care fără nici o pregătire suficientă în specialitatea Medicinei legale, afirmau ruperi himeniale, la un himen intact, normal, şi făceau—bine înţeles din eroare—să se deschidă, acţiune şi să se perindeze la instrucţie uneori chiar să se închidă în prevenţie, oameni nevinovaţi şi aceasta, numai graţie concluziunilor greşite ale medicului delegat de parchet, spre a examinà pretinsa victimă, violată şi deflorată.

Himenul ca să zicem aşà ia uneori aspectul unei a treia perechi de nimfe, are o consistenţă şi o grosime foarte variabilă. Uneori de grosimea unui milimetru, având aspectul unei foiţe de ceapă alteori are o grosime cevà mai mare.. Consistenţa sa este iarăşi foarte capricioasă, uneori foarte elastică şi moale, alteori este tare, aproape cartilaginoasă.

Pentru a se puteà vedeà membrana himen şi a se puteà examinà după toate regulele artei, se va procedà după cum urmează de către Medicul legist; se va evità astfel pe cât posibil, cauzele de erori la care eventual el poate fi expus.

La fetele nubile, examenul se face cu oare-care uşurinţă, dar fetiţele mici care se sperie de acest examen şi care nu stau aşà după cum le-ai aşezat, acest examen une-ori prezintă oarecari dificultăţi; pentru a se înconjurà de toate garanţiile posibile, recomandăm ceea-ce urmează.

In primul rând trebue ca examenul organelor genitale și prin urmare a himenului să se facă pe masa de speculum, in decubitus dorsal cu gambele flectate pe coapse, cu coapsele flectate pe bassen. Apoi se vor apropià și îndepărtà în mod succesiv ambele coapse, ceea-ce va permite de a vedeà himenul când întins, când faldurat; făcând să tușească pacienta, sau impunându-i câte-va mișcări ale basenului, himenul poate devenì mai aparent. **Brouardel** recomandă de a introduce degetul cel mic în orificiul himeneal—când acesta permite,—sau cel puțin o baguetă de sticlă, himenul astfel distins permite de a se vedeà faldurile. Alte-ori cu sonda Tarnier introdusă în orificiul himeneal, în care se trece un curent de apă, acesta se distinde, cea-ce permite a i se vedeà forma.

Pentru a se recunoaște ruperile himenului, nu este suficient de a se constatà cicatricele lui, mai trebue încă de stabilit dacă ele interesează sau nu, totalitatea parenchimului acestei membrane; aceasta în opoziţiune cu cazurile în care se observă la fetele mici, cicatrice superficiale, datorite leziunilor făcute cu unghiele. In asemenea cazuri, este util să se examineze ruperile cu lupa; făcându-se cu acest instrument comparaţiunea de ambele părţi ale himenului, se va puteà constatà caracterele ruperilor sau leziunilor.

Himenele franjate numite de unii autori himene coroliforme și acele cribriformis, sunt acele a căror soluţie de continuitate albicioasă dar naturală, se confundă mai mult cu ruperile cicatrizate; în asemenea cazuri, medicul-legist trebue să dubleze de precauţiune pentru a evità erorile.

Se pot oare examinà fetele virgine cu speculum? Unele din ele au himenul foarte dilatabil și cu un speculum ad-hoc pot fi examinate, după cum pot aveà relaţiuni sexuale fără a li se produce nici-o rupere.

93. Dar deși această chestiune are un rol atât de important în materie de Atentat la pudoare, ea nu este în deajuns cunoscută la Palatul Justiţiei și chiar este obiectul unei surprinderi generale, atunci când spre pildă în concluziunile noastre zicem: *„Fata examinată de noi este însărcinată dar totuși ea este virgină“*. Din această cauză, ne credem datori a intrà în oare-cari detaliuri mai amănunţite. Acest fapt întrevăzut de Pineau a rămas uitat, astfel că constatarea lui și punerea sa în evidenţă de Medicii legiști pare un fapt straniu.

Doctorul Martinelli a publicat în Analele de Medicină Legală din 1872 cazul următor:

„La o femee de 30 ani care erà pe punctul de a naşte, se găseà ca la 3—4 cm. înaintea vaginului un fel de înfundătură, un fel de boltă închisă, prin o membrană; capul fătului nu puteà eşi, oprit de această membrană, care aveà în mijlocul său un orificiu de mărimea unei linte; această membrană nu erà altcevà decât himenul, care a trebuit să fie incizat de medic, pentru a permite capului copilului să iasă. Această femee erà măritată de mai bine de 10 ani şi nici odată soţul ei nu bănuise aşa cevà, membrana himen foarte elastică fusese împinsă în fundul vaginului, fără de a se rupe. Un caz analog cu acesta am văzut şi noi în cursul anului 1889. Fiind medicul dispărţirei I-a din Iaşi, am fost chemat la o damă M. I., măritată de 10 luni, care nu puteà naşte, din aceiaş cauză ca şi femeia de care ne vorbeşte Martinelli; am chemat atunci în consult pe regretatul nostru coleg *Dr. Sculi* şi impreună am incizat himenul; facerea a urmat apoi în mod normal. In fiecare an la Maternitatea din Bucureşti ca şi la Maternitatea din Iaşi, se înregistrează cazuri analoage; nu vom cità decât pe cele mai recente extrase din registrele Maternităţii din Iaşi,

a) *Maria Urucu* de 15 ani, necăsătorită, din Băiceni intră la Maternitate în ziua de 31 Martie 1915, este însărcinată şi la termen. Dânsa este virgină prezentând un himen inelar intact, dar foarte elastic şi foarte depresibil. Pe măsură ce aveà contracţiuni uterine şi capul apăreà la vulvă, himenul se rupeà aşa că nu a fost nevoe de incizat; dânsa a născut normal un copil de sex masculin în prezentaţie O. I. S. A.

b) *Leia Marcovici* 20 ani, necăsătorită, din oraşul Huşi, intră la Maternitate în ziua de 10 Martie 1915. Ea este însărcinată la termen şi virgină, prezentând un himen inelar intact. Femeea a născut greu din cauza opunerei himenului; el în fine se rupse şi femeea născu un copil de sex masculin. Dânsa a mărturisit că a fost violată de un bătrân de peste 60 ani care nu a putut-o deflorà.

c) *Etta Silberstein* de 19 ani, necăsătorită, violată dar nedeflorată de un individ de 45 ani, în stare de beţie; ea este însărcinată la termen şi virgină, cu himen semi-lunar intact, capul copilului pe măsură ce avansà rupeà himenul, facerea a fost uşoară.

In cursul lunei Septembre 1915, am avut de examinat o fată Elisabeta Niţeasca, de 16 ani, care a fost violată de un individ

de 60 ani, fata după cum am menţionat în raportul nostru medico-legal erà însărcinată între 5—6 luni, dar virgină cu himenul inelar intact.

Taylor, profesor de medicină legală, citează în memoriul publicat de *Dr. Saint-Clair-Gray* din Glascow în Medical Jurnal din 1873, unde se găsesc mai multe cazuri de femei însărcinate şi virgine.

Prof. Budin [1]) spune că în curs de 3 luni de zile, a văzut la clinica Maternităţii din Paris 10 cazuri de femei însărcinate virgine, care aveau un himen intact, fără cea mai mică rupere — himenul foarte elastic, foarte moale permiteà cu uşurinţă introducerea a două degete înăuntru vaginului.

D-na Dr. Maria Ropală-Cikersky, asistenta noastră ne-a relatat că pe când erà medic la un spital rural din jud. Botoşani în 1916, a fost chemată la d-na R., în vârstă de 26 ani, măritată de mai mulţi ani, gravidă la termen, dar care nu puteà naşte. Examinând parturienta, s'a constatat că fătul nu puteà eşi din cauza membranei himen, de formă regulat inelară, care ca o barieră se găseà înserată pe inelul vulvo-vaginal; după mai multe opinteli, capul fătului reuşi a rupe inelul şi a eşi; o mică hemoragie datorită acestei ruperi a fost uşor oprită.

Dar mai mult decât atât, *Parent-Duchatelet* şi *Taylor* au găsit himene intacte chiar la unele prostituate, iar *Prof. Budin* [1]) a citat în cartea sa cazul următor pe care îl redăm textual: O femee publică, o prostituată în vârstă de 22 ani sifilitică, s'a prezentat în cursul anului 1879 la clinica Maternităţei din Paris ea erà însărcinată în 7 luni, copilul părea a fi mort. Examenul organelor genitale arată că, himenul erà intact, fără cea mai mică rupere, dar foarte elastic şi foarte dilatabil. Dânsa născu un copil mort şi macerat fără ca himenul să se rupă, astfel că adaogă *Prof. Budin*, dânsa a putut să-şi reînceapă meseria de prostituată, tot atât de intactă, după cum intrase la maternitate.

Dr. E. Macris [2]) din Athena a publicat un studiu interesant, intitulat „Virginité et Viol" rezumat în No. 252 din 1914 al Archivelor de Antropologie criminală şi de Medicină-legală, de sub direcţia Prof. Lacassagne Lyon, în care relatează că a examinat 556 fete victime de atentat la pudoare. Din acestea 139 au fost găsite virgine de şi atentatul şi violul erau mărturisite

1) Budin. Obstétrique et Gynécologie. Paris 1886.

2) Dr. E. Macris Virginité et Viol, Athènes 1911

şi de victime şi de inculpaţi. Este dar astăzi bine stabilit că o fată poate să fie violată, poate aveà relatiuni sexuale îndelungate, poate rămânea însărcinată, ba uneori poate chiar să nască şi cu toate acestea să fi rămas cu *himenul intact prin urmare nedeflorată.*

D-rul Marx [1]) a relatat trei cazuri de perzistenţă a himenului după câţiva ani de căsătorie şi după naştere, la trei femei din aceiaşi familie; iată rezultatul acestei interesante observaţiuni.

D-na M. S. a fost asistată la naştere de *D-rul Jacquemier* care găsì un himen intact. Pentru ca să poată eşì copilul, Jacquemier a fost obligat să incizeze membrana himeneală cu termocauterul; urmările sarcinei au fost normale.

Această doamnă a avut două fete. Una din ele s'a măritat cu un domn X; după doi ani de căsătorie d-rul Marx chemat să o asiste la naştere, găsi himenul intact; ea sucombă din cauza unei febre puerperale, ceeace făcù ca acelaş domn X. să ia în căsătorie pe sora acesteia, pe cumnata sa. Aceasta devenì imediat gravidă dar ca la 4 luni, în urma unui accident ea avortă. Un an după aceia Marx chemat să asiste pe a doua doamnă X. la naşterea unui alt copil care de data aceasta erà la termen, himenul fu găsit intact, ceeace obligă pe Marx să incizeze iarăşi himenul cu termocauterul; urmările sarcinei au fost normale.

Iată dar trei cazuri de perzistenţă a himenului la trei femei din aceeaş familie, D-l X. soţul celor două surori a mărturisit doctorului Marx că, pentru a evità ambelor sale soţii o emoţie cari erau amândouă foarte nervoase şi foarte fricoase, nu-şi împlinise datoriile sale conjugale decât în mod iluzoriu, nu practicase decât coitul vestibular.

Thoïnot [1]) a citat şi el cazuri indentice iar **Parent-Duchatelet** spune că a văzut în practica sa, câteva prostituate cari îşi păstraseră himenul intact. Din cele ce preced se pot deduce următoarele concluziuni: *a*) o femee poate să-şi păstreze himenul intact în urma unui sigur raport accidental violent, sau consimţit *b*) Himenul poate rămâneà intact după raporturi sexuale regulate, consecinţa mariajului, himen care se poate rupe de capul fătului, dar care uneori trebue incizat de medic căci altfel naşterea nu s'ar puteà efectuà.

---

1) Dr. Marx. Trois cas de persistance de l'hymen quelques années après le mariage et après la grossesse dans la même famille in Revue de Médecine légale et de Jurisprudence médicale Paris 1908 p. 1118.

2) Thoinot. Attentats aux mœurs—Paris 1898.

D-rul Spire[1]) a comunicat societăţei medicale din Nancy un caz analog—o femee cu o inteligenţă cu mult sub mijlocia ordinară, a fost rezemată de un perete al unui grajd şi acolo din picioare un individ ar fi căutat să o defloreze. Dânsa nu a resimţit nici o durere, nu i-a curs sânge ci numai un lichid care o udase la organele genitale, lichid care se răspândise în parte şi pe coapse; ea rămâne însărcinată şi după 9 luni născu un copil la termen[2]).

Aşa dar aci nu fusese decât o iluzorie încercare de intromisiune, fapt care dovedeşte încă odată mai mult, posibilitatea unei concepţiuni fără intromisiune complectă, ci numai încercată cât şi marea vitalitate a spermatozoidului.

In fine *V. Molnar*[3]) a citat cazul unei femei măritate care aveà himenul intact, dar al cărei canal uretral erà dilatabil admiţând cu uşurinţă introducerea degetuiui mare în el; Molnar presupune că intromisiunea se executa în uretră.

Periodicul Anjou Médical[4]) a relatat mai multe cazuri de integritate a membranei himen, după 10, 15 şi chiar 20 de ani de căsătorie, coitul fusese totdeauna necomplect şi sterilitatea constantă.

Care să fie cauza acestei anomalii; cum se poate explicà integritatea himenului în urma violului sau a raporturilor sexuale? Cauzele sunt multiple dar între cele mai principale se poate enumera: *a*) în rândul întâi este ceeace se numeşte himenul dilatabil şi elastic, care permite introducerea membrului viril în vagin fără ruperea lui, mai cu seamă, când relaţiunile sexuale sunt consimţite.

b) Dilatabilitatea datorită formei anatomice însăşi a himenului combinată cu obiceiuri de onanism. Dar chiar când dilatabilitatea himenului nu este pronunţată, dacă femeia a practicat odinioară onanismul şi dacă este o disproporţie pronunţată între vulva femeei şi penisul bărbatului (acesta din urmă mic şi subţire,

1) Dr. Spire—Grossesse avec hymen intact in Revue de Médécine Légale Paris 1910 p. 211.

2) Acest faptanu trebue să ne surprindă peste măsură de oarece după ultimile cercetări fiziologice confirmate de Prof. A. Dominicis un mlm. cub de spermă conţine 60,876 spermatozoizi, ceeace face că ejacularea fiind de 3,5 c. c. la o ejaculare se găsesc aproape două milioane de zoospermi.

3) V. Molnar. Accouchement avec hymen intact în Gyogyant-Budapesta. 1889.

4) *Anjou Médical* No. 3 din 1899 No. 81911.

faţă de o vulvă largă şi complezentă) încă relaţiunile chiar repetate, pot foarte bine să nu rupă himenul.

S'a pretins că vaginul femeilor în timpul menstruaţiunei, este mult mai elastic şi prin urmare ar permite introducerea penisului fără ruperea himenului, ceeace nu s'ar întâmplà la aceiaşi femee care nu ar aveà regulele; de acest fapt vorbeşte **Pineaud**, dar autorii moderni nu-i atribuie aceiaşi importanţă.

In fine dacă himenul nu se rupe, aceasta se datoreşte faptului că penisul nu pătrunde nici la cel întâi raport, nici pe urmă în vagin, nu este nici odată coit vaginal ci numai coit vestibular; aşà se explică cazurile relatate mai sus, unul raportat de Martinelli şi celalt de noi.

94. Dar alături de aceste fapte care demonstrează posibilitatea relaţiunilor sexuale repetate fără ruperea himenului, datorite în mare parte — după cum am văzut — delicateţii cu care unii bărbaţi caută a perpetrà intromisiunea, există şi faptul contrariu. In adevăr autorii citează că în unele împrejurări, în urma raporturilor sexuale brutale şi a unui volum exagerat al penisului, se rupe şi vaginul nu numai himenul; iată ce am găsit în diferitele reviste relativ la aceste cazuri.

D-rul Mundé din New-York [1]) raportează cea-ce urmează. „In luna Octombre 1881, am fost chemat pentru a dà îngrijirile mele unei doamne, care se măritase cu 24 ore mai înainte. Bolnava erà abătută, foarte palidă, având sincope repeţite, toate datorite unei violente hemoragii care succedase primului coit nupţial. Vaginul erà distins de chiaguri sanguine; acestea scoase după o prealabilă injecţie şi curăţire, s'a constatat că emoragia proveneà din cauza unei ruperi profunde, lungă aproape de 25 mm., care interesà peretele vaginal stâng. Emoragia se oprì în urma unei tamponări cu gaz iodoformat, iar după câte-va zile vindecarea fù complectă.

In anul 1883 D-rul Mundé fù chemat pentru un caz analog, aproape identic cu precedentul iar în 1884, un marinar după o absenţă de doui ani, fù atât de brutal la întoarcerea sa, încât rupse soţiei sale întregul perete vaginal cea-ce îi determină o emoragie mortală. **Dr. Chadwick din Boston** [2]) a publicat şi

1) Vezi Revue de Médecine Légale, Paris 1902 p. 205.

2) Dr. Chadwick. Rupture of vagin in Boston Med. Surg. Journal August 1885. Boston.

el cazuri de acelaş gen, dar una din femeile acestea fiind hemofilă a murit, din cauza hemoragiei care nu a putut fi oprită.

Din cercetările bibliografice ce am făcut, am putut constata că **Ruperile vaginale sub coïtu** nu sunt tocmai rare. **Neugebauer** a putut adunà 157 cazuri, ruperea având ca sediu, mai cu seamă fundul de sac posterior al vaginului.

Huschew a adunat şi el 33 de cazuri, femeile la care s'a produs această rupere aveau vârsta între 18—50 ani. La unele din ele, această rupere s'a produs la primul coit, la altele mai târziu.

După generalitatea autorilor, cauzele ruperilor ar fi multiple: brutalitatea bărbaţilor, diferenţa mare între dimensiunile penisului şi vaginul femeei şi în fine abstinenţa prelungită a femeei, care aduce după ea o excitaţie deosebită a acesteia, cu o mare tensiune a pereţilor vaginului.

95. Aceste spuse să vedem cari sunt formele himenului cari se întâlnesc mai des în practică; începând de la forma cea mai frecvent vom notà:

a) **Himenul inelar sau circular** care după cum şi numele îl arată, are forma unui inel rotund, a unui diafragm care se inserează regulat jur împrejurul inelului vulvar, având la centru un orificiu de dimensiuni variabile.

b) **Himenul franjat** este o varietate a formei precedente, un fel de himen circular, dar al cărei margini sunt încrestate de unde şi numele de himen încrestat. **Luschka** îl numeşte **himen fimbriatus** sau *coroliform*. **Boshowress şi Veit** [1]) au semnalat în urma coitului, ruperi ale vulvei şi perineului ce survin mai cu seamă atunci când himenul este peste măsură de rezistent—permite relaţiunile sexuale fără de a se rupe, iar pe de altă parte, erorile ce pot comite medicii neexperimentaţi luând drept rupere de viol, crestăturile normale ale acestei membrane.

c) **Himenul semilunar**, care are forma unei semilune cu concavitatea anterioară, cuprinzând jumătatea posterioară a orificiului vulvar şi a cărei extremităţi, se pierd înăuntru nimfelor mici. O varietate a acestui himen, o varietate frequentă este ceia ce se cunoaşte sub numele de:

d) **Himen în potcoavă** sau *falciform*, care se apropie prin forma lui de cel precedent şi care nu se deosebeşte, decât prin

1) Boshowres. Zentralblatt. f. Gynaekologie 1911. No. 4 p. 153 Wien.

faptul că îşi inseră cele două vârfuri la baza meatului urinar, astfel că are un orificiu mult mai restrâns decât himenul semilunar.

e) **Himenul diafragmatic** este un fel de membrană întinsă înaintea intrărei vaginului, care are uneori un orificiu foarte mic pe unde abia poate pătrunde vârful unui stilet; alteori îi lipseşte chiar şi acest orificiu. Un astfel de himen nu poate rezistà la cel dintâi raport sexual, el trebue să se rupă, afară numai dacă coitul are loc după cum am spus mai sus, în vestibul. Acest himen constitue chiar o anomalie patologică, împiedecă eşirea sângelui menstrual şi necesitează uneori intervenţia chirurgului.

f) **Himen în punte**, este un fel de membrană orizontală care desparte orificiul vaginal în două părţi, una superioară, alta inferioară; acest himen permite iar cu uşurinţă relaţiunile sexuale, fără de a se rupe.

g) **Himen în formă de frunză** este o varietate în care membrana se inseră prin o bază largă la comisura posterioară a nimfelor mari, iar pe de altă parte, prin un fel de pedicul sub meatul urinar. Orificiul vaginal este şi de astă dată împărţit în două părţi laterale, una dreaptă, alta stângă; dezinserţiunea extremităţii superioare, se face cu cea mai mare uşurinţă.

h) **Himenul trilobat sau labiat** (Roze) în care membrana este formată din două falduri, care une-ori se inserează numai pe părţile laterale şi inferioare ale orificiului vaginal, alte-ori pe părţile laterale ale întregului orificiu, formând un fel de perdea cu deschizătură la mijloc şi perpendiculară pe axa vaginului.

i) **Himen cribriformis** este un himen semilunar dar care prezintă un mare număr de orificii mici; este un himen ciuruit, o varietate rară de care vorbeşte *Lutaud* [1]; în fine

j) **Himenul dublu** în care membrana este formată prin două une-ori chiar prin trei foliole suprapuse. Exemple de himen de acest gen, au fost relatate de unii autori ca de pildă **Talberg** şi **Eisemann**. Aceste sunt cele mai cunoscute forme de himen descrise de autori, pe care şi noi le-am găsit în practica noastră medico-legală.

---

1) Lutaud. Etude Médico-légale sur la membrane hymen. Paris 1894.

Acum în urmă am mai văzut o formă de himen; erà un himen dublu cu deflorare unică, adică cu ruperea numai uneia din foliole. Fata *Maria Gavriloia* în vârstă de 16 ani, a fost deflorată; examinată de noi după 24 de ore, am găsit-o în adevăr deflorată, dar himenul său, care se puteà încă reconstituì prin apropierea foliolelor cu degetele, erà format după cum urmează.

La stânga orificiului vulvar se găseà inserată o membrană himeneală, cevà mai mare ca o piesă de 50 de bani, rotundă, având la mijlocul ei un orificiu, în care abià ar fi putut pătrunde vârful unui stilet. Lipită de aceasta, se găseà o altă membrană mai mare ca precedenta, de formă neregulat semilunară, inserată pe partea dreaptă a orificiului vulvar, dar prezentând două găuri naturale, una sus şi alta jos. Cu alte cuvinte erau două membrane himeneale una mai mică alta mai mare, situate pe acelaş plan.

In momentul pătrunderii membrului viril, acesta pe de o parte a dezinserat această din urmă membrană de cea dintâi, iar pe de altă parte a determinat şi o rupere a foliolei a doua la partea sa inferioară, lăsând intactă pe cea rotundă şi mai mică.

Dr. Niná Rodrigues a relatat şi el un caz curios de himen dublu, cu deflorare unilaterală [1]).

O tânără arabă de 18 ani examinată de Nina Rodrigues în ziua de 25 Aprilie 1895, aveà organele genitale externe după cum urmează:

Pubisul acoperit cu păr, vulva lungăreaţă şi mai dilatabilă la partea sa posterioară, clitoricele, capuşonul său şi meatul urinar bine conformate şi de dimensiuni ordinare. Nimfele mari şi nimfele mici normale, prezentau toate caracterele virginităţii furşeta erà proeminentă, fără însă ca fossa naviculară să fi fost mai adâncă ca în stare normală. Dar tânara arabă prezentà două orificii himenale, depărtate între ele prin o punte membranoasă bine constituită, cărnoasă, care la partea superioară se inserà de tuberculul sub-uretral, iar la partea inferioară de marginea posterioară a orificiului vaginal. Această punte de o lăţime de aproape 6 mlm. nu aveà nici aspectul nici constituţia himenului; dânsa se întindeà de la un capăt la celalt a acestei

1) *Dr. Nina Rodrigues* în Revista Medico-legal da Bahia anno 1, No. 1 Septembro de 1897 Bahia.

membrane, păstrându-şi caracterele în toată lungimea sa. Totuşi marginile sale se subţiau şi de o parte şi de alta formând astfel un fald membranos, care şi sus şi jos, se confundà cu restul himenului, faldul părând astfel a fi numai partea care veneà să se insereze de punte.

Aceste două orificii, astfel conformate şi despărţite prin puntea de care s'a vorbit, aveau prin urmare fiecare un himen propriu.

Orificiile având o direcţiune antero-posterioară faţă de deschiderea vulvară, erau simetrice şi măsurau aproape 11 mlm. de lungime.

Ele eau fiecare în parte, aspectul şi dimensiunile a generalităţei himenelor normale, permiţând astfel cu uşurinţă deflorarea. De fapt, fata erà deflorată, dar puntea nefiind ruptă, penetraţiunea penisului a avut loc în orificiul drept al himenului, producând două ruperi, una la partea superioară şi în afară, cealaltă tot în afară, dar la partea inferioară. Ruperele interesau aproape toată lăţimea himenului, şi cu toate că se efectuase cu trei zile înaintea examenului medical, erau foarte vizibile, cu marginile roşii, tumefiate şi puţin inflamate.

D-rii Delens şi Demange au descris câte-va cazuri analoage, totuşi în cele observate de aceşti din urmă autori, puntea menţionată impedecà relaţiunile sexuale, ea a trebuit incizată pentru a le permite.

Acum în urmă în cursul lunei April 1921, am văzut împreună cu asistenta noastră, d-na dr. Maria Ropală Cickersky, o tânără doamnă măritată de trei ani, care venise să ne consulte pentru o anomalie ce prezentà la organele genitale şi turburări menstruale; aveà la fiecare epocă menstruală numai câte-va picături de sânge şi dureri foarte mari.

Examinând'o care nu ne fù surprinderea constatând că d-na aveà încă himenul intact, himen în formă de punte verticală cu inserţie supra-inferioară şi de o grosime de aproape 8 mlm.

Acest himen care se prelungeà în fundul vaginului, împărţindu-l în două cavităţi distincte, făceà ca pacienta să aibă două orificii vaginale, unul la dreapta altul la stânga, pe unde puteà şi chiar pătrundeà penisul soţului său, dar nu fără oare care greutate. Prin tuşeul vaginal se simţeà foarte sus un foarte mic col uterin. Pacienta în urma avizului nostru, a fost operată incizându-i-se acest himen rebel.

CAPITOLUL XIII

ATENTATELE LA PUDOARE

96. Diferitele genuri de Atentate la pudoare din punctul de vedere medico-legal. 97. Atentatele la pudoare săvârşite de femei asupra bărbaţilor. 98. At. P. săvârşite de femei asupra femeilor, 99. At. P. săvârşite de bărbaţi supra bărbaţilor. 100. At. P. săvârşite de bărbaţi asupra persoanelor de sex femenin.

96. Chestiunea ultragiului public la pudoare fiind pe deplin studiată în partea întâia a acestei lucrări, numai revenim asupra ei; vom începe a studià At. P. din punctul de vedere ştiinţific medico-legal.

Cunoaştem dejà ce se înţelege, care este definiţiunea Atentatului la pudoare făcută la par. 26 p. 27 din partea întâia a acestei lucrări. La această definiţiune am puteà adăogà cum că din punctul de vedere medico-legal, exceptând **Violul şi Deflorarea** cari vor fi studiate în capitole speciale şi cari după noi constituesc crime deosebite, câmpul acestor delicte este mai restrâns decât din punct de vedere juridic.

In adevăr Medicul legist neavând a se ocupà decât de Atentatele la pudoare în înţelesul strict medico-legal al cuvântului (exceptând violul şi deflorarea) neavând a se ocupà decât de acele atentate cari lasă o urmă, un semn, o leziune asupra organelor genitale, toate celelalte atentate sau pretinse atentate la cari nu se găseşte aşà ceva, pot fi supuse examenului omului de ştiinţă, dar el este obligat cele mai de multe ori a formula concluziuni negative, fiindcă generalminte el nu găseşte nimic care să-l îndreptăţească pentru a afirmà atentatul. De acì rezultà că dacă ar fi să dăm o definiţiune pur Medico-legală acestor atentate am zice: **Atentatul la pudoare din punctul de vedere medico-legal, este ori-ce atingere făcută cu sau fără violenţă, asupra organelor genitale unei persoane de şex bărbătesc sau femeesc.**

In regulă generală trebue ştiut cum că se întâmplă de multe ori că, s'a comis un atentat la pudoare chiar mărturisit de inculpat şi cu toate acestea, deşi ca să zicem aşà actul s'a executat în prezenţa şi sub ochii a diverse persoane, Medicul-legist negăsind nici un semn, nici o leziune la organele genitale ale victimei, nu poate să afirme atentatul.

Aceste fapte se întâmplă atunci când acesta a fost consimțit și s'a executat în mod lent și cu oare-care delicateță; în asemenea condițiuni Medicul-legist va formulà concluziunile cu rezervă.

Astfel fiin lucrurile, conform definițiunii de mai sus, atentatele la pudoare așà după cum le înțelegem noi, au un cerc restrâns și consistă în atingeri violente sau neviolente a organelor genitale, ori-care ar fi sexul victimei. Ele pot fi săvârșite de bărbați asupra fetelor sau femeilor, de bărbați asupra bărbaților precum și de femei asupra femeilor sau chiar de femei asupra bărbaților; să începem prin a studià acest din urmă atentat care se întâlnește mai rar, dar care există. [1]

97. Când se săvârșește un atentat de o femee asupra unei persoane de sex masculin, de obiceiu acele femei sunt slugile sau guvernantele cari comit acest atentat asupra copiilor, băeților mici, pe care acestea îi au sub îngrijirea lor. Vrâsta victimelor este în general între 6 și 8 ani, acel al inculpaților între 18—25 ani sau chiar mai mult. Toți autorii clasici citează cazuri de așà natură, cari în general recunosc ca procedeu de execuțiune pe cele două următoare:

a) Atingeri simple ale organelor genitale ale copilului făcute cu mâna, cu limba etc.

b) Excitația băiatului până la erecție și intromisiunea penisului său în organele genitale ale femeei.

In absența părinților aceste femei generalminte depravate sau nimfomane — învață pe băieți a le face atingeri ale organelor genitale cu degetele, cu limba iar mai pe urmă și ele fac acelaș lucru, le sug penisul sau caută de a-l introduce în vagin.

Tardieu, Vibert, Brouardel citează în cărțile lor asemenea cazuri. În practica noastră medico-legală am avut de examinat mai mulți băeți în vrâstă de 7—9 ani care ne istoriseau că una din aceste guvernante, se duceà la copil în mijlocul nopței, căutà de a-l excità până ce intrà în erecție și apoi îl urca asupra ei, vroind să facă întromisiunea penisului în vagin.

---

1) Prin urmare fără de a eliminà din cercul At. la pudoare, încercarea de intromisiune sau chiar intromisiunea penisului în organele genitale femenine, care după C. P. R. intră în cadrul acestor atentate, de oarece după noi aceste din urmă acte intră mai direct în cercul violului și a deflorării, vom studià în capitolul de față numai atingerile organelor genitale fără săvârșirea actului genezic, fără intromisiune.

Cele de mai multe ori copii, în afară de simptomele generale cari survin în asemenea cazuri, sunt infectați de diferite boli venerice contractate de la violatoarele lor.

Am publicat un interesant studiu asupra acestei chestiuni împreună cu regretatul coleg Dr. Imervol,[1]) studiu care se referă la contractarea de uretrite blenoragice, cu toate explicațiunile ce comportă, ca rezultat al atentatelor de mai sus.

Din cele 14 observațiuni ce conține acest studiu, trei din ele sunt din cele mai demonstrative. Băețelul în vârstă de 7 ani care face subiectul obs. I, erà atins de blenoragie, epididimită și cistită. El mărturisì că ori de câte ori lipseà mama lui de acasă, guvernanta sa o blondă în vârstă de 30 de ani, îl desbrăcà gol, îi gâdilà organele genitale, apoi il puneà deasupra ei, căutând de introduce penisul în vagin.

Legludic [2]) a publicat si el cazuri analoage din care cel mai important este următorul:

Un copil de 4 ani Aimé C... a fost încredințat numai pentru o oră de mama lui, unei femei de 30 de ani. După câtevà zile acesta fu atins de uretrită și balano-postită. Legludic a spus în concluziunile sale — după ce constatase că femeia C. erà atinsă de blenoragie — cum că copilul Aimé a fost contaminat de acea femeie, victimă unui atentat la pudoare din partea femei C.

In periodicul *Annales d'Hygiene publique et de Medecine-légale* din 1847, se găsește relatat cazul unei femei de 25 ani care erà inculpată de atentat la pudoare asupra mai multor băeți în vârstă de 11-13 ani. Aceasta îi excità până la erecție și apoi se puneà deasupra lor căutând de a face intromisiunea; dată judecății, jurații a condamnat'o la 5 ani muncă silnică; **Taylor în Anglia și Casper în Germania** au observat cazuri identice.

Din cele ce preced se vede că în generalitatea cazurilor, victimele unor astfel de atentate sunt băeți a căror vârstă variază între 4—6—8—12 ani. **Tourdes** [3]) a publicat încă un caz și mai curios, victima fiind un tânăr de mai bine de 25 de ani.

---

1) **Bogdan et Imervol.** L'uréthrite gonorrheique des petits garçons, suite d'attentats à la pudeur în journal des Maladies Cutaneès et Syphilitiques, Tome XI Paris 1899.

2) **Legludic.** Notes et observations de Médecine Légale p. 321 Paris 1896.

3) *Tourdes.* Article Viol în Dictionnaire Encyclopedique des Sciencs Medicales. Paris 1889.

Mai multe femei depravate, menţinând cu forţa pe acest tânăr l'au desbrăcat, l'au excitat până ce a intrat în erecţie, apoi una din ele s'a pus deasupra lui făcând să pătrundă penisul în vagin; a fost după expresia lui Tourdes de data aceasta, un atentat la pudoare sau mai bine zis un **viol pe dos**. Aceste atentate nu merg în totdeauna aşà departe, de multe ori ele se mărginesc la simple atingeri ale organelor genitale. Se înţelege că dacă în unele împrejurări ele se pot recunoaşte la un examen minuţios, de cele mai de multe ori ele nu se revelează decât prin prezenţa unei leziuni venerice, de care este afectată victima.

Tardieu în lucrarea sa asupra atentatelor la pudoare, menţionează că în asemenea condiţiuni, victima prezintă oarecare semne patognomonice cari permit diagnoza atentatului: disproporţia penisului in raport cu vârsta, erecţiunea, inflamaţia prepuţului, glandul care ia forma de măciucă, la care se adaogă o stare generală de oboseală şi o bătrâneţe anticipată. Dar autorii moderni nu împărtăşesc aceiaşi părere, nu dau acestor semne decât o importanţă relativă, cu atât mai mult cu cât ele se pot întâlni şi în alte ocazii în care atentatul nu a existat, ca de pildă masturbaţiunea şi constituţia debilă a copilului. Recunoaşterea acestui atentat, întâmpină prin urmare uneori foarte mari dificultăţi şi Medicul-legist trebue să lucreze cu foarte mare băgare de seamă, înainte de a-şi formulà concluziunile.

98. Atentatele la pudoare săvârşite de femei asupra femeilor, constituesc o raritate medico-legală şi am puteà zice că, ele se reduc la atentate săvârşite de unele femei nimfomane, asupra fetelor mici, în scop de a pregătì organele genitale ale acestora, pentru a puteà servì la relaţiuni sexuale cu indivizi adulţi, depravaţi. Autorii citează cazuri de asemenea gen; noi nu am avut nici unul în practica noastră de mai bine de 25 ani ca medic legist al Trib. Judeţului Iaşi [1]).

Tardieu citează în tratatul său un caz în care, o femee deflorase pe copila ei în vârstă de 12 ani, întroducându-i degetele în vagin si în anus; copila spuneà că adeseori în timpul nopţei mama sa o deşteptà din somn şi cu o pasiune infocată, îi sărutà organele genitale etc, erà o nimfomană.

1) In unele cazuri unele femei atentează, la pudoarea altora, practicând succiunea clitoricelui cu buzele, sau chiar violul mai cu seamă când unele femei au un clitorice mare.

Examenul copilei a demonstrat în mod evident aceste atentate cari se recunoşteau prin o deformaţie cu totul caracteristică: vulva erà largă, deschisă, himenul rupt şi uzat, vaginul dilatat, permiţând cu uşurinţă introducerea mai multor degete; fapt curios de notat, starea generală a copilei, nu păreà să fi suferit mult din cauza aceasta, copila erà relativ sănătoasă şi bine nutrită. *Casper* a relatat un caz aproape analog, iar *Brouardel* [1]) vorbeşte de o fată de 18 ani care acuză pe mama ei că, în repetate rânduri, aceasta i-ar fi introdus limba în organele genitale; la examenul medico-legal nu s'a constatat nimic care să poată demonstrà aşà cevà, de altfel trebue ştiut că în materie de atentate la pudoare de acest gen, o bună parte din ele sunt minciuni grosolane, inventate în anumite scopuri.

99. Atentatele la pudoare săvârşite de bărbaţi asupra indivizilor de sex masculin (exceptând pederastia pe care o vom tratà într'un capitol special) privesc ca si mai sus, atentatele executate de bărbaţi, slugi, institutori, asupra băeţilor mici, în genere în vârstă de 5—12 ani. Am observat împreună cu fostul nostru asistent *Dr. Grossi* în 1912 un caz curios de un asemenea atentat, săvârşit de un adolescent de 15 ani asupra a cinci băeţi victime şi anume: *Eugen Moroşanu* 5 ani; *Adrian Moroşanu* 8 ani, *Pavel Florescu* 7 ani, *Stan Dumitru* 8 ani şi *Lupulescu Alex.* de 8 ani; Pe toţi aceştia, numitul *D. Alexandrescu* în vârstă de 15 ani îi pederastiase, la unii le introdusese penisul în gură, iar la alţii le frecà prepuţiul lor de al său, până la ejaculaţie. Semnele anale de pederastie la unii din aceştia erau evidente, la alţii mai puţin demonstrative

Inculpatul Alexandrescu a mărturisit şi a istorisit însuşi toate aceste fapte; el erà bine conformat şi bine desvoltat, elev în clasa doua de gimnaziu, născut din părinţi sănătoşi, bucurându-se şi el de o bună sănătate, dar foarte depravat. *Brouardel* citează cazul unui individ care făceà ceia ce urmează: atrăgeà la el băeţi de 10—12 ani şi le introduceà penisul în o sticlă *de lampă în care* se face vidul; prin această manoperă penisul intrà în erecţie, pe care el mai pe urmă îl sugeà. Un alt caz este acela care se referă la un gardian din Spit. St. Denis-Paris care erà acuzat de a fi masturbat mai mulţi pacienţi. In aglomeraţiile de bărbaţi, mănăstiri, pensionate, vapoare, se întâlnesc

1) P. Brouardel. Les attentats aux mocurs. Paris 1909 p. 27.

adesea cazuri de masturbaţiune mutuală, datorită în mare parte depravaţiunei dar şi lipsei totale de femei.

100. Vom începe a studià în capitolul următor adevăratul atentat la pudoare aşà zisul atentat clasic, acela care se execută de bărbaţi asupra femeilor, sau mai bine zis de aceştia, asupra fetelor mici, asupra copilelor. Dar mai întâiu un punct special trebue determinat şi anume acela că, în această clasă de atentate, după cum dejà am spus, nu va fi vorba de cât de atingerile violente sau neviolente asupra organelor genitale ale victimelor, dar fără intromisiune, fără ca membrul viril să pătrundă în vagin, ceeace constitue violul pe care-l vom descrie în un capitol special.

După cum am spus în paginele precedente' cele mai de multe ori, vom aveà de examinat ca victimă de atentat la pudoare, o fetiţă în vrâstă de 6—7—10 ani, fetiţă care de obicei s'a supus de frică capriciilor atentatorului său; la examenul ei se va procedà după cum urmează.

Mai întâiu vom luà cunoştinţă de ce este vorba, pe de o parte din adresa autorităţii ce ne-a însărcinat cu acel examen, pe de altă parte din ceeace povesteşte persoana care a făcut plângerea şi care întovărăşeşte copila.

După cum am spus dejà, se va face să vorbească copila însăşi, şi să istorisească aşà cum poate ea, în ce fel s'a petrecut atentatul. Procedăm mai întotdeauna astfel şi făcând copila însăşi să vorbească fără ajutorul persoanei ce o întovărăşeşte, fără a lăsà să i se sufle de aceasta unele fapte, Medicul-legist îşi va face o idee mai clară, asupra unor puncte importante din povestirile acestia şi poate une-ori va puteà deduce exactitatea sau neexactitatea celor istorisite de părţile interesate. Numai procedând astfel va puteà face un raport Medico-legal după toate regulele artei. [1] Pe urmă după cum am mai spus dejà, examenul se va face în prezenţa unei a treia persoană de obicei în prezenţa aceleia ce însoţeşte victima; aceasta se va desbrăca pentru a se constatà urmele de violenţă de pe corp dacă există, iar pe urmă se va aşezà pacienta pe masa de speculum şi în caz de atentat la pudoare, se va puteà găsi semnele ce vom descrie în capitolul următor.

---

1) Vezi în *Dr. G. Bogdan*: 68 Rapoarte Medico-legale model Craiova 1920 Editura Samitca, modul cum se redactează un Raport Medico-legal clasic p. 11.

CAPITOLUL XIV

ATENTATELE LA PUDOARE ASUPRA FETELOR ŞI FEMEILOR

101. Generalităţi. 102. Atentatul acut, semnele după care se poate recunoaşte. 103. Traumele genitale şi extragenitale. 104. Vulvovaginita. 105. Afecţiunile venerice şi prezenţa spermei pe victima sau rufăria ei. 106. At. P. faţă de lege în raport cu M. L.

101. Atentatele la pudoare limitate în cadrul de care am vorbit mai sus, consistă în atingeri făcute de băraaţi asupra organelor genitale femenine, atingeri săvârşite une-ori cu penisul, alte ori cu degetele, cu limba, cu buzele sau cu alte corpuri streine. Aceste delicte se mărginesc după cum am mai spus dejà numai în aceste atingeri, intromisiunea membrului, făcând parte după diviziunea şi clasificarea ce am adoptat din cercul violului. Generalminte victimile unor asemenea atentate sunt fetiţele având vrâsta între 6—10 ani, deşi unii autorii au semnalat şi copile mult mai tinere. Am avut de examinat o fetiţă care abià implinise 5 ani şi care fusese victima unui astfel de atentat [1]) **Coutagne** [2]) a citat în cartea sa o copiliţă de 12 luni iar **Hofmann** [3]) una de 6, luni care fusese şi ele victima unor astfel de manopere.

Vrâsta atentatorilor este foarte variabilă neobservând nici o normă; am văzut băeţaşi de 15—18 ani care comisese astfel de acte, am văzut oameni mai în vârstă şi chiar bătrâni; totul este relativ. Un fapt care are mare importanţă din punctul de vedere medico-legal şi pe care trebue să-l menţionăm, căci el ne va servì de bază la studiul clasificărei acestor atentate, este cel următor: Uneori ne găsim în faţa unui aşà numit **Atentat acut** adică în faţa unui atentat, care a fost săvârşit o singură dată sau cel mult de 2—3 ori dar executat cu oarecare violenţă, iar alte ori vom aveà în faţa noastră, aşà numitul **Atentat cronic sau obicinuit**, adică atentatul executat fără vio-

1) Individul care comisese acest fapt, erà atins de o veche blenoragie de care nu puteà scăpà. Pentru a se vindecà, el uză de o veche credinţă populară, care consistă în transmiterea afecţiunii unei copile şi vindecarea lui; acesta a fost motivul pentru care comisese atentatul; copila a contractat blenoragia, iar el nevindecat a înfundat puşcăria.

2) Coutagne. Precis de Médecine Legale, Paris 1896.

3) Hofmann. Lehrbuch der Gerichtlichen Medicin Wien 1898.

lenţă, până la un punct consimţit de victimă dar executat un mare număr de ori, executat dejà de mult înainte de a venì la examenul Medicului-legist. Aşa dar două clase de Atentate: *cel acut* si cel cronic.

102. Atentatul acut care poate survenì chiar numai în urma unei singuri atingeri, se manifestă, atunci când el prezintă tot cortegiul de simptome clasice, cu aceste patru grupuri de manifestaţiuni puse aşa de bine în relief de *Thoinot* şi admise şi de *Brouardel*. Thoinot, pe care'l vom urma în descrierea atentatului acut, grupează sub patru capitole semnele acestui atentàt acut:

A) **Traumatisme genitale şi extra-genitale**

B) **Vulvo-vaginita**

C) **Transmisiunea victimei de Afecţiuni Venerice**

D) **Prezenţă de spermă pe lenjeria victimei pe părul pubisului sau în interiorul vaginului.**

Dar trebue de ştiut cum că, este foarte rar ca să se găsească prezente la victima unui atentat, întrunite toate aceste patru grupuri de semne; cele mai de multe ori, nu se găseşte decât unul din ele, suficient însă pentru a afirma atentatul, atunci când este bine interpretat de un Medic-legist, şi care posedă o oarecare experienţă în meserie. O zgârietură, una singură la organele genitale ale unei copile de 6—7 ani, zgârietură care reproduce până la un ore-care punct forma unghiei, poate da de bănuit şi poate fi presupusă ca resultat al unei încercări[1]) de atentat la pudoare. Aceiaşi zgârietură nu va însemna nimic, atunci când copila atinsă de o secreţiune vulvo-vaginală, lipsità de cele mai elementare îngrijiri de curăţenie, va fi datorità unei cruste, rezultat al uscării secreţiunii. Acelaşi lucru şi pentru celelalte grupuri de leziuni, prezenţa unora din ele bine interpretate, constituesc întreaga afirmaţiune a atentatului, după cum aceleaşi leziuni, nu pot dovedì nimic, obligând pe Medicul-legist a nu puteà deduce faptul demonstrativ. Cu alte cuvinte, în fiecare caz de pretins atentat la pudoare, Medicul-legist trebue să facă semeiologia semnelor constatate, iar pe de altă parte, să se ferească de cauzele de erori, la care pretează aşa de des atentatele la pudoare.

---

1) Cuvântul încercare este aci anolog cu tentativa, şi tentativa în materie de At. P. este după lege considerată ca actul însuşi.

103. Traumatizmele genitale și extra genitale. La organele genitale victimelor de atentat la pudoare se poate găsì toată gama de leziuni începând de la cele mai simple și mai neînsemnate și mergând până la cele mai grave. Generalmente leziunile organelor genitale se mărginesc la acele ale vulvei, adică nimfe mari și nimfe mici, une-ori ele merg și mai departe lezând și himenul.

Admițând că atentatul s'a produs cu brutalitate și că examenu medico-legal a avut loc ca la 36—48 ore după el, se vor găsi pe nimfele mari și nimfele mici, zgârieturi de unghii, unele drepte altele semilunare, reproducând până la un oare-care punct forma acesteia. Epidermul de pe aceste zgârieturi va fi ridicat, dermul descoperit și sângerând, vulva tumefiată și roșie. Dacă atentatorul a căutat se introducă degetul în vagin, atunci se va găsì și pe himen o zgârietură de unghie, care are aceleași caractere; une-ori introducerea bruscă a degetului poate produce o dezinserare parțială a himenului.

In practica noastră medico-legală am avut cazuri de felul acesta; între altele, am examinat o fetiță 24 de ore după atentat, la care am constatat aceste leziuni, cu aspectul clasic descris mai sus.

Dar lucrurile nu se mărginase aci în totdeauna și uneori leziunile de violență, sunt mult mai pronunțate. Așa **Donders** citat de **Hofmann** au relatat cazul unei fetițe de 4 ani, care în afară de zgârieturi pe nimfe și pe himen, a mai găsit în vaginul victimei și o bucățică din fusta acestia, vărâtă acolo de degetul violatorului. **Coutagne** a citat un alt caz în care himenul era cu totul dezinserat, de pe inelul vulvo-vaginal.

Dar aleturi de aceste leziuni așa de intense, atentatul la pudoare se mărginește une-ori în o simplă roșată a aparatului genital extern, iar altă dată nu există nici un semn, nici o leziune de și atentatul este sigur, deși victima ca și atentatorul mărturisesc fapta. In asemenea cazuri medicul-legist negăsind la organele genitale de cât leziuni neînsemnate și foarte puțin demonstrative, nu poate afirmà atentatul, dar iarăși nu'l poate negà, de oare-ce el a putut să fi avut loc. El în asemenea cazuri își va formulà concluziunile cam astfel: «*Copila X prezintă la organele genitale (va descrie leziunile) eroziuni cari pot fi rezultatul unui atentat la pudoare, dar care pot recunoaște sau care pot fi datorite și unei alte cauze*». Câte-odată leziunile

atentatului se mărginesc aci, alte ori ele se complică şi cu ceea ce se numeşte vulvita sau vulvo-vaginita.

Dar aleturi de aceste leziuni genitale, se găsesc une-ori şi altele extra-genitale, adică leziuni pe alte părţi ale corpului victimei. Acestea sunt cele mai de multe ori rezultatul luptei dintre agresor şi victimă, ele se pot găsì pe ori-ce parte a corpului dar mai cu seamă pe cele următoare : gât, gură, coapse, braţe. Individul vroind să învingă rezistenţa victimei caută să o imobilizeze, să-i astupe gura cu mâinele ca să o împedece de a ţipà, alte-ori chiar o loveşte pentru ca să numai mişte. Se pot dar găsì zgârieturi pe gură, gât, torace, coapse etc. La una din victime ce am examinat, am găsit ceà-ce am denumit **Braţeleta Atentatului**, un cerc echimotic la nivelulul articulaţiunilor radio-carpiene, cerc determinat de presiunea mânelor agresorului, pentru a împedeca apărarea victimei, cu membrele superioare. Pe coapse şi pe gambe se pot găsì echimoze de diferite forme şi dimensiuni. Toate acestea sunt foarte variate şi foarte relative.

104. Vulvita sau vulvo-vaginita constitue una din cele mai importante leziuni ale At. P. care une-ori există singură, fără alte manifestaţiuni, alte ori întovărăşind unul sau mai multe din celelalte grupuri de leziuni menţionate.

Această inflamaţiune vulvară poate uneori să se mărginească la o simplă roşată a organelor genitale externe, roşaţă întovărăşită de o mică durere a acestor părţi. Alteori inflamaţia este mult mai gravă şi atunci vom puteà găsì întrunite la vulva copilei următoarele simptome şi leziuni: durere, roşaţă, căldură, tumefacţie, secreţiune seroasă sau sero-purulentă, uneori chiar echimoze, ulceraţii, adenită inguinală şi bartolinită. Studiul vulvo-vaginitelor sau a vulvitelor consecutive unui atentat la pudoare sau unui viol, constitue unul din capitolele cele mai importante şi mai grele în această materie.

Dar mai întâi trebuesc reţinute două fapte care sunt rezultatul unei îndelungate observaţiuni: a) vulvita sau vulvovaginita este mai frequentă în cazurile de atentat la pudoare de cât în cazurile viol; un viol cu sau fără deflorare, este generalminte rezultatul unui singur atentat, pe când atentatele la pudoare, sunt o urmare continuă şi repetată a unei serii de atingeri mai mult sau mai puţin violente, asupra organelor genitale ale victimei b) victimele violului sunt fete mai în vârstă având în

general 11—12—13 ani, pe când victimele atentatelor la pudoare sunt mult mai tinere. In caz de viol la primele atingeri, mucoasa vulgo-vaginală fiind mai rezistentă şi mai puţin sensibilă, vulvita apare mai cu greu de cât la fetiţele ce au vârsta de 4—5—6 ani, a căror mucoasă vaginală e de o extremă delicateţă şi foarte subţire. Din această cauză am văzut în general, examinând fetele violate foarte puţin timp după viol, cum că ele nu prezintau nici cea mai mică vulvită, sau în tot cazul numai o mică roşaţă a mucoasei vulvare cu durere a acestei mucoase de intensitate relativ mică. După o serie de atingeri mai mult sau mai puţin violente asupra organelor genitale ale unei copilé, atingeri cari constituesc atentatele la pudoare, survine vulvo-vaginita care în asemenea condiţiuni, ia numele de vulvo vaginită traumatică sau de vulvovaginită consecutivă atentatelor la pudoare.

Dar mai întâi după cât timp în urma unui atentat sau unui viol, survine vulvo-vaginita? *Prof. Tardieu* pretindeà că această afecţiune se poate arătà cu întregul său cortegiu de simptome, foarte repede după atentat, dacă mai cu seamă acesta erà făcut cu oarecare violenţă; ea poate survenì după câteva ore, cu atât mai repede cu cât copila este mai tânără; lucrul este posibil dar noi nu l-am putut verificà, fiindcă generalmente victimele, nu au fost aduse spre examinare,decât după câtevà zile, nici odată după câtevà ceasuri. Ori cum ar fi lucrurile în un caz de vulvo-vaginită ,clasică şi complectă, se vor găsì următoarele simptome la organele genitale ale victimei.

a) *Durere şi un sentiment de arsură*, pe care copila le resimte şi care se accentuazà la mers; din această cauză dânsa merge cu oarecare greutate şi mai mult sau mai puţin crăcănată, fapte ce atrage atenţiunea părinţilor, descoperindu-se atentatul, fără ca copila să fi făcut vre-o confidenţă. Această roşaţă a organelor genitale externe, ca şi durerea sunt de intensitate variabilă şi în raport cu gradul de inflamaţiune; uneori roşaţa este foarte aprinsă, alte ori mai palidă, consistând numai în o senzaţie de prurit sau de căldură; aceasta constitue vulvo vaginita fără secreţiune.

b) *Tumefactia* cuprinde de obiceiu nimfele mari şi nimfele mici. Această tumefacţie este foarte variabilă, uneori aproape nulă, alte ori din contră ea ajunge, a luà proporţiuni enorme. In asemenea cazuri, nimfele mari i-au aspectul a două felii de

portocală sunt roşii, dureroase la pipăit, lipite între ele prin secreţiune, aşà că trebue aplicat degetele pentru a le desface. Când putem a le îndepărtà puţin, mergând foarte încet şi cu precauţiune, atunci se vede că mucoasa lor este roşie aprinsă, uneori ulcerată şi acoperită de secreţiuni; în asemenea cazuri vulva este închisă, nu se poate vedeà, copila acuză dureri şi nu se lasă a fi examinată.

c) Din cauza puroiului care scaldă mereu mucoasa vaginală, se găsesc uneori *eroziuni şi escoriaţiuni* determinate pe deoparte de aciditatea puroiului, care ca şi o leşie, arde părţile ce atinge, pe de altă parte din cauză că puroiul uscându-se pe unele puncte, ulcerează locul unde s'a uscat şi sângerează, atunci când se ridică coaja cu unghia.

d) *Ganglionii inguinali* sunt uneori prinşi, rulează sub degete ca mărgelele, iar câte odată, afecţiunea se complică şi de *bartolinită* mai cu seamă dacă scurgerea vulvo vaginală, este de natură blenoragică.

e) *Scurgerea limfo-purulentă* este un simptom de mare importanţă. Trecând prin toată gama în ceia-ce priveşte atât abundenţa cât şi consistenţa secreţiunei, începând dela o simplă serozitate apoasă, pentru a ajunge uneori a fi constituită prin puroiu cremos de culoare galben verde, această secreţiune scaldă organele vulvei şi le lipeşte între ele. Câte odată, în afara nimfelor mari sau chiar pe partea lor externă, se găsesc coji sau cruste care scoase cu degetul, lasă să se vadă sub ele mucoasa roş-aprins, iar uneori chiar sângerândă.

Puroiul venind în contact cu *uretra* o inflamează, dă loc la fenomene de uretrită, ce se manifestează între altele, prin o durere şi o frequenţă a micţiunei. Aceste sunt simptomele vulvo-vaginitei acute, care se observă la câteva zile după un atentat repeţit şi violent. Este bine înţeles că nu întotdeauna se vor găsì aceste leziuni în complectul lor, astfel după cum le-am descris, unele din ele pot lipsì sau pot fi de aşà mică intensitate, încât să nu merite nici o atenţiune. Durata acestei vulvite este variabilă şi depinde de trei factori: de constituţia bolnavei, de îngrijirile ce i se vor dà şi în fine de specificitatea ei.

Dacă copila este de o bună constituţie, bine nutrită, bine îngrijită şi tratată în mod sistematic, afecţiunea va durà 10—12 zile, dar dacă dânsa se află în condiţiuni contrarii adică este limfatică, scrofuloasă, rău hrănită, obosită de muncă şi mai cu

seamă rău tratată, atunci vulvita durează mult mai mult şi chiar dacă faza de acuitate descrisă mai sus dispare, afecţiunea trece în stare de cronicitate. In fine dacă scurgerea este specifică — blenoragică — atunci durata ei este foarte lungă şi se complică uneori de complicaţiuni, care au o durată de câteva luni, alteori chiar şi mai mult, microbul urcându-se sus de tot în organele genitale interne, determinând acele metrite, ovarite sau salpingite care ca să zicem aşà nu se pot vindecà şi care fără de a fi funeste, fac din acea nenorocită victimă, o fiinţă bolnăvicioasă şi debilă, uneori pentru tot restul vieţei sale,

105. *Afecţiunile venerice* cele mai variate se pot constatà la vulva victimei, în caz când atentatorul este şi el infectat: blenoragia, sifilomul, şancrul moale, uneori plăcile mucoase; toate acestea trebuesc constatate şi menţionate în raportul medico-legal; în fine se mai poate găsì *licid spermatic*, care se poate recunoaşte la microscop prin prezenţa spermatozoizilor, licid spermatic care se poate găsi sub formă de mici coji subţiri şi lucii, pe vulva, coapsele sau rufele victimei [1]) şi care constitue semnul netăgăduit al atentatului la pudoare.

Leziunile descrise mai sus, se găsesc după cum am mai spus în parte sau în totalitate, în urma unui atentat acut repetat şi executat cu oarecare violenţă, chiar în urma unei singure încercări brutale. Când însă autorul acestor acte nu întrebuinţează forţa, când ele sunt consimţite şi repetate, atunci ne găsim în faţa unor leziuni cronice, în faţa unui atentat cronic, care nu prezintă mai nici unul din semnele de mai sus, leziunea ca să zicem aşa, este cronică chiar de la debutul ei. Profesorul *Tardieu* a făcut o descripţie magistrală a acestui din urmă gen de atentat, (atentatul cronic) care ar consistà după el în desvoltarea prematură a organelor sexuale, a unei erecţiuni subite şi premature a clitoricelui sau a penisului, precum şi în prezenţa unui *infundibulum*, a unei înfundături mai mult sau mai puţin profundă a canalului vulvo-vaginal, himenul fiind subţiat, vestejit, iar starea generală a victimei slăbită, obosită şi cu un facies de bătrâneţe anticipată; nu am întâlnit în practica noastră nici un caz de acest gen, dar trebue să menţionăm că cele avansate de Prof. Tardieu nu sunt admise de toţi autorii clasici, iar pe de altă parte, semnele grupate împrejurul atentatului cronic,

1) Vezi R. M. L. de la finele prezentului volum, în cea-ce priveşte examenul microscopic a petelor presupuse a fi de spermă.

se pot întâlni şi în alte împrejurări, în special în cazurile de onanism.

In fine în tratatele clasice, se mai descrie cu un lux de detaliuri, ce credem de prisos, două sau chiar trei genuri de atentate, care se rezumă la nişte simple atingeri o organelor genitale, atingeri făcute uşor prin frecături cu penisul între coapsele incrucişate ale victimei, până la ejacularea atentatorului. *Prof. Lacassagne* şi un elev al său *D-r Bernard* au ataşat o mare importanţă acestor fapte, denumindu-le chiar cu nume pompoase de coit perineal anterior, coit perineal posterior etc.

Noi nu împărtăşim această părere, le lăsăm deoparte, fiindcă în nici un caz ele nu lasă nici un semn, nici o urmă asupra victimei, atentatul prin urmare nu se poate diagnosticà, afară numai de cazul când se găseşte licid spermatic pe victimă sau rufăria ei, ceia ce în practică se întâmplà foarte rar.

106. Din punct de vedere juridic, având în vedere faptele aşa cum ele se petrec de obiceiu, am puteà zice că, deoarece în atentatele descrise mai sus, victimele sunt generalmente copile care au vârsta mai mică de 14 ani, ele intră în categoria atenatelor cuprinse în *Art. 263 C. P. R.*, sunt delicte şi se judecă-de instanţele *judecătoreşti ordinare—Tribunal şi Curte de Apel.* Pentru ca delictul să intre în sfera Art. 263, trebue ca atentatul să se fi executat asupra unui copil mai mic de 14 ani şi fără violenţă, şi aşa se petrec lucrurile de cele mai de multe ori, căci faţă de un copil, care are vârsta de 8—9 sau 10 ani, un agresor pentru aşi satisface pasiunea, nu are nevoe să întrebuinţeze violenţa, o mică promisiune, câteva bomboane, o păpuşă sau o jucărie, sunt îndeajuns pentru a-o ademeni şi a-o face să cadă in cursă.

Acestea erau mijloacele de care uzà numitul Alexandrescu pentru a-şi ademeni victimele, de care vorbeam la pag. 170 o păpuşe de sfoară pentru zmeu, câţiva arşici sau două trei cărţi poştale ilustrate, constituiau generalmente recompensele pe care le dădeà Alexandrescu celorlalţi copii la pudoarea cărora el atentase. De altfel cuvintele de ***atentat la pudoare*** în cazul de faţă sunt cam inexact întrebuinţate, de oare ce etimologia cuvântului «*atentat*» înţelegând în general violenţă, legea înţelege şi cuprinde toate actele care ***atenteazà*** la pudoarea copilului, în scop de a-l conrupe şi de a-l vesteji. După legea franceză acest atentat este calificat crimă şi se judecă

de curtea cu jurați, după legea română el este un delict și se judecă de tribunal; în orice caz pentru a obține o condamnare, trebue să fie demonstrat actul atentatului, vârsta victimei, mai mică de 14 ani chiar fără violență.

Dar admițând că victima ar rezistà pentru un moment, încă nu este nevoie de o violență fizică, căci o simplă amenințare sau chiar numai ridicarea tonului, o vorbă aspră, sunt în deajuns pentru a naște frica la acel copil și al supune voinței atentatorului.

Așa s'a întâmplat la o fetiță de 7 ani, care a fost victima unui atentat la pudoare fără deflorare și la care, în afară de semnele clasice descrise, am mai găsit și două șancre sifilitice —două sifilome situate simetric pe partea internă a nimfelor mari. Cazul acesta e important pentru că în afară de faptul atentatului, victima prezentă *două sifiloame* ceia ce constitue o raritate patologică [1]).

Menționam în paginile precedente cu câtă băgare de seamă, trebue să proceadă Medicul legist la un astfel de examen și câtă prevedere trebue să aibă în redactarea concluziunilor raportului său. Este adevărat că, în general, dacă mai cu seamă examenul este cerut curând după atentat, Medicul legist va găsì semne suficiente, pentru a-și edificà conștiința, dar uneori examenul fiind tardiv, se poate întâmpla ca să nu se găsească de cât semne foarte puțin doveditoare de atentat, chiar când el ca să zicem așa, este demonstrat de împrejurări și mărturisit de inculpat.

Am văzut impreună cu colegul nostru Prof. M. Minovici cazul unui individ, care lingeà în repețite rânduri organele genitale ale unei copile de 6 ani și care pentru a-și îndulcì gustul, presărà cu puțin zahăr vulva acesteia. Individul a fost surprins în *flagrant delict*, faptul de altfel a fost mărturisit și de el și cu toate acestea, nu s'a găsit nici o leziune, nici un semn de atentat la pudoare; raportul se terminà prin concluziunea că, atentatul nu se poate demonstrà din punct de vedere medico-legal, deoarece nu se găsise nici o leziune la organele genitale ale victimei. Pentru aceste motive sfătuim pe magistrații însărcinați cu instrucția unor asemenea afaceri, să nu

1) *D-r Bogdan*, Deux chancres syphilitiques chez une petite fille de sept ans, suite d'attentat à la pudeur „Journal des maladies cutanées de H. Fournier Paris 1897 p. 278.

caute să smulgă cu orice preţ o afirmaţiune şi o preciziune dela medicii însărcinaţi cu examenele victimelor, iar pe de altă parte, sfătuim şi pe tinerii medici să nu se lase a fi influenţaţi nici să se animeze de un falş amor propriu, vroind a precizà ceeace nu este sigur, fiind mai pe urmă obligaţi a se retractà.

Pentru astfel de împrejurări medicul legist se va călăuzì şi va răspunde după cum se prevede în raportul No. 3 p. 23 din colecţia noastră de rapoarte dejà citate.

CAPITOLUL XV.

VIOLUL ŞI DEFLORAREA

107. Generalităţi. 108. Violul asupra femeilor dejà deflotate. 109. Brutalităţile eventuale ale violului. 110. Violul asupra fetelor virgine — Deflorarea. 111. Virginele adevărate şi virginele falşe. 112. Caracterele ruperilor himenului rezultat al deflorării la copilele mici. 113. Cicatrizarea himenului. 114. Leziuni traumatice rezultat al violului. 115. Hemoragia consecutivă deflorării. 116. Leziunile traumatice extragenitale. 117. Violul şi deflorarea fetelor nubile. 118. Cicatrizarea himenului. 119. Durerea în deflorare. 120. Ruperile himenului prin alte cauze decât deflorarea.

107. *Violul* nu este menţionat de C. P. R. el intră în cadrul At. P. şi în special în prevederile Art. 264 de oarece el subînţelege în mod implicit un atentat la pudoare, săvârşit cu violenţă. Numai revenim asupra raţiunelor care ne-au determinat de a admite şi noi această bifurcaţiune a At. P. împărtăşind în totul modul de a vedeà al. C. P. F. care califică violul **Crimă**, pedepsit cu munca silnică.

Violul a fost dejà definit de noi în partea întâia a acestei lucrări la cap VI pag. 49.

«**Posesiunea unei femei fără consimţământul său, indiferent dacă această femeie este virgină sau deja defiorată**».

Cu alte cuvinte pentru ca să existe Viol, trebue neapărat o intromisiune, o penetraţiune a penisului în organele genitale femeieşti. Atentatul la pudoare consistând în acte de lubricitate practicate cu penisul asupra organelor genitale, se opreşte aci, penetraţiunea nu are loc, căci dacă ar fi penetraţiune atunci actul s'ar numì viol, nu ar mai fi atentat la pudoare. Unii au-

tori ţinând seamă de aceste fapte, au definit atentatul la pudoare: **Violul fără penetraţiune.**

Când violul se execută asupra unei fete virgine atunci el este urmat generalminte de **deflorare,** când se execută asupra unei femei dejà deflorată, atunci actul este calificat numai ca viol; el prin urmare se poate executà: asupra fetelor mici, copilelor asupra fetelor nubile-virgine [1]) ca şi asupra femeilor care sunt dejà deflorate. Să vorbim mai întâiu de aceste din urmă cazuri, care constituesc un capitol mic, ca şi o raritate medico legală.

108. Femeia matură şi dejà deflorată, poate să fie violată în mai multe împrejurări. In primul rând este violul făcut prin surprindere sau înşelăciune, ca spre pildă. O femeie măritată obicinuită a aveâ raporturi sexuale cu soţul ei, se culcă seara foarte obosită de munca zilei: un individ profită de acest somn profund al femei, intră în casă se culcă lângă ea şi are relaţiuni sexuale cu dânsa, relaţiuni consimţite până la un oarcare punct, de oarece femeia ameţită de somn, a crezut că acel ce se pune lângă dânsa e soţul ei. După lege aceasta constitue un viol, pe care Medicul-legist, în afară de cazuri cu totul excepţionale nu-l poate recunoaşte, din cauza absenţii de leziuni.

O altă femeie, ameţită de băuturi alcoolice, sau de administrarea unui soporific are relaţiuni sexuale inconştiente, cu un individ, care profită de starea de nesimţire a acestei femei; el iarăşi va comite un viol faţă de lege.

Hofmann relatează în periodicul *Allgemeine Viener Mediz. Zeitung* din 9 Aprilie 1907, cazul unei femei de 20 de ani, care după ce bău o mare cantitate de alcool, adormì de un somn profund. Doi indivizi profitară de dânsa fără ca femeia să se fi deşteptat. Către seară femeia desmeticindu-se şi simţind durere la organele genitale, consultă un medic care găsì o puternică inflamaţie a vulvei şi vagînului şi o mare cantitate de lichid sirupuos de culoare aproape albă. La examenul microscopic al acestui lichid cules din vaginul femei, s'a găsit un mare număr de spermatozoizi care mişcau pe câmpul microscopului.

Am examinat împreună cu Prof. Brouardel în 1890, o bătrână de vre-o 70 ani, pe care o violase un tânăr de 18 ani.

---

1) Prin fată nubilă-virgină, înţelegem fata care are menstruaţie şi vrâsta de 13—14—15 ani.

Examenul practicat câte-va ore după atentat, ne-a permis de a culege din vagin o cantitate de lichid albicios, care examinat la microscop, ne-a arătat pe de o parte numeroşi spermatozoizi pe de alta gonococi caracteristici. Violatorul examinat şi el, erà atins de o blenoragie acută, în puroiul căruia s'a găsit deasemenea gonococi.

Semnele cu ajutorul cărora Medicul legist va puteà recunoaste un asemenea viol, sunt foarte puţin demonstrative, căci un viol asupra unei femei în stările descrise mai sus nu va lăsà nici o urmă la organele genitale. El nu va puteà afirmà actul decât atunci când examinând victima un timp scurt după viol, va găsì lichid în vagin, care examinat la microscop va decela spermatozoizi.

109. Sunt însă şi cazuri de viol care se pot recunoaşte, atunci când el se execută cu brutalitate, sau ca cel următor descris de Vibert în tratatul său. Vibert citează cazul unei prostituate care în două ore, a fost violată de 10 indivizi unii din ei chiar repetând actul. La examenul femei făcut după 24 ore, vulva şi vaginul erau considerabil inflamate, tumefiate, roşii dureroase la pipăit, şi sediul unei secreţiuni sero-purulentă.

Alte ori imflamaţia şi traumele genitale rezultă din cauza unei adevărate furii de sadism, de care vom vorbi mai pe larg în un capitol special; în asemenea cazuri, indivizii nu se mulţumesc în a introduce penisul în vagin, ei introduc degetele ca şi alte corpuri străine din cele mai stranii şi mai originale; spre exemplu. In oraşul Bârlad jud. Tutova, unul din gardienii arestului preventiv numit Gh. Paiu om de peste 50 de ani, a început prin a violà pe deţinutele Balaşa Spiridon şi Olga Tatainica. Dar neputânduşi satisface plăcerele sale sexuale prin împreunarea sa trupească cu susnumitele, dânsul fabrică un penis de lemn lung de aproape 30 centim. şi gros pe un diametru de aproape 7 centim. pe care-l introduceà în vaginul celor de mai sus, pentru a le satisface pasiunea după cerinţa lor, aşà spunea el în apărarea sa.

Instrumentul în chestie îl posedăm în muzăul nostru, iar femeile suferind de metrită au trebuit să fie internate în spital.

In periodicul francez Médecine-Légale et jurisprudence médicale găsim cea ce urmează[1]). **Deflorare artificială prin un ou de găină.**

Nişte părinţi necinstiţi vroind cu ori-ce preţ să silească pe

1) Revue de Médecine-Légale et de Jurisprudence médicale Paris 1889 p. 321.

un tânăr bogat să ia în căsătorie pe fata lor în vrâstă de 18 ani, acuzară pe acest tânăr de viol şi deflorare întovărăşit de leziuni grave de violenţă asupra victimei. Dr. L. Ganis însărcinat de a examinà fata, nu găsi pe corp nici o urmă de violenţă găsì însă himenul rupt, cu marginile sângerânde. Dar care nu-i fu surprinderea făcând tuşeul vaginal, şi găsind în fundul acestuia un corp rotund, oval, lis şi foarte mobil. Incercările de a'l extrage nu au reuşit, dar la un moment dat acest corp se sparse lăsând să iasă din vagin un gălbenuş de ou, un albuş şi câte-va coji; era un ou de găină care se sparse în vagin in timpul încercărilor de extracţiune. In faţa acestei dovezi fata mărturisi că părinţii săi, îi întrodusese oul în vagin.

Mantzavinos[1]) a publicat un caz analog.

„O familie—tata şi mama unei domnişoare de 18 ani—foarte j igniţi de faptul că un domn ce'i ceruse mâna, nu vroia să o mai ia în căsătorie, imaginase de a-l acuzà că acest refuz ar fi survenit după ce mai întâi atentase la pudoarea ei. Pentru a simula atentatul, fără însă a o deflora, ei au introdus în vaginul fetei un ou de găină, dar de odată oul lunecând nu l'a mai putut scoate. Un medic chemat a putut de data aceasta să scoată oul întreg, fără ruperea himenului.

Un periodic francez a publicat cea-ce urmează: In un orăşel din Gubernia Stovropol (Rusia) trei tineri au dus cu forţa în grădina cimitirului din localitate o fată de 15 ani, pe care după ce au violat'o câte trei pe rând, au răstignit'o pe crucea unui mormânt, bătândui cue în mâni şi în picioare. Motivul acestei oribile cruzimi ar fi fost răzbunarea; fata refuzase de a se supune propunerilor obscene ale acestor mizerabili. Am putea cità şi alte cazuri analoge, dar socotim suficiente pe cele relatate în paginile precedente.

După cum am spus—afară de cazurile de brutalitate şi barbarie ca cele istorisite, violul pe o femeie deja deflorată se va recunoaşte cu greu, căci penisul cele mai de multe ori nu întâmpină nici o rezistenţă, aşă că semne la organele genitale nu vor exista. Leziunile venerice şi mai cu seamă licidul spermatic în vaginul sau pe coapsele sau rufăria victimei, vor fi punctele cardinale care bine interpretate vor determina redactarea concluziunilor raportului medico-legal.

1) *Mantzavinos*. Simulation d'Attentat à la pudeur par un œuf de poule în Archives d'Anthropologie criminelle Lacassagne Lyon 1899.

110. Ajungem acum la punctul cel mai principal al acestei chestiuni; **Violul asupra fetelor sau copilelor virgine.** In regulă generală—afară de rari excepţiuni—am putea zice că violul asupra virginelor, astfel cum îl înţelegem noi, este mai întotdeauna urmat de deflorare, căci violul fără deflorare, intră în categoria atentatelor la pudoare, de care am vorbit în paginile precedente. Dar mai întâi ce este **Deflorarea?** Este *desvirginizarea* unei fete virgine prin ruperea himenului în urma raporturilor sexuale. Această rupere a himenului produsă aproape exclusiv de penetraţiunea membrului viril în vagin, poate une ori să fie şi rezultatul altor cauze, ca de pildă, penetraţiunea degetelor sau unui alt corp străin, inciziunea cu bisturiul făcută de mamos sau chirurg etc.

In asemenea din urmă cazuri, ruperea himenuîui va putea fi calificată deflorare, dar nici odată dezvirginizare denumire rezervată deflorării normale, adică pătrunderii membrului viril în vagin. Este prin urmare astăzi admis că: *a*) Fata virgină este aceia care are himenul intact, fata deflorată aceia al cărui himen este rupt. Acesta este semnul de căpitenie al virginităţii, la care se adaogă şi altele, numite semne accesorii, de care vom vorbi ulterior. *b)* In regulă generală, himenul se rupe în urma primului raport sexual—prin introducerea membrului viril în erecţiune în vagin,—cu alte cuvinte el se rupe în prima noapte a măritişului virginei. Dar nu sunt toţi autorii de această părere şi o polemică s'a iscat între doi medici brazilieni asupra acestui punct. **Miguel Salles** sub numele de **Hymens complacentes** publică un studiu în revista *Boletin poticial* din 1912, din care reiesă că, de acord cu generalitatea autorilor germani ruperea himenului în urma primului raport sexual, este o raritate. *Salles* zice că a observat adesea ori himene dilatabile, cari nu se rup decât după mai multe raporturi sexuale şi atrage atenţiunea asupra dificultăţii formulării concluziunilor medico-legale în materie de viol, din această cauză.

Un alt medic compatriot al precedentului **I. de Barros** în aceiaşi revistă, contestă cele avansate mai sus de Miguel Salles. După dânsul, în imensa majoritate a cazurilor, desvirginizarea este întovărăşită de ruperea himenului cu emoragie consecutivă, aşa după cum se menţionează de clasicii vechi. El se bazează pe statisticele Institutului Medico-legal din Rio-de-Janeiro, culese şi de el şi de Peixoto un elev al său. Miguel Salles îşi susţine

părerea, bazându-se între altele pe statistica Prof. Budin-Paris, care, în un spaţiu de timp de trei luni la Clinica sa, a constatat integritatea himenului de 13 ori la 75 primipare. Din cele observate timp de mai bine de un sfert de veac, putem spune că, fără a împărtăşi cu totul părerea lui Miguel Salles, am găsit şi noi—dacă nu himene cu totul intacte—în urma primului raport sexual, cel puţin cele mai multe din ele numai în parte rupte, cea-ce constitue după noi aşa numita *deflorare incomplectă* care figurează une-ori în concluziunile rapoartelor noastre Medico-legale. De altfel acest fapt nu are o importanţă aşa de mare, pentru a dà loc la o discuţiune din genul celei precedente. Himenul rupt dacă femeia continuă de a avea regulat relaţiuni sexuale, dacă mai cu samă face copii, el dispare aproape cu totul, nemai remănând decât nişte vestigiuri din totalitatea foliolei himeneale, numite caroncule mirtiforme. Dar cele două regule, sau cele două principii enunţate mai sus, suferă numeroase excepţiuni, cari trebuesc cunoscute de Medicul-legist, şi de care el trebue să ţie socoteală în aprecierea faptelor pe care dânsul va trebuì să califice. In afară de cazurile de himen intact, după câţi-va ani de căsătorie, trebue ştiut şi cea-ce urmează.

Se întâmplă de multe ori că, un himen dilatabil, cum este himenul labiat, să permită relaţiunile sexuale, chiar complecte, fără rupere himeneală, fără curgere de sânge, relaţiuni continuate un timp ore-care, une-ori chiar urmate de o sarcină, fără ca din punct de vedere anatomic acea fată să fie deflorată, fără ca prin urmare să se găsească semnul capital al nevirginităţii sale. La alta din contra, cel întâi raport rupe himenul—complect sau necomplect—şi această victimă să numai fie taxată de virgină, pe când cealaltă să continue de a purta acest calificativ, deşi are regulat relaţiuni sexuale. Rezultă de aci că, din moment ce unele fete aşa zise virgine, nu sunt virgine de cât cu numele graţie numai integrităţii himenului, pe când altele sunt în realitate virgine, fiind-că nimeni nu le-a atins organele genitale, rezultă că din punctul de vedere medico-legal sunt două feluri de virgine, sau sunt două virginităţi.

111. Virginitatea adevărată şi virginitatea falşă. *Virgina adevărată* este fata aceia al cărui himen este perfect intact, este fata acea asupra căreia nu s'a încercat nici un atentat la pudoare, nici o atingere a organelor genitale. Această virgină după

cum spune **Casper** mai prezintă şi o stare generală de feciorie sau de virginitate care consistă: Nimfele mari sunt pline bine rotunzite, dublate de ţesut celular compact şi lipite una de alta, astfel că atunci când virgina se pune pe masa de speculum, nimfele mari încă sunt împreunate şi închid vulva. *Nimfele mici* sunt de culoare roză, apropiate între ele, mascând himenul; vaginul este mic strâmt, furşeta şi fosa naviculară intacte. In afară de aceasta, adevărata virgină are în general sânul bine desvoltat, piriforim şi vârtos, faţa respiră o stare de vioiciune şi tinereţă, pielea de pe coapse şi abdomen este întinsă.

Din potrivă, *virgina falşă* nu numai nu are aspectul general de mai sus, dar în afară de aceasta, himenul este lax, se lasă uşor a fi deprimat, permite cu uşurinţă ca degetul să intre în vagin, fără ca uneori femeia să resimte ceva, iar nimfele mari ca şi cele mici sunt vestejite, nu au coloraţiunea roză, nu se alipesc între ele şi dacă fata este pusă pe masa de speculum cu coapsele îndepărtate, acestea se desfac şi lasă vulva mai mult sau mai puţin deschisă. Cele ce preced sunt de multe ori foarte exacte, dar trebue să menţionăm că există şi excepţiuni: lipsesc unei adevărate virgine caracterele de mai sus, sau din potrivă se întâmplă ca ele să se găsească la o virgină falşă. [1]

112. In afară de caracterele generale de virginitate pe care le-am descris în paginile precedente un himen virgin, un himen care nu numai nu este rupt dar nici măcar supus atingerilor de atentat la pudoare, se prezintă după cum urmează.

La copilele mici în vârstă de 4—5—6 ani el este situat în fundul vaginului foarte profund, formând până la un oarecare punct un fel de diafragm, de culoare roză, subţire şi elastic. Alte ori el semueşte o a treia perechi de nimfe, mai cu seamă când este de formă bilobată, cu marginile deschiderii rotunzite ca un val, lucii, netede şi tot de culoare roză. Acest aspect se găseşte la orice himen, oricare i'ar fi forma, dacă el în adevar se găseşete a fi un himen virgin în adevăratul înţeles al cuvântului, la o virgină adevărată menţionată ca mai sus.

In teză generală am puteà zice că ruperea himenului ca re-

---

1) **Séverin Pineau** indica următorul semn de virginitate care mai are adepţi încă şi astăzi: Dacă fata este virgină, un fir de aţă tras de la vârful nasului până la încruşirea suturilor lambdoide şi sagitală, trebue să poată să cuprindă gâtul. *„Non illam nutrix orienti luce revisens, hesterno potuit collum circumdare filo.“*

zultat a unei deflorări prin membrul viril, nu se prezintă în toate cazurile în acelaş mod, nici după aceiaşi normă. Deflorarea prin viol la fetele ce *nu au trecut vârsta de 4—5—6 ani*, nu se poate executa decât în împrejurări excepţionale, din cauză că pe deoparte, himenul este situat foarte profund în vagin, precum şi din cauză că oasele basenului şi femurele, se îndepărtează cu greu, aşa că membrul viril nu poate ajunge himenul pentru al rupe. Sunt însă câteva cazuri în ştiinţă cari fac excepţie la această regulă. *Tardieu* a citat un caz de deflorare săvârşit asupra unei fetiţe de $6^1/_2$ ani, deflorarea însă executată de un băiat de 18 ani al cărui membru viril erà, lung şi subţire. *Taylor* a citat un caz analog la o fată de 7 ani, dar şi aci violatorul erà un băiat de 17 ani cu un penis ca şi la cel precedent. Din cazurile de viol ce am examinat, nu am văzut nici o deflorare la fetele ce aveau această vărstă, atentatele la pudoare se mărgineau în atingeri violente sau mai puţin violente asupra organelor genitale, complicate de infecţiuni venerice, dar fără deflorare. Aşà s'a petrecut cu fetiţa în vârstă de 5 ani, căreia atentatorul i-a comunicat blenoragia, pentru a scăpà el de ea vezi pag.

De la vârsta de 10—11 ani în sus, violul este în general urmat de deflorare adică de ruperea himenului. Dar şi aci trebue făcut o deosibire căci, admiţând cum că fata deflorată are vârsta de 10—11 şi violatorul este un adult viguros brutal şi are un penis mare şi desvoltat, se vor găsì în asemenea cazuri asupra victimei, leziuni mult mai complexe decât în cazurile în care, victima a ajuns de pildă la vârsta de 16—17 ani şi raporturile au fost consimţite.

Deflorarea la fetele din prima categorie se poate recunoaşte după următoarele caractere: ruperea himenului şi hemoragia consecutivă urmată de o durere de intensitate variabilă, intovărăşite sau nu de leziuni de violenţă asupra organelor genitale externe, leziuni de violenţă asuprà altor părţi a corpului, prezenţa de spermă în vagin, pe coapse sau rufăria victimei, dacă mai cu seamă examenul se face un timp foarte scurt după viol, şi câte odată infecţiunea de boli venerice, care nu se pot constata decât la câteva zile după atentat; în fine eventual graviditatea victimei.

Ruperea himenului. Când ruperea sau ruperile interesează întreaga foliolă himeneală, adică când începe de pildă de la des-

chiderea centrală a himenului şi merge până la inserţiunea ei împrejurul vaginului, se zice că ruperea este *Complectă*; când dinpotrivă ruperile încep la deschiderea centrală a himenului, dar nu interesează decât în parte parenchimul sau foliola himeneală, când ca să zicem aşà himenul este numai încrestat pe marginea sa liberă, ruperea este *Incompleetă*. Cu alte cuvinte, chiar o singură rupere, dar care interesează întreaga foliolă himeneală, este o *Rupere complectă*. O singură crestătură sau chiar şi două sau trei, dar care nu interesează decât marginile himenului, care nu a făcut decât le-a încrestat, se numeşte o *Rupere necomplectă*. După cum se poate uşor înţelege, de obiceiu, cu cât copila este mai tânără şi raporturile neconsimţite, cu atât ruperele vor fi mai necomplecte şi viceversa, dacă fata a ajuns la vârsta de 15—16 ani şi raporturile consimţite, ruperea va fi compectă. Aceasta se întâmplă în generalitatea cazurilor, dar nu trebue luat ca o formulă *ne varietur* şi uneori—ceia ce am şi văzut în practica noastră -- inversul poate există.

Un al doilea punct de o mare importanţă este cel următor: Aspectul ruperei complecte sau necomplecte nu este acelaş, variază după timpul examinării. O fata deflorată şi examinată de Medicul legist după câteva ore, se va deosebi în ceaia ce priveşte aspectul ruperei himeneale, de aceia ce vom găsì la aceaşi fată dar examinată târziu după 2—3 zile, după cum se va deosebi iarăşi, dacă va fi examinată şi mai târziu după 5—6 zile sau după 7—8—9 zile. La o fată în vârstă de pildă de 11, 12—13 ani deflorată cu ruperi complecte şi examinată după 10—12 ore se va găsì: Himenul desfăcut, rupt prin una sau două ruperi cari încep la marginea liberă a acestuia şi care interesează toată grosimea foliolei. Marginile acestor ruperi sunt umflate, inegale, roşii, sângerează la cea mai mică atingere, copila are dureri, desface cu frică coapsele, întregul aparat vulvo-vaginal este roşu, uneori mai cald şi inflamat. Dacă examenul a avut loc şi mai curând după deflorare, pe lângă toate aceste semne care sunt şi mai accentuate, se poate găsì uneori şi sânge pe vulvă sau la intrarea vaginului.

Dacă examenul are loc mai târziu după 2, 3 sau chiar 4 zile aspectul ruperei este altul, dacă mai cu seamă copila nu a avut decât un singur raport. Atunci fenomenele prime de inflamaţiune au dispărut şi nu se vor mai găsi decât ruperile himenului.

Dar aceste ruperi sau aceste lambouri nu vor mai avea aspectul descris mai sus. Marginele nu vor mai sângera sau prea puţin, ele vor fi tot roşii, dar vor fi acoperite cu un strat foarte fin de puroi sau de muco-puroi; copila va avea aceleaşi dureri, care uneori se iradiază până în ambele plice inguiale, tumefiind câteodată ganglionii inguinali.

Dacă examenul s'a făcut şi mai târziu după 7, 8, 9, zile şi copila nu a mai avut alte raporturi, atunci marginele himenului rămân desfăcute dar vindecate, cicatrizate, iar fenomenele de inflamaţiune au dispărut cu totul, afară de cazul când victima a fost infectată de blenoragie, care deja se manifestează prin cortegiul său de simptome obişnuit şi care aduce după dânsa, o stare inflamatorie a vulvei şi a vaginului *sui generis*. Dacă ruperea este necomplectă, adică dacă numai marginea liberă a himenului este ruptă, este încrestată, atunci marginile acestei ruperi, prezintă în mic aceleaşi caractere şi trece prin aceleaşi faze de evoluţiune şi reparaţiune, ca şi marginele ruperelor complecte descrise mai sus.

113. Ce se întâmplă cu un himen rupt complect sau necomplect? Adică cum se repară, cum se vindecă şi ce devin acele ruperi şi acele lambouri?

După 7—8—9 zile, dacă deflorata nu a mai avut raporturi, dacă dânsa este de o bună constituţie, adică dacă dânsa nu este limfatică, nu este atinsă de scrofulo-tuberculoză, dacă este bine nutrită, ruperile hunenului se cicatrizează, se vindecă, Dar aci trebue deschis o paranteză, căci cicatrizarea lambourilor himeneale, nu se face generalmente după cum se face cicratizarea unei plăgi ordinare, această cicatrizare afară de rare excepţiuni, are un mers deosebit.

Cicatrizarea unei plăgi ordinare urmează regulele generale ale vindecărei rănilor, adică după câtva timp marginele rănilor se apropie apoi se împreunează, se lipesc una de alta şi formează la nivelul împreunărei o dungă mică, albă, o dungă de scleroză, care nu dispare dacă plaga a fost relativ mare decât după un timp foarte îndelungat, uneori nici odată; cicatricea rămâne şi se cunoaşte toată viaţa. Lambourile himeneale nu se cicatrizează între ele, nu se lipesc, ci se vindecă pe loc şi deosebit, marginele lor sângerânde, de care am vorbit mai sus se micşorează din ce în ce, se strâng şi se acopere de o mucoasă fină care are un aspect identic cu restul himenului, care nu a fost rupt.

Autorii au căutat să stabilească o normă, după care s'ar rupe această membrană, rupere care s'ar întâlni în mod constant conform cu forma himenului. *Tardieu* a fost unul din cei dintâi care s'a ocupat de această chestiune. Aşa după dânsul, himenul inelar se rupe în patru părţi şi formează patru lambouri; cel bilobat sau labiat descris de Roze se rupe la extremităţile de sus şi de jos, părţile laterale rămânând intacte, aşa că se formează două mari lambouri verticale, unul de fiecare parte, pe când himenul semilunar, prezintă două ruperi laterale una la dreapta, alta la stânga, formând astfel trei lambouri, din care unul median şi două laterale. Alţi autori dau alte descripţii acestor ruperi, care însă nu merită importanţa ce li s'a ataşat. In ceia ce priveşte ruperile constatate de noi trebue să menţionăm că, regula stabilită de Tardieu sufere multe excepţiuni; aşa am văzut himenul labiat rupt în patru puncte, pe când unul semilunar în un singur lateral, făcând astfel două lambouri în loc de trei, după cum pretinde Tardieu. De altfel aceasta nu are maré importanţă şi noi credem că, ruperile nu sunt supuse numai decât formei lor, ci mai mult, brutalităţei sau delicateţei violatorului, cât şi volumului membrului viril, în raport cu vaginul victimei.

In tot cazul oricare ar fi numărul ruperelor himenului, dacă examenul are loc scurt timp după deflorare, medicul va aveà grija de a împreunà cu degetele lambourile himeneale, pentru a le puteà readuce mai mult sau mai puţin la forma lor primitivă, formă pe care o va notà în raportul medico-local.

Dr. Penard [1]) în o lucrare a sa, a căutat să facă o deosebire între violul consumat şi cel numai încercat neconsumat, adică a voit să stabilească şi din punctul de vedere ştiinţific medico-legal, o analogie între lege şi atentat. In adevăr se ştie că legea vorbeşte de atentatul sau violul îndeplinit sau numai cercàt şi pedepseşte nu numai consumarea faptului, dar şi tentativa. Plecând de aci *Dr. Penard* admite că, numai *deflorarea complectă constitue actul de viol*, pe când deflorarea necomplectă nu ar constitui de cât tentativa. Noi socotim că o astfel de diviziune a deflorărei este nu numai inutilă dar chiar şi periculoasă, pentru că pe deoparte, legea nu face nici o deose-

1) Dr. Pénard L. De l'intervention des Médecins légistes dans les questions d'attentas au moeurs Paris 1869.

bire între atentatul sau violul îndeplinit sau numai încercat, pe care-l pedepseşte deopotrivă, dar afară de aceasta, întru cât victima unei tentative de viol, căreia i s'a rupt himenul numai în parte, admiţând teoria *Dr. Pénard*, ar fi mai puţin atinsă în tot ce are ea mai preţios, întrucât ar fi mai puţin demnă de compătimit şi mai puţin apărată de lege? Oare ea deflorată complect sau necomplect nu este totuşi deflorată? Oare nu este supusă la aceleaşi consecinţe (graviditate, leziuni venerice etc.) ca şi cea complect deflorată? Cu siguranţă că da, astfel că părerea *Dr. Pénard* neavând nici o consecinţă practică, trebue lăsată deoparte.

114. *Leziuni traumatice genitale şi extragenitale.*

Aceste leziuni sunt în raport direct cu următoarele puncte: cu cât copila este mai tânără, cu cât violatorul a fost mai brutal şi cu cât există o disproporţie între membrul viril al acestuia şi organele genitale ale victimei, cu atât leziunile traumatice genitale vor fi mai intense şi mai grave. Este bine înţeles că atunci când pentru o raţiune sau pentru alta, deflorarea nu este complectă, ceia ce denotă introducerea numai în parte a membrului viril în vaginul copilei, aceste leziuni vor fi mai puţin grave deşi ar exista factorii generali enunţaţi. In practica noastră de mai bine de 20 ani, nu am avut nici un caz de viol consumat sau încercat, care să fi prezentat leziuni grave genitale, dar autorii menţionează fapte de o brutalitate înspăimântătoare.

Mai întâi trebue să relevăm cazurile de moarte în urma deflorărei, datorite unei disproporţii prea mari între membrul viril şi organele genitale ale victimei, care dezinserând membrana himen de pe inserţiunea sa vaginală, a determinat o hemoragie mortală peste putinţă de a fi oprită.

Brouardel citează cazul unei tinere fete care în noaptea nunţei, a avut pe lângă dureri excesive şi o hemoragie pe care nici el nici *Nélaton* nu a putut-o opri; fata muri după 12 ore dela deflorare. In asemenea cazuri se poate invoca idiosincrazia cunoscută sub numele de *hemofilie*, care uneori se găseşte la mai mulţi membri ai aceleiaşi familii, alte ori este izolată. Pe când eram Medic Primar al Spit. Cantacuzin-Paşcanu din Iaşi, am observat următorul caz: un tânăr căzând pe o piatră îşi rupse buza inferioară; nu am putut opri hemoragia cu toate mijloacele întrebuinţate şi el muri după 24 de ore. *Hofmann*

citează cazul unui arab de 16 ani, care s'a căsătorit cu o fată de 11 ani.

Această fată muri în noaptea nunţei, strangulată de soţul ei pentru a o împiedeca de a ţipà; la autopsie se găsì pe lângă ruperi ale himenului şi o altă rupere a părţei superioare şi posterioare a vaginului, lungă de aproape 4 cm. care comunicà cu abdomenul. *Taylor* citează şi el câteva cazauri de ruperi perineale, de ruperi al pereţilor sau fundurilor de sac vaginali, urmare deflorării. Dar nu în totdeauna se găsesc leziuni de aşà gravitate şi alte ori totul se mărgineşte la o vulvită sau vulvovaginită, pe care o vom descrie ulterior sau la o zgârietură de unghie pe nimfile mari, pe nimfele mici sau pe pereţii vaginului şi a vulvei, iar une-ori nici la aşà ceva.

115. Dar dacă după cum am spus mai sus, o curgere de sânge şi uneori chiar o hemoragie mai mult sau mai puţin abundentă, constitue unul din semnele deflorărei, nu este mai puţin adevărat că această scurgere de sânge consecutivă ruperei himeneale, este foarte variabilă. In general ea este în cantitate mijlocie şi deflorarea produce câteva pete pe cămaşa virginei, câteva pete pe prostirea patului în care s'a culcat şi dacă relaţiile sexuale nu sunt repetate, totul se reduce aici. Odinioară se ataşa o mare importanţă acestei hemoragii, ca rezultat al deflorărei şi constituia unul din semnele virginităţei. Se pretinde chiar că, după legea lui Moisi şi a unor triburi indiane, dacă fata ce se mărità, nu aveà o hemoragie vulvară abondentă în noaptea nunţei, aceasta constitueà un semn de nevirginitate şi mireasa era pedepsită cu moartea.

Este exact că deflorarea se întovărăşeşte de o curgere de sânge mai mult sau mai puţin abundentă, dar sunt şi cazuri numeroase constatate în mod sigur, din care rezultă că, uneori hemoragia este cu totul neînsemnată, uneori chiar aproape nulă. *D-rul Lutaud* a întreprins şi a făcut o mică anchetă în această privinţă şi iată ce a constatat[1]):

Din 400 femei pe care le-a interogat asupra acestui punct numai 207 au avut o oarecare curgere de sânge în urma deflorărei, dar în cantitate relativ mică, celelalte a căror virginitate în momentul căsătoriei nu se putea pune la îndoială, au

---

1) *Dr. Lutaud.* Etude Médico-Légale sur la membrane hymeu. In Révue de Med. Legale Paris 1894.

declarat că nu au avut nici cea mai mică hemoragie în noaptea nunţei, iar durerea care a resimţit a fost minimă.

De aceiaş părere sunt şi alţi autori ca de pildă *Prof. Tardieu*, *Hofmann*, *Brouardel*, *Lacassague*, şi alţii; acelaş lucru l-am observat şi noi. Unele fete deflorate veneau şi ne arătau că cele spuse de ele erau expresiunea sincerităţei, cămaşa ce purtau în momentul deflorărei şi care prezenta pe partea ei anterioară cât şi pe partea ei posterioară mari pete de sânge; altele din potrivă mărturiseau că, deflorarea nu le-a produs aproape nici o durere şi o curgere de sânge minimă sau nulă, ca şi când s'ar fi împuns la un deget, îmi spuneau unele din ele, pentru a caracteriza ceia ce resimţise în timpul deflorărei. Astăzi dar este stabilit că durerea şi hemoragia pot să lipsească în urma deflorărei, iar pe de altă parte ca din cauzele de care am vorbit mai sus în paginile precedente, introducerea membrului viril în vaginul unei fete, se poate face cu mare uşurinţă fără ca lipsa acestor elemente, să constitue cea mai mică bănuială în ceia ec priveşte virginitatea unei tinere fete oneste.

Ca şi ceilalţi specialişti în medicina legală, am avut şi noi cazuri în care eram întrebat de tineri căsătoriţi a doua zi după noaptea de nuntă, şi care îşi bănuiau nevestele de a nu fi fost virgine, din cauză că pe deoparte ei putuse să pătrundă în vagin fără nici o rezistenţă, iar pe de altă parte fiindcă nu determinase soţiilor lor nici o durere, nici o hemoragie; unii din ei chiar veneau întovărăşiţi de dânsele, care se lăsau a fi examinate, pentru a demonstra că soţii lor nu fusese înşelaţi. Am avut şi un caz care s'a terminat prin moartea miresei. Un domn X se căsătoreşte; timp de 2—3 nopţi consecutive tânăra fată înfricoşată de ceia ce ar putea să i se întâmple, nu se lăsa a fi deflorată, acest fapt a dat de bănuît soţului, care în fine putu să-si îndeplinească dorinţa în noaptea a treia. Dar de oare ce el pătrunsese cu oarecare uşurinţă, iar pe de altă parte fiindcă hemoragia fusese aproape nulă, dânsul stabilind o legătură între refuzul nevestei sale de a se supune raporturilor sexuale în cele 2—3 nopţi consecutive nunţei, lipsa de durere şi hemoragie, crezând că fusese înşelat, îşi părăsi nevasta, pretextând că se duce să se sinucidă. După câteva ore se reîntoarce acasă, dar femeia desperată de cele ce se întâmplase, se spânzurase; la autopsia ce s'a făcut s'a găsit himenul în stare de rupere recentă, nenorocita fusese virgină, raportul medico-

legal dresat în cauză în această afacere se află în arhiva noastră.

116. *Leziunile traumatice extragenitale*, nu se întâlnesc de cât arare ori la copilele mici ce sunt violate şi deflorate şi aceasta din cauză că, violatorul nu are nevoe pentru a face ca fetiţa să se supună dorinţelor sale, de a întrebuinţa forţa; de multe ori o mică promisiune este suficientă şi dacă aceasta nu o convinge, o ameninţare determină frica şi victima se supune. Cu toate acestea există şi cazuri contrare. In asemenea împrejurări, leziunile de violenţă consistă în zgârieturi şi echimoze pe obraz şi în special împrejurul gurei, determinate de mânile agresorului, pentru a înăbuşi ţipetele fetei. Alte ori se găsesc aceleaşi leziuni ca şi în atentatul la pudoare, pe coapse, braţe sau antebraţe câte odată din greşală, violatorul pentru a paraliza orice mişcare a victimei, o apucă de gât, dar apăsând cam prea tare, o strangulează, o omoară fără ca să fi avut această intenţie; alteori intenţionat o face pentru aşi asigura nepedepsirea, prin dispariţia şi tăcerea celei violate. *Prof. Tardieu* relatează cazul unei fete de 13 ani violată şi strangulată. La autopsie el constată: zgârieturi şi vânătăi pe obraz, împrejurul gurei şi pe partea anterioară a gâtului, himenul rupt, în vagin sânge.

In anul pe când lucram în calitate de asistent pe lângă *Prof. Brouardel* la Morga din Paris, un individ, un băiat de 17 ani numit *Menesclou* a violat şi deflorat o copilă de şease ani apoi *a strangulat-o* şi neştiind ce să facă cu cadavrul ei, l-a ascuns sub mindirul patului său; a dormit astfel o noapte întreagă peste cadavrul copilei, unde a şi fost găsit a doua zi.

In cursul anului 1913 am făcut autopsia unei fetiţe de 9 ani *Ruxandra Porcărel*, pe care inculpatul după ce o violase şi deflorase, a strangulat-o.

Criminalul a mărturisit în totul actul ce comisese, declarând că a strangulat victima pentru ca aceasta să nu-l denunţe. In fine în unele cazuri se întâmplă că indivizii comit adevărate cruzimi după sau mainte de viol, aceste fapte intrâd mai mult în categoria sadismului, le vom descrie la capitolul special. In ceia ce priveşte petele de spermă şi leziunile venerice ce se găsesc în urma violului şi a deflorărei, prezenţa şi recunoaşterea lor fiind aceleaşi atât la copilele mici cât şi la fetele nubile, vom face o singură descriere la finele capitolului viitor.

117. Fetele nubile acele care sunt menstruate care prin urmare

au atins vrâsta de 14—15 ani, pot fi *deflorate* în mod legitim prin căsătorie, sau înşelate prin diferite promisiuni, dar mai arare-ori *violate*, de oare-ce dânsele au o putere de rezistenţă care se poate mai cu greu învinge. Urmând în această privinţă norma stabilită de **Thoinot**, vom admite şi noi că *violul şi deflorarea* virginelor nubile, se pot executa în două condiţiuni şi anume: Sau fata este în plină cunoştinţă, îşi posedă voinţa, liberul arbitru şi atunci este violată fie că ea consimte, fie că se întrebuinţează forţa, sau fata nu'şi are deplina cunoştinţă, este pusă în imposibilitate de a rezista, violatorul nu are trebuinţă de a uza de forţă, căci fata cedează de oare-ce este supusă voinţei violatorului său.

Semnele violului şi deflorării în ambele cazuri sunt aproape identice, cu cele ce se găsesc la copilele mici, semne pe care le-am descris în paginile precedente, cu oare-care excepţiuni pentru unele cazuri determinate şi anume: Ruperea himenului cu emoragia consecutivă, întovărăşită sau nu de leziuni de violenţă genitale sau extragenitale, afecţiunile venerice, prezenţa licidului spermatic şi eventual graviditatea femei. [1]

Ruperele himenului vor avea aceleaşi caractere ca şi ruperele descrise în paginile precedente, de şi la fetele nubile, intromisiunea poate mai uşor să aibă loc, une ori aproape fără durere, şi fără emoragie şi prin urmare fără ruperea himenului, pentru raţiunile expuse. Dacă mai cu seamă violatoru! nu procede la deflorare în mod brusc şi dacă penisul sau nu este voluminos, ruperea necomplectă a himenului este frequentă.

Leziunile de violenţă ce se găsesc de obiceiu la organele genitale ale copilelor, se observă iarăşi mai rar la fetele nubile, în tot cazul dacă există, ele sunt determinate mai mult de degetele şi de unghiile violatorului, de cât de penisul său. In adevăr afară de disproporţiuni cu totul enorme, între membrul viril al individului şi organele genitale ale victimei, intromisiunea se face mai uşor din care cauză la fetele nubile, nu se observă de cât rare ori, traumele care pot să se găsească la copilele mici,

Dar în schimb vom găsi mai des zgârieturi de unghii, pe

1) In un caz de viol şi deflorare pe care l'am văzut cu Prof. Brouardel, o fată deflorată în urma unui siugur raport prezenta: Ruperi himeneale complecte, blenoragie., şancre moi, pediculi pubis, scabie şi remăsese şi gravidă.

nimfele mari, pe cele mici uneori chiar pe himen, care poate să fie dezinserat, zgârieturi şi leziuni datorite sforţărilor pe care le-a făcut violatorul, căutând aş-i face loc cu degetele, îndepărtând organele vulvei, pentru a puteà pătrunde în vagin.

Din dotrivă *traumele extragenitale* se întâlnesc mai des în violul fetelor nubile, atunci când aceasta rezistă, violatorul va avea de învins o putere va aveà a se luptà cu victima sa şi în acest caz, leziunile de violenţă vor fi mai pronunţate şi mai aparente. Traumele se observă în general şi aproape în mod exclusiv, numai pe partea anterioară a corpului şi anume împrejurul gurei, pe gât pe torace şi pe coapse, traume constituite prin zgârieturi de unghii de diferite mărimi şi forme, precum şi prin echimoze.

In afară de leziunile de violenţă de pe părţile corpului de care am vorbit deja, în afară de ceeace am descris sub numele de **Braţeleta violului** se găsesc uneori leziuni care demonstrează în mod neîndoios cauza care le-a determinat. La o femeie în vârstă de mai bine de 60 de ani care rămăsese virgină şi care nu se bucurase de integritatea facultăţilor mintale, am găsit pe lângă leziunile complexe descrise mai sus şi o echimoză mare şi rotundă la nivelul apendicelui xifoid; erà reproducerea până la un oarecare punct a formei genuchiului violatorului, care după ce'şi îndeplinise violul ş'a strangulat victima, apăsând cu genuchiul pe partea anterioară a corpului.

Tardieu menţionează cazul unei femei care pentru a fi violată, a fost aşezată cu spatele pe o movilă de pietriş, ce servesc a face şosele; pe spatele acesteia se găseau o sumă de eroziuni de diferite mărimi şi chiar câteva pietricele înfipte în spate.

O fată violată în afară de leziunile de violenţă, de afecţiunile venerice şi de graviditate, mai poate rămâne afectată de o sumă de afecţiuni nervoase, de isterie, epilepsie une-ori de alienaţie, afecţiuni care nu au aşteptat decât o ocaziune propice pentru asi face apariţia. In fine în diferite împrejurări, violatorul după cum am menţionat dejà îşi omoară victima, cele mai adeseori o strangulează, fie intenţionat, fie involuntar numai din faptul că vroind a împiedica ţipetele apasă pe gât, apăsare care poate fi urmată de asfixie prin strangulare, sau de moarte prin inhibiţiune.

118. Am menţionat în paginile precedente, modul de cicatri-

zare al himenului rupt la fetele mici, cicatrizare care se face în mod independent de fiecare lambou. De obiceiu în acelaşi mod şi după aceiaşi normă se cicatrizează şi himenele fetelor nubile. Dar la acestea în unele cazuri rari, cicatrizarea se face în mod deosebit adică: marginile lambourilor himeneale se apropie una de alta, se afrontează, sfârşesc prin a se lipi şi a formà o mică dungă o mică linie albicioasă de scleroză, deosebindu-se de restui himenului care nu a fost atins.

Se înţelege cu uşurinţă eroarea ce poate rezultà de acì pentru diagnoza deflorării şi beneficiul ce-l poate trage fata deflorată care în mod natural, îşi reface până la un oarecare punct o a doua virginitate.

Brouardel regretatul nostru maestru relatează un caz ingenul acesta. O fată de 14 ani este deflorată şi examinată de dânsul a patra zi după viol; fata aveà un himen semilunar cu o rupere oblică de aproape 3 mm. După 11 zile de la deflorare, aceiaşi fată este examinată de un alt medic, de un alt specialist în medicină legală, care găseşte membrana himen intactă, căci marginele ruperii de astă dată se cicatrizase, cicatrice care luase aspectul unei crestetăturì roză, de aceiaşi culoare ca şi restul membranei. Tocmai abia după 31 de zile aceasta devenise albicioasă şi se puteà distinge de restul himenului, care rămăsese roză.

In astfel de condiţiunni ce s'ar puteà face pentru a se evità erorile, care uneori pot aveà consecinţi destul de serioase? Cu alte cuvinte, cum se poate recunoaşte un himen rupt, de un altul care prezintă oarecare crestăturì, dar care sunt naturale, nu datorite deflorărei, crestăturì cari se găsesc la himenul franjat?

Mai întâi trebue menţionat că eroarea nu poate aveà loc de cât atunci când, examenul s'a făcut târziu după deflorare şi cicatrizare; în cazul acesta iată care este deosebirea. Când o fată este cu adevărat ceia-ce am numit *adevărată virgină*, atunci în afară de semnele generale şi locale ale virginităţei de care am vorbit, se va mai găsì un himen subţire, de culoare roză cu un orificiu mai mare sau mai mic, orificiu a cărui margini sunt rotunzite în formă de val, sunt lustruite, totalitatea himenului prezentând aceiaşi coloraţiune, acelaş aspect, aceiaşi continuitate; tot astfel vor fi şi crestăturile unui himen franjat, dar virgin. Din potrivă dacă crestătura va fi datorită unei ruperi a foliolei, atunci pe lângă că generalmente lambourile vor

fi mai mari, dar în afară de aceasta marginile lor, nu vor aveà aspectul descris mai sus, ci altul cu totul deosebit; ele vor fi tăiate drept, cu marginile fine, iar nu rotunjite, nici lustruite ca cele descrise mai sus, iar dacă cicatrizarea s'a făcut în modul excepţional descris de Brouardel, atunci raportul medico-legal trebue să fie amânat până la complecta vindecare a lamboului, la nivelul căruia va apare numai decât o mică dungă foarte fină albicioasă, de ţesut de scleroză care va ridicà dificultatea.

Am spus mai sus că cicatrizarea himenului începe de ordinar după a 5-a zi şi se termină după 7—8 sau cel mult 9 zile după deflorare.

Pentruce în unele înprejurări cicatrizările se fac mai repede şi alte ori mai încet? In afară de rolul ce-l joacă în această privinţă constituţia şi starea de sănătate a fetei, care ajută mult la cicatrizarea oricărei plăgi, limfatismul, scrofulo-tuberculoza anemia dimpotrivă întârziindu-le, mai trebue ţinut socoteală încă de doi factori importanţi şi anume: de repeţirea raporturilor sexuale şi de prezenţa unei vulvo-vaginite. Un himen rupt prin deflorare dar lăsat apoi în repaos, adică neiritat prin alte raporturi sexuale şi neumectat de o secreţiune permanentă vulvo-vaginală, se va vindecà mult mai uşor decât un altul care, chiar rupt mai puţin va fi mereu împedicat de a se cicatriza, sau prin raporturi sexuale repeţite, sau prin o iritaţie permanentă, datorită unei secreţiuni vulvo-vaginale. Medicul legist examinator trebue să cunoască toate aceste fapte, pe care le va interpreta şi cântări înainte de aşi formulà concluziunile, sau înainte de a răspunde la întrebările magistratului.

Am văzut cum se cicatrizează şi când se cicatrizează, himenul ce devinea mai pe urmă el? Dacă raporturile sexuale se stabilesc în mod normal şi regulat cum de pildă se întâmplă în căsniciile obişnuite, atunci lambourile se îndepărtează din ce în ce mai mult, se micşorează. Vaginul este larg deschis şi aparent, imediat ce s'a îndepărtat nimfele mari.

Dacă femeia măritată a avut şi copii, lambourile himeneale tind a dispare şi a se transforma în acele crestături roşii de care am mai vorbit, care iau numele de caroncule mirtiforme.

119. Menţionam în paginile precedente că şi durerea face parte din cortegiul de simptome ale deflorărei, mai cu seamă dacă se examinează victima după un timp nu tocmai îndelungat după atentat. Dar intenţionat nu am insistat asupra acesteia fiindcă,

pe deoparte ea se poate cu greu controla cel puţin în ceiace priveşte intensitatea sa, iar pe dealtă parte pentru că, durerea fiind aproape nulă, alte ori din potrivă fiind foarte intensă, am voit a-i consacrà câteva rânduri speciale.

Este exact că generalmente şi în mod normal, durerea ca şi emoragia vulvară, sunt cele întâi simptome care întovărăşesc deflorarea. Dar trebue ştiut că şi una şi alta pot lipsì sau cel puţin pot fi atât de puţin marcate încât să dea de bănuit soţului, care în noaptea nunţei a avut o deziluzie asupra virginităţi soţiei sale. Medicul legist are datoria în asemenea cazuri de a stabilì realitatea faptelor şi de a face să dispară bănuiala nedreaptă, asupra aceleia a cărei conformaţiune este cauza lipsei acestor două elemente. Din potrivă câte odată atât durerea cât şi hemoragia sunt foarte intense, iar în paginile precedente au relatat gravitatea hemoragiilor şi cele ce pot rezultà în cazurile când sunt prea abundente, când victima este o hemofilă.

Deasemenea şi durerea, foarte puţin intensă uneori, câteodată din potrivă este foarte acută, aşà în cât atât primul coit cât şi cele ulterioare, o redeşteaptă întru atât, în cât raporturile sexuale nu mai pot aveà loc. Se zice că în asemenea cazuri femeia este atinsă de ceia ce se numeşte **vaginism**.

Dar uneori această durere poate în anumite cazuri să fie un pretext pentru a evità primele raporturi, atuncì când persoana în chestie are ceva pe conştiinţă şi am văzut un caz în care o D-şoară pe punctul de a se mărita, sfătuită de o matroană, îşi făcuse o arsură destul de gravă la vulvă şi vagin, în urma unor spălături cu o soluţie prea concentrată de acid fenic, în scop de a face ca organele sale genitale să prezinte o rezistenţă primelor raporturi şi a-i constituì o nouă virginitate. Medicul legist va fi poate uneori consultat în cazuri de acest fel şi dânsul va trebuì să poată deosebì durerea factice, de aceia care în adevăr este foarte acută, datorità vaginismului care descris pentru prima dată de ginecologul englez *Sims* ar fi datorità unei hiperestezii speciale a himenului şi a vulvei. Această hiperestezie face la rândul ei prin o mişcare spasmotieă, să se strângă, să se contracteze muşchiul numit constrictor al vaginului şi ridicătorul anusului, spasm care aduce o închidere aproape totală a vaginului şi a vulvei, împiedicând astfel penetraţiunea penisului şi determinând o durere, cu atât mai acută cu cât membrul viril, caută a-şi face loc, pentru a pătrunde.

Cum va puteà Medicul legist să recunoască că în adevăr e-xistă un vaginism şi că durerea nu este simulată? Căci în unele împrejurări imposibilitatea raporturilor sexuale normale, poate constituì şi un motiv de divors.

Prof. Brouardel nu admite teoria generalmente descrisă de autori, asupra cauzei durerii ca rezultat al vaginismului şi zice cele ce urmeară în cartea sa, cităm textul: „Dacă se examinează cu atenţie vaginul unei femei atinse de vaginism, se găseşte în general chiar în punctul unde membrana himen se înserează pe peretele vaginal, una sau mai multe eroziuni, căci este o lege în patologia generală care zice că, ori de câte ori o mucoasă prezintă vre'o eroziune, sfincterul muscular corespondent se strânge, se contractă. Aceasta se vede regulat la orificiul anal, în cazurile de fisură la anus. Dacă prin urmare va existà o astfel de eroziune la mucoasa vaginală, vaginismul este real, iar, Brouardel adaogă că, trebue numai decât să se vindece aceste eroziuni, care necesitează câteodată anestezia sub cloroform. *Hildebrand* a relatat un caz unic în ştiinţă; penisul unui soţ a rămas strâns în vagin un timp oarecare din cauza vaginismului, bărbatul şi femeia se înodase. *Weiss* a relatat şi el un caz curios: o fată de 15 ani a fost violată de patru indivizi consecutiv; din această cauză ea a avut o vaginită foarte intensă, cu o atrezie consecutivă, care a trebuit să fie operată după câtva timp, căci vaginul devenise aproape impermeabil.

120. Ruperea himenului nu este în totdeauna rezultatul deflorărei, în adevăratul înţeles al cuvântului şi uneori himenul este rupt de unghie, alteori de un corp străin sau chiar prin o intervenţie chirurgicală. Unghiile rup himenul mai cu seamă în timpul luptei, pe care uneori violatorul o are cu victima sa, atunci când el caută să ţie coapsele ei îndepărtate, pentru a putea introduce membrul în vagin. Ruperea ungheală se deosebeşte de ruperea produsă de penis prin faptul că, cea dintâi produce asupra acestei membrane o sgârietură, care de obicei interesează suprafaţa acesteià şi nu marginele, are generalmente o formă semilunară, une ori există adevărate jupuituri şi în fine zgârieturele sunt mai întotdeauna multiple şi se găsesc şi pe alte părţi ale corpului, de obicei în regiunea coapselor din vecinătatea organelor genitale.

Onanismul digital poate rupe himenul? Autorii răspund prin negativ la această întrebare, dar onanismul numit perfecţionat

de Brouardel, adică acel executat cu un obiect străin, ar putea să-l rupă.

S'a mai pretins că himenul s'ar putea rupe prin înţeparea lui de un corp străin care ar intra în vagin, în momentul căderei unei fete cu coapsele răsfrânte, pe un corp ascuţit. Lucrul se poate întâmpla; sunt în ştiinţă câteva cazuri de astfel de ruperi, dar diagnoza se va stabili uşor căci, în afară de anamneza care va pune pe cale pe medic, leziunile produse în o astfel de împrejurare, nu se vor mărgini numai la ruperea himenului, ele vor fi mult mai grave, vor interesa şi părţile învecinate, fapte care coraborate cu istoricul celor petrecute, va deslusi pe deplin problema. *Tardieu, Vibert, Moret* au citat cazuri de ruperi himeneale, ce s'ar putea confunda cu reperile survenite în urma deflorărei, ruperi datorite unei căderi cu coapsele crăcănate dela o distanţă mai mare sau mai mică şi care pot surveni prin alunecarea în timpul dansului, în timpul călăriei, atunci când fata merge pe cal bărbăteşte, sau în cazuri analoage.

D-rul Moret a publicat o observaţie a unei fetiţe de 5 ani care căzând dela o înălţime de vre'o patru metri, a prezentat o rupere a himenului de formă lineară, lungă de aproape 1 cm. Aceste feluri de ruperi survenite astfel, admise de unii, negate de alţii, au intrat cu totul în domeniul ştiinţific în urma publicaţiunilor autorilor francezi şi englezi dar mai cu seamă, în urma unui mic studiu foarte documentat făcut de *D-r Ninè Rodrigues* prof. de Med. Legală la Bahia (Brazilia. [1]) Dânsul publică câteva observaţiuni foarte demonstrative, din care se vede că, o cădere cu coapsele crăcănate de pe o înălţime oarecare, poate determina o rupere himeneală, fără altă leziune a organelor genitale. După acest autor, mecanismul acestor ruperi ar fi datorite, combinaţiunei a doi factori: *unul intern*, mărirea tensiunei în escavaţia pelviană şi propulsiunei în vulvă a organelor conţinute în această escavaţie, *altul extern*, rezistenţa minimă şi fragilitatea deosebită a himenului, ce se găseşte la unele virgine.

In fine în unele cazuri rari, himenul se incizează de chirurg, atunci când din cauza consistenţei sale cartilaginoase, relaţiunile sexuale sunt nerealizabile, sau constitue o retenţie periculoasă fluxului menstrual. Brouardel a asistat pe chirurgul Michon,

1) *D-r Ninè Rodrigues*. Des ruptures de l'hymen dans les chutes in Ann. d'hyg et de Med. leg. 1903 Paris.

în un astfel de caz, iar după cum menționăm în paginile precedente, am incizat himenul la o femee însărcinată și virgină, care nu puteà naște din pricina opoziţiunei acestei membrane.

Un semn excelent care nu poate fi pus la nici o îndoială, un semn absolut sigur de atentat sau cel puţin de tentativă de atentat la pudoare, de viol, este prezenţa de spermă pe vulvă, în vaginul victimei, pe părţile coapsei învecinate cu organele genitale, sau pe rufăria acesteia.

In caz când bănuim că s'ar găsi licid spermatic pe vulvă sau în vagin, se va culege parte din acest licid și se va examina la microscop, după regulele stabilite unui asemenea examen. Dacă violatorul ar fi ejaculat pe coapsele victimei, atunci în cazul când examenul s'ar face puţin timp după atentat, s'ar putea găsi niște pieliţe uscate, alb-gălbui sedefii sub forma de coji mai mult sau mai puţin transparente, strălucind pe pielea coapselor; se vor ridica ușurel de pe piele, se vor întinde pe lame de microscop și se vor examina cu un obiectiv de imersiune. Dacă petele se vor găsi pe rufăria victimei, ele în cazul acesta vor avea aspectul unei bucăţi de pânză scrobită și mai mult sau mai puţin învârtoșată. Se va tâia o particică din ea și se va examina la microscop după regulele artei.

CAPITOLUL XVI

INTERPRETAREA VALOAREI SEMNELOR AT. P. ȘI VIOLULUI

121. Necesitatea analizărei leziunilor găsite în un pretins At. P. 122. Valoarea traumelor genitale și extragenitale. 123. Valoarea vulvitelor și vulvo-vaginitelor. 124. Fasele prin care a trecut vulvita socotită ca leziune de At. P. 125. Gonococia și Vulvitele blenoragice. 126. Valoarea gonococului în M. L. 127. Părerile autorilor în această privinţă. 128. Părerea noastră personală. 129. Ulceraţiile vulvare, sifilomul, șancrela etc. ca factor de At. P.

121. In paginile precedente, am descris elementele și semnele pe care se va baza Medicul-legist pentru a afirma Atentatul sau violul, elemente care vor servi la redactarea Raportului Medico-legal și mai cu seamă la formularea concluziunilor. Dar dacâ dânsul s'ar mărgini numai la aşa ceva, sau mai bine. zis, dacă el ș'ar forma părerea având în vedere și ţinând socoteală numai de prezenţa brută a acelor elemente sau leziuni, ar

putea de multe ori comite erori grave, care s'ar resfrânge, asupra bănuitului violator, i-ar putea aduce o condamnare ce ar putea fi nejustificată. Prin urmare nu este suficient ca Medicul legist să constate prezența leziunilor ce-am descris, ca făcând parte din cortegiul semnelor Atentatelor la Pudoare sau ale violului, el trebue pentru aşi putea formula concluziunile în cunoştință de cauză, să facă şi ceia ce se numeşte în medicină *Semeiologia medico-legală a* acestor leziuni.

Nu este destul să se constate la organele genitale a unei copile, leziuni de violență, vulvo-vaginită sau boli venerice, mai trebuesc interpretate aceste fapte şi atribuite factorului ce le-au determinat, căci după cum vom vedea mai jos, aceste semne sau leziuni, dacă se găsesc în atentatele la pudoare, se găsesc şi în alte împrejurări cari sunt departe de a fi datorite atentatului sau violului. Faptelor interpretate greşit şi ignoranței ce urmează, a fost uneori cauza unei acuzațiuni nedrepte, datorită erorii medicului, care improvizat Medic legist, a ajuns la concluziunea, afirmând un atentat acolo unde nu era.

In cursul nostru de la facultate úrmând acest program desvoltăm teorii identice, ori de câte ori este vorba de examenul unei copile sau unei fete, ce se pretinde victima unui atentat la pudoare sau viol.

122. Am văzut în paginele precedente că atunci când o copilă în vârstă de 9—10 ani, se pretinde victima unui viol sau atentat la pudoare, Medicul legist se va baza pentru a deduce concluziuni afirmative, pe semnele şi leziunile enumerate mai sus: traume genitale şi extragenitale, vulvită sau vulvo-vaginită, leziuni venerice, ruperi himeneale şi pete de spermă pe rufăria victimei sau pe părțile corpului acesteia, ce se găsesc mai în apropierea organelor sale genitale.

O fată vine şi se plânge că acum 3—4 zile în urmă, a fost victima unui atentat la pudoare sau unui viol; ea prezintă unul sau mai multe din semnele enumerate mai sus, ce concluziuni vom deduce? Cu alte cuvinte, leziunile care constituesc cortegiul atentatelor la pudoare sau a violului şi pe care le prezintă victima, trebuesc numai decât atribuite unui atentat, unui viol saú pot fi datorite şi altei cauze, şi în acest caz, concluziunile Medicului legist vor putea ele fi negative?

Incepând cu analiza leziunilor traumatice genitale şi extragenitale, este evident că acestea, au o mare valoare când se

vor putea găsi şi vor prezenta o fizionomie specială. Aşa de pildă când asupra victimei vor există zgârieturi pe obraz, împrejurul gurei, pe gât, vânătăi pe membrele superioare şi în special la nivelul art. radio-carpiane, când aceleaşi leziuni vor fi şi la nivelul sau împrejurul organelor genitale, ca de pildă la părţile interne şi superioare ale coapselor, atunci desigur vom putea conchide, că a fost un atentat la pudoare sau un viol, leziunile găsite mai sus fiind datorite luptei dintre victimă şi agresor. [1])

Dar cele mai de multe ori, aceste leziuni nu se găsesc, pentru raţiunea că nu a existat luptă, victima terorizată de violator, a cedat de frică fără să fi fost nevoe de violenţă, sau chiar dacă a fost, un examen tardiv a putut face ca ele să fi dispărut.

In asemenea cazuri, traumele nu mai pot avea o valoare absolută şi va trebui să ne bazăm pe celelalte leziuni ce eventual se vor putea găsi la organele genitale ale victimei. Care sunt acele leziuni? *Vulvita sau Vulvo-vaginita, Leziunile venerice şi prezenţa licidului spermatic*; să examinăm rând pe rând valoarea acestor diferite manifestaţiuni în raporturile lor cu atentatul la pudoare şi violul.

123. *Vulvita sau Vulvo-vaginita* ce se găseşte la examenul unei victime ce pretinde a fi suferit un atentat la pudoare, trebuie numai decât să fie atribuită atentatului? Vulvitele şi vulvo-vaginitele fetelor mici, nu pot avea şi altă origină? Cu alte cuvinte cine zice *Vulvită* trebue în mod fatal să zică Atentat sau Viol?

Această chestiune atât de importantă pentru Medicul-legist, de care depinde redactarea raportului Medico-legal şi prin urmare condamnarea sau achitarea învinuitului, a trecut prin mai multe faze, pe care le vom descrie pentru a o lămuri pe deplin. Vom vorbi dar de vechile păreri emise de autorii secolului trecut, vom vorbi de diferitele vulvite şi vulvo-vaginite ce se pot găsi la copilele mici, vom vorbi de descoperirele moderne graţie microscopului în specie de *Gonococie*; punând la punct starea chestiunii, astfel cum se prezintă astăzi după cele mai moderne lucrării

1) Un caz în care am găsit în parte leziunile de mai sus, a fost examinat de noi pe când scriam această lucrare O femeie de 70 de ani Maria Drăgan a fost violată şi maltratată de individul Neculai Eftime; pe corpul victimei se găseau semnele clasice alè violului.

124. Dacă considerăm cele descrise de autorii clasici ai secolului trecut ca, *Devergie*, *Marc*, *Ollivier*, *d'Angers*, care au pus bazele Medicinei legale moderne şi cărora noi aceştia din ziua de astăzi, trebue să ne închinăm cu respect şi mai cu seamă dacă considerăm cele scrise de *Tardieu* asupra acestui punct, atunci în afară de rari excepţiuni, după părerea lui Tardieu, vulvita sau vulvo-vaginita — dacă mai cu seamă îmbracă oare-care fizionomie specială — poate fi considerată ca provenind sigur din un atentat la pudoare.

In adevăr iată ce scrie Tardieu [1]) în această privinţă.

„Atentatul la pudoare executat cu oare-care blândeţă asupra fetelor mici, se mărgineşte în a determina o iritaţiune a vulvei, caracterizată prin o simplă roşaţă şi căldură a nimfelor mari şi mici. Dar cele mai de multe ori, leziunile sunt mult mai grave şi mult mai serioase, atunci când atentatul s'a repetat şi a fost executat cu oare-care violenţă. In asemenea cazuri se găseşte o inflamaţie acută la părţile genitale externe, inflamaţie care survine generalmente la fetele mai mici de 12 ani".

„Nimfele mari ca şi nimfele mici sunt umflate şi contuzionate, faţa lor internă, ca şi membrana himen şi vestibulul vaginului, sunt sediul unei roşaţe foarte intensă foarte vie şi a unei dureri, care face pentru un timp examenul imposibil. Pe părţile interne ca şi pe marginele nimfelor mari şi nimfelor mici, se întâlnesc destul de des, excoriaţiuni, eroziuni superficiale, une-ori adevărate ulceraţiuni.

„Unii autori ca spre ex: Briand et Chaudé au pretins că pe buzele mari ar exista şi echimoze; aceasta este o eroare, căci extravazaţia sanguină care esenţialminte constitue echimoza, nu se întâlneşte în acest gen de inflamaţie; iar când se găsesc astfel de echimoze pe părţile genitale ce se presupun a fi datorite unui atentat la pudoare, ele trebuesc atribuite unor lovituri directe iar nici de cum inflamaţiunii."

„Dar semnul capital al atentatului consistă în o scurgere purulentă, galben-verzue destul de abondentă pentru a scălda toate organele genitale şi a păta cămaşa, uneori atât de cleioasă, în cât lipesc între ele vulva, uscându-se şi făcând cruste."

Am constat aceasta mai în toate cazurile de atentat la pudoare, la 169 atentate din 370 cazuri.

---

1) A. Tardieu. Etude Médico-légale sur les Attentats aux Mœurs Paris 1867 p. 27.

„Mersul acestei inflamaţiuni vulvare, caracteristic atentatului la pudoare, este remarcabil prin extrema rapiditate a debutului ei. „Câte odată mai cu seamă la copilele mici, atunci când violenţa atentatului a fost intensă şi prelungită, câteva ore sunt suficiente pentru ca inflamaţia să izbucnească după acel atentat, cu o mare violenţă; de multe ori ea însă survine după 2-3 zile arare ori mai târziu. Ea se anunţă atunci prin o arsură foarte vie, arsură care creşte în intensitate, prin o durere care jenează mérsul şi provoacă din partea copilelor de aşi atinge mereu organele genitale, atingeri care dimpreună cu petele de pe rufária copilei, atrag atenţiunea mamelor chiar celor mai neglijente. In orice caz această inflamaţiune ajunge la un grad mare de intensitate, ce se întâlneşte arare-ori în altele, datorită unei alte cauze.

«Dar aci, continuă de a scrì Tardieu, se prezintă o altă dificultate, de care trebue vorbit, indicând însemnătatea ei şi mijloacele de a o evità.

«Această inflamaţie vulvară foarte frequentă la copilele mici ridică în adevăr, în cazurile de atentat la pudoare, o dublă chestie relativ la origina şi la natura ei.

«Medicii care sunt specialişti în boalele de copii, sunt foarte înclinaţi—ştiu aceasta—a considerà ca foarte naturală afecţiunea ce am descris mai sus, ca survenind la unele fete mici, fără nici o cauză. Eu însă sunt convins, de oarece am verificat lucrul foarte adese-ori, cu ocaziunea expertizelor ce le-am făcut însărcinat de justiţie, că aceste inflamaţiuni vulvare aşà cum le-am descris, şi pe care medicii spitalelor de copii le considerau ca afecţiuni spontanee şi fără nici o cauză, sunt în realitate datorite şi consecutive atentatelor la pudoare necunoscute, ca şi alte crime ca de exemplu avortul, care de multe ori nu se poate descoperí nici dovedí, dar care sunt sigur a fost cauza morţii cutarii sau cutarii femei moartă în mister».

Iată ce scria Tardieu acum 60 de ani în urmă, afirmaţiuni care erau admise fără contest, de toţi contimporanii săi.

Cu toate aceste, acest savant profesor cu spiritul său eminaminte observator, recunoaşte în paginile următoare ale monografiei sale, cum-că vulvitele fetelor mici pot fi de mai multe feluri, căci el la pag. 29 scrie céeace urmează: „Totuşi trebue de adăogat că scurgerile vulvare recunosc patru ordini de cauze diferite şi anume: a) o leucoreă constituţională, b) o simplă

inflamaţie catarală, c) o iritaţie locală datorită atentatului sau violului, d) o inflamaţie specifică blenoragică adică dé origină veneriană." Intre aceste patru genuri de afecţiuni de natură deosebită, Medicul-legist trebue să ştie să caute şi să diferenţieze origina lor, atribuind atentatului numai pe acea care în adevăr este datorită lui".

Tardieu credeà că vulvita din a patra categorie, nu poate fi datorită de cât unui atentat la pudoare şi în special unui viol, adică unei atingeri a organelor genitale feminine, cu penisul unui bărbat afectat de blenoragie; în alt mod nu se contractă blenoragia, după credinţele de atunci; şi fiindcă blenoragia constituià semnul capital al violului, Tardieu se sforţează să poată recunoaşte şi deosebì aceasta din urmă vulvită de celelalte şi în special, de acea din categoria a treia, adică de vulvita neblenoragică, dar tot datorită atentatului sau violului. Pe ce se bazau clasicii de atunci pentru a face acest diagnostic diferenţial? Pe acuitatea simptomelor, pe caracterul inflamaţiunii şi pe caracterele puroiului.

Cu toate acestea, în unele împrejurări simptomele de mai sus nu puteau în totdeauna servì la facerea acestui diagnostic diferenţial, căci iată ce spune tot **Tardieu** la pag. 31.

„Nu mă îndoesc câtuşi de puţin pentru a afirmà cum-că atingerile, presiunile sau frecăturlle organelor genitale a unei copile făcute cu penisul unui om perfect sănătos, fără cea mai mică scurgere, poate să determine o inflamaţie tot atât de acută şi tot atât de violentă, întovărăşită de o scurgere tot atât de abundentă ca şi cea mai acută scurgere blenoragică. Incercările de a găsì un simptom diferenţial în examenul puroiului cu microscopul, au rămas până în prezent fără nici un rezultat.

„Sunt însă, continuă de a scrie Tardieu, oare-cari particularităţi, care merită de a fi semnalate şi care au o reală valoare ca diagnoză.

„Una din ele, pe care nu am văzut-o indicată în nici un tratat dar care m'a impresionat de oarece am găsit'o în toate scurgerile blenoragice confirmate şi de victime şi de inculpaţi, este turgescenţa extraordinară a vaselor răspândite la intrarea vulvei şi vaginului. Aceste vase astfel turgescente aveau aparenţa acelora ce se găsesc pe penisul tumefiat şi prepuţiul inflamat, al indivizilor suferind de o blenoragie foarte acută şi abundentă.

„Cealaltă confirmată şi de autoritatea *Dr. Ricord* este prezenţa

scurgerii în uretră. In flegmazia neblenoragică când se apasă cu degetul pe perineul copilelor, scurgerea purulentă iese prin canalul vaginal, pe când în inflamația specifică, din contră, scurgerea se face prin uretră. In rezumat termină Tardieu, există dacă nu în fizionomia inflamațiunii și în caracterele scurgerii, cel puțin în aspectul organelor genitale, în turgescența lor cât și în scurgerea de pe canalul uretral, mijloace de o mare valoare pentru deosebirea inflamațiunii blenoragice, de acea datorită unui atentat la pudoare săvârșit de un individ sănătos.

Iată cum stătea pe vremuri chestiunea atentatelor și violului, și diagnoza blenoragiei, ca factor doveditor al atentatului sau al violului.

124. Cum stă astăzi această chestiune și care sunt progresele dobândite în această privință? Trebue să mărturisim că s'a făcut oarecare progrese în această direcție, dar relativ de o mică importanță — mai cu seamă în ceace privește Medicina-Legală — și că vechele învățăminte ale maestrilor secolului trecut și mai cu seamă acele ale lui **Tardieu**, pot fi considerate ca baza fundamentală a preceptelor de astăzi. O axiomă ce nu are nevoie de demonstrațiune, după cum vom dovedi în rândurile de mai jos este următoarea:

Prezența unei vulvite sau vulvo-vaginite la o copilă, nu dovedește numai decât că dânsa a fost victima unui atentat la pudoare, căci dacă în adevăr în multe cazuri este rezultatul unui atentat, ea aproape tot atât de des poate fi datorită și altor împrejurări, în afară de atentat. *Tardieu* clasifică vulvo-vaginitele fetelor mici sub patru categorii; *Comby* admite cinci grupuri de vulvite sau vulvo vaginite care trebue să recunoaștem, se apropie mai mult de ceace se vede în practică; iată-le.

a) *Vulvita sau vulvaginita* datorită lipsei de curățenie, lipsêi de igienă a organelor genitale.

b) *Vulvita sau vulvo-vaginită* care survine în momentul dentițiunii sau ca o complicațiune în timpul convalescenții unei boli infecțioase ca rugeola, scarlatina, febra tifoidă, gripa etc.

c) *Vulvita sau vulvo-vaginită* specifică, contagioasă dar de origină nevenerică, adică nedatorită unui contact genital, nedatorită atentatului.

d) *Vulvita sau vulvo-vaginită* traumatică care survine în urma unui atentat sau viol, dar negonocică.

e) Vulvita sau vulvo-vaginită traumatică adică datorită unui atentat dar în acelaşi timp gonococică. Cu alte cuvinte, faptul de a găsi la organele genitale ale unei copile o vulvită sau o vulvo-vaginată, nu implică numai decât existenţa unui atentat la pudoare şi pentru a pune pe scoteala atentatului această vulvită — care uneori constitue singura leziune existentă — va trebui mai intâi ca Medicul-legist să proceadă prin eliminaţiune şi numai după ce mai întâi va puteà înlătura toate celelalte cauze care ar puteà determinà o vulvită, numai atunci va puteà coinchide că această afecţiune este de natură traumatică şi prin urmare, rezultatul unui atentat la pudoare sau viol.

In clasele sărace ale populaţiunei urbane, se întâlnesc adeseori vulvite datorite lipsei de curăţenie şi de higienă, mai cu seamă atunci, când pe lângă lipsa de curăţeaie, se mai adaogă şi o alimentaţie insuficientă. Acelaş lucru se poate găsi şi la copilele care au fost atinse de o boală infecţioasă, sau la acele cărora le iese dinţii; toate aceste vulvite se vor puteà uşor recunoaşte dacă medicul va aveà grijă, de a se urcà la antecedentele şi origina infecţiunei.

Dar chiar în afară de vulvitele, care recunosc origina de mai sus, se poate întâmpla ca o copilă foarte curată, foarte sănătoasă, bine nutrită şi aparţinând unei familii avute, să fie atinsă de o vulvită din categoria a treia (de sub litera c) adică de o vulvită specifică contagioasă, care să nu fie datorită nici unui atentat la pudoare, nici unei alte cauze de sub categoria a, b, c, d, sau chiar să fie atinsă de o vulvită gonococică, dar nedatorită unui atentat la pudoare ci unei contagiuni streine. Această vulvită, îşi are origina în o vulvită similară şi copilele care sunt atinse au, fost contagionate prin un contact direct sau indirect de la o altă persoană, suferind de o astfel de afecţiune. Toţi medicii cari se ocupă în special cu boalele de copii, cunosc pe deplin aceaste fapte.

Comby, Vibert şi noi am avut cazuri de vulvite contractate de copile, care se culcau în acelaş pat cu o altă persoană atinsă de vulvită. In unele cazuri contagiunea se face în mod indirect, prin un obiect de toaletă ca de pildă un burete, care servind mai întâi la spălăturile vaginale unei femei bolnave fără a fi dezinfectat, s'a spălat cu el vaginul copilelor sănătoase etc.

Dar mai mult decât atât, unii autorii ca de pildă **Ollivier şi Weill** de la Lyon, au semnalat epidemii de astfel de vulvite

în dispensarii, sau în şcoli, datorite contagiunei prin un burete sau un termometru, care introdus în vaginul unei copile bolnave, a fost apoi introdus fără de a fi dezinfectat, în vaginul altor copile sănătoase. Toţi medicii spitalelor de copii, au observat numeroase cazuri de acest gen.

Care poate să fie origina unor asemenea vulvite, care prezintă cele mai de multe ori simptomele enumerate mai sus—roşaţa vulvei şi a vaginului, durere, scurgere seroasă etc. — care pot fi confundate cu vulvitele rezultat al atentatelor la pudoare, dar care recunosc alte cauze? Noi credem că geneza acestor vulvite se poate explica după cum urmează.

Să ştie că în mod normal, colul uterin, vaginul şi vulva, adică segmentul inferior uterin la femeile şi fetelé perfect sănătoase, sunt sediul unui mare număr de microbi şi factorii nepatogeni, care se dezvoltă şi se înmulţesc la temperatura ordinară a vaginului. **Bumm** care s'a ocupat în special de această chestiune, a găsit la vulva şi vaginul fetelor mici, saşe specii de diplococi banali, nepatogeni. Aceştia însă la un moment dat se pot înmulţi foarte mult, devenind patogeni, mai cu samă atunci când copila se află în o stare propice pentru aceasta, prin lipsa de igienă, necureţenia, limfatizmul, lipsă de hrană suficientă etc. Diplococii înmulţindu-se peste măsură, irită mucoasele vaginului şi a vulvei, vulvo-vaginita este constituită devenind mai pe urmă la rândul ei, un focar de infecţiune pentru toate copilele ce vor veni în contact direct şi intim cu cea dintâiu.

Intre o astfel de vulvită şi una datorită unui atentat la pudoare sau viol, nu există aproape nici o deosebire, cea-ce dovedeşte încă odată mai mult, cum-că cea-ce am spus deja în paginile precedente este perfect exact: **Prezenţa unei vulvo-vaginite la o copilă nu probează numai de cât un viol sau un atentat la pudoare.**

In diversele periodice franceze şi germane am găsit observaţiuni interesante de vulvite sau vulvo-vaginite, contractate de copilele mici de la părinţii lor, care prezentau astfel de scurgeri banale, în care nu erau gonococi.

Janet, [1]) **Legrain,** [2]) **Luys** [3]) şi alţii au publicat observaţiuni.

---

1) *Janet.* Annales des maladies des organes génito-urinaires Paris 1893 2.6000.

2) *Legrain* idem 1888 p. 220

3) *Luys.* Traité de la blennorhagie Paris 1919 p. 57.

interesante de acest gen. Legrain a citat cazul unui student care după o abstinenţă de aproape o lună a coitat cu o femee care suferise de un flegmon retro-uterin, după 24 de ore, el fu atins de o scurgere abondentă, verzue, în care examenul microscopic a decelat prezenţa unui *Micrococeus caeruleus albus*.

Fără de a fi vindecat la o lună după aceasta, studentul se însoară şi îşi infectează soţia, în secreţiunea ei vaginală s'a găsit acelaşi Micrococeus. *Luys* relatează observaţiunea unui menaj, în care ambii soţi atinşi de o scurgere banală negonococică, ş'au infectat copila, căreia mama ei îi ştersese vulva cu o rufărie murdărită de dânsa. **Ricord** [1]) avea dar dreptate când pretindea că, pentru ca un bărbat se contracteze o blenoragie, nu este numai decât nevoie să coiteze cu o femeie infectată de această afecţiune, cu deosebirea că, cea ce lua Ricord pe vremuri drept blenoragie, era o simplă scurgere banală, datorită unui diplococ de care am vorbit în paginile precedente.

125. Astfel stăteau lucrurile când în 1879, **Neisser** descoperi *Gonococul* în puroiul secreţiunilor uretrale celor atinşi de blenoragie. Se dădu alarma, şi se împărţi din acel moment în două mari clase, secreţiunile uretrale sau vulvo-vaginale ; în secreţiuni cu gonococ şi în secreţiuni fără gonococ. Numai cele cu gonococ erau calificate **scurgeri blenoragice**, celelalte erau scurgeri banale, care puteau fi şi ele contagioase, dar care neprezentând gonococul, nu erau calificate *Blenorgie*. Medecina-Legală îşi apropriă această cucerire ştiinţifică şi unii autori, în dorinţa ce aveau de a putea recunoaşte cu siguranţă, o vulvită rezultat al unui atentat la pudoare, de o alta, datorită unei alte cauze, puseră ca axiom că: **Vulvita sau vulvo-vaginita blenoragică ne putând există fără o contagiune directă, fără atingerea vulvei cu membru viril blenoragic, prezenţa unei astfel de vulvite, denotă cu siguranţă atentatul sau violul.** După cum—ziceau unii autori—nu poate exista concepţiune şi prin urmare sarcină, fără secreţiune spermatică în urma unui coit, tot astfel nu poate exista blenoragie

1) **Ricord** care nu cunoştea specificitatea agentului patogen al blenoragiei, şi care califica blenoragie ori-ce scurgere uretrală, prescria următoarea reţetă pentru contractarea acestei afecţiuni: Incurcă-te cu o femeie blondă, obosește mergând pe jos toată ziua, mănâncă, bea bine, vin, bere şi liqueruri, seara dansează, peste noapte arată-te voinic coitând cel puţin de 3—4 ori şi dacă peste 3—4 zile nu vei căpăta o blenoragie, este că D-zeu te are în paza lui.

fără gonococ, care erà conţinut în uretrul individului ce comite atentatul sau violul. Dar s'a văzut mai târziu că şi blenoragia se puteà transmite prin gonococul său, fără contact direct, fără atingerea vulvei de membrul viril infectat, prin urmare fără atentat sau viol—în înţelesul propriu al cuvântului—că şi blenoragia se putea contracta în mod indirect, prin atingerea vulvei unei copile sănătoase cu un obiect ce atinsese o vulvă blenoragică. Aşa dar cine ziceà vulvită blenoragică, numai zicea numai de cât atentat sau viol şi o anchetă severă, putea cele mai de multe ori să ajungă să recunoască origina infecţiunii.

La congresul Medicilor şi Naturatiştilor ţinut la Berlin în 1893, *Dr. Cassel* [1]) raportorul chestiunii, spune cea-ce urmează, relativ la etiologia vulvo-vaginitelor fetelor mici.

„Cele mai multe cazuri concernând această afecţiune, sunt datorite unei infecţiuni indirecte, iar cele mai puţine, ca rezultat al unui atentat la pudoare. Din 30 de cazuri la care *Cassel* a făcut examenul microscopic şi bacteriologic al scurgerii fetelor atinse de vulvo-vaginită, la 24 din ele a găsit gonococul; la 6 nu l'a găsit.

Cassel intréprinse atunci o anchetă asupra celor 24 cazuri de vulvo-vaginită in care găsise gonococul şi a găsit că, de 14 ori fetele fusese infectate de mamele lor atinse şi ele de blenoragie, fete care se culcau împreună cu ele. In 6 cazuri infecţiunea provenise de la guvernantele fetelor atinse de blenoragie, în celelalte patru, de la bureţii de toaletă sau de la canulele ca care se servise sau mamele sau dădacele atinse de gonococie şi cu care apoi spălase copilele.

Comby— Paris, la Societatea medicală a spitalelor, a făcut numeroase comunicări de vulvite şi vulvo-vaginită blenoragice prin o contagiune indirectă analogă.

Cunoaştem şi noi un caz foarte instructiv şi foarte sugestiv de contagiune indirectă a blenoragiei, care dovedeşte încă odată mai mult cele de mai sus.

La o nuntă un tânăr atins de blenoragie acută, a cărei scurgere devenise pentru moment şi mai abundentă, din cauza libaţiunilor şi oboselei dansului, a murdărit scaunul privăţii pe care se aşezase, cu puroi blenoragic. Două domnişoare surori

1) Cassel in Berliner Klinsche Wochensch. 1893.

ale miresei, aşezându-se pe acelaş scaun imediat după acel tânăr, au contractat fiecare o vulvită blenoragică, care a rezistat timp îndelungat unui tratament energic care era greu de aplicat, de oare-ce ele erau virgine.

Putem cu uşurinţă să enumărăm încă multe cazuri de contagiune indirectă a blenoragiei, contagiune care une-ori aduce după dânsa cele mai grave complicaţtuni. *Dr. Regnier* [1]) a publicat observatiunea unei fetiţe de 10 ani care din când în când venind sâmbăta seara acasă de la şcoală, se culca în acelaş pat cu mama ei care era atinsă de blenoragie, infectată şi ea de soţul ei. Copila contractă blenoragia infectându-se de la rufăria patului în care se culca cu mama ei, blenoragie care se complică cu o salpingită şi un atac de reumatism al artic. genunchiului stâng. Inainte de a fi pusă la pat pentru afecţiunile de mai sus, fetiţa contagionă două colege ale ei din pensionul în care era internă.

Autorii citează cazuri şi mai extra-ordinare de contagiune indirectă blenoragică, dovedind până la evidenţă pe de o parte vivacitatea gonococului, pe de alta uşurinţa cu care el se grefează şi se îmulţeşte de îndată ce a venit în contact cu un organism predispus.

Doi indivizi urinând împreună pe marginea unui zid cum se practică de obicei în oraşele de provincie, dacă unul din ei este atins de blenoragie, o picătură din urina lui stropind zidul, poate intra în ochiul celuilalt, care poate contracta o oftalmie blenoragică. O femeie ce urinează în un vas de noapte conţinând urină blenoragică, stropită de aceasta, poate contracta o blenoragie uretrală sau genitală [2]).

Cazeneuve a citat cazul unei femei care fiind blenoragică şi spălându-se în aceiaşi baie ca şi fetele ei, acestea două au contractat o blenoragie vaginală şi uretrală. Astfel fiind lucrurile rezultă de aci, că atunci când s'a găsit gonococul în un pretins atentat sau viol la vulva unei copile, el poate avea şi altă provenienţă şi poate să fie datorit şi altei cauze, nu numai decât atentatului sau violului.

La bărbatul adult, când se găseşte gonococul în uretrul său, cele mai de multe ori, el provine din cauza unui coit infectant

1) **Dr. Régnier**. La contagion blenorrhagique în Medecine Moderne Paris 7 Decembre 1895.

2) Vezi Revue de Medecine Légale Paris 1893 p. 303.

adică, din cauza intromisiunei membrului viril, în vaginul unei femei blenoragice.[1] In Medicină-Legală însă, trebue în totdeauna de făcut şi ore care rezerve, ori cât ar fi ele de neînsemnate, şi noi nu putem numai decât şi fără nici o excepţiune să vedem un culpabil în ori-ce prevenit, al cărui uretru conţine gonococi, atunci când şi pretinsa victimă, posedă şi ea acelaşi microb.

Astfel fiind lucrurile, putem susţine următorul axiom: **Vulvita sau vulvo-vaginita consecutivă unui atentat la pudoare sau viol, nu are caractere speciale, care să poată fi atribuită numai decât acelui atentat, şi alte vulvite datorite altor cauze se pot prezintà cu aceiaşi fizionomie şi aceleaşi caractere.**

126. In stadiul acesta ajunsese chestia violului şi a atentatului. In asemenea condiţiuni ne avându-se nici o siguranţă relativ la modul de contaminare şi al originei vulvitelor—chiar cu prezenţa gonococului în secreţiuni—Judecătorii cerură Medicilor-Legişti: ca cel puţin în un caz de viol sau de atentat la pudoare, să se pronunţe dacă în adevăr *pretinsa victimă erà atinsă de blenoragie, dacă învinuitul erà atins şi el de aceiaşi afecţiune şi dacă se puteà stabilì o relaţiune de la cauză la efect în cea-ce priveşte contagiunea de la unul la celalt.* Cu alte cuvinte, se cereà diagnoza sigură a blenoragiei, rămânând ca în urma afirmaţiunii sau negaţiunii Medicului-legist, judecătorul să-şi facă convingerea în o direcţie sau în alta şi prin urmare să condamne sau să achite. Or, în starea actuală a ştiinţei se poate diagnostica cu siguranţă blenoragia vulvară, sau cea uretrală la bărbaţi? După generalitatea autorilor care s'au ocupat de această chestiune, vulvita sau uretrita blenoragică, adică acele inflamaţiuni datorite prezenţii *Gonococului* şi specificităţii lui se pot recunoaşte, dacă se vor găsi la acei bolnavi următoarele simptome:

a) O inflamaţiune mai intensă, mai acută a întregului aparat vulvo-vaginal, care se manifestează prin o roşaţă şi un sentiment de arsură, durere continuă şi la mers.

b) Propagarea inflamaţiunei la **Uretră**, manifestată prin du-

---

1) Horand a văzut cazuri de blenoragie în urma unui coit pederastic, femeia aveà o blenoragie rectală, iar *Leri* a examinat un individ care contractase blenoragia în urma unui *coit ab ore*. Gonococul fusese depus în gura femei de un coit anterior tot ab ore.

rere la micţiune şi tumefierea orificiului uretral, uneori prin o arsură a întregei uretre şi o mai mare frequenţă în nevoia de a urinà.

c) O scurgere mucopurulentă, cremoasă, galbenă-verzue, cu un miros sui generis, scurgere care pătează lenjeria.

d) O durată mai lungă şi mai rebelă tratamentelor întrebuinţate, iar atunci când perioada acută a încetat, trecerea la cronicitate.

e) Examenul urinelor prin metoda paharelor sistem Thomson-Guyon.

f) *Prezenţa gonococului Neisser în puroiul vulvitelor sau a uretritelor.* Este adevărat că toate simptomele descrise între a—c, pot să existe şi să ia o fizionomie identică atât în vulvitele ordinare cât si în vulvita blenoragică, pot să se confunde între ele şi prin urmare în unele cazuri rari, diagnoza de vulvită blenoragică, să fie aproape imposibilă de a se afirmà, ţinându-se seamă de simptomele de mai sus şi că singurul mijloc de diagnoză, ar fi prezenţa în puroiul vulvitelor sau uretrelor a elementului specific al blenoragiei, **Gonococul Neisser**; aceasta ne aduce la studierea aceiei ce numim **Valoarea Gonococului în Medicină Legală**.

Numai revenim asupra celor ce am spus dejà în paginele precedente şi anume cum-că blenoragia, nu este datorită în totdeauna unui coit infectant şi că dimpotrivă, cele mai de multe ori, recunoaşte o cauză străină atentatului.

Prin urmare mai cu seamă din punct de vedere Medico-legal, gonococul nu însemnează numai de cât act venerian, şi ca atare Medicul-legist are ca primă datorie în un caz prezumat de viol cu transmisiune de blenoragie — de a face o anchetă serioasă a stării sanitare familiei pretinsei victime, a relaţiuninilor cu vecinii suspecţi în relaţie cu acea familie, a copilelor, camaradelor de atelier etc. cu alte cuvinte, nu se va ajunge la prezumpţiunea de viol decât atunci, când o altă ipoteză nu ar fi posibil de admis.

Unii autori admit ceea-ce urmează: Dacă o copilă este atinsă de blenoragie, învinuitul trebue să fie şi el atins de aceiaşi boală; iar dacă copila nu prezintă de cât o vaginită simplă, fără de a înlătura posibilitatea atentatului, Medicul-legist trebue să se gândească şi la posibilitatea unei simulaţiuni sau al unui şantaj.

Este evident că această părere a unor autori este în fond exactă, totuşi forma în ea însăşi are ceva de prea dogmatic şi de prea absolut, pentru ca să o putem admite cu totul în medicina legală.

Dar să presupunem un caz de viol cu vulvită, în puroiul căreia s'au găsit gonococi. Ce încredere putem noi acorda examenului făcut asupra puroiului blenoragic, şi asupra lenjeriei ce prezintă pete, ce se pretind a fi pete de puroi blenoragic?

D-rul Bosc[1]) din lucrarea căruia am extras aceste rânduri, se exprimă după cum urmează. «In starea actuală a ştiinţei, nu se poate acorda nici o valoare gonococilor găsiţi pe petele de pe lenjerii, fiind-că dacă acest examen s'a făcut cel mult după 4—5 zile de când a fost pătată lenjeria, leucocitele sunt alterate şi în acest caz gonococii nu mai au preciziunea cc se cere, pentru un examen medico-legal de care depinde onoarea şi libertatea unui om. Gonococul trebue să fie sau în mijlocul sau în interiorul însăşi a leucocitelor polinucleare. Situaţiunea *intra-leucocitară* este unul din caracterele morfologice ale acestuia».

Bosc cere aceiaşi garanţie şi în cea-ce priveşte examenul puroiului:

Caractere sigure ale gonococului găsite la microscop pe de o parte, în culturi pe de altă parte, toate făcute de o persoană cunoscută şi cu o reputaţie bine stabilită, în cea-ce priveşte şi microscopia şi bacteriologia. "Aşa dar caracterele morfologice ale gonococului, nu sunt suficiente pentru a afirma că în o secreţiune vaginală sau uretrală, se găsesc gonococi şi dacă în clinică, o eroare ce se strecoară nu are decât un incovenient relativ, în Medicina Legală numai este tot aşa, o eroare poate aduce după dânsa cele mai teribile consecinţe„.

In cea-ce priveşte locul de unde se poate recolta puroiul, pentru examenul microscopic, în Medicina-Legală nu admitem decât puroiul ocular şi cel genitourinar, adică cel uretral şi cel uterin. Puroiul articulaţiunilor, al peretoneului, al sângelui, gurei sau anusului, nu poate fi utilizat pentru cercetările medico-legale.

De acord cu generalitatea autorilor şi în special cu Dr Bosc din lucrarea căruia extragem din nou aceste rânduri, nu vom

---

1) **D-r Bosc.** Le Gonoccoque, bactériologie clinique Etude Médico-legale, Thèse de Montpellier 1893.

considera ca gonococi decât diplococii decolorabili prin Gram, lichefiind gelatina, reproducând pe geloză culturi alb—cenuşii, ne putând a se izola decât pe placa amestecate cu soluţia Wertheim şi formând pe cartofi mici colonii rotunde semuind picăturele de puroi. In cea-ce privesc mijlocul de recoltare al puroiului, recomandăm sistemul următor adoptat de generalitatea autorilor şi în special de **Dr. G. Luys**[1]): "Un fir de platină îndoit puţin la vârf în prealabil sterilizat la flacăra unei lampe şi răcit, se introduce în meatul urinar, care a fost mai întâi şters bine cu vată boricată, şi se culege o picătură de puroi, obţinută prin o uşoară presiune asupra meatului urinar".

Această presiune trebue făcută cu moderaţiune, aşa că să nu provoace leziuni ale glandelor; ea trebue exercitată nu numai asupra uretrului penian, dar şi asupra celui perineal şi scrotal. Pentru ca această presiune să fie executată conform regulelor artei, se recomandă bolnavului de a apăsa uşurel el însuşi peretele inferior al uretrei, urmând cu pulpa degetului canalul uretral, de la anus până la meat.

„Apoi această picătură de puroi este întinsă pe o lamă de sticlă cu un ac de oţel, ce se mişcă paralel pe suprafaţa lamelei. Se fixează în fine preparaţiunea trecând-o de trei ori deasupra unei lămpi cu alcool, sau un bec Bunsen şi se colorează".

127. Dar când este vorba de o chestie atât de interesantă ca diagnoza **Blenoragiei şi Valoarea Gonococului în Medicina-Legală** trebue să se ţină socoteală de toate părerile ce sunt în curs — **pro şi contra**—deducându-se şi admiţând apoi pe aceia ce este sau se pare mai legitimă şi mai apropiată de generalitatea faptelor.

D-rul Paul Simon[2]), profesor la facultatea de Medicină din Nancy, este şi el de părere că trebue să se observe o prudentă rezervă relativ la prezenţa gonococului ce se poate găsi, în vulvitele sau uretritele datorite violului sau atentatelor la pudoare. Trebue ca concluziile Raportul Medico-legal să nu fie afirmative, de cât atunci când Medicul-legist va fi sigur că a putut înlătura cea mai mică cauză de eroare şi că nici o îndoială nu se poate ivi asupra acelor cercetări şi examene. In periodicul, Revue Médicale de l' Est din 1896, **Paul Simon şi Spillman** rela-

1) D-r G. Luys Traité de la Blennorragie Paris 1912 p. 40.

2) Dr. Paul Simon. Du Gonocoque en Medecine légale, în Revue Medicale de l'Est Nancy No. 1 1896.

tează următorul caz, care este foarte instructiv şi pe care'l rezumăm în următoarele rânduri:

«Un individ era inculpat de a fi atentat la pudoarea unei copile de 6 ani, frecându-şi penisul pe vulva copilei, din care cauză i'ar fi comunicat o blenoragie, de care acel individ se zicea că era şi el atins. Copila prezenta o scurgere vaginală de culoare verzuie, cremoasă, foarte abundentă care conţinea numeroşi gonococi clasici caracteristici, având dispoziţiunea intracelulară cunoscută şi colorându-se în mod normal, prin metodele de coloraţiune cunoscute. Prevenitul era un om de 37 de ani, de constituţie viguroasă, sănătos care nega atentatul, care mărturisea că la vârstra de 20—22 avusese o blenoragie de care însă să vindecase complect, că acum era perfect sănătos, şi că de atunci numai avusese nici un fel de afecţiune venerică„.

«Exameunul canalului uretral, făcut în mai multe rânduri cu toate măsurile de precauţiune necesare, nu a permis de a constata nici cea mai mică scurgere, nici de puroi nici de o altă secreţiune. Dar făcându'l să urineze în mai multe pahare după procedeul *Thompson-Guyon*, urina unuia din pahare de altfel limpede şi transparentă, conţineà în momentul emisiunii câte-va filamente de aparenţă mucoasă, care prin repaos se precipitau la fundul paharului. Examenul bacteriologic şi microscopic al depozitului făcut de *Haushalter* profesor agregat la facultatea de Medicină din Nancy, a decelat ceace urmează. In preparaţiunile colorate cu violet de genţiană, existau celule epiteliale, câteva globule albe şi microbi diferiţi: dintre aceştia, unii în număr destul de mare, erau în afară din celule şi aveau forma de micrococi, alţii de scurte bastonaşe. Alţii conţinuţi în aceste celule întruniţi câte doi, aveau o formă lungăreaţă ca fasolea sau bobul de cafea, reproduceau până la un oare-care punct aspectul gonococilor. Dar tratându-i după metoda lui Gram aceste elemente se decolorau în mod incomplect şi nu destul de clar, pentru ca să se poată afirmà, că elementele conţinute în acele celule erau cu siguranţa gonococi.

«In astfel de condiţiuni afirmă *Prof. Simon*, nu puteam decât să ne rezervăm şi concluziunile şi apreciaţiunile, deşi fără de a aveà intenţia de a exagera însemnătatea unui fapt izolat, nea-fost permis de a constata că, în un caz în care examenul bacteriologic puteà — până la un oarecare punct — să dea oarecare indicaţiuni Medicului-legist, asupra naturei şi contagiunei unui

vechi exsudat uretral, examenul microscopic ca şi cel bacteriologic a fost în neputinţa de a afirmà prezenţa gonococului Neisser, şi nu a putut decela decât diplococi asemănători cu gonococul, atât prin forma cât şi prin caracterele coloraţiunii.»

«De oarece în fapte de acest gen, prezenţa gonococului ar puteà fi considerată ca un argument decisiv demonstrând atentatul sau violul, în o blenoragie acută, acest examen este mult mai puţin necesar, pare că examenul bacteriologic nu poate fi de multe ori considerat, decât ca un argument de slabă valoare. De altfel continuă de a scrie *Simon*, chiar dacă s'ar fi găsit în o scurgere vaginală gonococi cu caracterul lor patognomonic de formă, coloraţiune şi cultură, tot ar rămâne de elucidat chestiunea unui contact direct — viol sau atentat la pudoare — sau unuia accidental.»

Pentru moment — astăzi dar — putem zice că, autorii care s'au ocupat de această chestiune, sunt încă împărţiţi în două câmpuri, unii care susţin specificitatea neindoelnică a gonococului ca singurul agent al blenoragiei, alţii care pretind că gonococul s'ar găsì şi în alte secreţiuni uretrale, ceace ar însemna cum că acesta nu este unica cauză a acestor scurgeri vulvare sau uretrale.

Pintre cei dintâi putem cita pe: **Finger** care este foarte afirmativ, pretinde că gonococul se găseşte fără excepţiune în toate supuraţiunile de natură blenoragică, că acest microorganism lipseşte în celelalte şi că inoculaţiunea de culturi gonococice reproduce, în totdauna blenoragia. **Czéri, Späeth** împărtăşesc aceiaşi ideie. **Chantemesse** este de părere că vulvo vaginita copilelor mici, este mai in totdauna de natură blenoragică şi că prezenţa gonococului Neisser în scurgerele uretrale sau vaginale, care nu sunt de origină venerică, dovedesc un singur lucru — că gonococul nu prezintă totdauna — acelaşi grad de violenţă. şi nimic alta.

Castiaux şi Lober merg şi mai departe şi admit, nu numai specificitatea gonococului în secreţiuni, dar chiar şi pe rufăria pe care sunt pete uscate datorite puroiului blenoragic.

Dar alţi autori neagă specificitatea gonococului şi pretind că el se găseşte uneori şi în mucositătile vaginale la femeile sănătoase; că în starea actuală a cunoştinţelor noastre, nu este în totdauna posibil de a-l distinge de alţi micrococi, care pot exista în secreţiunile vaginale, că cultura acestui microorganism

nu'l caracterisează în totdauna în mod sigur, şi că acelaşi sindrom patologic poate fi produs, prin agenţi bacterieni diferiţi.

Prof Strauss[1]) a relatat cazul unei bolnave o fată de 16 ani care, în urma unei îndelungate masturbaţiuni, fără să fi avut nici un raport sexual, a contractat o uretrită în secreţiunea căreia s'a găsit gonococul. **Vibert şi Bordas** [2]) au examinat copile care fusese victima unui atentat la pudoare, săvârşit de indivizi perfect sănătoşi, neprezetând nici cea mai mică scurgere, dar cu toate acestea au găsit în acele secreţiuni vulvare gonococi, care din punctul de vedere bacteriologic, prin reacţiunile lor, morfologia şi culturile obţinute, nu se deosebeau de loc de gonococii ordinari.

De acì au dedus concluziunea că, puroiul vulvitelor, nu permiteà în starea actuală a cunoştinţelor noastre, de a determinà cu siguranţă, dacă aceste vulvite erau de natură blenoragică sau nu. Societatea de Medicină-Legală din Paris căreia a fost făcută comunicarea, a admis prudentele concluziuni ale acestora care erau astfel formulate;

„Putem afirmà că încă actualminte, chestiunea gonococului este încă departe de a fi rezolvità, astfel cum o cere exigenţele medicinei-legale. Suntem deci de părere că nici într'un caz, Medicul-legist nu este autorizat a afirma natura blenoragică a unei vulvite, chiar bazându-se pe cel mai complect examen bacteriologic".

Comby, a spus în o şedintă a Societăţii Medicale a Spitalelor din Paris în 1892, că prezenţa gonococului în secreţiunile vulvovaginale nu dovedeà absolut nimic, că, dacă acest microorganism a fost găsit în scurgerile blenoragice, el a fost găsit şi în lichidele normale a vaginului şi uretrului şi că prin urmare nu se poate asimilà cu blenoragia.

Comby a relatat numeroaséle erori de diagnostic ce se pot face, atunci când este vorba de a se stabilì natura blenoragică a secreţiunilor ce vin din uretră, din foliculele periuretrale, din glandele lui Bartolin sau din colul uterin; din 278 de scurgeri suspecte, gonococul specific a fost găsit de 94 de ori.

Coutagne de la Lyon, pretinde că gonococul nu se poate decela de pe rufărie, atunci când petele sunt dejà uscate. **Verchere** în o comunicare Societăţii Ştiinţelor medicale din Paris

1) I. Strauss Archives de Médecine expérimentale Paris 1886.
2) Vibert et Bordas Annales de Médecine-Légale Paris 1891.

susţine că este foarte probabil, poate chiar sigur că, blenoragia recunoaşte prezenţa unui microb specific particular; că acest microorganism se găseşte în totdeauna în blenoragia virulentă, dar că dovada determinării acestor afecţiuni prin inoculări de culturi gonococice, nu este încă pe deplin probată, prezentând oare-cari lacune, care încă nu au fost cu totul elucidate.

Pentru a terminà această lungă expunere a lucrărilor moderne, relativ la această chestiune vom expune şi părerea noastră, cu care vom isprăvì această importantă discuţiune.

128. Iată ce credem noi: Gonococul [1]) este agentul specific al infecţiunii blenoragice, precum bacilul Koch este agentul parazitar al tuberculozei, bacteridia al pustulei maligna etc. Acolo unde se găseşte gonococul se poate afirmà blenoragia, după cum se califică de tuberculoză acolo unde se găseşte bacilul Koch şi aşà mai departe. Dar pe când spre exemplu, bacilul tuberculozei se poate găsì în fossele nazale la persoanele ce stau des în contact cu tuberculoşii, fără ca aceştia să fie tuberculizaţi, Gonococul îndată ce se află în contact cu mucoasele uretrei, a vaginului, conjonctivei şi chiar în cavitatea bucală, el prosperă se îmmulţeşte irită mucoasele şi începe a distruge epiteliile respective, a provocà o stare de inflamaţie a acestora, de unde scurgerea blenoragică, cu evoluţia ei în perioadele cunoscute.

Când s'a descoperit gonococul de Neisser, el prin culturi pure de gonococi, a comunicat blenoragia inoculând la om aceste culturi.

Bokai (Budapesta) a inoculat şi el culturi de gonococi la trei studenţi şi le-a comunicat blenoragia uretrală, iar înainte de descoperirea gonococului, s'a inoculat virusul blenoragic tot la om şi s'a reprodus identic aceiaşi infecţie. Dar trebue ştiut că, nu orice scurgere uretrală sau vaginală este datorită numai decât gonococului, căci avem uretrite şi vulvo vaginite neblenora-

---

1) Gonococul nu este singura specie de Micrococus care se găseşte în puroiul blenoragic Zeissl, Bumm, Giovanini au izolat şi alte specii, Legrain a găsit în puroiul uretrei blenoragicilor 15 specii de bacterii, micrococi sau bacili din care unii au caractere morfologice foarte asemănătoare cu ale gonococului Neisser. Totuşi după Roux, acest Micrococus Gonorrhae ar avea două caractere care-i aparţin în propriu: prezenţa sa în interiorul celulelor şi în special în interiorul globulelor de puroiu, şi decoloraţiunea lui constantă prin Gram.

gice, lucrul este incontestabil, dar acestea vin repede şi dispar tot atât de repede în urma unui tratament foarte simplu, uneori chiar fără nici un tratament, prin simplu repaus, curăţenie şi igienă".

Pe de altă parte să ştie că **Swediaur**, introducându-şi o soluţiune de amoniac în canalul uretral, a contractat o uretrită care a durat 6 săptămâni, dar pe atunci nu se cunoştea un agent patogen specific al blenoragiei, aşà că uretritra lui Swediaur, trebue clasată între uretritele nogonococice, iar picături din această serecţiune introduse în canalul uretral al omului, nu a fost urmat de nici o scurgere.

„Negreşit sunt autori care susţin cum erà spre pildă Ricord, de care am vorbit în pag. precedente şi alţi autori mai moderni, care susţin încă că se căpătà blenoragia fără contact: un bărbat stând toată ziua lângă o femeie care'i rezistă, din cauza prea marei iritaţiuni, ar fi avut fără nici un contact o scurgere uretrală. Dar după noi aceste scurgeri nu sunt decât redeşteptări ale unei vechi blenoragii, provocate prin congestii şi iritaţiuni repeţite şi îndelungate. In această ordine de idei intră şi alte cazuri si s'a pretins de unii autori că, faptul de a umblà călare un timp îndelungat vara pe căldură mare, poate determinà o scurgere blenoragică uretrală. Cunosc următorul caz ce mi s'a prezentat cu câţiva ani în urmă, caz foarte sugestiv din un special punct de vedere.

Intr'o zi primii vizita unui preot care îmi spuse că a contractat o blenoragie, fiindcă umblase călare cu vre'o trei zile înainte, aproape zece ore pe o căldură tropicală din luna lui Iulie; preotul îmi erà adresat de un tânăr medic fost elev al meu. Constatând la preotul în chestie o blenoragie clasică cu gonococul prezent, nu me-a fost greu de a'i recunoaşte origina — erà însăşi medicul care mi'l adresase care se ştià vinovat, de oarece comunicase blenoragia preotesei care erà amanta lui, preoteasa comunicând-o la rândul ei preotului, soţul său.

Dacă acest bolnav ar fi fost examinat de un alt medic mai naiv, s'ar fi crezut că în adevăr blenoragia în puroiul căreia s'a găsit gonococi clasici, a fost datorită călăriei îndelungate vara pe timp călduros. Alţi autori au publicat cazuri de blenoragie contractate de bărbaţi de la femei, care spuneau ei că erau siguri că acestea sunt îndemne şi că nu erau atinse de cea mai mică scurgere. După mine toate aceste cazuri de blenoragii, contractate în atari

condiţiuni sunt datorite cu siguranţă unei infeţiuni gonocice alte ori, sunt redeşteptări ale unei vechi blenoragii care rămasă un timp oarecare în stare latentă, s'a redeşteptat pentru o cauză oare-care,: călăria, oboseala, excesele de regim etc. Negăsirea gonococului la un prim examen al secreţiuni uretrale, nu însemnează că el nu a fost sau nu există, căci de multe ori examenul puroiului care nu decelează nimic astăzi, va decela mâine sau mai târziu. **Guiard** spune că a avut cazuri de uretrite blenoragice cronice, la care abià după 8—9—10 preparate microscopice făcute consecutiv timp de 8—9—10 zile abià a putut găsì gonococul, fiindcă acesta poate sta ascuns in orificiile glandelor sub mucoasă, fără de a fi la suprafaţă ca de obicei. Recunoaştem şi noi că în uretra, în vulva şi în vaginul fetelor sau chiar a copiilor sunt diferiţi micro-organisme care nu sunt gonococi, ceace a făcut pe mulţi autori să nu admită specificitatea acestuia. In afară de cei ce i-am citat deja mai putem adăuga şi pe *Eraud-Lyon* [1]) care combate şi el specificitatea gonococului, admiţând că există în uretra indivizilor sănătoşi, un stafilococ, capabil să producă blenoragia şi chiar complicaţiunile sale, epididimita etc.

Din cele ce preced se vede că încă astăzi, sunt două păreri cari stau faţă în faţă. Una care are foarte puţini adepţi, adversari ai gonococului, care pretind că acesta este un microb banal care se găseşte în orice scurgere venerică sau nevenerică, că el nu are nici o valoare şi că prin urmare Medicul Legist nu trebue să ţină socoteală de el, altă părere la care s'au raliat cei mai mulţi şi noi, care credem în specificitatea acestui infinit de mic, formulând în o formulă aritmetică părerea: blenoragie egal gonococ sau vice versa.

Blenoragia clasică este unică, şi este produsă de un singur micro organism de gonococ, singurul care poate determina blenoragia adevărată, căci după cum zice **Gosselin**, nu se poate contracta blenoragia orice s'ar zice şi orice s'ar face, coitând cu o femeie care nu are şi ea aceiaşi afecţiune [2]).

---

1) La Spécificité du gonocoque în Semaine Médicale Paris 1893

2) Acum în urmă diverşi autori ca Irons, Fromme, Tzank au încerca aşa numita Cuti — reacţiunea pentru diagnoza blenoragiei determinând aşà numitele Intra — derma — reacţiune sau Oftalm reacţiunea. Dar aceste sunt fapte care sunt încă în studiu şi care până în prezent nu au nici o valoare din punctul de vedere Medico-Legal.

Suntem siguri că cu timpul se va ajunge în a se demonstra că gonococul există la toţi blenoragicii şi că nu există decât la ei, cu condiţiunea de a'l căuta la timp, adică cât de repede după ivirea scurgerii, inainte de apariţiunea altor bacterii banale care-l întunecă şi-l face mai greu de găsit.

Din punctul nostru de vedere din punctul de vedere Medico-legal, Medicul-legist trebue să nu uite nici odată cum-că, sunt două categorii de vulvite gonococice sau blenoragice, care se ntâlnesc destul de des la copilele mici: Una foarte rară dacă se compară cu cealaltă, rezultă prin transmisiunea criminală a blenoragiei, adică este datorită violului sau atentatului la pudoare, alta foarte frequentă, cea mai banală din vulvitele infan tile, rezultat al transmisiunii accidentale a blenoragiei, este după cum zice *Aubert* **Blenoragia Insontium-Blenoragia Inocentelor**; între aceste două categorii de blenoragii trebue să ştie Medicul-legist să diferenţieze scurgerele sau secreţiunile ce va găsì în un caz suspect, de atentat la pudoare sau viol. Pintre lucrările care nu sunt lipsite de oare-care valoare făcute la noi în ţară asupra acestui subiect, putem cita lucrarea D-lui *Dr. N. Stoenescu* [1]) Şef de lucrări la Institutul de Medicină-Legală din Bucureşti, şi acea a d-lui *Dr. Aurelian Teodoru* [2]) fost secretar al serviciului Medico-legal din Iaşi.

D-rul N. Stoenescu în teza sa ajunge la următoarele concluziuni:

a) Vulvitele, blenoragică, traumatică şi spontanee nu au caractere proprii şi sigure care să permită să le distingem una de alta.

b) Gonococul Neisser se găseşte totdauna în scurgerile blenoragice. El se găseşte asemenea şi în alte scurgeri pretinse limfatice sau traumatice. Este însă posibil ca acel ce se găseşte în aceste două din urmă scurgeri, să fie o varietate a gonococului Neisser, însă sciinţa în aceste momente nu poate să'i deosebească unul de altul.

c) Medicul-legist trebue să fie foarte prudent în aprecierele sale şi nu trebue să afirme nici odată când a găsit gonococul, că se află în faţa unei infecţiuni blenoragice comunicată prin

---

1) **Dr. N. Stoenescu.** Contribuţiuni la studiul Vulvo-Vaginitelor la copile din punctul de vedere Medico-legal Teza pentru doctorat în Medicină Bucureşti 1894.

2) **Dr. Aurelian Teodoru.** Vulvo-Vaginita fetelor mici. Studiu Clinic şi Medico-Legal Teză Iaşi 1909.

contactul sexual, această infecţiune putându-se produce şi prin contactul cu rufăria sau alte obiecte care erau contaminate cu productele blenoragice. Din contră, absenţa gonococului blenoragic indică că scurgerea constatată la o copilă, nu este blenoragică.

d) Medicul-însărcinat cu expertizele atentatelor la pudoare asupra copilelor care suferă de vulvită în momentul examenului, trebue să se informeze despre antecedentele morbide ale fetei, să noteze în ce stare de curăţenie se găseşte, să caute care este constituţiunea ei, să-şi dea seamă cu îngrijire de ceea ce prezintă particular organele sale genitale, să ceară a face totdeauna examenul inculpatului şi a rufelor ce purta copila, în ziua presupusă a atentatului.

e) Să facă examenul microscopic al puroiului. Neglijând de a se supune acestor regule, expertul riscă de a comite mari erori de diagnostic.

Recunoaştem că lucrarea D-lui Dr N. Stoenescu este făcută cu multă îngrijire şi tratată din toate punctele de vedere; totuşi concluziunile sale, cel puţin unele din ele nu pot fi acceptate în totul, căci ele ni se par alături cu datele ştiinţifice de astăzi. Din acest punct de vedere credem că concluziunile la care a ajuns *d-l Dr Aurelian Teodoru* sunt mai în concordanţă cu cunoştinţele medicale actuale; iată acele concluziuni care complectate prin câte-va rânduri, reflectează cu totul părerea noastră pe care o susţinem în această privinţă.

A) Vulvo-vaginita fetelor mici mai poate fi datorită la trei ordine de cauze:

a) Ca rezultat al unei contaminări în urma unui atentat la pudoare.

b) Din cauza unei infecţiuni accidentale.

c) In urma şi ca complicaţiune a diferitelor afecţiuni, unele febrile altele constituţionale.

B) Cele două dintâi categorii de vulvo-vaginită a şi b, care se mai pot numi şi vulvo-vaginite venerice, se recunosc atât prin simptomele ce prezintă, cât şi prin prezenţa gonococului Neiser ce se găseşte în secreţiune; în vulvo-vaginită din a treia categorie de sub litera c, gonococul lipseşte.

C) Rolul medicului şi în special al Medicului-legist în faţa unei asemenea afecţiuni, consistă de a diferenţia şi de o diagnostica, cărei din aceste trei categorii de vulvo-vaginită aparţine boala, de care este atinsă pacienta pe care o examinează.

D) O asemenea diagnoză, este aproape imposibilă în unele împrejurări şi medicul expert în asemenea cazuri, trebue să fie foarte prudent; el nu trebue să afirme decât lucruri de care el este absolut sigur.

E) Existenţa unei vulvo-vaginite gonococică la o copilă şi prezenţa unei uretrite de aceiaşi natură la un inculpat, constitue o prezompţiune temeinică în favoarea acuzaţiunii şi a atentatului la pudoare.

F) Medicul pentru a se putea pronunţa în cunoştinţă de cauză, are nevoie de un examen repeţit în mai multe rânduri la intervale de 3—4 zile şi în tot deauna în prezenţa unei a treia persoană.

G) Simulaţiunea vulvo-vaginitelor trecute ca rezultat al atentatelor la pudoare, sunt destul de frecvente şi une-ori aşa de bine întocmite, în cât ele pot induce în eroare pe medicii cei mai abili.

H) In faţa unui caz îndoelnic, Medicul-Legist, ne putând face o demonstraţiune, va cere în asemenea împrejurări şi concursul specialiştilor în materie. Vom termina acest capitol adaogând rândurile următoare: Contagiunile cari aduc după ele vulvo-vaginitele sunt numeroase şi diferite. Gonococia nu este numai decât rezultatul unui coit infectant, a unei atingeri peniane sau unui viol, infecţiunile indirecte accidentale fiind cele mai de multe ori în cauză.

In afară de infecţiunile gonococice indirecte de care am vorbit deja, se pretinde că toate oftalmiile nouilor născuţi, nu sunt decât infecţiuni gonococice ale ochilor copiilor, cari contractează oftalmia în momentul trecerei capului prin canalul vulvo-vaginal. **H. Leyden**[1]) a publicat un caz de infecţiune gonococică a gurei unui copil nou născut. Acesta în afară de o dublă oftalmie gonococică, mai prezinta pe gingii şi pe mucoasa obrajilor la 8 zile după naşterea sa, mici pustule gălbui de mărimea unui bob de mazăre, acoperite de un strat epitelial intact şi înconjurat de o zonă roşie tumefiată. Prin presiunea cu degetul se scurgea, o serozitate louche care examinată la microscop conţinea gonococi tipici.

Medicul-legist va trebui să se gândească le toate aceste diverse moduri de propagare, să fie condus de o prudentă rezervă, să

1) H. Leyden. Centralb f. Gyn, Wien 1394.

caute microscopicește gonococul, oridecâte ori se va pretinde că este un atentat la pudoare căci dacă astăzi, poate valoarea lui este contestată și insuficientă din punctul de vedere medico-legal, mâine nu va mai fi tot astfel, știința face progrese pe fiecare zi.

Dacă am insistat cu multe detaliuri asupra blenoragiei și caracterelor sale, cari o pot deosebi de alte afecțiuni similare, am făcut'o findcă pe de o parte, această afecțiune este una din acele care se întâlnește mai des în afacerile de viol, sau atentat la pudoare, iar pe de altă parte, fiindcă dânsa considerată mult timp ca o afecțiune banală ușoară, care se vindecă și care nu infectează restul economiei[1]) era de multe ori tratată cu dispreț și cu nepăsare: Cine n'a avut cel puțin odată în viața lui un sculament? iată credința populară din care cauză, cei care aveau sculament, fără a fi vindecați, continuau de a avea relațiuni sexuale, se însurau își infectau nevestele care la rândul lor, nedându-și socoteală de gravitatea afecțiunii, își infectau copii, contractând oftalmii alții vulvite și așa mai departe.

Astăzi numai este tot așà și blenoragia este și trebue să fie considerată ca una din cele mai teribile boli ale omului, iată ce scriam în această privință la începutul anului 1897 [2]).

„Se poate afirmà fără nici o îndoială că blenoragia, această afecțiune atât de răspândită și de comună, este în acelaș timp o afecțiune ce poate aduce grave surprinderi, prin complicațiunile sale variate și numeroase".

„Debutul, mersul, terminațiunea dar mai cu seamă complicațiunile sale, probează până la evidență natura sa infecțioasă.

„Astfel fiind lucrurile socotim că în scurt timp, blenoragia va eșì din cadrul nozologic în care se găsește astăzi cuprinsă, pentru a se apropià cu totul de celelalte boli infecțioase dar în același timp și constituționale. Până acum știm că *Micrococul gonorrhae*, este cauza primordială și după aproape unanimitatea autorilor, unicul agent infecțios; prin manifestările ca și prin complicațiunile ei, gonorrea pare a fi o infecțiune generală, care se localizează este drept, mai adese ori asupra mucoasei uretrale sau vaginale, dar care se poate localizà, sau chiar debutà

1) Sculamentul nu intră în sânge, ca șancrul sau sifilisul este o veche credință populară cunoscută.

2) **Dr. G. Bogdan.** Complications peu communes de la blenorrhagie in Journal des Maladies Cutanées et Syphilitiques Paris 1897 p. 83.

asupra altor organe. Un singur pas mai trebue de făcut şi iată blenoragia, boală infecţioasă, contagioasă, dar în acelaş timp şi constituţională: **Gonococemia** şi de ce nu? Pentru ce agentul patogen al blenoragiei nu s'ar transmite prin ereditate ca şi alţi congeneri ai săi? Câte afecţiuni pe care astăzi nu le considerăm ca atare, nu recunosc altă cauză? Aceste reflecţiuni scrise de noi în 1907, ş'au găsit până la un oare care punct ecoul în tratatele clasice ulterioare.

Aşa **Prof. E. Macé-Nancy** zice în tratatul său din 1904.

„Gonococul poate pătrunde în circulaţia generală determinând o adevărată infecţiune generală **Gonococemia** afecţiune gravă şi une ori mortală; prin mijlocul culturilor s'a putut găsi microbul în sânge, care când se cantonează determină **Septicemie pură** sau **Septicemie cu focare metastatice**. Unii autori au semnalat de mult Micrococul în sângele bolnavilor atinşi de reumatism blenoragic, iar pe de altă parte, cele mai variate şi mai grave afecţiuni, pot fi rezultatul acestei gonococemii.

In afară de localizaţiunile articulare, endocarditele, unele stomatite semnalate de **Jesionek** [1]), iar acum în urmă **Hudelo** [2]), **Jacquet şi Vidal** au descris leziuni trofice simetrice ale genunchiului, mânei şi piciorului precum şi Hiperkeratoza, cornele cutanate plane etc. Şi cu toate acestea legea nu califică decât ca insultă gravă, ba uneori chiar nici atât, comunicarea blenoragiei de un bărbat unei femei şi vice versa. Socotim că în urma progreselor făcute, ar trebui schimbate unele articole din actuala lege, pentru a fi înlocuite cu altele mai umanitare şi mai în raport cu gravitatea şi consecinţele acestei teribile afecţiuni.

129. Dar pe lângă vulvo-vaginita sau în afară de aceasta care poate lipsi, se poate găsi uneori la vulva victimei, ulceraţiuni care dacă ar fi de natură specifică, ar constitui încă un element doveditor de contaminare şi prin urmare de atentat la pudoare. Ce dovedesc aceste ulceraţiuni şi de ce natură sunt ele? Cu alte cuvinte, prezenţa unor asemenea ulceraţiuni la vulva unei copile, probează numai decât că aceasta a fost violată sau că asupra ei, sa practicat un atentat la pudoare? In unele cazuri da, în altele nu, aceasta depinde de natura şi fe-

---

E. Macé. Traité pratique de Bactériologie. Paris 1904 p. 444.

1) Jesionek. Deutsche Arch. für klinic. Med. LXI p. 182.

2) Hudelo. Nouveau traité de Médecine. Fasc. I p. 470 Pris 1921.

lul ulcerațiilor, de mersul lor și de o sumă de alte considerente pe cari le vom desvoltà ulterior.

In afară de ulcerațiile cari pot să rezulte din zgârieturile de unghii, pe care violatorul le-a făcut victimei sale căutând să-i învingă rezistența, ulcerații ce se pot ușor recunoaște și diagnostica, ulcerațiile cele mai banale ce se pot găsì la vulva unei copile victimă de viol sau atentat la pudoare, sunt acelea datorite uscărei puroiului vulvitelor, care face o coaje pe nimfele mari sau pe cele mici și care ridicate cu unghia, lasă sub ele o ulcerație dureroasă, care sângerează. Aceste ulcerații nu probează nimic, sau în tot cazul nu probează decàt că pacienta este atinsă de o scurgere vulvară, care uneori demonstrează atentatul, alteori nu, afirmațiunea sau negațiunea acestuia bazându-se pe scurgerea găsită, pe specifitatea ei, iar nici de cum pe prezența ulcerațiilor menționate.

Ulcerațiile venerice ce se pot găsì cu sau fără vulvită în cazuri de atentat la pudoare sunt: Sifilomul sau Șancrul indurat, Șancrul moale sau Șancrela și Plăcile mucoase sifilitice. Dar imediat ce s'a constatat o astfel de ulcerație, trebue să ne punem în urmàtoarea dilemă, care este de cea mai mare importanță și anume: Ulcerația, face ea parte în adevăr din afecțiunile venerice de mai sus, sau este de altă natură? Și dacă este de altă natură venerică, a fost ea contractată numai decât prin contact direct, ceea-ce ar proba atentatul sau violul, sau poate să aibă și altă origină? Iată punctele esențiale, pe care numai de cât Medicul-legist trebue să le aibă în vedere, înainte de a-și formula concluziunile.

Pentru a puteà rezolvì aceste diferite probleme, este absolut necesar în rândul întâi ca să știm să recunoaștem la o femeie sau la un bărbat, afecțiunile venerice de mai sus, și prin urmare, trebue în mod sumar, să vedem care sunt caracterele lor esențiale; nu putem face mai bine, decât reproducând, lecțiunile regretatului *Prof. Fournier.*

Sifilomul sau Șancrul indurat se prezintă generalminte sub forma unei ulcerațiuni unice, pe una din nimfele mari sau mici sau pe o altă regiune a vulvei, șancrul îndurat multiplu existând dar fiind mult mai puțin frequent. [1])

---

1) In anul 1897 am publicat în revista Revue des Maladies Cutaneés et syphilitiques cazul unei fetițe victima unui atentat la pudoare care a fost infectată de două șancre sifilitice. Vezi Dr. G. Bogdan. Deux chancres yphilitiques chez une petite fille de sept ans Paris 1897 p. 278.

Ulceraţia este aşezată pe o bază vârtoasă, strânsă între două degete, ea pare a se enucleà ca o margică, nu este dureroasă şi se vindecă relativ uşor, une-ori chiar fără aplicarea vreunui medicament oare-care. Ganglionii inguinali sunt prinşi de ambele părţi, sunt vârtoşi, nedureroşi nu supurează, perzistă mult şi rulează ca nişte mărgele sub degetele ce le pipăie; în fine ca după 6 săptămâni sau două luni după apariţia sifilomului, survin aşa numitele accidente secundare plăcile mucoase şi rozeola.

b) **Şancrul moale sau Şancrela** se prezintă cu următoarele caractere. Generalminte afară de foarte rari excepţiuni, ulceraţiile sunt în totdeauna multiple, contrar de ceeace se vede în Sifilom. Baza lui este moale, uşor purulentă, se vindecă greu, şi are ca satelit un bubon-o adenită inguinală, care supurează, produce mari dureri care este unică şi în totdeauna de aceiaşi parte, de care este şi ulceraţia.

c) Plăcile mucoase sifilitice se prezintă sub formă de mici papule mai mult sau mai puţin ridicate fără epiderm, având o suprafaţă de culoare cenuşiu-murdar, ele une ori sunt diseminate, alteori se întrunesc şi formează plăci mai mari, alături de papule mici. Aceste plăci se găsese generalminte şi pe alte părţi ale corpului, în gură, pe buze, la anus, la vulvă, între degetele de la picior etc.

Dar pe lângă ulceraţiile venerice descrise mai sus, se mai pot găsì la vulva unei copile şi alte ulceraţii ca de pildă: Ulceraţiile herpetice, ulceraţiile aftoase şi gangrenoase descrise de Parrot, ulceraţiile difterice şi în fine acele care sunt rezultatul ridicării mai mult sau mai puţin bruscă a cojilor care survin la vulva unei copile, din cauza uscării puroiului.

Fiecare din aceste diferite ulceraţiuni se prezintă cu caracterele lor speciale, ele nu trebuesc confundate unele cu altele iar Medicul-legist să se ferească de a face una din următoarele erori: *a*) **Se declare că ulceraţia găsită este rezultatul unui atentat la pudoare, ea având altă origină** şi *b*) **Să declare că o ulceraţie ce se găseşte la vulva unei copile este de natură sifilitică, ea având cu totul altă origină.**

Pentru a evità prima eroare, Medicul-legist va trebuì să treacă în revistă, toate cazurile care pot aduce după ele o ulceraţie, dar care nu este datorită unui atentat sau viol, cazuri sau împrejurări de care am vorbit mai sus. Procedând la un examen

minuţios, aducându-şi aminte de cauzele de erori ce trebuesc evitate, dânsul va putea se facă o diagnoză sigură evitând o confuziune, care ar putea avea urmări periculoase. In ceeace priveşte ulceraţiile de natură venerică, chestiunea trebue desvoltată mai pe larg, de oarece ea se referă, nu numai la legăturile ce are cu atentatele la pudoare, dar şi la cazurile de infecţiune care aduc după ele o responsabilitate în materie civilă, aşà cum se prevede în paginile precedente.

Am văzut în acest capitol, cum trebue considerată infecţia gonococică, care este valoarea gonococului în Medicina legală şi cum trebuesc considerate gonocociile ce se pot prezenta Medicului-legist, numai revenim asupra acestor fapte. Ne vom ocupa de celelalte leziuni venerice, comentând tot ceeace s'a scris în ultimii ani asupra acestei chestiuni.

Fizionomia Şancrelei sau Şancrului moale şi aspectul clinic sub care se prezintă au fost deja descrise; această afecţiune, dacă mai cu seamă este examinată un timp scurt după apariţia ei, fără de a i se fi modificat caracterele prin aplicarea de topice sau medicamente, se poate cele mai de multe ori recunoaşte, fără mare greutate.

Bacteriologia a permis acum în urmă am puteà zice complectarea diagnozei clinice, graţiei descoperirei bacilului şancrului moale în 1885 de **Ducrey**. Se va culege dar o picătură din puroiul şancrelei şi preparat după indicaţiunile medicului de mai sus, dacă în adevăr va fi o şancrelă, atunci se va găsi un mic bacil cu extremităţile rotunzite, imobil, nesporulat, prezentându-se în puroi sub formă de corpuscule izolate, uneori în grămezi sau în lanţuri mai mult sau mai puţiu lungi (Streptobacili). Acest bacil nu ia Gram, se colorează cu culorile bazice de anilina dar cu multă greutate, culoarea nefixându-se decât asupra extremităţilor, de unde aspectul în formă de suveică. Culturile se obţin cu greu şi necesitează mediuri speciale (sânge gelozat); maimuţa este singurul animal receptiv.

In ceea ce priveşte **Sifilomul** lucrul este mai complicat, vom căuta a descrie părerile Medicilor-legişti şi Sifiligrafilor cei mai distinşi asupra acestui punct.

Scaudinn în 1905 descoperi agentul specific al sifilisului, pe care-l numi *Treponema palidă* si care se găseşte în afară de sifilom, în erupţiunile secundare ale pielei şi ale mucoaseler, uneori în rozeola sifilitică, în ganglioni câteodată în gome, în

testiculele animalelor infectate, în ficatul, splina şi rinichii sifiliticilor, în pemfigusul specific al noilor născuţi, în măduva oaselor etc.

Pentru a se diagnostica Sifilomul, s'a recurs iarăşi la bacteriologie, s'a căutat Treponema în accidentul primar, în Sifilom. Dar de oarece acest bacil se găseşte cu mare greutate în această ulceraţie, s'a renunţat de a-l mai căuta în sifilom, şi s'a recurs la ceea ce cunoaşte sub numele de *Reacţiunea Wassermann.*

In 1901 doi medici francezi *Bordet şi Gengou*, dau la lumină o metodă nouă, dentru diagnosticul sifilisului, pe care în 1906, *Wassermann, Neisser şi Bruk* au aplicat'o cu succes, metodă care de atunci poartă numele de *Metoda Bordet-Wasermann.* Reproducem după savantul nostru coleg **Prof. Petrini-Galatz.** [1]) cele ce urmează, relativ la importanţa şi technica acestei metode de laborator.

„**Behring şi Kitasato** au spus că orice agent microbian patogen, care pătrunde în organism, provoacă o reacţiune a organismului, din care rezultă anticorpi, care sunt specifici, corespunzând numai antigenului care i-a produs. De aci a plecat metoda fixaţiunii complementului şi scopul ei este de a pune în evidenţă, după o technică prealabil stabilită, anticorpii produşi de sifilis în organismul celor atinşi de această boală».

«Pentru a puteà executà această reacţiune continuă de a scrie Prof. Petrini-Galatz, care s'ar puteà numi mai curând *Reacţia de deviare a complementutui* şi care se numeşte încă şi *Reacţiunea Wassermann* după numele celui care a aplicat'o pentru prima dată, să cere două lucruri: *Conştiinţă şi Ştiinţă.* Zic conştiinţă pentru că nu e lucru indiferent să spui cuiva că are sifilis când nu are, iar când am spus că trebue ştiinţă însemnează că reacţiunea Wassermanu prin delicateţa şi greutatea tehnicei sale, cere un experimentator obicinuit cu laboratorul, abil şi constiincios."

Reacţiunea Wassermann [2]) trebue dar făcută de oameni,

1) Dr. Petrini-Galatz. Despre noile descoperiri în Sifiligrafie, Bucureşti 1911.

2) Condiţiunile unei bune reuşite a Sero-Reacţiunei Wasermann sunt următoarele:

a) Serul trebue recoltat cu cel puţin 3—4 săptămâni după ultima injecţiune de Neosalvarsan sau după ultima injecţie mercurială.

b) Serul trebue recoltat de preferinţă dimineaţa sau cel puţin 4 ore dup ultimul prânz.

competenţi ce au o mare obicinuinţă de laborator, iar nu încredinţată oricui, care ştie sau pretinde că ştie a se uita prin un microscop. Clinicianii, încetul cu încetul, părăsiră sau cel puţin unii din ei, lăsară pe planul ai doilea stabilirea diagnozei, bazată pe simptomele clinice descrise şi studiate de vechii maeştri, pentru a se deda cu totul serologiei şi cercetărilor microscopice. *Reacţiunea Wassermann* deveni totul în materie de diagnoză a sifilisului, erà ea pozitivă, individul erà considerat ca sifilitic, negativă, acesta nu avusese niciodată sifilis.

Prin urmare atât în materie penală cât şi în materie civilă, pentru a se statua dacă atentatul la pudoare sau violul contaminase victima şi de o afecţiune venerică, se recurgea la *Reacţiunea Wassermann* care tranşa nodul gordian.

Aşa au mers lucrurile o perioadă de timp sub influenţa entuziasmului acestei nuoi sero-reacţiuni. Câte erori şi poate câte condamnări nedrepte nu au decurs, din cauza inviolabilităţii acestei sero-reacţiuni, adoptată fără nici o rezervă de unii autori. Dar încetul cu încetul se văzu ce aveà de excesiv Metoda Bordet-Wassermann; astăzi entuziasmul a dispărut şi o serie de lucrări tind o demonstra, că de multe ori această sero-reacţiune erà greşită în rezultatele ei.

Charlet[1]) şi Nicolas afirmau dejà în 1902 că *Reacţia Wasserman* nu poate fi o călăuză terapeutică de mare valoare, iar în 1914 ei demonstrară că în urma unor experienţi minuţioase, au constatat că această sero-reacţie induce foarte adeseori clinicismul în eroare, căci de 39% s'a găsit reacţiunea pozitivă la indivizi care nu fusese niciodată afectaţi de sifilis; Ravant[2]) a constatat acelaşi lucru. Concluziunile acestor diferiţi autori fură cele următoare: *a) Reacţiunea Wassermann nu este*

---

c) Serul trebue pus şi expediat în sticle sterile şi pe cât posibil noui cari nu au servit şi nu au conţinut substanţe ca fenol, naftol, etc.

d) Complementul (sângle de cobay) ca şi cel de oaie să fie prospăt şi bine spălat pentruca ultima spălătură a globulelor de sânge să nu conţie urme de albumine.

e) Reacţiunile să fie făcute de serologi competinţi, să lucreze conform cerinţelor moderne cu trei antigene şi cu ceilalţi reactivi; amboceptorul să fie preparat în un laborator cunoscut.

1) **Charlet et Nicolas**: Variations de la Réaction de Wassermann faite en séries chez les syphilitiques in Ann. de Derm. Paris 1912.

2) **Ravant** Les erreurs d'interprétation de la réaction de Wassermann în Ann. de Derm. Paris 1914.

specifică în esenţa sa; b) Reacţiunea Wasserman nu este specifică în rezultatele ei; c) Neavând nici o specificitate nici în esenţa nici în rezultatele sale, Reacţiunea Wassermann poate aduce după dânsa cele mai grave erori.

Prof. Jeanselme şi Marcel Block [1]) Spillmann şi Lasseur [2]) Lisser [3]) Wolbarst [4]) şi alţii, împărtăşesc părerele autorilor citaţi mai sus.

Astfel fiind lucrurile, de oarece reacţiunea *Bordet Wassermann* numai prezintă garanţii suficiente, pentru formularea unei diagnoze sigure, relativ la specificitatea sau nespificitatea sifilisului, s'a căutat să se recurgă la alte metode de laborator, care să vie să complecteze ceeace lipsea acestei din urmă reacţiuni.

Unii autori au abandonat'o, şi au adoptat Metoda Sacks şi Georgi, care se bazează pe reacţiunea chimico-coloidală, ce se mai numeşte şi metoda precipitinelor. Dar ca şi pentru seroreacţia *Bordet Wasserman*, trebue să se lucreze cu multă băgare de seamă, trebue făcută în un laborator cunoscut şi de o persoană cu o reputaţie ştiinţifică care să nu lase nimic de dorit. In laboratorul colegului nostru Prof. Dr. G. Demetriade, se face în mod curent această reacţie, am văzut'o şi ne-am convins de eficacitatea ei. Colegul nostru Prof. *Demetriade* procedează după cum urmează; iată nota textuală ce ne-a dat în această privinţă.

A) Serul bolnavului suspect de sifilis, se recoltează cât se poate de steril, iar reacţiunea să se facă imediat sau cât mai repede. Se inactivează o jumătate de oră (Bain marie 55° C). La acest ser se adaogă o. 5 c.c. m. ($^1/_2$ ctm. c.) de soluţie dintr'un *extract*, se agită bine şi se lasă 18—24 ore la termostat (37° C.) *Extractul* îl prepară *Dl. Prof. Demetriade* după cum urmează.

Se ia un gram de cord proaspăt de bou, la care se adaogă 5 gr. alcool absolut la 96°. Din soluţia în proporţia de mai sus

1) Jeanselme et Bloch. La réacţion de Wasserman. Interprétation actuelle des resultats în Bulletin Médical Paris 1919.

2) Spilmann et Lasseur. Le sero-diagnostic de la Syphilis Ann, de Derm et de Syphil. Paris 1920.

3) Lisser. The tyranny of the Wassermann test in The Journ. of Cutaneous Diseases London 1919.

4) Wolbarst. Wassermann contradictions considered form clinician's point of View in New-York Med. Journal 1920.

se ia 100 gr. plus 200 gr. alcool 96°, plus 13,5 gr. din o soluţie alcoolică de colestirină 1%. De regulă extractul se diluează în proporţie de 1/6, adică înainte de a face experienţa, se amestecă o parte extract, cu o parte ser fiziologic 0,85%. Apoi după o prealabilă agitare, se mai adaogă patru părţi soluţie de ser fiziologic.

B) Două controluri sunt necesare: *a*) Controlul serului: La jumătate ctm. cub ser de bolnav diluat cu ser fiziologic 1/10, se adaogă 1/2 ctc. cub sol. ser fiziologic 6 plus alcool una. *b*) Controlul extractului: 0.5 ct. cub extract plus 1 gr. soluţie fiziologică.

Soluţiile trebue să fie limpezi şi mai întâi filtrate. Dacă pe un fund negru se ivesc grăunţe lucitoare, aceasta însemnează sifilisul prezent. Dacă lichidele sunt numai turburi reacţiunea este dubioasă.

Acum în urmă s'a mai pus în practică pentru diagnoza sifilisului, **Reacţiunea Meinicke** bazată pe precipitinele ce le dă serum în prezenţa unei soluţiuni de Clorură de Sodium, **Reacţiunea Perotz** pentru care se întrebuinţează Glicolatul de Sodium şi în fine aşa numita **Reacţiunea Nonne şi Apelt** care întrebuinţează lichidul Cefalo-rachidian.

Dar trebue ştiut că primele reacţiuni *Meinicke şi Perotz*, nu au decât o valoare foarte relativă, care s'au abandonat sau care în tot cazul, nu au rămas decât ca lucrări complimentare de laborator. Se punea mari speranţe mai cu seamă în ceeace priveşte Sifilisul Cerebral sau Mielar, pe reacţiunile sau modificările ce le dădeà lichidul Cefalo-Rachidian, amestecat cu părţi egale din o soluţie suprasaturată de Sulfat de Amonium.

In Clinica *Prof. Demetriade* de la Spit. Sf. Spiridon din Iaşi, am căutat să ne dăm seamă de valoarea acestei probe, şi trebue să mărturisim că nu am rămas de loc convins de valoarea ei. In primul rând extragerea prin puncţiune a unei cantităţi de lichid din măduva spinării, nu este o operaţiune fără pericol aşa după cum s'a crezut, ea este periculoasă, căci Medicina legală a înregistrat cazuri de morţi subite ca rezultat al acestei puncţiuni, ceeace face că beneficiul ce se pretindeà că-l trage bolnavul în urma acestei probe, nu este de loc în raport cu pericolul mare la care el este expus.

1) Mulţumim colegului Prof. Demetriade pentru nota trimisă pe care am reprodus'o textual după cum ne-a fost trimisă de d-sa.

Amestecul soluţiunii sulfatului de sodium cu licidul cefalo-rachidian, ar face în cazuri pozitive, ca el să se tulbure ceeace ar denotà că bolnavul este în adevăr sifilitic. Am văzut soluţiile şi trebue să spun că totul erà confuz, nimic clar nimic cert. Rămânem dar convinşi că simptomele locale şi generale ale bolnavului, bine interpretate de un clinician conştiincios şi priceput, au după noi o mult mai mare valoare decât reacţiunile de mai sus.

In fine pentru afirmarea Atentatului la pudoare, se vor mai căutà pe victimă, pe inculpat şi pe rufăria acestora, pete de licid spermatic, care constitue ca să zicem aşà, dovada cea mai preţioasă a atentatului.

Aceste pete trebuesc căutate şi se pot găsì: Pe victimă la nivelul sau în vecinătatea organelor genitale, pe coapse, pe abdomen sau pe părul dela pubis.

Pe lenjeria victimei, sau pe lenjeria unde s'a perpetrat atentatul, patul, prostirea sau chiar parchetul de lângă pat, iar pe inculpat se pot găsì pe izmenele sau pe cămaşă.

Aceste pete au un aspect deosebit care depinde de locul unde se găsesc. Aşà pe pielea de pe abdomen sau de pe coapse, ele au aspectul de mici coji subţiri de culoare albă strălucitoare, sunt ca un fel de mici solzi care se ridică uşor cu unghia. Pe rufărie, sperma face o mică pată care a îngroşat şi scrobit locul unde a căzut, având un contur neregulat ca o hartă geografică, cu un miros *sui generis*, iar pe păr acest lichid lipeşte câteva fire între ele care trebuesc tăiate. Aceste pete detaşate trebuesc examinate la microscop, pentru a se recunoaşte spermatozoizii după următorul procedeu: Dacă de pildă petele suspecte se găsesc pe cămaşa sau pantalonii victimei sau a inculpatului, atunci tăem cu foarfecele una din ele, o punem în o sticluţă de ceasornic şi turnăm peste ea câteva picături din o soluţie de clorură de sodiu 1%. După câteva ore de maceraţie luăm o picătură, o punem pe o lamă de microscop, peste care turnăm două picături din reactivul Florence (soluţie de iodoiodurat). Acoperim preparaţia cu un couvre-objet şi examinând la microscop se vor găsì, dacă acele pete sunt în adevăr pete de spermă, cristale de culoare cenuşie aproape analoage cu cristalele de hemină dar ceva mai mari. Luând apoi din nou o altă picătură din prima soluţie de maceraţie o întindem pe o lamă de microscop şi o uscăm cu încetul la o lampă cu alcool.

Apoi se colorează preparaţia cu o soluţie apoasă slabă de albastru de metilen şi se examinează la microscop cu un obiectiv de imersiune. In asemenea condiţiuni se vor găsì spermatozoizii, unii întregi, alţi rupţi, dar trebue de ştiut că în unele împrejurări, nu se vor găsì spermatozoizii deşì lichidul va fi lichid spermatic şi aceasta se întâmplă nu numai la unii bătrâni, dar şi la alţii cari numai au spermatozoizi, din cauza unei boli anterioare ce i-a distrus, ca de pildă epididimita blenoragică sau alta analoagă. Corin şi Stockis (Liège [1]) au publicat un studiu foarte important, relativ la prezenţa şi determinarea petelor de spermă pe lenjuri, modificând şi simplificând metoda precedentă.

Când examenul lichidului spermatic nu se face prea târziu, atunci zoospermii sunt încă vii şi mişcă pe câmpul microscopului. Ei se pot găsì chiar în organele genitale a femeilor moarte. Colegul nostru prof. Mina Minovici a făcut cercetări şi experienţe în această direcţie, ajungând la următoarele concluziuni: După 10 — 12 ore după moartea femeei, spermatozoizii, mor în vagin din cauza acidităţei lichidelor vaginale, dar ei se pot găsì morţi chiar după 2—3 luni şi chiar după mai multă vreme când putrefacţia nu este înaintată.

CAPITOL XVII

PEDERASTIA

130. Istoric, Definiţie, Sinonimie, Legislaţie. Cauzele Pederastiei. 131. Aspectul pederaştilor. 132. Semnele pederastiei acute. 133. Idem ale celei cronice. 134. Forma penisului pederaştilor activi. 135. Examenul pederaştilor.

130. Cuvântul pederastie îşi trage etimologia de la două cuvinte greceşti—*pedos erastis*—în limba latină—Pueri amator—iubitor de copii mici sau mai bine zis iubitor de băeţi tineri şi are ca sinonomie Sodomia, Amor Grec, Coit anal. Cunoscută şi practicată de vechi noştri strămoşi, Pederastia a fost taxată ca un viciu ruşinos şi în Leviticul israelit este calificată infamie. *Coranul* o menţionează fără de ai aplica nici o pedeapsă. La Greci ca şi la Romani, pederastia se practica fără nici o jenă

1) Corin et Stockis. Nouvelle méthode de recherche des taches spermatiques sur le linge în Archives d'Anthropologie Criminelle. Lyon 15 Decembre 1908.

de oare ce legea nu o oprea. Se pretinde chiar că oameni celebri ca *Alcibiade*, *Cezar*, *Neron*, erau recunoscuţi ca pederaşti chiar *Horaţiu* la finele carierei sale, s'ar fi dedat la pederastie.

In China după cum am menţionat deja, pederastia este foarte comună, acolo există chiar localuri publice destinate în special pederastiei.

In Europa pederastia tolerată un timp oare-care, este mai pe urmă pedepsită cu cea mai mare asprime, pederaştii sunt spânzuraţi sau arşi de vii.

Actualmente acest viciu încă se practică destul de des, mai cu seamă în centrele mari, unde din când în când, reese câte un scandal, datorit pederastiei, practicat de personaje mai mult sau mai puţin importante şi tot în unele oraşe, există chiar o adevărată prostituţie pederastică lupănare, în care se găsesc băeţi tineri, sau femei care se pederastiază.

Din punct de vedere medico-legal, se înţelege prin pederastie, coitul anal, introducerea membrului viril în anus, indiferent de sexul aceluia care serveşte la aşà ceva, cu alte cuvinte un bărbat poate pederastia pe un alt bărbat, după cum poate pederastia o femee.

In C. P. R. ca şi în C. P. F. pederastia face parte din atentatele contra bunelor moravuri, fără ca să existe un articol special de lege, care s'o menţioneze; acest act imoral intră în prevederile art 263 şi 264 C. P. R. dar poate să fie pedepsit şi de Art. 262. C. P. R. atunci când actul, ia caracterul unui ultragiu public la pudoare. Sunt însă unele legislaţiuni ca de pildă acea germană (Art 75. C. P. P) şi cea austriacă, care au articole speciale, vizând numai pederastia.

După C. P. R. acest act practicat de un individ chiar asupra soţiei sale legitime, când mai cu seamă dânsa refuză de a consimţi la aşà ceva, constitue un atentat la pudoare şi poate fi pedepsit în consecinţă; este ceia ce Tardieu numeşte sodomia conjugală[1]).

Cauzele pederastiei sunt multiple şi de diferite ordine. In rândul întâi putem clasa depravaţiunea, care la unii indivizi setoşi de noi şi diverse senzaţiuni, caută să-şi satisfacă plăcerile pe această cale; alţii fac din pederastie o meserie, constituind preludiul şantajului şi al asasinatului.

---

1) Unii autori ca de pildă Prof. Lacassagne au menţionat pederastia şi la animale. *Când turma de animale este compusă numai din subiecte masculine, fără femele,* aceştia să pederestiază între ei.

Aglomerațiunile de bărbați ca închisorile, pensionatele, cazărmile, predispun la pederastie din cauza lipsei de femei. Alte-ori ea devine ca să zicem așà o necesitate; lipsa de erecțiune datorită obiceiurilor invechite de onanism, o anomalie de desvoltare a organelor genitale sau unele infirmități, ca atrofia penisului sau herniile scrotale considerabile și în fine cea-ce se cunoaște sub numele de **Infantilism sau Feminism**. Toate aceste afecțiuni, aducând după ele impotența relațiunilor sexuale normale, indivizii caută și satisface plăcerele venerice în alt mod, ei devin pederești. In fine după *Westphal, Charcot, Magnan* și alții, pederastia ar fi rezultatul unei inversiuni sexuale care intră în sfera psicopatiilor morbide și care fac din acești pederești, o clasă a parte de cerebrali.

Ca dovadă despre acesta vom relata cazul următor observat de noi, din care se poate vedea că în unele împrejurări, unii pederești sunt atinș de o fobie morbidă care-i împinge la cele mai extravagante acte.

Doi indivizi Robert și Daniel se pederastiau, sau mai bine zis Robert pederastia pe Daniel. După un timp oare-care Daniel refuză de a se mai preta la așà ceva, el chiar se încurcă cu o tânără fată. Robert cuprins de o gelozie nebună sub pretext de a'i da o ultimă întâlnire de âdio, pe când îl pederastia, i'a tăiat gâtul cu un cuțit, apoi s'a aruncat în Seina; am asistat la ambele autopsii. Oare nu se poate stabili oare-care analogie între această crimă și acea imputată numitului Dimitru din strada Zorilor din București, petrecută în cursul anului 1915 și împrejurul căreia s'a făcut atâta zgomot? In fine pederastia se practică de bărbați asupra soțiilor lor legitime, care câte odată le este impusă' alte ori fiind-că femeile o preferă durerilor vulvovaginale, ce unele din ele resimt în timpul coitului.

131. După cum am spus în rândurile precedente, de obicei pederștii sunt adulții care să servesc de băeți tineri spre și satisface plăcerile. Unii din acești fac mereu pe bărbatul, adică el mereu pederastiază pe alții și în asemenea caz el ia numele de **Cymaeduss Incub** sau **Pederast activ**, pe când acel care se lasă a fi pederastiat care face pe femeia se numește **Pathicus Incub sau Pederastul pasiv**. Trebue însă să menționăm că în unele cazuri rari dar care există, une-ori acelaș pederast este *Incub și Sucub* adică pederastiază, dar se lasă și el a fi pederastiat.

In unelele centre mari după cum am mai spus deja, există o adevărată prostituţie pederastică, sunt pederaşti de profesiune care se arată pe străzi şi în localurile publice, care se afişază pentru a fi recunoscuţi de amatori ca şi prostituatele. **Tardieu** a făcut o descripţie magistrală zugrăvind în maestru, aspectul exterior al acestor pederaşti prostituaţi.

Aceştia au aspectul şi înfăţişarea persoanelor de sex feminin sau mai bine zis a femeilor publice. Raşi, unşi pe obraz cu diferite creme şi oloiuri parfumate, cu părul lung şi ondulat cu haine de culori deschise şi bătătoare la ochi, ei aruncă în dreapta şi în stânga priviri provocante. Mersul lor este caracteristic, legănat, făcând tot ce le stă prin putinţă de aşi scoate fesele în relief. Parfumaţi şi foarte cocheţi exterior, pe de desupt sunt din contră foarte murdari.

132. Semnele pederastiei pot fi de două feluri şi se deosebesc după cum a fost şi atentatul adică: Când a fost practicat o singură dată dar cu violenţă, avem la anus cea-ce se numeşte **Pederastia acută.** Dacă din potrivă a fost executat cu blândeţă şi consimţit chiar când a fost practicat de mai multe ori, avem cea-ce se numeşte **Pederastia cronică sau obicinuită.** După unii autori şi în special după Tardieu, membrul viril al pederastului activ prezintă o înfăţişare specială, câte-odată asupra aceluiasi pederast, se găsesc semnele ambelor pederastii şi pasivă şi activă.

La un copilandru de 12—13 ani pederastiat pentru prima dată, dacă violatorul introduce penisul său care este voluminos cu violenţă în anusul sucubului, atunci avem atentatul *pederastic acut*, la care se pot găsi dacă se examinează victima curând după act: Traume anale şi spermă în anus, uneori traume la *distanţă iar mai târziu chiar unele boli venerice. Traumele locale* ce se găsesc atunci când victima a fost examinată îndată după atentat, au fost foarte bine descrise de un medic englez *Wilson Jahston* care a avut ocaziunea de a observà numeroase cazuri de pederastie în Indii. El pretinde că în asemenea condiţiuni în afară de durerea resimţită de victimă, de ţipătul ce-l scoate şi de o mică hemoragie, redusă în cele mai multe cazuri la câteva picături de sânge, mucoasa anală crapă mai în totdauna pe linia mediană, lângă rafeu, în punctele în care aceasta este mai aderentă, atât la dreapta cât şi la stânga. Uneori există două ruperi pe o parte sau pe alta, care împreunându-se, fac o figură triunghiulară: prof. Lacassagne a verificat ca exactă această

observaţiune. Dar câte odată leziunile traumatice sunt mult mai întinse; aşà *D-rul Coutagne* citează un caz în care, la o mică fetiţă după un atentat pederastic acut, s'a găsit o rupere care mergeà de la anus până la vulvă, oprindu-se lângă himen. Pe lângă ruperile mucoasei, se mai poate constata o roşaţă a regiuneí şi o durere la mers, la defecat, sau atuni când victima stă jos pe scaun. *Tardieu, Cullerier* şi mai târziu *Brouardel* pretind că chiar în urma unui singur atentat acut şi brutal, se poate găsi o deformaţie în formă de infundibulum a anusului ceia ce face că acesta fiind tras în sus, ia forma unei leice sau unui cornet având marea deschizătură în jos, formată de ambele fesse; acest infundibulum devine si mai aparent în momentul explorării, dar este în acelaş timp şi mai dureros.

Deschiderea permanentă a anusului menţionată de unii autori, se întâlneşte mai cu seamă în *pederastia cronică*:

La congresul de Medicină-Legală care s'a ţinut la Bruxelles în 1910 Prof. **E. M. Ziemke** (Kiel) raportorul chestiunii relativ la pederastie, a supus congresului raportul sau cu următoarea concluziune: Penetraţiunea membrului viril în rectum, provoacă generalninte leziuni mai puţin intense decât întroducerea bruscă a degetelor sau corpilor streini. De aci rezultă că ruperele superficiale ale mucoasei anale pledează pederastia, pe când ruperile întinse ale mucoasei rectale, permit de a presupune mai curând întroducerea degetelor, sau obiceiuri pederastice combinate cu întroducerea de corpi streini în rectum.

In fine uneori se găsesc *leziuni sau traume pe corpul victimei*, în afară de regiune anală, leziuni care nu au nimic special pederastiei şi care se întâlnesc mai în toate atentatele, atunci când victima opune rezistenţă. *Prezenţa de spermă* în anusul victimei, pe părţile vecine sau rufăria victimei, constitue un semn de netăgăduită valoare. In un caz medicul însărcinat cu expertiza, a avut ideia de a administra victimei o clismă în apa căreia s'a găsit spermatozoizi.

Prezenţa boalelor venerice la anusul victimei atunci când ele se pot găsì, constituesc un bun semn pentru a afirmà atentatul pederastic acut. Ca şi la vulvite se poate să existe: şancre moi, blenoragie, plăci mucoase şi şancru dur. *Sancrele moi şi blenoragia anală* mai cu seamă aceasta din urmă, sunt afecţiuni cari constituesc varietăţi patologice, pe care autorii cari s'au ocupat ani de zile cu aceste chestiuni, nu le-a

întâlnit în cariera lor, decât poate odată sau cel mult de două ori, aşà se exprimă Tardieu. In cea ce priveşte plăcile mucoase, ele nu au nici o valoare ştiinţifică pentru a afirmà pederastia, de oarece acestea constituind o manifestare secundară a sifilisului, se poate foarte bine întâmpla ca pederastul să fi avut un sifilom penian, care să se fi vindecat şi plăcile mucoase anale ca şi cele locale sau faringiane, să nu fie decât o manifestaţie a infecţiunei generele sifilitice; nu avem nevoe de menţionat că aceste trei afecţiuni venerice, se vor manifesta cu acelaşi simptome şi leziuni ca acele descrise de noi în paginile precedente.

O valoare deosebită pentru diagnoza pederastiei o are *Sifilomul sau şancrul dur* care, atunci când se găseşte la anusul pederastului, deoarece acesta survine acolo unde virusul sifilitic a fost depus, va demostra aproape sigur pederastia. Dar diverşii autori nu acordă aceiaşi valoare sifilomului anal pentru a o afirmà. *Tardieu şi Jullien în Franţa, Casper şi Strassman în Germania*, susţin că sunt cu totul excepţionale cazurile de sifilom anal, care să nu fie datorite pederastiei. Alţii ca de pildă *Prof. Fournier* [1]) sunt mai rezervaţi şi şancrul anal după expresiunea acestui din urmă, constitue numai o presumpţiune, o presupunere în adevăr importantă pentru a afirmà pederastia, dar trebue mai întâi să se excludă toate celelalte cazuri de contaminare străină pederastiei. *Prof. Fournier* [1]) căreia îi împrumutăm rândurile următoare zice ceace urmează: «In unele cazuri şancrul anal este datorit infecţiunei ce gura sau limba unui sifilitic a atins anusul. Alteori inocularea se face cu degetele, exemplu: un individ duce şi-şi atinge penisul sau anusul cu degetele sale proprii, care sunt murdărite de virus sifilitic; sifilomul se va puteà ivì în una din aceste două puncte, fără ca individul să fi fost pederast.

Prof. Fournier spune că a văzut chiar un caz în care un domn, a contractat în aceiaşi noapte un şancru sifilitic penian sau anal, în urma relaţiunilor sexuale cu o prostituată, care erà atinsă de plăci mucoase sifilitice [2]). Dacă şancrul anal la

1) Prof. Fournier. Chancres extragénitaux Paris 1888.

2) Am avut de examinat acum câţiva ani în urmă un domn care prezenta un şancru anal, la care erà exclusă cea mai mică bănuială de pederastie, dar care mărturisea contactul cu o sifilitică cu aproape două luni înaintea ivirei sifiilomului. Domnul mărturise că pederastiase prostituata şi atinsese cu mâna organele genitale ale acesteia şi apoi pe ale sale.

bărbat are valoarea sa, în materie de pederastie, el are numai o valoare relativă după expresiunea Prof. Fournier la femee, deoarece în numeroase cazuri, din cauza vecinătăţei vulvei, de anus, contaminarea se face prin secreţiunele vulvare sau vaginale, care mereu se scurg şi care pot contaminà anusul. Vom adăoga în fine în afară de faptul că, atunci când se poate examina şi inculpatul sau pederastul activ şi se contastă şi la acesta un sancru penian, ambele sifilome vor fi atât la sucub cât şi la incub de aceiaşi parte; contrarul se obsearvă în atentatele la pudoare, iar pe de altă parte în caz de nedumerire asupra leziunei venerice anale, expertul se va pronunţa numai în urma mai multor examene repeţite, sau chiar numai după ce se vor ivì şi accidente secundare.

133. Dacă în urma constatărei semnelor de mai sus, ţinând seamă şi evitând leziunele dubioase ce pot da naştere la confuziuni, se poate in cele mai multe cazuri recunoaşte atentatul pederastic acut, numai este tot aşà şi pentru *Pederastia cronică*, care uneori este aproape imposipil de recunoscut. Când pederastia este consimţită, când dilataţia anală se face pe încetul, când incubul nu este brutal şi are precauţiunea de a-şi unge prealabil penisul cu oarecare corpuri grase, pentru a aluneca mai uşor, atunci nu există nici un semn extern de pederastie, astfel că sunt unii pederaşti pasivi inveteraţi, care nu prezintă nici o leziune, ce ne poate permite a recunoaşte acest act.

Dar nu este întotdeauna aşà şi *Pederastia cronică pasivă*, este întovărăşită de un cortegiu de simptome care a fost în mod magistral descris de *Prof. Tardieu*. După acest ilustru profesor, semnele pederastiei pasive sunt: desvoltarea exagerată a feselor, deformaţia infundibuliformă a anusului, relaxarea sfincterului anal, dispariţia pliurilor anale, crescăturile mucoase cunoscute sub numele de *creste de cucoş*, *marisci* etc, dilatarea externă a orificiului anal, incontinenţa materiilor fecale, ulceraţiile, ragadele, hemoroizii şi fistulele anale, corpii străini introduşi în anus şi in fine leziunile venerice diferite.

Dar trebue de observat că nu toate aceste semne descrise de eminentul maestru, au aceiaşi valoare şi se pare că, cel puţin unele din ele, au fost întrevăzute mai mult de imaginaţia fecundă a celebrului profesor. *Aşa desvoltarea exagerată a feselor*, după cum observă mulţi autori moderni între cari *Prof. Brouardel*, nu are mare valoare, căci se observă la unii indi-

vizi cari nu au obiceiuri pederastice şi din potrivă, nu există la acei cari sunt pederaşti de meserie; noi nu am găsit-o niciodată, la cazurile ce am avut de examinat şi dacă există, aceasta se datoreşte mult mai adesea ori, stărei *de infantilism* ce am menţionat mai sus, infantilism care flind întovărăşit de o atrofie cel puţin parţială a organelor genitale, face din infantil un candidat la pederastie. Astfel putem afirmà cumcă, desvoltarea exagerată a feselor, aduce după ea pederastia, mult mai adesea ori, decât aceasta din urmă ar determina hipertrofia fesieră.

Deformaţiunea infundibuliformă a anusului, a fost semnalată pentru prima dată după cum am mai spus de *Cullerrier* admisă de *Tardieu* dar combătută în parte de *Casper* de la Berlin şi *Hofmann* de la Viena. Ea consistă, atunci când se priveşte regiunea anală a unui pederast, în un fel de leică, a cărei mare dechidere, este făcută şi limitată de fese, iar mica deschidere prelungindu-se în sus spre orificiul rectal; introducànd degetul indicator, se simte sfincterul împins în sus şi limitat de un inel mai mult sau mai puţin vârtos.

Brouardel şi Coutagne [1]) pretind că această deformaţie lipseşte de multe ori la pederaştii pasivi vechi şi că din potrivă, există une ori la aceia cari au încercat o singură dată acest viciu

Raţiunea acestui fapt se explică după *Brouardel*, stărei de nervozitate şi de excitabilitate exagerată la unii adolescenţi, care în momentul examenului, prin faptul contracturei sfincterului anal, contractează şi muşchiul ridicător al anusului. Acesta contractându-se, atrage la rândul său anusul în sus, formând astfel cu fesele, leica de care am vorbit. Lipsa acestui infundibulum la pederastii de meserie se poate explica: sau printr,o paralizie a muschilor anali, care a urmat contracturei (paralizie care dă loc la incontinenţa materiilor fecale) sau prin o lipsă de contractilitate a muschiului ridicător al anusului. Se petrece aici un fenomen analog ca în fisura anală, cu deosedire că, în aceasta din urmă, contractura musculară, oricât ar fi de incomplectă, este în acelaş timp dureroasă. *Casper* care nu admite acest infundibul descris de şcoala franceză, menţionează cu toate acestea la pederastii pasivi, un fel de *înfundătură în formă de cornet cu marea deschidere către anus;* este după cum

1) Henry Coutagne. Précis de Med. Légale Paris 1896.

se vede o variantă al acelui infundibulum descris de *Cullerier și Tardieu.*

Zacchias acum câteva sute de ani înainte, a descris ca semn al pederastiei pasive, *ștergerea, dispariția totală a plicelor* și îndoiturelor de pe mucoasa anală; excelent semn care nu a fost contestat de nimeni și care nu constitue de cât prima etapă a *relaxărei sfincterului anal*, urmat și el curând după aceiă de *dilatarea permanentă* a anusului care aduce în mod fatal incontinența materialelor fecale. Această deschidere a anusului există în mod normal la cadavre, un timp oarecare după moarte, fără ca să fi existat obiceiuri anterioare de pederastie, lucru ce trebue știut de Medicul-legist pentru a evită confuziunile.

Ulcerațiile anale, fisurile, hemoroizii, ragadele, crescăturile mucoasei, mariscii, se întâlnesc și în alte cazuri în afară de pederastie, iar *Hofmann* a menționat *catarul cronic* al rectului, consistând în o scurgere sero sau muco-purulență, mai mult sau mai puțin abundentă. Ceeace am spus mai sus, relativ la atentatul pederastic acut, se aplică și la atentatul cronic, numai revenim asupra acestor fapte; în fine în unele împrejurări unii vechi pederaștii pasivi, cari nu mai găsesc amatori pentru a se pederastia, își introduc în anus și chiar în rect fie degetele proprii, fie diferite corpuri străine. Prof. E. Ziemke din Kiel, a comunicat congresului de Med-Legală care a avut loc la Bruxelles în 1910, câteva observațiuni de automasturbație pederastică, făcută cu degetele, urmate de ușoare leziuni de violență.

In un caz el a găsit la un alienat, care se autopederastia și care-și băgase vre-o trei degete în anus, o mare perforație a rectului, pe unde hérniase o parte a intestinului subțire și o parte din epiploon. Cele mai variate obiecte au fost găsite în anusul pederaștilor; bucăți de lemn, sticle iar pe când lucram la Morga din Paris am văzut un pederast care-și introdusese în anus, fără de a-l mai puteà scoate, un dop dela o sticlă de muștar francez de un diametru de aproape 7 cm. Explicația dată de acest individ care nega obiceiurile pederastice, era pe cât de naivă pe atât de originală, el pretextà introducerea acestui dop în anus, pentru a opri o diaree ce nu se puteà vindecà.

Drul Fidelin a publicat și el un caz de corp străin în rectum [1]) la un bătrân de 70 ani, pederast. Un individ de 70 ani, fost

1) Dr. Fidelin. Corps étranger du rectum în Normandie médicale 1895 Paris.

jandarm şi-a întrodus în anus o sticlă goală de colonie având 7 cm. de diametru—vroind apoi să o scoată, nu numai că nu a putut dar a băgat'o şi mai adânc în rectum. A trebuit să fie operat, să-i să facă rectotomia şi numai astfel s'a putut extrage; individul după două luni de zile s'a vindecat.

Ziemke din Kiel[1]) a publicat un caz interesant de pederastie Un lucrător în vârstă de 48 de ani avea obiceiul de a se pederastia de mai mulţi indivizi la rând unul după altul; unul din aceştia la un moment dat, i-a introdus în anus o bucată groasă de lemn care-i determină următoarele leziuni:

La marginea anusului, o plagă rotundă cu mărgini inegale, largă de 35 mm, plagă care mergea prin un traect supurant, până în regiunea apendicelui. Alte două leziuni una cu 11 alta cu 8 cm, deasupra anusului se găseau pe mucoasa rectală şi la stânga. Individul după un tratament de 2 luni se vindecă dar îi rămase o strictură rectală destul de pronunţată.

Roloff[2]) **(Nordhausen)** citează cazul unui individ care masturbându-se cu o bucată de lemn în anus, într'o zi el scăpă lemnul fără de a'l mai puteà scoate; după câteva zile muri de şi se intervenise prin laparatomie. La autopsie se găsi o peritonită clasică, iar bucata de lemn în abdomen; dânsa perforase mai multe anse intestinale.

Acestea sunt semnele pederastiei pasive, dar uneori trebue ştiut că chiar atunci când pederastia este mărturisită, se poate să nu găsim nici unul din semnele de mai sus; aceasta se întâmplă atunci când actul este consimţit, când incubul ia oarecare precauţiuni, merge cu blândeţe şi când nu există disproporţie notabilă între penisul activului care este mic şi conformaţia anusului, care prezintă o deschidere relativ largă.

In asemenea condiţiuni când mai cu seamă pederastul pasiv este un copilandru de 10—11 ani care se supune de frică actelor de desfrânare unui individ oare-care, atunci actele de pederastie dacă nu lasă urme în regiunea anală, ele se resfrâng asupra sănătăţii sale, asupra întregului său organism, imprimându-i une-ori o fizionomie specială, mai cu seamă dacă actul se repetă frequent. Acesta după cum descrie **Tardieu**, are o fiigură

---

1) Ziemke (Kiel). Mastdarmverletzung nach Pederastie în Otlysft. f Gerichtlichén Med. Bd 41. 1911. Kiel.

2) Roloff (Nordhausen) Tödliche Verletzung dur Masturbation per rectum în Münch-Med. Wochenschv. 1911 München.

suferindă,o bătrâneţe anticipată, ochii sunt duşi în fundul capului, privirea stânsă iar faţa de o paliditate remarcabilă. Pieptul lor este înfundat, merge cu greu, suferă mai întâi de constipaţie datorită abţinerei dea-şi satiface necesităţile, pentru a evita durerile determinate de evacuaţiuni, iar mai pe urmă sunt atinşi de o incontinenţă a materielor fecali, datorită relaxării sfincterului anal.

Dar trebue de recunoscut că dacă această descripţie făcută de Tardieu este recunoscută exactă în unele cazuri, sunt şi altele în care ele lipsesc, sănătatea şi organismul incubului nu sunt întru nimic alterate.

Am văzut acum în urmă un caz foart important de pederastie pasivă, pe care l'am publicat şi pe care'l dăm în rezumat[1].

O feme E. B. 22 ani măritată cu un individ de origină turc era pederastiată de soţul său de aproape trei ani de zile. Dânsa foarte slăbită în nutriţie, palidă cu ochii în fundul capului, fu găsită virgină la examenul ce i'am făcut, dar prezentând toate semnele pederastiei pasive.

Prin tuşeul rectal am putut constata că indicatorul nu pătrundea decât ca de aproape $2^1/_2$ ctm; o strictură aproape complectă împedecând eşirea materielor fecali. Femeia a venit să ne consulte asupra operaţiunii ce i'ar fi trebuit pentru a putea defeca, i'ar pe de altă parte vroia un certificat cu care să poată divorţa.

134. Excelenta lucrare a Prof. Tardieu, conţine între altele un capitol în care vorbeşte de unele semne ce ar fi speciale pederastiei active, semne care interesează în unele caruri faţa, alte-ori gura, în altele penisul pederastului activ.

In afară de privirea provocătoare de care am vorbit deja, înerentă pederaştilor, Tardieu pretinde că la unii din aceştia, gura este puţin strâmbă, dinţii mici şi scurţi buzele groase resfrânte în afară.

Penisul incubului este de două feluri; la unii din ei este subţire şi lung, la alţii voluminos şi relativ scurt.

La pederastii cu penis subţire şi mic, acesta merge subţiindu-se dela bază la vârf luând aspectul penisului de câine (canum more) la cei cu penis voluminos, glandul este strâns la bază,

---

1) Dr. G. Bogdan. Trois nouveaux cas de perversion sexuelle în Annales d'Hyg. publ. et de Méd. légale Paris. 1921.

luând aspectul botului de scroafă, deosebindu-se cu totul de penisul onaniştilor, a cărei extremitate ia forma de măciucă.

Şi la unii, şi la alţii penisul este puţin învârtit asupra lui însuşi, în formă de şurub, ceia ce face că meatul urinar este deviat, când la dreapta când la stânga.

Trebue să convenim că cele expuse mai sus de Tardieu sunt mai mult sau mai puţin imaginare, căci ori la câtă activitate pederastică s'ar deda un incub, cele menţionate de Tardieu relativ la forma penisului, nu pot fi exacte având, în vedere elasticitatea ce posedă membrul viril; de altfel generalitatea autorilor moderni, nu admit părerile eminentului profesor.

135. In o afacere de pederastie, trebue pe cât posibil examinat ambii indivizi inculpaţi şi pederastul activ ca şi cel pasiv.

Dar acì mai mult de cât oriunde, examenul trebue făcut cât se poate de repede după atentat, căci numai în asemenea condiţiuni, avem cele mai multe şanse de găsit, semnele şi leziunile ce am menţionat mai sus.

Insă mai înainte de a proceda la vizìtarea bănuiţilor, Medicul legist trebue să fie înarmat de cea mai desăvârşită prudenţă, să nu se pronunţe de cât după ce va fi cu totul convins că nu s'a înşelat, să nu-şi formeze concluziunile, decât după un examen repeţit, să-şi aducă aminte că, dacă în materie de atentat la pudoare minciuna merge alături cu atentatul, în materie de pederastie, mìnciuna, simulaţiunea şi acuzările nedrepte, sunt şi mari frecvente şi în fine să nu uite un cuvânt a lui Pênard: „Un singur cuvânt acuzator lăsat să iasă din gura Medicului legist va fi deajuns pentru a stigmatizà pe un om pentru tot restul vieţei sale, deşì mai pe urmă se va recunoaşte inocenţa lui. In caz de îndoială, Medicul legist va trebuì să recunoască că nu se poate pronunţà, că atentatul nu este demonstrat căci este mult mai cavalaresc pentru omul de ştiinţă, în un caz determinat să răspundă, nu ştiu, nu mă pot pronunţà, decât să fie obligat în faţa greşelei comise, de a se retractà şi a zice nu am ştiut.

Se găsecs in ştinţă cazuri multe de erori, unii medici luând drept leziuni datorite pederastiei, ulceraţii sau traume determinate de alte cauze.

Dr. L. Raynand (Alger) relatează două cazuri de leziuni anale determinate de disenterie şi luate drept leziuni pederastice. Inculpaţii, doui arabi au stat 3 luni de zile închişi în prevenţie, mai pe urmă s'a dovedit nevinovăţia lor.

Am văzut un caz analog; un medic a confundat oarecari tumori mici hemoroidale cu mariscii pederastiei; mandatul de arestare erà dejà iscălit contra inculpatului, dar după examenul ce am făcut s'a contramandat.

In faţa unui pederast pasiv recunoscut, se va procedà cam aşa: fără de a-i spune scopul vizitei medicale se i va comandà să dea pantalonii jos şi atunci el, dacă în adevăr are a-şi reproşà ceva, se va întoarce cu spatele la medic pentru a-i fi examinat anusul. De preferinţă examinatul se va aşezà în poziţia numită genu-pectorală, un ajutor va da într'o parte fesele aplicând câte o mână pe fiecare din ele. Se va examinà orificiul anal, şi se vor notà ulceraţiile, ragadele şi tot ce se va găsì la acest orificiu. Va notà starea de infundibulum, va face tuşeul rectal şi mai cu seamă în cazurile de sodomie conjugală, va examinà organele genitale; în un caz de sodomie de felul acesta după cum am menţionat mai sus, am găsit femeea virgină.

Deşì individul examinat va fi acuzat de sodomie pasivă, medicul îi va examinà şi organele sale genitale, căci de multe ori un pederast oarecare este în acelaş timp şi pasiv şi activ.

Va nota starea penisului, a glandului, a prepuţului, a meatului şi particularităţile ce prezintă; în un caz văzut de noi, un individ ce aveà un şancru sifilitic pe partea laterală dreaptă a penisului. a dat un şancru pe partea laterală dreaptă a anusului sucubului. Va examinà şi hainele bănuiţilor şi în special cămaşa, izmenele şi pantalonii, cari pot prezenta pe ele materii fecale, sânge sau spermă. Când pederastia a fost urmată de asasinat, se va notà, poziţia cadavrului şi alte fapte pe care le vom descrie când vom trata moartea, survenind în urma atentatelor la pudoare.

Prof. Jaumes de la Facultatea de Med. din Montpellier a relatat un caz interesant de pederastie diagnosticat în următoarele împrejurări: Un băiat de 14 ani fu pederastiat cam între ora 4—5 seara în luna Noembrie. Victima care avusese dureri mari şi toate leziunile caracteristice ale pederastiei săvârşite cu violenţă, acuză pe un individ care mai aveà la pasivul lui asemenea acuzaţiuni. Confruntat cu victima, acesta nu putu preciza nimic, nu-i văzuse bine faţa. Drul Jaumes procedând la examenul inculpatului, îi găsi membrul viril cât şi partea cămăşei de dinainte plină de câteva pete de sânge si de materii fecale, pederastia fu demonstrată în urma acestei constatări.

CAPITOL XVIII

CAUZELE DE ERORI LA CARE POT DA LOC ATENTATELE LA BUNELE MORAVURI.

136. Frequenţa simulaţiunelor At. P şi cauzele erorilor. 137. Vulvo-Vaginita cauză de eroare 138. Ulceraţiile venerice cauze de erori 139. Copii falşi acuzatori 140. Mitomania şi Fabulaţiunea 141. Acuzaţiiunile colective.

136. Nimic mai frequent ca simulaţiunea de atentat la pudoare şi viol, căci după părerea autorizată a celor mai mulţi autori, acuzaţiunile de atentat la pudoare şi viol, merg mână în mână cu minciuna. Nimic mai frequent decât erorile care se comit în această materie de către unii medici tineri fără experienţă, care pe de o parte din cauza unei preparări insuficiente în Medicina-legală, pe de alta din pricina unei încrederi prea mari în alegaţiunile celor interesaţi, deduc concluziuni şi afirmă fapte care nu se pot demonstra şi care sunt eronate.

După calculul făcut de Brouardel 60 % din plângerile formulate şi acuzaţiuni de atentat la pudoare, viol sau deflorare sunt neîntemeeate, unele simulate altele greşite.

Acelaş lucru l-am constatat şi noi; aproape jumătate din pretinsele victime ce ni se trimit a fi examinate sunt găsite de noi uneori neatinse, nedeflorate, de şi acestea şi câte odată chiar inculpaţii, afirmă atentatul sau violul, dând toate detaliurile ce comportă asemenea fapte, care la un examen superficial par a fi adevărate. Repetând dar cele ce am spus în paginile precedente, trebue ca medicul care este chemat să examineze un pretins atentat la pudoare, să lucreze cu multă băgare de seamă, să nu se pronunţe — când cazul este dubios — în urma unui singur examen şi chiar lăsând deoparte falşul amor propriu, să recurgă şi la consiliile unui alt medic mai experimentat, înainte de a se pronunţa definitiv.

Cauzele erorilor şi simulaţiunilor în materie de atentat la pudoare şi viol sunt multiple şi de diferite ordine.

In rândul întâi eroarea este datorită nerecunoaşterei *membranei himen*, care după cum am văzut este de diferite forme şi uneori prezintă nişte crestături naturale, care pot induce în eroare pe medicul neobicinuit cu asemenea examene: *Taylor*,

Taurdes, Brouardel, Casper—Liman, Minovici şi alţi autori, citează cazuri de erori datorite acestui fapt; un exemplu foarte sugestiv de astfel de eroare, este descris de *Prof. Brouardel*. Un medic tânăr fu delegat de parchet să examineze o fată de 10 ani ce pretindea a fi dflorată cu 8—10 zile înaintea examenului făcut. Medicul influenţat de cele spuse de pretinsa victimă, conchide că în adevăr fata a fost deflorată, ceia ce determină pe judele instructor să aresteze în prevenţie pe autorul atentatului. Dar de oarece acesta protesta cu energie contra acestor incriminări, se delegă *Prof. Brouardel* se facă o contra expertiză. El găsi fata *virgină*, dar având un himen franjat, adică un himen încrestat, ceiace indusese în eroare pe primul medic. Confruntaţi amândoi, cel dintâi recunoscu eroarea, dar se scuză spunând că el în timpul studiilor sale medicale, nu văzuse nici odată membrana himen, de oarece spitalurile ce frequentase, nu avusese nici o singură bolnavă care să fie virgină, iar la cursul de medicina legală dânsul care aveà intenţia de a face cu totul o altă specialitate, nu studiase decât strictul necesar de care aveà nevoe, pentru aşi trece examenul şi nimic mai mult.

In cariera noastră, am avut în diferite rânduri ocaziunea, de a ne găsi în faţa unor asemenea erori; în trei cazuri greşala a fost urmată de o sechestrare preventivă şi de un proces la juraţi, care din fericire toate s'au terminat prin achitarea preveniţilor, în urma contra expertizei noastre, prin care am dovedit eroarea primilor medici care, ca şi în cazul de care vorbeşte Prof. Brouardel, nu recunoscuse prezinţa membranei himen.

Primul caz priveşte pe un preot astăzi decedat, care fusese acuzat de viol şi deflorare asupra unei nepoate a sa (Vezi R. M. L. No. 45 din 1891) Al doilea caz se referă la fata P. P. care pretindeà că fusese deflorată din picicioare de un individ fiind rezemată de un perete (Vezi R. M. L No. 134); al treilea caz concernă pe numita A. B. care iarăşi a fost găsită de noi virgină (Vezi R. M. L. No. 32 din 1916). Toţi preveniţii fusese arestaţi în prevenţie, în urma unor rapoarte făcute de medici, care afirmase că toate aceste fete fusese deflorate.

137. In afară de nerecunoşterea membranei himen, o altă cauză de eroare care se întâlneşte destul de des în practică, este prezenţa unei vulvo-vaginite întovărăşită sau nu de cortegiul său obicinuit de simptome, vulvo-vaginită care este străină de orice fel de atentat, datorită unei alte cauze, dar care în foarte multe

împrejurări, se pun tot pe socoteala unui fapt criminal. Uneori secrétiunea se usucă, produce niște coji pe vulvă, coji care ridicate cu unghia, fac ca mucoasa de sub dânsa, să sângereze și să simuleze perfect o zgârietură; poate să fie ceva mai sugestiv și mai propice pentru a se comite eroarea? Trebue dar ca în asemenea condițiuni să nu se conchidă la o vulvită traumatică — rezultat al unui atentat la pupoare sau viol — decât după ce medicul va elimina toate celelalte cauze străine atentului, enumerate mai sus. In tot cazul, după cum am mai spus deja, să nu se pronunțe niciodată cu ușurință în urma unui singur examen, iar la nevoe că consulte și un medic specialist în materie.

Uneori vulvita sau vulvo-vaginita nu este datorită nici unei din cauzele citate mai sus, ci fabricată în mod artificial de aceia care vroesc să aducă o acuzație falșă, sau să facă șantaj.

Prof. Fournier a relatat Academiei de medicină din Paris, un caz tiptic în această privință, caz care se găsește publicat în extenso, în Annales d Hygiené publique et de Med. légale din 1885 Paris (3 iéme serie Tome V p. 408).

„O copilița de 8 ani se pretindeà victima unui atentat la pudoare, săvârșit asupra ei de un domn bogat și cu oarecare situațiune.

In afară de cele mărturisite de copilă, care dădeà de altfel detaliurile cele mai intime asupra actului, dânsa era atinsă de o vulvo-vaginită de o extremă intensitate.

Intreaga vulvă era scăldată în o cantitate colosală de puroi; nimfele mari erau umflate, roșii, dureroase la pipăit și lipite una de alta. Examenul local complect fusese imposibil în momentul admiterei copilei în spital, din cauza durerilor ce provocà.

Dar se mai constatase și fapte care nu erau de loc în concordanță, nici cu starea generală, nici cu cea locală a pacientei. In adevăr copilița, în afară de o jenă în mers, aveà o stare generală perfectă, toate marile funcțiuni erau normale, iar acea vulvo-vaginită atât de intensă cedase ca prin farmec unui tratament anodin: repaus în pat și comprese pe vulvă cu vulgara apa de plumb (Aqua Gulardi).

In afară de aceasta Prof. *Fournier* observase că, fetița răspundeà la întrebăriie puse asupra originei vulvitei, în mod cu totul automatic și istoriseà faptele ca o lecțiune învățată pe de rost, luând aceleaș inflexiuni de voce, la anumite pasagii din

istorisirea sa şi neputând continuà recitaţiunea, dacă o întrerupeai la mijlocul ei, fără de a reîncepe de la capăt acea istorisire. Surprins de aceste fapte *Prof. Fournier* avu bănueli asupra originei acelei vulvite, care se pretindeà ca rezultat al unui atentat la pudoare şi caută prin blândeţe a câştigà încrederea copilei.

Urmând acest sistem, după câteva zile fetiţa mărturisì totul, spuse că istoria atentatului săvârşit asupra ei erà o fabulă, pe care mama sa o învăţase ca s-o spună, iar vulvo vaginita, erà datorită unor frecături repeţite cu o perie de vax, cu care în mai multe rânduri o frecase tot mama ei, pentru a-i determinà inflamaţia vulvară şi că nimeni nu-i atinsese organele genitale, nici domnul învinuit pe care ea nici nu-l cunoşteà, dar care fusese închis în prevenţie, nici altul.

Renumitul medic englez Astly Cooper, a citat un alt gen de eroare în materie de At. la pudoare, determinat tot de prezenţa unei vulvo-vaginite; iată cum se petrec lucrurile în asemenea cazuri; Mama unei fetiţe aparţinând unei clase de oameni puţin avuţi şi neglijenţi în ceia ce priveşte higiena şi curăţenia, observă deodată că fetiţa lor merge mai greu ca de obicei, că se scarpină mereu la organele genitale şi se reţine de a urinà, din cauza durerilor ce-i determină. Ingrijată de aceste fapte, mama desbracă fata şi care nu-i este mirarea când vede, la organele genitale ale copilei, pe lângă un eritem-intertrigo şi o scurgere vaginală. Ea uită pentru moment că de mult timp nu ş-a îngrijit copila şi nu i-a făcut toaleta intimă zilnică şi dacă mai cu seamă, fie din citirea gazetelor, fie din faptul că cu câtva timp înainte, una din vecinele sau cunoştinţele sale, a fost în adevăr victima unui atentat la pudoare, ea îşi montează imaginaţia, să sugerează şi vede în boala copilei sale ceva analog cu acea ce a citit în gazete sau i-a istorisit vecina. Astfel în mod inconştient, fără aşi da socoteală, de ceia ce face, sugerează ea însă-şi fetiţei, ceia ce ş'a închipuit că s'a întâmplat, atentatul imaginar este constituit. După cum descrie foarte bine Astly Cooper, următorul dialog se petrece între mamă şi copiliţă:

— „De unde şi de când a-i boala aceasta? Cine ţi-a pus mâna acolo? Cine te-a frecat acolo, spune drept, spune numai decât, spune că altfel vai de capul tău, vei vedeà ce am sa-ţi fac? Copiliţa răspunde că nimeni nu i-a făcut nimic, că nimeni nu i-a pus mâna şi n-a frecat o la organele genitale şi că nu ştie

cum şi de unde i-a venit această boală. Mama înfuriată crezând că fetiţa minte şi nu vrea să spună o ameninţă, îi bate din picior, poate chiar o loveşte, promiţându-i o recompensă dacă va mărturisì. La toate acestea copila răspunde in mod invariabil că nimeni nu i-a atins organele genitale. Dar mama insistă şi atunci pentru a-i uşurà răspunsurile fetei, o întreabă dacă, nu cumva D-l X un prieten al casei i-ar fi făcut aceasta? copila ca să scape de pedeapsă şi să capete recompensa răspunde că da, D-l X i-a pus mâna la ruşine, Dl. X pe care în mod inconştient, i l-a sugerat mama. Atentatul este constituit, mama consultă un medic care, inspirat de ceia-ce spune mama şi fata, văzând scurgerea vulvară, declară şi el că această vulvo-vaginită, este de origină traumatică; se face plângerea la parchet iar bietul invinuit, este anchetat şi uneori chiar arestat în prevenţie. *Cooper* adaogă că a putut în multe rânduri să scape inocenţi de la spânzurătoare, invinuiţi de atentate sau violuri închipuite în acest mod. *Prof. Brouardel* spune că, a putut să demonstreze falşitatea celor spuse de pretinsa victimă prin următorul subterfugiu: întrebând cu blândeţe numele autorului atentatului îi sugera că, inculpatul trebuià să fie un personaj celebru, care murise de mult; nu este aşà intreabă Brouardel pe copilă, că Lord Bayron, Napoleon ţi a pus mâna acolo? şi fetiţa în mod automatic şi inconştient acuzà pe unul din aceştia, după cum la primele întrebări acuzase pe D-l X sau Y.

Alături de vulvitele datorite unei alte cauze, de cât atentatul la pudoare şi alături de vulvitele sau vulvo-vaginitele simulate de care am vorbit mai sus, o altă cauză de eroare care se întâlneşte destul de des în practică, este constituită prin prezenţa a diverse eroziuni sau ulceraţiuni, ce se găsesc la vulva pretinselor victime şi care se pot confunda cu unele leziuni venerice, determinate de contactul agresorului cu victima sa. Trebue dar ca Medicul legist să ştie să recunoască natura acestor ulceraţiuni, ce eventual se găsesc la vulva copilelor victime de atentat la pudoare şi să nu le confunde, cu acele eroziuni sau ulceraţii, care sunt datorite unei alte cauze străine.

In rândul întâi trebue ştiut că, unele ulceraţii sunt rezultatul după cum am menţionat mai sus, a cojilor produse de scurgerile vaginale ce se usucă şi care ridicate cu degetile, lasă sub ele o ulceraţie sângerândà, care poate să fie confundată cu zgârieturi de unghie. Şancrele îndurate, şancrele moi, plăcile mucoase vul-

vare, constituesc este adevărat un excelent semn de atentat la pudoare sau viol, dar aceasta cu două condiţiuni: a) eroziunea sau ulceraţia găsită la organele genitale ale unei copile să fie în adevăr o ulceraţie din genul specificat mai sus, b) eroziunea sau ulceraţia să fi fost contractată prin contact veneric, din cauza unui atentat sau viol şi nu din altă cauză străină atentatului, fapt ce se întâmplă şi se vede destul de des în practica Medico-Legală. Nu vom reveni asupra diagnozei şancrelor sau plăcilor mucoase vulvare bucale sau anale, de care am vorbit deja, dar vom repeţi ceia ce am spus că uneori această diagnoză este foarte greu de făcut, trebue un examen repetit minuţios, iar uneori chiar aşteptat un timp relativ lung, pentru a se vedeà mersul leziunilor şi evoluţia lor, care va permite atunci şi numai atunci, afirmaţia pozitivă a speciei ulceraţiei. De multe ori Medicul legist va aveà nevoe de luminile unui specialist, care va puteà să-i fie de ajutor, atunci când există o îndoială asupra diagnozei. Examenul inculpatului va fi făcut, ori de câte ori va fi posibil şi va fi făcut cât mai curând după examenul victimei.

Ulceraţiile venerice pot fi confundate cu o sumă de alte ulceraţiuni, care recunosc altă origină şi uneori unele din ele, simulează atât de bine o leziune venerică, încât confuziunea se poate face chiar de medicul cel mai instruit şi mai cunoscător în asemenea materie. Pentru a da un exemplu unimitor de ceia ce spunem, vom reproduce textual următorul fapt pe care *Prf. Fournier*[1]) îl relatează în interesanta lucrare asupra sifilisului.

„Un caz important zice Prof. Fournier, l-am observat anul trecut, un exemplu foarte sugestiv a acestei varietăţi de ceiace se numeşte *vulvită ulcero-şancriformă*. Ţin să vă descriu acest fapt cu toate detaliurile ce comportă deoare ce el este instructiv *din două puncte de vedere*. Nu numai veţi vedeà că nişte ulceraţiuni simple imflamatorii, pot să ia aspectul şi fizonomia şancrului, dar mai mult decât atât din cele ce vă voi relata, vă veţi convinge de rezerva ce trebue întotdeauna să aveţi, atunci când e vorba de a pune diagnoza medico-legală, a acestor ulceraţiuni.

„O copiliţă de 6 ani intră în spital sub pretext că dânsa este atinsă de vulvită şi şancre sifilitice vulvare, survenite în urma unui atentat la pudoare; individul incriminat erà deja arestat.

---

1) Fournier. Leçons sur la syfhilis chez la femme. Paris 1873.

Examinasem cu atenţiune fetiţa şi constatasem: vulvită foarte intensă, nimfele mari erau umflate, roşii, oedemaţiate, dureroase scăldate în puroi şi lipite între ele prin acest puroi); în plus se găsea şi un intertrigo eroziv a regiunilor perivulvare - iar - şi aceasta este şi mai important, pe una din nimfele mari, se găseau trei ulceraţii, una aproape ca o alună, celelalte mici ca două linte. Aceste ulceraţiuni sunt de culoare cenuşie şi acoperite cu o'subţire falşă membrană, ele au descamat superficial dermul, sunt lăţite iar suprafaţa a două din ele, în formă de papulă, face relief. Nu sunt-dureroase prin ele însăşi, dar baza lor este învârtoşată; de ambele părţi adenopatie destul de pronunţată, unde se găsesc sub piele mai mulţi ganglioni liberi, indepedenţi unii de alţii, rulând sub degetul ce-i pipăe însă nedureroşi.

„In faţa acestui complex de simptome mărturisesc adaogă *Prof. Fournier*, că fără multă ezitaţiune am pus diagnoza: *Vulvo-vaginită şi şancre sifilitice.*

Judele Instructor care delegase pe *Dl. Dr. Bergeron* Medic legist, să examineze copila şi să facă raportul Medico-legal, în cauză, a pus aceiaşi diagnoză. Acest magistrat cerea raportul foarte urgent, de oarece erà arestat în cauză şi mărturisesc că ezitaţiunea nu mi se părea justificată nici mie, nici D-lui Dr. Bergeron, de oarece leziunile ni se păreau foarte caracteristice. Totuşi în virtutea unei regule de conduită, de care niciodată nu mă despart, mai cu seamă în astfel de cazuri, regulă pe care trebue să o adopteze orice medic chibzuit, am tragănat cu depunerea raportului medico-legal, şi am făcut să trăgăneze, pentru ca să câştigăm timp şi eu şi Medicul legist D-rul Bergeron.

Am avut o excelentă idee făcând aceasta, căci iată ce s'a intâmplat.

Cu repaosul în pat şi câteva aplicaţiuni locale de simplă apă borică, vulvo-vaginita, intertrigo cât şi adenopatia au dispărut ca prin farmec după câteva zile, iar şancrele sau ceia ce luasem noi drept şancre, s'au vindecat fără a lăsa nici o înduraţie şi nici o cicatrice, în opt zile. Am ţinut fetiţa trei luni în observaţie nimic nu s'a produs, nici un accident secundar sifilitic, nici rozeolă, nici plăci mucoase, nimic absolut nimic. Copila a fost sub privegherea noastră timp de mai multe luni de zile şi nimic nou nu s'a ivit în starea ei generală sau locală. Inculpatul a fost pus în libertate, afacerea s'a clasat, căci copila nu fusese prin urmare atinsă, de cât de o simplă vulvo-vaginită cu ulce-

rațiuni șancriforme consecutive, leziuni care nu erau datorite nici unui atentat sau viol.

«Prin urmare continuă *Prof. Fournier* făcusem o eroare de diagnoză, atât eu cât și D-nul Bergeron, noroc că nu eliberasem raportul Medico-legal sub prima noastră impresiune, căci cine știe ce ar fi pățit nenorocitul inculpat.

O astfel de eroare făcută de medici conștiincioși și obișnuiți cu examenul unor atare leziuni, este foarte instructivă și departe de a o ascunde sau a o disimulà, din potrivă am crezut de cuviință de a o da publicității, pentru ca, tinerii medici să ia aminte în cazuri de felul acesta și fiindcă ea comportă două învățăminte:

a) Se arată că în unele cazuri de simple leziuni inflamatorii, acestea câte odată pot lua masca și pot simulà niște adevărate șancre sifilitice.

b) Se demonstrează că diagnoza medico-legală de șancru, nu trebue afirmată, ținând socoteală numai de ulcerația care îmbracă forma șancrului, dar de un complex de simptome, care se confirmă și se complectează unele pe altele, precum și de evoluția totală a leziunei, care cuprinde ca *prim* termen — șancrul accidentul primar — și ca termen *ulterior* mai doveditor și mai esențial, *manifestațiunile diatezice secundare* care survin la o dată aproape fixă.

Profesorul Fournier termină această instructivă relațiune cu următoarele cuvinte:

«Revin la cele ce am spus elevilor mei în mai multe rânduri; linia mea de conduită nevariabilă și nestrămutată àceia de a nu diagnostica un șancru în urma unui singur examen, mai ales atunci, când este vorba de un raport medico-legal în cauză.

„Numit într'o expertiză de inculpație de atentat la pudoare sau viol, voi refuza întotdeauna de a-mi formula părerea, având în vedere numai simpla leziune locală, oricât de tipică ar fi dânsa și ori cât ar fi de semnificativă. Voi cere întodeauna timp, voi aștepta ca să văd mersul leziunei și urmările sale, căci în urma experienței ce am dobândit, știu cu ce ușurință poate comite o eroare un medic, fie el cât de experimentat și atunci și prevenitul, poate să fie condamnat pe nedrept, judecătorii ținând seamă de concluziunile raportului nostru care-i sunt defavorabile".

Prof. Brouardel este de aceiași părere, nici el nu se pro-

nunţă în urma unui singur examen, şi aşteaptă mersul ulterior al uceraţiunei, pentru a-şi formula concluziuile.

Rândurile de mai sus au dat la lumină un exemplu foarte demonstrativ de condiţiunea primă, necesară pentru examenul ulceraţiilor reputate venerice, menţionată în paginile precedente.

Dar uneori ulceraţia venerică este în adevăr un şancru sifilitic, însă acesta nu este contractat în urma unui contact, rezultat al unui atentat la pudoare, ci contractat prin alt mod cu totul altul, care însă la prima vedere, poate impune şi poate fi socotit ca rezultatul unui atentat. *Prof. Brouardel* [1]) citează următorul caz interesant care demonstrează cele ce preced:

O familie întreagă, tata, mama, bunicul, bunica un copil şi o dădacă, toţi erau sifilitici. La început se acuza dădaca, dar s'a recunoscut mai târziu că ea nu era vinovată, ci o simplă victimă şi numai cu multă greutate s'a putut stabili filiaţiunea şi geneza acelei infecţiuni. Culpabilul era bunicul, om încă relativ tânăr care contractase un şancru în unul din voiagiurile sale, şi care apoi îşi contaminase nevasta. Aceasta la rândul ei, contaminase copilul pe care-l îngrijea mai cu deosebire, copilul contaminase pe tatăl său şi pe mama sa, precum şi pe dădaca lui, care prezenta un şancru sifilitic al antebraţului stâng, datorit contactului unor plăci mucoase sifilitice anale, dădaca ţinând copilul în braţe şi având o zgârietură pe antebraţ, infecţiunea s'a produs uşor.

Iată un caz care ar fi încurcat pe cei mai iscusiţi medici legişti, dacă s'ar fi admis atentatul la pudoare, cauza primordială a sifilisului survenit la copil şi la dădacă.

Acelaş lucru se poate întâmplă şi în ceiace priveşte vulvita şi vulvo-vaginita blenoragică, contagiunea poate să aibă loc şi ără atentat la pudoare, numai prin un contact indirect, după cum am menţionat faptul observat de noi în paginile precedente.

In diverse foi medicale periodice, am găsit cazuri analoage, unul din ele are mare importanţă, este acel publicat în revista numită la Quinzaine médicale Numărul de Mai 1910, de D-rul Dufour din Marsilia.

„Un domn X contractează o blenoragie pe care o comunică soţiei sale. La câtva timp după aceasta, D-na X observă că o copiliţă a sa în vârstă de 4 ani, este şi ea bolnavă.

Un medic consultat puse diagnoza de vulvo-vaginită blenora-

---

1) Brouardel. L'exercice de la Médecine et le charlatanisme Paris 1898.

gică acută, transmisă prin contagiune şi probabil, ca rezultat al unui atentat la pudoare.

Bănuelile cad asupra unui vecin la care copilița se ducea din când în când, cu învoiala părinților.

Aceştia formulară o plângere la parchet, contra vecinului în chestie, care cu toate protestările sale fu depus. Din fericire pentru el, pe de oparte onorabilitatea lui ce nu putea fi bănuită pe de alta că era perfect sănătos, fără nici o urmă de blenoragie, a făcut pe D-rul Dufour să proceadă la un examen minuțios al părinților copilei şi descoperi că ambii aveau gonogocie; fata se culca în pat cu muma ei de la care se contaminase. Ce s'ar fi întâmplat oare, dacă vecinul învinuit ar fi avut şi el blenoragie? De sigur s'ar fi comis o nouă eroare medicolegală, s'ar fi învinuit un inocent.

139. Cazurile de mai sus se rapoartă la erorile ce se pot comite, atunci când acuzațiunea porneşte de la o persoană din familia victimei, aceasta din urmă neavând decât un rol secundar în chestia atentatului sau violului.

Dar de multe ori se întâmplă contrariul, copila sau copilul acuză, dânsul povesteşte atentatul şi obligă pe cei ce-l înconjoară, de a face plângerea.

Trebue însă mai întâi stabilit un fapt şi mai cu seamă, trebue distrusă o legendă, care pentru multă lume trece încă şi astăzi ca un fapt ce nu suferă nici o îndoială. S'a pretins cumcă *Adevărul iese din gura copiilor* şi câți nu sunt încă care cred că, un copil este incapabil de a spune o minciună. Nimic mai fals de cât această pretinsă parabolă şi dacă sunt unii copii cari, în adevăr nu mint, fiindcă nu au nevoe de a minți, cei mai mulți din ei inventează minciunile şi făuresc acuzațiuni fără nici o remuşcare şi fără nici un scrupul, ori de câte-ori persoana lor este în joc; ei mint pentru a scăpà de o pedeapsă, sau pentru a primi o recompensă.

In general copilul posedă, alături de o putere surprinzătoare de sinceritate în invențiunea unei minciuni şi o intuiție remarcabilă pentru aceasta. El ghiceşte, simte de multe ori cea-ce o persoană doreşte ca să afle de la el şi vorbeşte în această direcție şi în acest sens. La întrebările ce i se pun, în fizionomia şi ochii unei persoane el găseşte de multe ori indicațiuni pentru aşi formulâ răspunsurile. Din momentul acesta, din momentul ce a spus minciuna, el trăeşte se identifică cu ea şi va puteà,

sugerându-se însuşi, să creadă cu sinceritate la cea-ce inventase, putând determină une-ori groasnice catastrofe. Tocmai mai târziu, după ce va creşte, el îşi va putea da socoteală de răul ce l-a făcut cu minciunile spuse.

In afară de aceşti copii care mint unii de frică, alţii pentru a primi o recompensă sau din obicinuinţă, unii din ei mint fiindcă sunt atinşi de aşa numita:

140. *Mitomanie* care după expresiunea lui *Dupré*, este o stare morbidă, consistând în o negaţiune voluntară a adevărului. Alţii sunt atinşi de aşa numita *Fabulaţiune*, adică inventează istorii sau fabule, în care cel ce a inventat fabula, joacă rolul principal, sau este eroul faptului. Ştiinţa posedă numeroase exemple de acest gen, vom cita pe unele din ele:

a) O fetiţă de vreo 12 ani pleacă de acasă şi nu vine decât, după vre-o patru zile. Părinţii ei foarte îngrijaţi, făcură toate cercetările posibile să o găsească, dar ele rămase fără efect. Copila se reîntoarse după câteva zile dar fiind dojenită de părinţii ei, pentru a scăpà de reproşurile lor, spuse că a fost răpită de un mare personaj foarte cu renume pe atunci — ducele de Morny — care fermecat de frumuseţea ei, a ţinut-o ascunsă patru zile în palatul său princiar, după ce ea devenise metresa lui. Auzind aceasta nenorociţii părinţi erau gata să facă plângere autorităţilor, când sosì o scrisoare din provincie din care reeşea că, fetiţa fusese la o prietenă de aceiaşi vârstă ca şi dânsa şi că nimeni nu o răpise după cum pretinsese. Pentru a avea o siguranţă şi mai mare, ei cerură un examen medico-legal, care o descoperì virgină; totul nu fusese dar decât o minciună făurită de copilă, o fabulă pentru a scăpa de pedeapsă.

b) *Bourdin* citează următorul fapt. O căsnicie neavând copii, luase să crească de suflet o fetiţă de vreo 9 ani. Intr'o zi D-l X intrând acasă, citì soţiei sale un ziar în care se vorbea de un mare scandal de atentat la pudoare, ce se petrecuse în provincie şi pe care acel ziar îl descria în toate detailurile; fetiţa se jucà într'un colţ al camerei, neavând aerul să dea nici o atenţie celor ce se petrecea împrejurul ei. La câteva zile după aceasta, D-na X surprinse copiliţa că-şi desbrăcase goală o păpuşe ce avea şi o sărutà şi o gâdilà cu limba la organele genitale. Intrebată ce însemna ceia-ce făcea păpuşei sale, copila cu o mare îndrăzneală răspunse că face şi ea păpuşei, ceia-ce i se făcuse mai de mult şi în mai multe rânduri ei însăşi atât

de un băiat din vecinătate, cât şi chiar de D-l X. Se înţelege cu uşurinţă emoţiunea ce determină în casă, aceste destăinuiri ale fetei; un medic fu chemat în grabă, dar el găsì fata nu numai virgină, dar chiar fără cel mai mic semn de atentat la pudoare şi fără nici o scurgere, în starea cea mai perfectă.

Luată din nou la cercetare şi întrebată, asupra acestor alegaţiuni, care se demonstrase că nu erau exacte, fata mărturisi că nu erà nimic adevărat din cele ce spusese, şi că a vroit numai pur şi simplu să facă şi ea *păpuşei sale, ceia-ce damele făcuse între ele, după cum citise papa în jurnal.*

Savantul nostru camarad de bancă D-rul Dupré cu care am lucrat împreună la Prof. Brouardel, astăzi unul din cei mai distinşi alienişti, relatează cazul următor de interesant de Mitomanie. „Un băeţaş de vreo 9 ani, făcu în prezenţa autorităţilor din Paris, grave destăinuiri asupra unei serii de atentate de lubricitate şi acte de pederastie ce s'ar fi executat asupra lui, de către doi bărbaţi, acte care uneori se petreceau numai între ei, alte ori în prezenţa altor persoane şi mai ales în prezenţa altor copii, cam de aceiaşi vârstă ca şi el. Băeţaşul descria în termenii cei mai neruşinaţi, scenele de orgie ce se petreceau între ei, ba mai mult decât atât, făcu un lung memoriu scris asupra acestor fapte. Intrebat asupra cauzelor ce-l determinase pentru a participa la astfel de acte monstruase, el răspunse că se ducea acolo pentru că i se dedea diferite lucruri bune de mâncare, dar mai mult fiindcă el însuşi resimte foarte mare plăcere, în asemenea exerciţiuri. Examinat atât de *Dupré* cât şi de regretatul *Garnier*, băeţaşul a fost găsit cu totul intact fără nici o urmă de atentat, fără nici o urmă de pederastie.

Atunci voind a se şti, care a putut fi cauza acestor alegaţiuni mincinoase, pe care tânărul satir le debuta în faţa oricui il întreba, dânsul interogat cu oarecare abilitate şi confundat în minciunile sale, sfârşi prin a mărturisì că, totul erà o minciună şi că nu istorisise cele de mai sus, de cât în urma interogatoriilor repeţite puse de părinţii săi, cari ei cei dintîi îi sugerase în mod inconştient, aceste fapte. In adevăr aceştia prin curiozitatea lor naivă şi bolnavă, educase fără să-şi dea socoteală şi chiar stilizase naraţiunea copilului, care încetul cu încetul deveni pentru el o istorie adevărată.

c) In cariera noastră am avut de observat şi noi câteva cazuri aproape identice, dar cel mai important şi cel mai sugestiv este cel următor. (Vezi R. M. L. No. 12 din 1915).

Copilița B. A. în vârstă de 9 ani, foarte vioaie și foarte isteață, se culca în aceeaș cameră cu mama ei, chiar lângă patul acesteia. Mama ei trăia în concubinaj cu un domn X. Fără a băga de seamă că fetița de multe ori noaptea era deșteaptă, mama ei se dedà la o serie de acte, cari se înțeleg și pe cari ne dispensăm de a le descrie.

Intr'o zi fetița spuse mamei sale, că D-l X îi făcuse ei, ceea ce în mai multe nopți îi făcea și acesteia din care cauză, simțea oarecari dureri la organele genitale.

Examinată de noi, dânsa ne dădù detailiile cele mai deslușite asupra actelor la care se dedase D-l X asupra ei, dar fu în acelaș timp găsită nu numai virgină, dar chiar fără nici o leziune, care să ne fi putut permite afirmarea unei încercări de atentat la pudoare. Am conchis în raportul nostru că fata era virgo intactă și că cu cea mai mare probabilitate, ea nu inventase aceea fabulă, decât pentru a face și ea ca mamă-sa sau ca persoanele mari.

Mezeray [1]), citează cazul unei fete de 14 ani, mincinoasă și nedesciplinată care fusese izgonită din mai multe școli și care acuza pe un unchiu al său de a fi violat-o. Examinată ea fu găsită virgină fără nici un semn de atentat la pudoare, recunoscând ea însăși mai târziu că tot ceea ce spusese era o invențiune.

d) D-rul Motet savantul alienist citează următorul caz: Un băețel de vre-o 8 ani, dintr'un pension de băeți, spunea că unul din servitorii acelui stabiliment intrase noaptea în dormitor că-l pusese cu fața în jos și după ce-l gâdilase la organele genitale, căutase să-i introducă penisul în anus: bine înțeles nici unul din camarazii săi, cari dormeau în aceeaș cameră cu el, nu observase așa ceva. Deoarece dânsul dădea detailurile cele mai sigure asuprs acestui fapt, în noaptea următoare un pedagog se puse la pândă că să afle adevărul.

Pe la miezul nopței, gardianul de noapte care-și făcea ronda, trecù ca de obiceiu pe la patul copilului.

Acesta atunci începù să vorbească prin somn și să repete prin cuvinte întrerupte, acuzațiunea ce istorisise cu o zi mai înainte; a doua zi el își reînoi acuzațiunile, cari erau false.

---

1) Mezeray. Mensonges des enfants în Revue de l'hypnotisme. Paris 893 p. 17.

Care era cauza acestor fapte? Lucrul se descoperì usor, copilul avea limbrici şi *oxiuri vermiculari* din care cauză, avea mâncărime foarte mare la anus şi organele genitale, mâncărimi care produsese chiar un eritem-intertrigo. Aceste leziuni care-i tulbura somnul îi aducea acele visuri erotice, erà de ajuns ca in timpul nopţei, gardianul să treacă pe lângă el şi să-i proecteze lumina lanternei asupra ochilor, pentru ca copilul să crează a doua zi că ceia ce vedeà în visurile sale, erà realitate.

D-rul Motet adaogă relativ la psichologia minciunilor inconştiente a copiilor, rândurile ce urmează pe care le reproducem textual din observaţia savantului alienist.

„Trebue să fie bine ştiut că, în ceia ce priveşte copilul, juvenila sa inteligenţă, este în totdeauna gata a prinde mai mult partea miraculoasă sau extravagantă a unui fapt oarecare, neglijând părţile comune; nălucile îl farmecă, fantomele îl sperie, el îşi animează ideile şi cu o mare uşurinţă întrupează şi dă vietate, chiar umbrelor pe care le-a întrevăzut.

Visul trece la realitate şi în acest haos, el numai ştie care-i partea cea reală şi care-i partea cea închipuită, repetând în mod inconştient şi ca un automat, ceia-ce îşi închipuie, ceia-ce i se pare că a văzut, ceia-ce i s'a sugerat. Dacă la toate acestea, se mai adaogă şi o cauză fizică morbidă, ca de pildă limbricii sau cevà analog, ca la copilul de care am vorbit mai sus, toate aceste fapte survin si mai uşor.

141. Dar uneori faptul devine şi mai grav căci, acuzaţiunea este făcută nu numai de un singur copil-băiat sau fată, ci de mai mulţi laolaltă acuzaţiunea este făcută în comun, de mai mulţi băeţi sau de mai multe fete, asupra unei aceleiaşi persoane. Se înţelege cu uşurinţă gravitatea acestui fapt, căci dacă până la un punct se admite că un copil să inventeze o fabulă, sau să spună o minciună, se admite cu mult mai mare greutate, o asociaţie de copii care, la unison să acuze aceiaşi persoană şi să spună aceiaşi minciună.

Şi cu toate acestea lucrul există, minciunile colective spuse în comun de copii, nu constitue o raritate.

Profesorul Lacassagne a descris sub numele de *Afacerea Preotului Bérard*, o curioasă acuzaţiune de minciună colectivă inventată de mai multe copile, care în mod automatic spuneau şi aduceau acuzaţiuni formale de atentat la pudoare.

Preotul Bérard fusese acuzat de patru fete, cea mai mare de

15 ani, celelalte cevà mai tinere că aceasta că în mai multe rânduri, s'ar fi lăsat gol înaintea lor şi le-ar fi arătat membrul viril în erecţiune. Prof. Lacassagne chemat ca expert a demonstrat tribunalului că condiţiunile în care spusese fetele că preotul Bérard şi-ar fi arătat penisul înaintea lor, erà imposibil de executat; preotul a fost achitat, totul dovedindu-se că a fost o minciună colectivă.

Brouardel citează cazul următor: Nişte domni străini se preumblau cu trăsura pe frumoasa preumblare pariziană numită Champs Elysées; trei fete cari vindeau flori le oferă buchete dar în acelaş timp îi rugară, să le preumble şi pe ele puţin cu trăsura.

Dorinţa lor fu satisfăcută. Către seară care nu le fu surprinderea când întâlnind din nou pe acele fete pe stradă, acestea îi acuzară că ar fi atentat la pudoarea lor. Dar acuzaţiunile mincinoase au fost lesne sfărâmate, de oarece s'a putut demonstra prin mărturia birjarului care-i preumblase, că nu numai această preumblare nu ţinuse de cât maximum un sfert de oră, dar mai mult de cât atât, nici unul din acei domni nu se dăduse jos din trăsură şi nu rămăsese singur cu vreuna din fete; totul erà o minciună colectivă urzită în scop de şantaj. De alt fel examenul fetelor făcut de un medic-legist a demonstrat că toate erau de mult deflorate, fără ca să prezinte nici un semn de atentat recent.

Rolul Medicului-legist în asemenea cazuri este foarte preţios cele mai de multe ori demonstrativ, căci el poate prin un raport ştiinţific să probeze că alegaţiunile celor ce învinuesc, nu numai că sunt false, dar chiar imposibil de a fi executate.

Corin-Liège a dovedit acest lucru în un caz de ultragiu public la pudoare, în care iarăş acuzaţiunea era colectivă. Vom reproduce faptul în rezumat căci el merită de a fi cunoscut.

Mai multe fete din Liège acuzau pe un cinstit comerciant că în mai multe rânduri, acesta ş'ar fi dat pantalonii în jos în faţa lor şi ţinându-şi penisul cu mâinele, se masturba până la erecţiune.

Corin a demonstrat cum-că cele spuse de fete, nu s'au putut petrece aşa din cauză că, invinuitul pe de o parte fiind acondroplazic, [1]) iar pe de alta obez (cântărea 100 kilo) şi burtos,

1) Membrele sale superioare erau atât de scurte încât nu putea ajunge penisul ci numai abia ombilicul.

el nu-şi putea atinge peninsul cu mâinele, în poziţiunea în care spuneau fetele că a executat actul. Pentru a puteà urinà, fără de aşi murdări pantalonul şi a nu urina pe el, dânsul era obligat să se plece foarte mult înainte, ca abia să-şi poată dirija penisul pe oală fără a se murdări; ori în această situaţiune, penisul nu se mai puteà vedeà de alte persoane, pe de o parte de burta lui proeminentă, pe de alta de poziţiunea ce luà de flexiune înainte, pe care acesta era obligat să o ia, ori de câte ori vroia să-şi atingă penisul cu mâna pentru a urina.

CAPITOL XIX

ISTERIA ŞI ATENTATELE LA PUDOARE

142. Generalităţi. 143. Hetero-Auto şi Auto-hetero-Acuzaţiile isterice. 144. Gradaţiunea mentalităţii Istericelor. 145. Somnambulismul isteric. 146. Impulsiuni şi ilusiuni la Isterice. 147. Diverse cazuri de Simulaţiuni.

142. Alături de faptele citate în capitolul precedent şi de actele de simulaţiune mai mult sau mai puţin colorate de sentimentul realităţii, trebue să mai studiem şi acuzaţiunile survenite din o altă cauză, acuzaţiunile făurite de acele persoane care sunt atinse de ceea-ce se numeşte **Isteria**. Această nevroză joacă uneori, un mare rol în geneza acuzaţiunilor de atentat la pudoare, viol. **Istericele** făuresc cu multă uşurinţă istorii mincinoase, câteodată numai în scopul de a minţi pentru a se face interesante, alteori fiindcă, **istericele** au halucinaţiuni cari transformă visul în realitate şi atunci dînsele cu bună credinţă acuză un inocent, fiind sigure că în adevăr au fost victima unui atentat care de fapt este numai rezultatul unei vedenii, unei halucinaţiuni. Cea mai mare parte din facultăţile istericelor sunt mai mult sau mai puţin ştirbite, mai cu seamă sunt atinse facultăţiile afective acea a dreptei judecăţi, cât şi acea a reflecţiunei, pentru execuţiunea unor acte, în care se angajează histerica şi din care mai pe urmă nu ştie cum să se descurce.

Trebue ştiut că în general, contrar celor ce se admit încă şi astăzi de mulţi autori, această pornire a istericelor de a se pretinde victima atentatelor la pudoare, nu izvoreşte din cauza unei dorinţi excepţionale ce dânsele ar avea pentru apetiturile sexuale; nimic mai falş de cât această tendinţă, care a făcut să crează pe unii medici că mariajul şi satisfacerea abundentă a

relațiunilor sexuale, ar fi cel mai sigur mijloc, pentru vindecarea histeriei.

Charcot și elevii săi au demonstrat de mult, cât de greșită este o această părere și dacă unele histerice, privesc cu indiferență raporturile sexuale, altele sunt chiar atinse de un sentiment de frigiditate, care le fac să respingă cu desgust aceste raporturi. Atunci care este psihologia acestei conduite a generalității istericelor?

In general, afară de rare excepțiuni isterica are dorința de a se pune în scenă și în evidență, pentru că este atinsă de un *Eretism psiho-sensorial*, care aduce după dânsul această necesitate bolnăvicioasă — pe deoparte de a se pune ea mereu pe tapet — pe de alta, de a face rău unei persoane, ce-și închipuește că o dușmănește sau o jignește, în demnitatea ca și în amorul ei propriu.

Isterica este necontenit minată, de o trebuință patologică pentru a imagina și inventa evenimentele cele mai dramatice, care prezentate cu oare-care abilitate, parvin a face să fie crezute de mintea cea mai sănătoasă. Aceste istorii imaginare parvin — fiind necontenit repetate și executate de isterică — să facă corp, să facă ființă cu isterica însăși, să-și închipue că, ceia-ce a inventat este exacta realitate, și dacă pentru un moment dânsa minte în mod conștient, mai pe urmă minciuna devine inconștientă, devine un fapt îndeplinit, năluca devine adevărul.

143. Dar mai mult decât atât, în unele împrejurări, isterica se sacrifică pe ea însăși, chiar cu risicul de a fi condamnată, numai și numai împinsă de dorința, de a fi înconjurată de atenția deosebită a opiniunei publice, sugestionată de mentalitatea ei neuropatică. Alături dar de *Hetero-acuzațiunile isterice* există *Auto-acuzațiunile* și *Auto-Hetero acuzațiunile*, căci dacă unele ființe se sacrifică pentru dragostea adevărului, altele ca istericele se sacrifică pentru amorul minciunei și a invențiunilor lor dramatice.

Prof. Brouardel menționează următorul caz: Un domn X pleacă într'o seară cu soția lui manifest isterică la teatru. Ajunși jos la scară, femeia pretextează că a uitat să-și ea ceva din casă, lasă pe soțul său jos, iar ea urcă cele cinci rânduri de scări pentru a intrà în apartamentul ce ocupà. După câteva minute se reîntoarce și petrec impreună seara la teatru. Reîntorcându-se

acasă, care nu fu surprinderea D-lui X găsind în sobă niște bonuri în valoare de vreo cinci mii de lei.

Pe cine să acuze de aceasta? Numai nevasta lui intrase în casă după plecarea lor și prin urmare numai ea ar fi putut comite acest act, dar nevrând a o acuza era pe cale și retrage reclamația. Dânsa atunci fiind deziluzionată, văzând că afacerea era pe punctul de a se clasa se duse la parchet și vroi să convingă pe magistrați că afacerea trebuea să-și facă cursul și că dacă nu găsesc nici un vinovat, nu poate fi decât dânsa autoarea arderii bonurilor, insistând să se deschidă acțiune contra ei, să fie urmărită. Erà o isterică care aveà dorința de a apare în fața juraților, de a fi arestată, dusă la judecată cu sentinela și de a fi obiectul relatărilor din gazete și a opiniunei publice. In un alt caz o isterică își ucide copilul, cerând apoi să fie urmărită și dată judecății juraților.

Medicii și ajutorii lor sunt în rândul întâi victimele unor asemenea acuzațiuni nedrepte.

Prof. Pitres de la Bordeaux citează mai multe cazuri de acuzațiuni, făcute de isterice asupra medicilor sau a personalului medical din spital; vom reproduce una din ele în rezumat:

„O bolnavă Elisa R. intrase în serviciul medical al Prof. Pitres pentru o contractură isterică a membrelor inferioare. D-nul M. M student în medicină fusese însărcinat să ia observația bolnavei și să-i dea o îngrijire mai apropiată. La început, bolnava se arătà foarte mulțumită de aceasta solicitudine și aveà o deosebită recunoștință pentru studentul M, dar la câteva zile mai pe urmă ea își schimbă atitudinea, deveni răutăcioasă, agresivă și acuzà pe student de atentat la pudoare asupra ei. — De aproape o săptămână în fiecare noapte—spuneà dânsa — studentul M sare pe fereastra ce este deasupra capului meu, se culcă în pat alături de mine, mă sărută, mă desmiardă și îmi face declarațiuni înfocate de dragoste care mă tulbură și mă înfricoșază. Dacă dânsul s'ar opri aici, și suferi aceste manifestațiuni, dar el merge mai departe, mă violează de 2—3 ori în șir fără ca să aibă milă de mine, de rugămintele mele, nici de starea mea de boală în care mă găsesc, apoi mă brutalizează, mă lasă mai mult moartă de oboseală și pleacă amenințându-mă că va reîncepe acelaș lucru în noaptea următoare. Toate aceste alegațiuni erau false, studentul M, nu ar fi putut intra pe fereastră și apoi bolnava Eliza R. era culcată între alte bolnave în o sală în

care se găseau 20 de paciente şi nici una nu văzuse aşa ceva. Numita Elisa R. avea halucinaţiuni isterice, fapt care determinase acele false acuzaţiuni.

Toţi autori clasici citează cazul cunoscut sub numele de afacerea **De La Roncière** care s'a terminat prin condamnarea unui inocent la 10 ani închisoare, victima halucinaţiunilor unei fete histerice, care curând după aceia a murit nebună într'un azil, din cauza atacurilor succesive de *isterie mare*.

Cazul descris pe larg în cartea lui *Legrand Saulle*, îl vom rezumà după cum urmează, citând pe cât posibil textual descrierea făcută de celebrul medic parizian.

«In anul 1834 *Generalul Baron de Morel* comandant şef al şcoalei de cavalerie de la Saumur, locuià în acest oraş împreună cu soţia sa care erà încă tânără şi frumoasă, şi cu doi copii un băiat şi o fată de 16 ani, Marie de M. eroina acestei drame unică în genul său.

«Printre ofiţerii garnizoanei să găsea şi locotenentul *Emile Clément de la Ronciere* în vârstă 30 ani, fiul *Marchizului dela Roncière*. D-ra Marie de Morel fu atrasă de eleganţa şi distincţia locotenentului de la Roncière, şi cam umilită de faptul că, acesta se uita mai mult la mama ei de cât la dânsa. Ea merse până acolo încât într'o zi, aflându-se la masă lângă locotenentul dela Roncière, ea pretinse că acesta i-ar fi spus următoarele cuvinte jignitoare: Aveţi D-ră o mamă încântătoare, ce păcat că D-ta ii semeni atât de puţin!

Pentru o minte sănătoasă şi ponderată, s'ar fi văzut imediat că astfel de cuvinte, nu le-ar fi putut spune niciodată un ofiţer aparţinând unei societăţi atât de înaltă, tocmai cui? copilei generalului, care era şeful său şi în casa căruia era primit cu atâta bunăvoinţă, şi dacă s'ar fi judecat lucrul s'ar fi recunoscut de sigur, imposibilitatea acestui fapt.

La câteva zile după aceasta, începu să se primească de către D-na şi D-ra de Morel, o serie de scrisori anonime insultătoare, unele din acestea erau chiar semnate cu iniţialele E dela R. Iată încă un fapt căruia dacă i s'ar fi dat toată atenţia cuvenită s'ar fi recunoscut desigur ca neverosimil, căci erà puţin probabil ca cineva care scrie scrisori anonime de insulte, să nu caute să facă tot posibilul ca să nu fie recunoscut, şi prin urmare să nu-şi pună iniţialele sale, care puteau trece drept o semnătură.

Chiar generalul primi scrisori de acelaşi gen, ceia ce făcu

ca într'o seară — locotenentul delà Ronciere care se prezentase la o serată — generalul îl somă să plece, reproşându-i purtarea sa necuviincioasă.

Pe când dela Ronciere căuta să-şi explice cauza acestui afront, în aceiaşi seară cam între 2 — 3 noapte se petrecea o dramă grozavă în casa generalului.

Guvernanta D-rei de Morel auzi gemete în camera de alături unde se culca aceasta; intrând să vadă care este cauza acestor plânsete, care nu-i fu mirarea găsindu-şi pupila întinsă jos pe scânduri, numai în cămaşe, având o batistă legată împrejurul gâtului şi o frânghiuţă împrejurul mijlocului, cămaşa aveà pe piept câteva picături de sânge.

Intrebată asupra celor ce se întâmplase, D-ra de Morel în o stare de grozavă surescitare şi deabià vorbind, spuse că un om pe care l-a recunoscut că fiind locotenentul dela Ronciere, a intrat pe fereastră în camera ei, spărgând un geam, a trântit-o jos pe podele şi după ce încercă, dar în zadar de a o violà, a brutalizat-o, i-a dat câteva lovituri de cuţit la organele genitale şi apoi a plecat, spunând că va reveni în noaptea următoare. Părinţii fetei înştiinţaţi abia a doua zi de cele întâmplate, au ţinut secret cele petrecute. De notat că după două zile D-ra de Morel revenită din emoţiunea urmare agresiunii săvârşite asupra ei, a dansat toată noaptea la un bal, deşi dânsa afirmase că fusese rănită cu un cuţit, în organele cele mai intime, răni care însă nu lăsase nici o urmă, în afară de o mică zgârietură fără nici o importanţă, care ar fi putut să fie tot atât de bine determinată sau de un cuţitaş sau de o unghie.

Dar scrisorile anonime continuă de a curge la familia generalului, semnate E dela Ronc.... scrisori în care semnatarul îşi lăuda isprava făcută, în faimoasa noapte a atentatului. Intr'o zi D-ra de Morel iese din camera sa cu un bilet anonim în mână, plin de ameninţări la adresa ei şi a familiei sale; sub această impresie ea cade jos din picioare în prada unor spasme teribile, are halucinaţii, plânge şi strigă: Iată omul roşu, scrisoarea, Asasinul; vrea să omoare pe tata şi pe mama; timp de două zile dânsa este prada unor puternice halucinaţii şi atât de bolnavă, încât preotul îi dădu spovedania agonizanţilor. După 48 ore îşi reveni complect şi se află foarte sănătoasă ca şi când nu i s'ar fi întâmplat nimic cu 48 ore înainte. Tatăl D-rei de Morel se hotărî atunci să se plângă Justiţiei, contra locotenen-

tului Dela Ronciere, care fu arestat în prevenţie. Dar fapt curios deşi locotenentul erà ţinut la cel mai strict secret fără să poată, comunica cu nimeni, scrisorile anonime ca prin farmec, continuă de a sosi la adresa D-şoarei de M şi a familiei sale. Mai mult de cât atât, pe când dela Ronciere erà arestat la Saumur şi D-ra de M se afla la Paris, dânsa mai spuse că vroind să intre acasă cu trăsura, la un moment dat un individ a deschis geamul dela fereastra trăsurei, i-a dat o lovitură puternică peste braţ, care ca prin minune nu s'a frânt, şi i-a remis o scrisoare anonimă, scrisă pe o hârtie identică şi cu aceiaşi caligrafie, ca şi cele precedente, care se atribuiau locotenentului dela Ronciere. Acesta este dat în judecată şi învinuit de tentativă de viol făcut cu violenţă şi încercare de asasinat asupra D-rei M, el este apărat de celebrul avocat *Chaix d'Est* Ange, generalul de ilustru *Berryer* şi *Odilon Barrot*. Apărătorul inculpatului, într'o pledoarie pe atât de oratorică pe cât de ştiinţifică şi care cu drept cuvânt ar puteà constitui încă şi astăzi un model în arta medicinei legale, a căutat să demonstreze şi să facă să iasă în relief, pe deoparte contradicţiile şi faptele fantastice istorisite de D-ra M, iar pe de altă parte, împosibilitatea în care s'ar fi găsit cel puţin în unele împrejurări locotenentul dela Ronciere, ca să poată fi el autorul faptelor de care erà acuzat. Aşa el căută să atragă atenţiunea juraţilor, asupra imposibilităţei cuvintelor necuviincioase, pe care D-ra de M pretindea că i le adresase la masă locot. de la Ronciere. Apoi scrisorile anonime cari continuă de a sosi semnate cu aceleaşi iniţiale şi scrise pe o hârtie analoagă, cu aceia pe care D-ra de M îşi făceà temele fiind în pension, pe când dela Ronciere erà arestat şi prin urmare nu puteà face nimic, fără ca să treacă prin filiera administraţiunei închisorei. Atentatul din faimoasa noapte executat dela Ronciere, care pentru a intra în camera fetei, spărsese un geam fără ca să se audă nimic de guvernanta care dormea într'o cameră alături, rănile pretinse făcute la organele genitale cu un cuţit, care erau nişte vulgare zgârieturi de unghii, care s'ar fi putut face, chiar de însăşi persoana asupra ei şi în fine scena de spasme şi de halucinaţii atunci când în timpul zilei D-ra de M se credeà urmărită erau imaginare.

Un raport medico-legal făcut de *Drii Bailly*, *Recamier* şi *Ollivier* (*d'Angers*) asupra persoanei D-rei M, deduceà în concluziuni că, sus numita suferea de contracturi nervoase, mişcări

spasmotice foarte pronunţate şi de accidente morbide, prezentând caracterele catalepsiei şi al somnambulismului.

Bazându-se pe toate aceste fapte, avocatul apărărei *Chaix d'Est Ange* deduse că scrisorile anonime erau scrise de însuşi D-ra de M, şi că atentatul pretins, nu a avut loc decât în imaginaţia bolnavă a D-rei de M, care a fost prada unei halucinaţiuni, ca element a unei boli nervoase, pe care avocatul nu o puteà numi, dar de care cu siguranţă erà afectată D-ra de M, şi care a pricinuit aceste diferite acuzaţiuni, aduse contra locotenentului de la Ronciere.

Acest celebru avocat, intrevăzuse dar afecţiunea nervoasă de care erà atinsă D-ra de M, dar el nu putu merge mai departe, de oarece pe atunci patologia nervoasă, erà încă înconjurată de vălul întunerecului, pe care numai după vreo 40 ani geniul lui Charcot şi a elevilor săi, l-a putut îndepărta, studiind isteria şi stările nervoase analoage. El descoperì intre altele zonele hipnogene şi stările intermediare hipnotismului care întunecă uneori liberul arbitru şi conştiinţa, luând drept realìtate actele pe care pacientul le-a văzut sub formă de nălucă prin creerul său bolnav.

Cu toate acestea după cum se întâmplă de multe ori, încă şi astăzi opinia publică fiind defavorabilă nefericitului de la Ronciére, el fu condamnat la 10 ani de recluziune, pe care dânsul îi făcu în închisoareà de la Clairvaux şi fu pe punctul de a-şi pierde mintea pentru nedreptatea ce i se făcuse.

După 15 ani Odilon Barrot, unul din avociaţii care fusese contra lui care ceruse condamnarea şi care acum devenise ministru de justiţie, convingându-se de eroarea ce făcuse şi de mistificarea în care se lăsase să cază, a cerut el însuşi revizuirea procesului şi a reabilitat pe nenorocitul de la Ronciére, care-şi făcuse în totul pedeapsa zece ani de recluziune. D-ra de M. din ce în ce mai isterică, continuând de a aveà halucinaţiuni şi accese tipice de isterie mare, murì câtva timp, în un azil de alienaţi.

De la Ronciére a fost nevinovat, totul nu era decât o urzeală a însăşi D-rei de Morel o isterică cu halucinaţiuni. Dânsa scrià scrisorile anonime, dânsa singură şi-a făurit scena violului din acea tragică noapte, dânsa singură s'a zgâriat sau lovit, parvenind a induce justiţia în eroare pentru a condamna un nevinovat.

De la Ronciére ar fi putut cu un singur cuvânt să spulbere această monstruoasă intrigă, el însă cavaler peste măsură, s'a lăsat să fie condamnat decât să dezonoreze pe soția unui camarad al său, al cărui amant era. In faimoasa noapte de viol, Dela Ronciére erà în brațele amantei sale și dacă ea sau el ar fi destăinuit lucrul, totul s'ar fi descoperit, a preferat însă să fie condamnat decât să-și trădeze amanta.

Legrand du Saulle citează cazul unei histerice care a pretins că fusese violată de șapte oameni pe rând, unul după altul. Dar care nu fu mirarea medicului care examinându-i organele genitale a găsit în un vagin foarte larg și foarte dilatabil o bucată de potcoavă, două cuie și un pachet de sârmă: toate aceste obiecte și le introduse pretinsa victimă care de altfel nu simțise nici o durere; era o isterică care avea organele genitale în o stare foarte înaintată de nesimțire; organele sale genitale erau cuprinse în zona sferelor hypnogene care la isterice sunt insensibile. In afară de aceasta mai trebue de știut că la unele histerice pe corpul acestora, echimozele apar cu cea mai mare ușurință la cea mai neînsemnată presiune și uneori în mod spontaneu fără presiune. Este evident că pentru un medic puțin obicinuit cu asemene fapte, echimozele pot să-i impună și să creadă că sunt datorite unor loviri sau unei lupte dintre victimă și agresor.

Acestea sunt ceeace am numit Pseudo-echimoze sau Echimoze false, adică ele au aspectul forma și culoarea echimozelor, dar nu sunt determinate de loviri ci de altă cauză. Astfel de false echimoze se ivesc mai cu seamă la isterice în momentul unei crize fără nici o atingere a corpului fără nici o lovire, etc. se numesc echimoze spontanee. Am văzut o isterică care nu puteà să apese ceva mai tare clanța ușei cu mâna, fără se apară o echimoză. [1])

Regretatul Paul Garnier [2]) a publicat un studiu foarte interesant asupra istericilor acuzatrice, din care se poate vedeà cu câtă iscusință și perversitate, acele isterice își întocmesc acuzațiunea falșă, care în unele împrejurări, a putut să inducă în

1) Dr. G. Bogdan. Pseudo echimozele sau echimozele false în Atentate contra Sănătății și vieței prin răniri și loviri. Cartea Românească, București 1921 pag. 110.

2) Dr. Paul Garnier. Les Histériques accusatrices în Ann. d'hyg et de Méd. legale 3 éme Série Paris 1903.

eroare justiția și să facă să condamne niște nevinovați. El relatează trei observațiuni pline de interesante detaliuri cari se pot rezuma cam astfel.

Primul caz se referă la o fată de 22 ani, Louișa G., isterică care simulează o tentativă de asasinat urmată de viol. Ea se mutilează singură, își leagă mâinile și gâtul cu o frânghie și desemnează ca autor al acestei crime, pe un tânăr pe care prinsese necaz, fiindcă acesta îi respinsese propunerile de dragoste. Prinsă cu minciuna, ea mărturisi că totul era o cabală făcută din răzbunare; după câtva timp ea are accese frecvente de isterie mare, care necesitează internarea ei în un azil.

Al doilea caz privește o altă fată tot de 22 ani, numită Camille D... care acuză de viol pe un preot din localitate, simulând și o sarcină. Mai pe urmă acuză pe tatăl ei de același lucru. S'a recunoscut că totul era iarăși o cabală, pornită din mintea bonavă, a unei isterice, după cum s'a recunoscut că sarcina era simulată. Dânsa ca și fata precedentă, a fost internată, deoarece prezenta accese de isterie mare, care deveneau periculoase pentru cei ce o incunjurau, dar după scurt timp ea murì.

A treià observație vorbește de o fată Louise H. în vârsta de 19 ani, care acuză de asasinat pe fostul său logodnic și pe familia acestui; apoi acuză de același lucru, dar și de viol pe tatăl său; mai pe urmă mărturisește că totul a fost o istorie inventată din ură; ea sfârșește prin a fi internată în un azil ca și celelalte două isterice precedente

144. Din cele ce am descris, se poate ușor vedea că în materie de isterie, există o oarecare gradațiune în ceea ce privește dispoziția specială de mentaltiate a istericelor, ca factori de acuzațiuni neîntemeiate.

In afară de isteria mică și isteria mare, aceasta din urmă fiind la limita alienațiunei mintale, tendința istericei de a minți trece prin trei faze progresive.

In o prima fază, isterica este atinsă de un spirit de exagerațiune, care aduce după sine această exagerațiune; ea crește de la sine ca rotogolul de zăpadă făcând boule de neige..... tot mai mare în un senz sau un altul. Acele minciuni inofensive în unele cazuri constitue bănueli, rău făcătoare în altele. Isterica uneori exagerează afecțiunea, alteori desinteresarea către ai săi și în tot momentul găsește prilej de a contraria, fapt care face că viața cu ea sau alături de ea, să fie foarte penibilă.

In o a doua fază încep intrigele, insinuările de acuzaţiuni. Isterica îşi închipue că D-l X sau Y moare după ea, ar fi în stare să o fure de acasă dacă este domnişoară, sau să o fure de la bărbatul ei dacă este măritată, şi ar fi încântată dacă această aventură, ar determină un scandal cât de mare în care dânsa să fie eroina principală.

Imaginele fantastice făurite de creerul istericei, încep a se îmbrăcà cu haina realităţii, ea este gata de a izbucnì şi aşteaptă numai o ocaziune, care să-i pară favorabilă. In starea aceasta, totul încă poate intrà în dreapta cale a realităţei, dacă un factor puternic şi cu influenţă asupra istericei, îi arată primejdia în care va cădeà; dacă însă acest factor lipseşte, ea atunci, intră în *Faza* a *treia — calomnia urzită.* Totul este preparat şi simulaţiunea atentatului la pudoare, a violului sau a răpirei, încep a funcţionà cu toate detaliurile ce comportă asemenea acte. Isterica este jucăria automatismului creerului său bonlav, care primeşte şi răsfrânge în afară, ca o realitate trăită, ceia ce numai imaginaţia ei delirantă a putut creea.

Dacă acum aruncăm o privire asupra acuzaţiunilor pe care pe deoparte le urzesc copii, pe de altă istericele în materie de atentate la pudoare, vedem că după observaţiunele şi lucrările savantului alienist *D-rul Motet*, există o analogie destul de pronunţată între aceste două categorii de acuzători. Şi la unii şi la alţii tendinţa de exagerare — mai cu seamă a unor categorii de fapte—este dusă la extrem. După cum la copii sau la isterice **Eul** primează totul, egoismul este apogeul personalităţei, lipsa de condescendenţă şi de respect brutalitatea şi plăcerea de a tortura se întânlesc destul de des şi la unii şi la alţii se văd anomalii care-şi găsesc sămânţa, în aşa numitul **Infantilism moral**, care aduce după el acea lipsă de coheziune mintală, izvorul tuturor faptelor ce am descris.

Medicul legist are datoria, în faţa unor asemenea acuzaţiuni — care după cum am văzut — sunt ţesute câte odtaă în mod atât de dibaci, să-şi reamintească că, la copii ca şi la isterice, există uneori o aptitudine specială acuzătoare, datorită unei periculoase sugestiuni, şi să nu se lase a fi înşelat de spiritul inventiv pe care şi unii şi alţii îl posedă.

El mai are datoria de a luminà pe judecători, expunând în mod cât mai lămurit aceste cazuri complexe, judecători care ar trebuì să fie înzestraţi cu o pacientă prudenţă, referindu-se cu încredere la capacitatea şi experienţa medicilor specialişti.

Dar alături de aceste acuzaţiuni mincinoase ţesute de isterice, pentru a simulà un atentat la pudoare sau un viol, se mai cunosc în ştiinţă şi alte cazuri şi alte delicte, care dacă nu intră numai de cât în sfera instinctului genital, ele se apropie, demonstrând încă odată mai mult, psihicul inconştient al acestor nevrozate.

145. La unele isterice, aceste nevroze se manifestă prin un atac de **Somnambulism isteric** preparat mai de mult în creerul şubred al acestora, ca o manifestare psico-patologică a intelectului lor rău echilibrat. **Vibert** la şedinţa din 11 Decembrie 1893 a Societăţii de Medicină Legală din Paris, a relatat un caz foarte interesant din care reiese că uneori, aceste manifestaţiuni ale istericei, nu sunt de loc simulate, nu pornesc din nici un instinct dictat de egoismul istericei, de oarece ea nu trage nici un folos din această înscenare; iată cazul relatat de **D-rul Vibert.**

O d-nă Z, avea cameristă pe o fată X în vârstă de 28 de ani. Intr'o dimineaţă d-na Z eşì de acasă, recomandând fetei să nu se ducă nicăiri, să nu lase casa singură, de oarece în acel cartier, erà o banda de hoţi care devalizau apartamentele în absenţa locatarilor.

După o jumătate de oră d-na Z se reîntoarse dar care nu-i fu surprinderea, găsindu-şi camerista în antreu, întinsă jos pe parchet, legată, cu faţa şi cu mâinile pătate de sânge. Dânsa spuse că intrând în camera de culcare după plecarea stăpânei ei, a văzut un individ care deschisese un scrin, căutând bani. Văzând-o el s'a aruncat asupra ei, a trântit'o jos a legat'o la gură, şi'apoi a dispărut.

D-rul Vibert, întovărăşit de comisarul de poliţie, constată la primele cercetări, unele fapte care părură suspecte şi în neconcordanţă cu ceeace spusese camerista. Aşà de pildă, dacă faţa şi mâinile ei erau pătate de sânge aceasta erà din cauza unei abondente curgeri de sânge din nas [1]) iar nici de cum din cauza vre-unei plăgi ce nu avea. Apoi batista cu care pretindeà fata X că a fost legată la gură pentru a nu ţipà, erà batista ei însăşi, care nu erà legată nici împrejurul gurei nici imprejurul gâtului, ci menţinută între dinţii acesteia. O parte din mobile erau răsturnate cu susul în jos, dar lăsate la locul lor şi în

1) Fata fără de a fi însărcinată nu avusese menstruaţia de vre'o trei luni de zile.

fine hoțul nu furase nimic, vre-o 30 de napoleoni de aur (atât avea d-na Z în acel moment în casă) erau diseminați printre rufăria sicrinului.

De altfel portăreasa care curățase scara, a spus că nu văzuse pe nimeni urcându-se la apartamentul d-nei Z, și nimic nu fusese furat.

Cercetată cu oarecare abilitate, după câte-va ore dânsa mărturisì că probabil cele istorisite de dânsa nu se petrecuse așà și că *nu-și mai aduce aminte cum de a fost găsită legată și cine a pus'o în starea descrisă.*

După mai multe examene succesive, fata X sfârșì prin a mărturisì că nimeni nu intrase în apartamentul d-nei Z „dar că nu știe cum și cine a legat'o și a trântit'o jos".

Zonele ipnogene ce prezentà camerista întovărășite de întregul cortegiu al isteriei, au demonstrat până la evidență d-rului Vibert, că scena pretinsei agresiuni istorisită de fata X, nu erà o istorie inventată ad-hoc în cunoștința de cauză, ci un fenomen psihic inconștient petrecut în timpul unui acces de *Somnambulism isteric*, somnambulism întovărășit de data aceasta de o rară complicațiune, căci fata X, nu s'a mărginit de a-și închipuì ca realitate ceea ce visase, ci a făcut mai mult, a îndeplinit ea însăși și rolul de autor ca și acel de spectator. Oare absența menstruațiunii pe de o parte, sugerarea de către d-na Z în momentul plecării că sunt hoți în acel cartier care devalizează apartamentele pe de altă parte, să fi constituit ideea primă care mai pe urmă s'a desvoltat și complectat, în virtutea unui automatism cerebral determinând înscenarea făcută de fata X ? Se poate, în tot cazul, iată o observațiune interesantă, iată o dramă înfăptuită de o isterică în afară de sfera delictelor instinctului generațiunii.

146. Impreună cu regretatul meu maestru și amic **D-rul Paul Garnier**, am văzut un caz iarăși foarte interesant de *tentativă de omor* executată de o isterică, ca rezultat al unor **Impulsiuni amoroase complicate de Iluziuni senzoriale.**

Intr'o dimineață din luna Septembrie 1888, s'a procedat la arestarea unei tinere fete D-ra C., care în camera unui otel, descărcase un foc de revolver asupra amantului ei. Modul cum se petrecuse lucrul, atitudinea și răspunsurile acesteia, hotărîră pe judele instructor să ceară examenul mintal al fetei C.; d-rul *Paul Garnier* a fost însărcinat cu acest examen, care s'a făcut în mai multe ședințe, la care am asistat.

Fata C.. în vârstă de 20 ani, bine constituită fără de a fi grasă, de talie mijlocie, a fost al cincilea copil al unei femei care a avut în mai multe rânduri accese tipice de epilepsie; ea murì de pneumonie la vârsta de 60 de ani. Menstruată la 13 ani, dânsa învăţă 4 clase primare iar la 20 ani venì la Paris unde intră cameristă în o familie burgheză.

Stăpânii săi au declarat că nu erau nemulţumiţi de serviciul ei, dar observase că erà afectată de o extremă susceptibilitate, de o mobilitate deosebită a caracterului său — plângeà şi râdeà cu cea mai mare uşurinţă pentru nimicuri — caracterul său erà foarte neegal şi ciudat.

După câte-va mici legături amoroase fără importanţă, dânsa vroià să-şi găsească un **Amant serios** cu care să poată trăì cel puţin cât-va timp; el fu găsit în persoana numitului Henri V, pedagog în un liceu, cu care făcuse cunoştinţă în un bal de bulevard.

Din momentul acela dânsa fu cuprinsă de o dragoste nebună pentru Henri, numai trăià numai visà, de cât pe acest Henri, alesul inimei sale. Din nefericire, acesta nu răspundea cu acelaşi foc, cu aceiaşi dragoste pasiunei fetei, cea-ce o desperà făcând'o să slăbească, să nu mănânce, să nu doarmă.

Ea mereu se duceà la balul de bulevard unde făcuse cunoştinţa lui Henri cu speranţa că-l va întâlni. Foarte emoţionată, tremurând, cu atenţia încordată avându'l mereu în ochii ei şi crezând mereu că'l va întâlni, dânsa de multe ori adresa vorbe unor domni pe care îi lua drept Henri, dar care nu aveau nici o asemănare cu acesta. Totuşi spunea dânsa erà mulţumită căci cel puţin pentru câte-va clipe, avusese iluzia de fi regăsit pe iubitul inimei sale.

In ziua de 2 Septembrie ea cumpără un revolver cu intenţia de a se sinucide, dar înainte de aşi pune planul în execuţie, se duse pentru ultima dată la balul de bulevard cu speranţă de a întâlni pe iubitul său Henri. Bucuria ei fu mare, îl găsi îi luă imediat braţul şi se duseră apoi amândoi la otelul unde se petrecuse drama.

Convinsă că în fine a regăsit pe Henri, ea se dădu lui trup şi suflet în cursul acelei nopţi.

La ora 9 dimineaţa pe când se îmbrăca făcând să promită lui Henri că peste câte-va zile se vor întâlni iarăşi, dânsa fără nici un motiv fără nici o schimbare de vorbe, descărcă aproape à bout portant un revolver, asupra acestui Henri. Din fericire

proectilul ricoșă făcând acestuia o plagă foarte puțin gravă. Ea imediat întoarse revolverul asupra ei însăși ca să se sinucidă, dar amantul ei o împedecă; el după aceasta leșină din cauza unei emoragii ce se declarase.

Atunci fata crezând că ș'a lovit amantul de moarte se aruncă asupra lui, zmulgându-și părul din cap, lamentându-se, plângând și vroind să-i dea ajutorul necesar; în acel moment sosiră oamenii otelului care au asistat la scena de desesperare a fetei C.

Sosind și comisarul de poliție, care nu fu mirarea și surprinderea numitei C. când acesta cerând numele și pronumele ambilor eroi, află că cel ce credea ea că este Henri, nu era el, ci un altul care avea o oare-care asemănare cu Henri, dar care în realitate erà un altul cu numele de F. Jean.

In fața acestui fapt, fata C rămase siderată, rămase de marmură, ea fusese convinsă că a petrecut noaptea cu Henri, când în realitate o petrecuse cu un altul, ea își închipuise că descărcase un foc de revolver asupra lui Henri, când în realitate îl descărcase asupra altuia.

Drul Paul Garnier examinând în mai multe rânduri pe prevenita C care fusese închisă în prevenție, a dat concluziuni de neresponsabilitate, bazându-se pe următoarele considerente. Fata C coinchidea Garnier prezintă toate simptomele isteriei. Natură aprinsă și exaltată, inculpata a fost ruinată și condusă de o idee fixă, de o idee ce o urmărea mereu, care'i dominà liberul albitru, aceia de și regăsi amantul și de a face prin ori-ce mijloc să nu o mai părăsească,

Persoana lui Henri lui o urmărea mereu, trăind cu idea fixă, că trebue să'l regăsească. Ea intreținea mereu în imaginația ei supra, excitată, vedenia, figura dispărutului, ajungând grație acestui delir, în și transforma dorința în fapt real.

Ea în fine își revăzu pe Henri, ea își regăsi amantul dar în persoana altuia, care nu avea decât o vagă asemănate cu el. Ea nu se comportă ca o **halucinată** care,și crează însăși realitatea obiectivă, ea numai transformă realitatea externă în fapt concret, ea fu **o iluzionată** trăind câte-va ore cu totul absorbită de iluziunea sa, grație exaltațiunii de spirit în care se găsea de un timp relativ îndelungat. Fata C ș'a perdut echilibrul facultăților sale mintale și afective, și cu toate că pare a fi de o inteligență destul de vie, există mari lacune în creerul său, care la un moment dat, se pot umplea cui dei și impulsiuni de

care dânsa nu'şi dă socoteala şi pe care nu le poate coordona. In urma acestor concluziuni Tribunalul a achitat înculpata.

147. Pentru a complectà şi a terminà cazurile de simulaţiune în materie de atentat la pudoare, vom spune că une-ori copii pot simulà, sau pot fi puşi la cale de a simulà un atentat pederastic. Am avut în mai multe rânduri ocaziunea de a examinà copii care pretindeau a fi fost victima unui atentat, dar la care în realitate nu am găsit nimic.

Lacassagne citează cazul unui tânăr de 19 ani, care după ce asasinase un călugăr pentru a'l furà, îşi făcu el singur cu unghiele mai multe zgârieturi în regiunea anală şi scrotală, vroind să simuleze ca călugărul ar fi vroit să'l pederastieze şi că din această cauză l'a ucis. Dar minciuna a fost lesne descoperită, tânărul a făcut mai târziu destăinuiri complecte.

Une-ori se simulează diferite traume, câte-odată leziunile venerice.

In afară de zgârieturele de unghii, se simulează echimozele care se pot produce sugând organele genitale cu buzele, alte ori frecând pielea, cu o bucată de plumb, sau văpsind-o cu un corp colorant.

O femee voind să simuleze asupra copilei ei nu numai atentatul dar şi înfecţia sifilitică, profitând de faptul că copila prezenta şi o ulceraţie vulvară, i-a făcut pe tot corpul o serie de mici pete lenticulare, servindu-se de un creion de nitrat de argint; din nefericire dânsa prea făcuse cu o regularitate geometrică acele pete, iar pe de altă parte coloraţiunea care imita rău rozeola, a dispărut ca prin farmec frecând acele pete cu o soluţie de clorură de sodiu.

Adulţii simulează atentatele la pudoare şi violul sau direct sau prin intermediarul copiilor, pe cari îi dresează în acest sens, cu scopul numai de a-şi răsbuna asupra cuiva, alte ori în scop de şantaj

D-rul Bernard citează următorul caz: In împrejurimele Parisului, un domn sta întins pe iarbă cam prin luna Septembre 1879; o fetiţă zdrenţuită, veni lângă el să-i cerşească câţiva gologani; domnul căută in buzunar, dar neavând parale mărunte, dădu fetei câteva bomboane. Fata plecă dar la o distanţă de vreo 100 de metri, o femee care pândeà, abordă un gardist spunându-i că domnul în chestie, atentase la pudoarea copilei; domnul fu dat în judecată şi condemnat la 3 luni închisoare în urma depunerii

acelei femei, a fetei şi constatărei unei uşoare vulvo-vaginte care şi-ar fi găsit foarte uşor explicaţia în starea puţin higienică şi mizerabilă în care se găseeà fata; domnul în chestie era nevinovat; minciuna era urzită de o femee R.. care voia să-şi răzbune asupra acelui domn, făcuse lecţia fetei învăţând-o se spună că acel domn a culcat-o lângă el şi ar fi atentat la pudoarea ei; o anchetă minuţioasă făcută de soţia domnului învinuit, a făcut să se descopere şantajul; fata mărturisi la urmă, că nimic nu fusese adevărat din cele ce spsusese mai înainte şi că tot a fost pus la cale de femeia R, învăţând o cum să mintă.

Medicii sunt uneori învinuiţi de atentat la pudoare, asupra bolnavelor lor, mai cu seamă când acestea suferă de vreo boală genitală, ce necesitează un examen intern al organelor genitale.

O femee voind să şi răzbune asupra unui medic ieşind din cabinetul acestuia, se duce imediat pe deoparte la poliţie, pe de altă parte la un medic tânăr şi neexperimentat, care eliberă un certificat, prin care recunoştea că pacienta, prezenta semnele unui atentat la pudoare, de oare-ce avea oarecare zgârieturi pe coapse, iar vaginul foarte inflamat, roşu, dureros şi foarte fierbinte. O mică anchetă asupra faptelor a descoperit că, totul era simulat în scop de şantaj; zgârieturile de unghii erau făcute de însăşi pretinsa victimă, iar roşaţa şi celelalte semne vaginale erau datorite frecărei acestor organe, cu un fel de melesteu de lemn, îmbibat în o cantitate de spirt de canforă.

In cursul anului 1899 am văzut la Iaşi un important caz de simulaţiune de viol şi deflorare, făcută de o femee în scop de răzbunare şi şantaj. In sălile Palatului de justiţie din Iaşi s'a vorbit multă vreme de acest caz, cunoscut sub numele de **Violul Rusoacei.**

O femee ca de vre-o 22 de ani a simulat un atentat la pudoare cu violenţă asupra ei, atentat care a fost afirmat chiar calificat de doi medici din Iaşi profesori la facultatea de medicină —acum decedaţi—ca un adevărat act de barbarie, ca un act de sadism. Dânsa pretindea că după viol şi deflorare, inculpatul i-ar fi introdus în organele genitale o bucată de lemn, origina acestor leziuni atât de grave. Invinuitul fost pe vremuri funcţionar la creditul urban din Iaşi, a fost arestat în prevenţie. Violul şi deflorarea se petrecuse după afirmaţiile ei, cu zece zile înainte de reclamaţiune; dânsa afirma că ar fi fost virgină până în noaptea atentatului

şi că nu ar fi avut şi că nici nu ar fi putut să aibă relaţiuni sexuale, în urma violului

Dar pe când se instruia afacerea, învinuitul fiind arestat iar pretinsa victimă în spital pentru a se vindecà de brutalităţile violatorului, dânsa avortă un embrion de 3 luni; simulaţiunea a fost pe urmă uşor demascată, un viol petrecut cu 10—12 zile înainte nu puteà să deà loc la un avort de aproape 3 luni de zile.

Prinsă cu minciuna, dânsa a mărturisit simulaţiunea făcută cu scop de răzbunare, asupra persoanei invinuite, care nu-şi ţinuse promisiunea de a o lua de soţie.

Borri [1]) a semnalat un caz important de leziune vulvo-vaginală, care la o primă vedere ar fi putut să fie confundată cu leziunile produse de un viol.

O copiliţă în vârstă de 8 ani prezenta un prolaps al mucoasei uretrale cu emoragii uretrale, vestibulare şi vaginale. Medicii-legişti presupuse că fata fusese violată, ceea ce-i determinase leziunile de mai sus.

Borri a demonstrat că toate leziunile accesorii ce prezenta fata, nu au fost determinate de presupusul viol, himenul fiind întreg. In ceeace priveşte prolapsul uretral, *Borri* reaminteşte că s'au mai descris acum în urma cazuri numeroase de acest gen, de origină inflamatoare, uneori spontanee, frecvente mai cu seamă la meno-pauză. Numai trei cazuri de prolaps uretral a găsit *Bori* în literatura medico-legală, provocate de traume generale, iar ca rezultat al violului unul singur şi încă şi acela era suspect.

Bori deduce concluzia că în ceeace priveşte prolapsul la copilita în chestie, el nu a fost determinat de viol, ci de o traumă indirectă.

---

1) Borri. Sul prolasso dela mucosa uretrale femmine rispetto ala violenza carnale nelle impuberi în Archiv. di Antrop. Crim. et Med. legale Turin 1911.

CAPITOLUL XX

ATENTATELE LA PUDOARE ŞI VIOLUL SĂVÂRŞITE ASUPRA FEMEILOR CE SE GĂSESC ÎN IMPOSIBILITATE DE A REZISTA.

148. Viol prin surprindere. 149. Viol asupra femeilor în stare de beţie, somn etc. 150. Viol în timpul somnului artificial. 151. Transformarea somnului natural în somn artificial prin inhalaţiuni de soporifice. 152. Violul sub influenţa magnetismului şi hipnotismului. 153. Cazuri de hipnotism neconsimţite. 154. Viol sub influenţa hipnotismului consimţit. 155. Diferitele stadiuri sau forme sub care se prezintă hipnotismul. 156. Fazele intermediare sau hipnotismul frust. 157. Interpretarea faptelor expuse. 158. Paralela între diferitele stadiuri ale hipnotismului. 159. Părerile autorilor moderni asupra hipnotismului. 160. Delictele şi crimele sugerate în timpul hipnotismului. 161. Sugestiuni criminale fără hipnotism. 162. Crimele pasionale. 163. Incheiere.

148. Vorbind despre Atentatele la pudoare şi viol la pragr. 108 din cap XV, spuneam că aceste crime şi delicte se execută une-ori asupra femeilor care rezistă sau care ar puteà rezistà, dar alte ori ele se săvârşesc asupra acelora care sau sunt surprinse şi nu se pot opune, sau sunt în o astfel de stare, încât vroinţa, liberul arbitru al lor este complect anihilat pentru timpul în care s'a perpretat crima; în acele momente ele se găsesc în imposibilitate de a rezista violatorilor.

Autorii citează cazuri în care unele fete sau femei în mod accidental şi prin însăşi imprudenţa lor, s'au găsit la un moment dat în o astfel de poziţiune, încât le-a fost peste putinţă de a rezistà violatorului. *Profesorul Thoinot* relatează în tratatul său de Med. Legală mai multe cazuri de acest gen, cazuri de viol prin surprindere.

Cel întâi se referă la o tânără ţărancă care strânsese în un fel de prostire o mare cantitate de iarb pe care voia să o ia în spate şi să o ducă acasă. După ce i dă cele patru capete ale prostirei, dânsa se lăsă cu spatele pe grămadă, şi-şi băgă ambele braţe în legătura prostirei, pentru ca să-i vie mai uşor

de transportat; ea fu surprinsă în această poziţiune de un individ care o violă fără ca să se poată rezistà, de oarece fiind culcată pe legătură şi cu braţele reţinute de aceasta, nu puteà face nici o mişcare.

Haberda descrie cazul următor: Uu medic pretextând un examen la speculum, îşi culcă clienta pe masa specială şi după ce-i introdusese picioarele în scările mesei, dânsul o violă fără ca femeea să poată rezista.

Prof. Tardieu relatează în cartea sa câteva cazuri de viol, săvârşite asupra idioatelor sau imbecilelor, cari fusese violate fără ca ele să-şi dea socoteală de ce se petrecuse cu dânsele; una din ele rămăsese însărcinstă. *D-rul Chambey* a publicat în analele de Medicină legală din 1838, un viol săvârşit asupra unei surdo-mute, iar *Devergie* a relatet cazuri de viol asupra unor paralitice sau alienate. Am examinat şi noi două fete surdo-mute violate şi deflorate.

Fodéré istoriseşte următorul caz de viol care s'ar fi petrecut, victima fiind în stare de somn letargic.

„Un tânăr călugăr pribeag, ajunse într'o seară într'un sat şi fu adăpostit la nişte ţărani, cărora le murise unica lor fată, tânără şi frumoasă, în vârstăde 21 ani. Călugărul se oferì să stea el noaptea, şi să vegheze moarta, până a doua zi, când trebuià să aibă loc înmormântarea.

Dar fiind singur şi fata părându-i că prezintă încă unele culori ale obrazului, care demonstrau un rest de viaţă, călugărul o violă; în zorii zilei el plecă şi nu se mai întoarse.

Insă în momentul de a fi îngropată, fata care nu erà moartă ci numai în un somn letargic, se deşteptă spre marea mirare a tuturor celor ce o înconjurau, iar după nouă luni de zile, dânsa născu un copil. Puţin după aceia, acelaş călugăr, trecând prin aceiaşi localitate şi aflând cele întâmplate, mărturisì totul şi declarându-se tatăl copilului, se descălugărì şi luă fata în căsătorie.

D-rul Mabille citează un caz aproape identic pe care l'ar fi observat în cursul anului 1884, caz pe care-l reproducem textual.

„ O fată de 22 de ani de o inteligenţă foarte mărginită eşind într'o noapte târziu de la o petrecere fu dusă cu sila de patru indivizi în o şură şi violată de trei dintre ei; timp de aproape două ceasuri s'au petrecut scene de o scârboasă lubricitate, victima îşi pierdù cunoştinţa în timpul atentatului.

La interogatorul judelui-instructor, fata îşi pierdu din nou cunoştinţa şi iarăşi intră în somnul letargic, lucru ce se repetă şi în timpul judecărei procesului la curtea cu juraţi.

149. *Beţia profundă* a putut se facă ca unele femei care erau în asemenea stare, să fie violate fără ştirea lor şi în imposibilitate de a rezistà; există în literatura specială cazuri de acest gen, ca şi cazuri de viol în timpul unei sincope sau unui atac de epilepsie.

Violul în timpul somnului natural, a dat loc la numeroase discuţiuni, inspirate de vechiul aforism: «*non omnes dormiunt, qui clausos et conniventes habent oculos*» dacă lucrul se poate admite în unele rari împrejurări, Medicul legist înainte de a se pronunţà, trebue să examineze lucrul cu mare prudenţă şi să nu se pronunţe, de cât după o analiză detaliată a celor petrecute.

Dar mai întâi, un lucru trebue deosebit în această privinţă: violul urmat de deflorare asupra fetelor virgine în stare de somn natural, şi violul asupra femeilor cari nu mai sunt virgine ce sunt deflorate de un timp oare-care şi au avut chiar unul, sau mai mulţi copii.

Odinioară după părerea Facultaţilor de Medicină din Halle şi Leipzig, care fusese consultate asupra posibilităţei deflorărei unei fete surprinsă în somn fără ca dânsa să se deştepte; „*acest fapt nu erà împosibil*“ aşà s'a pronunţat aceste două facultăţi la începutul secolului XIX-lea. Dar dacă se analizează acele două cazuri supuse deliberărei savanţilor esculapi germani, se vede cu uşurinţă cât de greşite şi cât de puţin ştiinţifice, erau argumentele ce se învocau pe atunci, pentru a se susţine astfel de teorii. Astăzi nu se mai admite aşà ceva şi toţi autorii sunt de acord pentru a susţine că deflorarea unei fete virgine, în timpul somnului natural, fără ca ea să simtă ceva şi fără ca ea să se deştepte şi prin urmare fără ca să se poată opune este imposibilă, este o invenţiune mincinoasă, întocmită pentru trebuinţa cauzei.

Nu mai este tot aşà atunci când este vorba de un viol săvârşit asupra unei femei care doarme mai mult sau mai puţin profund, dacă femeia este dejà de mult deflorată, dacă a avut unul sau mai mulţi copii şi dacă dânsa este măritată sau în concubinaj; în asemenea condiţiuni lucrul se prezintă altfel şi violul poate aveà loc, fără ca femeia să se deştepte, sau în tot

cazul, ca să se deştepte tocmai în momentul spasmului ejaculator, când actul este deja consumat.

Taylor, Maschka, Vibert, citează în tratatele lor cazuri de acest gen, care nu lasă nici o îndoială asupra exactităţei faptelor şi lucrul se înţelege că se poate întâmpla, dacă victima întruneşte una din condiţiunile enumerate mai sus.

«O ţărancă obosită peste măsură, după aproape 12 ore de lucru în luna Iulie, moartă de oboseală, este cuprinsă de un somn profund; ea se trânteşte pe pat îmbrăcată numai cu fusta cu care fusese la lucru şi adoarme. Prin somn simte că cineva se urcă deasupra ei şi coitează cu ea; aceasta nu o surprinde de oare-ce fiind măritată, a crezut că bărbatul său legitim erà acela care-şi exercità drepturile sale.

Dar în momentul în care individul se ridica de pe ea, care nu-i fu surprinderea văzând că acesta nu erà soţul său ci un altul, care abuzase de situaţiunea în care se găsise. Tradus înaintea curţei, acest act fu taxat viol şi pedepsit ca atare.

150. Dar une-ori victimele atentatelor la pudoare, susţin că violul a fost săvârşit asupra lor pe când se aflau sub influinţa unui somn artificial, ca spre pildă în timpul anesteziei prin cloroform eter, protoxid de azot; este oare acesta posibil, violul se poate executà asupra femeilor în stare de somn anestezic artificial? Aci două cazuri deosebite se pot prezentà: în primul rând trebue să vorbim de anestezia consimţită, în al doilea rând de anestezia neconsimţită, de acea care ar puteà surveni prin surprindere, prin fraudă sau prin violenţă.

In cea-ce priveşte anestezia consimţită, adică adormirea prin cloroform sau eter a unei femei bolnave, ce urmează a fi supusă unei operaţiuni, este evident că violul poate fi consumat, persoana cloroformizată fiind în complectă nesimţire şi la discreţia celui care o adoarme; literatura medico-legală posedă câteva cazuri de astfel de atentate.

Dar aci trebue deschis o paranteză şi evitat o cauză de eroare, care uneori poate fi foarte dăunătoare.

In timpul somnului cloroformic sau eteric, femeile foarte adeseori, au visuri erotice şi senzaţiuni voluptoase, care pot persistà chiar după deşteptarea lor. In asemenea condiţiuni, ele cred că în timpul anesteziei, medicul care le-a adormit, a abuzat de ele şi dacă imaginaţia acestora, este uşor impresionabilă, dânsa poate pt realitate şi de bună credinţă, face o plângere

de atentat la pudoare şi viol, contra aceluia care a practicat anestezia. Pentru a se evità asemenea încriminări cari ori cât de neîntemeiate ar fi, pot descredità pe medicul operator, este prudent ca anestezia, să nu se facă niciodată fără de prezenţa cel puţin a unei a treia persoană, care va puteà în asemenea caz să restabilească adevărul.

Prof. Brouardel mai adaogă că dacă este prudent ca cloroformizarea să se facă cel puţin în prezenţa unei a treia persoană, aceasta în nici un caz nu trebue să fie soţul adormitei, căci în timpul somnului cloroformic, senzaţiunile voluptoase ar puteà face ca femeia să facă destăinuiri amoroase, să pronunţe un alt pronume de cât acel al soţului ei legitim, ceia ce poate ar aduce oarecare perturbaţiuni în acel menaj, care mai înainte erà foarte unit.

Relativ la prudenţa necesară de a îndepărtà soţul în timpul somnului cloroformic. **D-rul Lutaud** a publicat în Revue de Médecine Légale din 1901 pag. 43, următoarea anecdotă care este foarte sugestivă.

„Un medic de oare care vârstă, un savant foarte ocupat, erà proprietarul unei case de sănătate din împrejurimile Parisului. Dar de oare-ce dânsul aveà un serviciu de spital şi un cabinet de consultaţie în Paris, nu se duceà la Sanatoriu decât de 2—3 ori pe săptămână; D-na Dr. Z. soţ'a lui împreună cu Dr. L. un tânăr asistent îngrijeau bolnavii. Afacerile mergeau bine, sanatoriul prosperà, dar de odată d-na Z. contractă un antrax, care necesità o incizie sub cloroform, pe care 'l administrà tânărul asistent Dr. L. După primele inhalaţiuni cloroformice d-na Z. doarme dar devine inconştientă începe a vorbi şi spuse între altele: Vin-o Jules[1]) în braţele mele, căci maimuţoiul a plecat!? Scene, tablou, iar ca epilog congediarea asistentului.

Iată ce se întâmplă în unele cazuri de anestezie consimţită. Dar în alte cazuri ea nu a fost consimţită, femeia pretinde că a fost adormită fără voia ei, iar în urmă violată. Se poate admite aşà ceva?

In ceea ce priveşte pretinsa adormire pe care au invocat-o unele femei ca survenind pe când treceau pe stradă pe lângă un domn, care numai agitându-le pe la nas o batistă îmbibată de un soporific le-au adormit şi pe urmă au fost prădate sau violate, cea mai elementară analiză a faptelor, demonstrează

1) Pe asistent îl chemà Dr. Jules L.

imposibilitatea acestui lucru; ştiinţa nu admite aşà ceva, aceasta nu se poate, femeile care pretind o anestezie practicată în astfel de condiţiuni, simulează şi mint.

Dar se poate să se întâmple un alt caz mai complicat; unele femei pretind că pe când dormeau în un vagon de drum de fier, răzbite de oboseală, cineva care s'ar fi introdus încetişor în acelaş compartiment, ar fi transformat somnul natural în un somn artificial, prin aplicarea la nasul lor, a unei batiste îmbibate cu un soporific oarecare eter sau cloroform şi că în asemenea condiţiuni, dânsele fiind în complectă nesimţire au fost prădate san violate.

151. Chestiunea intră dar în o nouă fază, acea de a se şti dacă în adevăr, este posibil ca în asemenea condiţiuni, pe nesimţite se poate transformà somnul natural în somn artificial, prin respiraţiunea de cloroform sau eter.

Multă vreme încercările şi experienţele făcute în această privinţă nu au reuşit din cauză că, aplicaţiunea unei batiste îmbibată cu un soporific, pe faţa celui ce doarme, era întotdeauna urmată de cunoscuta fază de excitaţiune care face ca adormitul să se deştepte şi prin urmare, să-şi dea socoteală de ceeace se prepară contra lui. Transformarea somnului natural în somn artificial nu s'ar puteà prin urmare executà, decât prin menţinerea acelei persoane de mai mulţi indivizi, făcând-o să respire în mod forţat acel soporific. Cu alte cuvinte ar trebuì o adevărată preparaţiune criminală şi conlucrarea a mai multor complici. Aci stăteau lucrurile, nu se admiteà transformarea somnului natural în somn artificial prin sistemul menţionat mai sus.

In anul 1874 **Prof. Dolbeau**[1]) în o serie de încercări ce a întreprins, a făcut să intre chestiunea în o nouă fază.

O bolnavă din serviciul său de spital refuza de a se lăsà să fie operată, îi erà frică şi de adormirea prin cloroform şi de operaţie. Ea aveà dureri grozave, ceea-ce făceà că nu numai că nu se nutreà, dar nici numai dormeà; ea slăbise foarte mult. Intr'o dimineaţă Dolbeau îşi găsì bolnava dormind — nu dormise câteva nopţi în şir — şi aplicându'i o batistă cu cloroform, el putù de data aceasta, să transforme somnul natural în somn cloroformic artificial, o operă fără ca să simtă absolut nimic.

---

1) Dolbeau. De l'emploi du chloroforme au point de vue de la perpétration des crimes in Ann. d' hyg. et de Médecine-Legale. Paris 1874.

Heurtaux de la Nantes a putut şi el să obţie acelaş lucru, a adormit o fetiţă de 7 ani în aceleaşi condiţiuni ca şi Dolbeau, i-a deschis un panariţiu, i-a curăţit plaga fără ca copila să simtă nimic. Erà al doilea caz de transformare a somnului natural în somn arficial. **Rafael Guerieri** din Bologna, a putut adormì în aceleaşi condiţiuni 6 alienate din 9, asupra cărora făcuse încercări ca şi cei doi predecesori ai săi.

Chirurgul Guiard a publicat o notă în Journal de Medécine et de Chirurgie pratiques din Paris în anul 1906, în care spune că, din opt cazuri experimentate asupra a opt bolnavi din Ospiciul Bicêtre, a reuşit să adoarmă prin cloroform în modul descris mai sus, numai trei din ei, iar *Paul Berger şi G. Perier* au reuşit de două ori din zece încercări, la doi copii în vârstă de 6—7 ani; *Lucas Championiere*, zice că nu a reuşit nici odată.

Fristch din Breslau pretinde că a reuşit să adoarmă prin cloroform, o pacientă în condiţiile de mai sus, asupra căreia a practicat o laparotomie, fără ca bolnava să fi resimţit absolut nimic.

Alte observaţiuni pozitive de felul acesta, sunt publicate în unele reviste medicale americane, ca de pildă *Therapeutic Gazette şi Journal of the American Medical Association* care apar la Philadelphia.

S'a încercat acelaş lucru şi asupra câinilor şi s'a obţinut adormirea în condiţiunile de mai sus, însă numai asupra câinilor foarte mici, nici odată asupra celor mai mari.

Analizând mai în detaliu rezultatul obţinut de autorii ce am citat mai sus, se poate uşor vedeà că, dacă în unele împrejurări excepţionale, s'a putut obţine transformarea somnului natural în somn artificial şi prin urmare s'ar puteà perpretà violul în asemenea condiţiuni, cazurile la care se referă experimentatorii citaţi, privesc sau persoane alienate sau persoane bolnave, slăbite şi foarte obosite, de afecţiunea de care sufereau. In asemenea condiţiuni, se găseà femeia operată de **Dolbeau** care sufereà de ankiloză, ca şi fetiţa de care vorbeşte **Heurtaux**, care din cauza durerilor nu dormise câteva nopţi.

Chaput şi Angelesco au întreprins şi ei o serie de în cercări în această direcţie, din care unele asupra bolnavilor, altele asupra animalelor, şi în special asupra câinilor; ei au ajuns la următorul rezultat. Au reuşit să adoarmă adică să tran-

sforme somnul natural în somn artificial prin aplicarea de comprese îmbibate cu cloroform, la bolnave care le-au găsit dormind, dar care erar slăbite, anemiate, care nu dormise mai multe nopţi din cauza durerelor, dar nu au reuşit să adoarmă pe acele care nu se găseau în aceleaşi condiţiuni. Acelaş lucru s'a întâmplat şi cu câini; căţeluşii mici şi slăbiţi au putut fi adormiţi, cei mari şi voinici nici odată.

Prin urmare astăzi se admite cum-că, în unele împrejurări excepţionale, se poate obţine transformarea somnului natural în somn artificial prin aplicarea unei comprese îmbiată cu cloroform asupra feţei, dar pentru aceasta trebue să se poată găsì un teren favorabil: femei alienate, nervoase sau slăbite, obosite anemiate de boală sau o lungă convalescenţă — dar chiar atunci trebue ca cel ce încearcă cloroformizarea să ştie să manipuleze această substanţă, să aibă până la un oarecare punct obicinuinţa unor asemenea încercări, căci altfel cloroformizarea nu va puteà reuşì; în alte condiţiuni această afirmaţiune nu va trebuì să fie primită de cât cu foarte mare rezervă.

D-rul Lutaud[1]) a publicat ceea ce urmează relativ la această chestiune.

„Un farmacist numit P. Pillot, s'a stabilit în anul 1890 în un oraş din depart. Isére. Acesta deşi nu erà doctor în medicină, exercita medicina fără drept, şi mai cu seamă arta dentară. Dar se pare că el deschisese un cabinet de chirugie dentară, având mai mult ca ţintă practicarea de acte obscene — atentate la pudoare şi viol — pe care le exercita asupra clientelor sale, după ce mai întâi le adormea cu cloroform. Când vre-o bolnavă veneà să-l consulte — mai cu seamă din acele care aveau dureri de dinţi sau măsele — el sub cuvânt că vrea să le evite durerea, cu consimţământul acestora le adormea cu cloroform şi apoi le violà.

Farmacistul Pillot a violat astfel cinci femei, două din ele au rămas însărcinate; dat în judecată el a fost condamnat. De notat că de data aceasta numai este vorba de adormire prin surprindere, toate victimile lui Pillot consimţise a fi adormite. Chestiunea erà de a se ştì dacă odată adormite, acele femei mai aveau sau nu conştiinţă de cele ce se petrecea cu ele şi dacă ar fi putut resista sau nu. Din depoziţiile făcute de unele din victime reeşea că, cel puţin două din acele cinci au mărturisit că ele îşi dădeau

1) D-r Lutaud. Peut on violer une femme pendant l'anesthésie ? în Revue de Medeciné légale Paris 1901 p. 40.

socoteală de ceea ce le făceà Pillot: aşà una din acestea chiar în seara violului s'a plâns stăpânilor săi de cele întâmplate; alta pretindeà că resimţeà că este violată dar că nu puteà rezistà, nu se puteà opune.

Pentru ce nu se puteà opune? Pentru ce cealaltă nu a rezistat? Este evident că Pillot s'a făcut vinovat de actele ce îi s'a imputat dar nu este mai puţin adevărat că, în două din cele cinci cazuri se pare că femeile consimţiseră a fi violate[1].

152. Ajungem acum la chestia violului şi atentatelor la pudoare, săvârşite asupra femeilor cari pretind că sunt în imposibilitate de a rezistà şi de a se opune violatorului, din cauză că au fost magnetizate sau hipnotizate, de acei ce vroesc să le violeze

Nu vom intrà în descrierea istoricului prin care a trecut hipnotismul, aceasta necesitează detaliuri, de care cred că ne putem dispensà; voi abordà imediat subiectul în partea lui cea mai intimă, în partea de care are mai mare nevoe şi judecătorul, ca şi Medicul-legist.

Hipnotismul [2] care-şi trage etimologia de la cuvântul grecesc **Ipnos** şi care însemnează Somn provocat, este o stare psihică particulară, susceptibilă de a fi provocată, care pune în activitate sau exaltă sugestibilitatea, care exaltă acea aptitudine de a fi influenţată de o idee, ce se imprimă în creer şi care mai pe urmă se îndeplineşte şi se execută. Acest hipnotism, care se traduceà sau care se manifestà odinioară, prin o singură atitudine, crezându-se prin urmare că se confinează şi îmbracă o singură formă, s'a văzut mai târziu, că este ca să zicem aşà, rădăcina unor stări particulare care are mai multe ramuri şi care sunt în linii mari: *Letargia*, *Catalepsia*, *Somnambulismul* *Vigilambulismul* cu numeroase şi diferite stări intermediare, care fără de a fi hipnotismul în complectul său, sunt stări analoage sau derivate.

---

1) Nu se cunosc cazuri de viol în stare de sincopă, dar Thoinot reproduce după Casper, un caz de viol în stare de comă. O fată Amelia.... aveà frecvente atacuri de epilepsie. Intr'o zi pe când un tapiţer lucrà în apartamentul acesteia, dânsa fu cuprinsă de un atac de acesta gen; lucrătorul, după ce se asigurase mai înainte că este în nesimţire, o violă.

2) Hipnotismul a înlocuit cuvântul Magnetism care erà întrebuinţal înaintea perioadei ştiinţifice a acestei ştiinţi ocultă, pusă în relief de Brad din Manchester.

Pentru moment să ne oprim acì, cu descripția și enumerarea acestor diferite manifestațiuni și să vedem atunci când o persoană oarecare vine și se plânge judelui că fiind hipnotizată a fost violată, care este drumul ce va trebuì să-l apuce acesta, pentru limpezirea faptelor și edificarea conștiinței sale.

In primul rând el va trebuì să defere cazul Medicului-legist care la rândul său va procedà la examenul victimei, pentru a se asigurà dacă în adevăr a fost violată sau poate chiar și deflorată, după cum pretinde, căci de multe ori acuzațiunea cade de la sine, și afacerea se clasează, de oare-ce omul artei constată că, victima nu este violată și cu atât mai puțin deflorată. In asemenea condițiuni și cercetarea relativ la pretinsul hipnotism, numai are loc.

Dar să presupunem cazul contrar: Medicul-legist constată violul cu sau fără deflorare, viol ce se pretinde că s'ar fi executat în stare de hipnotism, sau în o stare analogă; cum va trebuì să se procedeze la examenul victimei și cum va trebuì să se întocmească Raportul Medico-legal și concluziunile?

Pentru a lămurì chestiunea vom spune că mai multe cazuri se pot prezentà în practică, unele mai greu altele mai ușor de deslegat; să le enumărăm și să le studiem unul după altul.

In primul rând victima poate pretinde că a fost hipnotizată fără voia ei prin surprindere, și că odată în această stare, ea nu a mai putut rezistà ascultând în mod automatic ceiace-i porunceà hipnotizorul: va trebuì prin urmare să elucidăm următorul punct:

A) Este posibil ca o persoană să fie hipnotzată fără voia ei?

153. Diverșii autori care s'au ocupat cu această chestiune au publicat cazuri în genul de mai sus, pe care le vom reproduce, din care ar reeșì că în adevăr în unele împrejurări rare, se poate ca o persoană să fie hipnotizată fără voia ei; primul caz este acel publicat de **Coste și Broquier** în 1859, pe care-l reproducem după cartea lui **Tardieu**.

A) O tânără fată în vârsă de 18 ani Margareta A. crezându-se bolnavă de nervi, s'a dus întovărășită de o soră mai mică la un fel de medic fără diplomă, care pretindeà că poate vindecà aceste boli, prin magnetism; în fiecare zi ea se duceà la acesta să-și facă ședința. După câteva luni fata văzând că a rămas însărcinată, se plânse autorităților. Parchetul însărcină pe *D-rii*

Coste și Broquier să constate, dacă în adevăr numita Margareta A, este însărcinată și dacă dânsa a putut fi deflorată fără voia ei, fiind adormită în partea sau în totul, prin magnetism sau hipnotism. Cei doi medici experți fac un raport afirmativ, bazându-se pe un alt raport dresat mai înainte în această chestie, de o comisiune de membri ai academiei de Medic. din Paris—*Double, Magendie, Guersant, Gueneau de Mussy și Husson* care zic în concluziele lor:

1. Fata Margareta A. este însărcinată.

2. Sarcina datează de 4 sau $4^1/_2$ luni.

3. Credem că este posibil ca o fată să fi fost deflorată și să remână însărcinată fără voia ei, vroința acesteia fiind anihilată prin efectele magnetismului. *D-rul Devergie* profesor de Med. Legală la Facultatea din Paris, consultat asupra acestui caz a răspuns cu următoarele cuvinte: „Eu cred în teză generală că o tânără fată de 18 ani, poate să fie deflorată și să rămână însărcinată fără voia ei, fiind sub influența somnului hipnotic. Aceasta constitue o chestiune de observație și de sentiment personal. *Dar alături de somnul hipnotic sunt atâtea minciuni, încât nu aș puteà merge mai departe.* Somnul magnetic sau hipnotic este *fictiv sau real*; *fictiv* în senzul ca persoanele care dau consultațiuni sau reprezentațiuni de magnetism, nu sunt nici odată adormite; *real* și atunci, orice relațiuni, orice sentiment sau conștiință, poate să dispară prin efectul somnului, senzibilitatea poate fi în parte anihilată, sau chiar cu totul dispărută și prin urmare femeia în imposibilitate de a rezistà".

Profesorul *Tardieu* consultat și el a emis o părere analoagă.

A doua observațiune de viol în timpul hipnotismului a fost descrisă de D-rul *Jules Roux* profesor la școala de medicină navală din Toulon, și reprodusă în toate tratatele de Medicină legală; această observațiune este cunoscută sub numele de afacerea *Castellan*; o vom reproduce aproape în întregime, după tratatele clasice.

B) „In ziua de 31 Martie 1865, către 6 ore seara, s'a prezentat la o casă din un sat numit Gouils, un individ mizerabil îmbrăcat, uricios, în parte schiop; el avea vârsta de aproape 25 de ani. In casa aceasta, locuiau un bătrân numit Hugues și doi copii ai săi, un băiat de 15 ani și o fată de 26 de ani numită Iosefina. Acest individ care se numea Castelan Timoteu erà un lucrător leneș care în urma unei tăeturi la un deget, părăsì orice lucru

trăind din cerşetorie şi spunând că posedă mijlocul, de a vindecà oarecare boli, prin magnetism sau farmece; de altfel el nu se exprimà de cât prin semne şi pretindeà că este surdomut. Bătrânul Hugues văzând cât este de sărac, îi dădù ospitalitate şi-l poftì la masă. In timpul mesei, el are o ţinută stranie, nu beà de cât după ce îşi face cruce şi-şi umple paharul în trei rânduri, făcând cruce şi deasupra paharului.

După masă sosesc mai mulţi vecini, vroind să vază pe curiosul individ. Atunci el intră în un fel de convorbire cu ceilalţi asistenţi şi face cu un creion pe nişte hârtie nişte semne cabalistice şi caraghioase cu ajutorul cărora, el făcea pe ghicitorul; în fine el este trimis în pod unde erà nişte fân ca să se culce. Victima Iosefina a pretins că din momentul ce acest individ a intrat în casă, ea s'a simţit cuprinsă de o mare groază, iar pe de altă parte de o atracţie contra voinţei ei, către acest individ, ea se culcă în acea noapte îmbrăcată. In timpul nopţei nu s'a petrecut nimic important. A doua zi dimineaţă, Castellan este iar poftit de Bătrânul Hugues să mănânce, iar apoi pe la ora 7 dimineaţa, ei pleacă împreună. Dar după câteva minute, Castelan se reîntoarce şi găseşte pe Iosefina, care erà ocupată cu menajul; vre-o câţiva vecini vin şi ei, unii chiar îi aduc lucruri de mâncare ouă, lapte, aceluia pe care unii mai naivi, îl luau drept om sfânt

Aceşti vecini nu observă nimic mai particular la început, dar mai târziu către ora 12 din zi, unul din ei a văzut că numitul Castelan, făceà oarecare semne cu degetul pe spatele Iosefinei care era plecată cu faţa'n jos, vroind să curete un ceaun. Aceasta păreà neliniştită, aveà frică, prezenţa unei alte persoane îi dădeà oarecare siguranţă; în fine pe la 12 ei rămaseră singuri.

Ce s'a petrecut apoi între 12—4 ore p. m. nu s'a putut aflà, de cât din depoziţiile vagi ale fetei şi din cele spuse de Castellan, care erau în contradicţie cu cele spuse de Iosefina. Se pare că aceasta, având milă de cerşetor, îl invită să mănânce împreună cu ea, el acceptă invitaţia şi se aşeză în faţa ei. Dânsa — aşa cel puţin pretinde fata — a luat o lingură de fasole, dar în momentul când se pregăteà să mai i-a una, Castellan i-ar fi aruncat ceva, de care nu-şi dă socoteala în mâncare; din momentul acesta ea a simţit că leşină şi amintirile ei asupra celor petrecute devin din ce în ce mai confuze.

Trezindu-se din această semi letargie, în urma unor stropiri

cu apă rece pe care, i le făcuse Castellan, ea a vroit să iasă din casă, sa dus la uşă, dar nu a putut deschide uşa, a leşinat din nou. Atunci acesta a luat-o în braţe, a dus'o în camera ei, a trântit'o pe pat şi acolo ar fi deflorat'o. Iosefina *pretindeà că aveà conştiinţă de ceeace se petrece cu ea* dar fără ca să aibă puterea de a rezistà, fără chiar să poată să bată în perete, ceiace ar fi fost destul pentru ca să facă să-i vină cinevà în ajutor. Ea aude pe una din rudele sale care a venit şi a bătut la uşă, ea îi recunoşteà vocea, dar nu poate să-i răspundă. Dânsa nu-şi reaminteşte, dacă Castellan a avut o singură dată, sau de mai multe ori relaţiuni cu ea, crede că acesta i-a dat şi câţiva pumni dar nu ştie sigur; de asemenea nu ştie dacă acesta i-a ordonat să meargă după el, dar ştie că o putere la care nu a putut rezistà, a împins-o să se ducă cu el. Pe la ora 4 p. m. ei pleacă împreună, spre marea mirare a tuturor care cunoşteau şi care nu puteau pricepe, cum o fată ca Iosefina cu o reputaţie nepătată, a putut să urmeze un cerşetor ca numitul Castellan. Dar în acelaş timp, cu toţii observă aerul de buimăceală şi îngrijorare in care se aflà atunci Iosefina.

Ea plecă fiind îmbrăcată în haine ordinare de muncă, articulând vorbe neînţelese celor ce-i eşeau în cale, spunând că urmează pe omul lui D-zeu etc.

Castellan afirmă că pe drum, conform unui obiceui din acel sat, Iosofina ar fi luat doi martori, afirmându-le că pleacă de buna ei voe, dar aceşti martori, nu au fost regăsiţi. In astfel de condiţiuni, ei vagabondează din sat în sat.

In fine după vreo două zile, ei întâlnesc nişte vânători, care interpelează pe Castellan; Iosefina profită de aceasta împrejurare şi fuge, exprimânduşi mulţumirea că a scăpat de sub robia acestuia; mai pe urmă ea este condusă de nişte oameni la casa părintească. Dânsa pătrunde în casă fiind în o mare stare de exaltaţie, spunând vorbe neînţelese, sau îngânând pe cei ce erau lângă dânsa. Starea aceasta a ţinut mai multe zile. Un medic care o văzu, a constatat că Iosefina aveà febră, vorbeà mereu şi se găseà în o mare surescitare, atunci când îşi aduceà aminte de cele petrecute si de cinsteà ce şi-o perduse.

Unul din vecini ce se ocupà de magnetism, a hipnotizat-o, a adormit-o dar nu a putut obţine starea de luciditate magnetică, nici vreun alt detaliu, relativ la cele ce se întâmplase în primul somn hipnotic. Această stare a mai ţinut câtevà săptămâni, după

care Iosefina intră în starea ei normală, pe care o avusese şi înaintea acestei întâmplări. Antecedentele sale personale, au arătat că Iosefiina nu erà de loc isterică, aveà o moralitate deplină, *puţin cam naivă şi lesne crezătoare,* dar altfel harnică şi serioasă; în familia ei nu fusese nici un caz de nervozism sau imbecilitate. Castellan a fost arestat ca inculpat de vagabondaj şi deflorarea fetei Iosefina Hugues. D-rii *Roux şi Auban* au fost însărcinaţi să facă raportul medico-legal asupra acestui caz; ei au formulat următoarele concluziuni:

1) Se poate prin manoperile numite magnetice — exercità asupra vroinţei unei persoane, predispusă prin temperamentul său nervos, o influenţă atare, încât libertatea sa morală, să fie mai mult sau mai puţin anihilată.

2) In timpul somnului magnetic, se poate aveà relaţiuni sexuale intime cu o persoană, fără ca ea să ştie ceia ce i se întâmplă.

3) Se poate prin efectul magnetismului ca senzibilitatea să fie în parte ştearsă şi voinţa în destul anihilată, la o tânără fată, pentru ca, chiar atunci când somnul magnetic nu este complect, dânsa să nu mai aibă libertatea morală necesară, pentru a se opune la relaţiuni intime, sau pentru a-şi da o aderare în cunoştinţă de cauză. Castellan fu judecat şi condamnat pentru crima de viol la 12 ani închisoare.

C) Prof. Brouardel a publicat al **treilea** caz de viol şi deflorare în timpul somnului hipnotic neconsimţit; vom reproduce această observaţiune cu toate detalurile ce comportă, după Analele de hygienă şi Med-legală din 1879, unde se găseşte publicată;

Un dentist numit *Levy* voiajà din oraş în oraş pentru aşi exercità profesiunea. Trecând prin oraşul Rouen el fu consultat şi de D-ra Berthe B în vrâstă de 20 ani; după câtvà timp ea rămânând însărcinată, acuză pe Levi că ar fi deflorat-o după ce mai întâi o hipnotizase; iată ce se găseşte în actul de acuzare.

„Acuzatul Levi a făcut mai întâi fetei şi mamei sale care o întovărăşà, nişte întrebări din cele mai stranii, relativ la starea generală a sănătăţei clientei sale, asupra purtărei şi caracterului său, iar mai pe urmă spunând că pentru ca să reuşască tratamentul dinţilor, trebue să se ştie dacă este virgină, vizita organelor genitale ale pacientei este absolut necesară; ambele femei consimţiră ca să se examineze organele genitale. Levi declară atunci că bolnava este foarte anemică, slăbită şi că trebue *operat o reacţiune a sângelui, reacţiune care trebue făcută la*

organele genitale; ambele femei au crezut aceasta şi au acceptat tratamentul propus de Levi.

Camera care serveà drept cabinet de consultaţie dentistului Levi, erà de 7 metri lungime. Fotoliul pe care se aşezau pacienţii, erà la un capăt al camerei aproape de fereastră, lucrurile se petreceau în cursul lunei Februarie 1878. Mama fetei care o întovărăşeà, fu aşezată la celaltă extremitate a camerei lângă sobă, fiind întoarsă cam cu spatele la locul unde operà Levi,

«Acesta aşeză pacienta pe fotoliul de operaţie, ridică partea inferioară a acestui fotoliu şi dădu în jos partea superioară, aşà că pacienta erà aproape complect culcată pe fotoliu; operatorul se aşeză între picioarele fetei·

Dupe recomandaţia lui Levi, însuşi pacienta îşi aplică mâna ridicându-şi buzele asupra nasului, având privirea fixă în plafon; după câteva secunde ea îşi pierdù cunoştinţa; pacienta spuse că s'a simţit ameţită şi inconştientă, tot timpul cât a durat operaţiunea.

«Nici pacienta nici mama ei, care erà tot timpul întoarsă cu spatele către fotoliul de operaţie, nu ştiu ce s'a petrecut în această primă şedinţă. La vizita care a avut loc a doua zi, nu s'a petrecut nimc mai deosebit, care să atragă atenţia celor douà femei, în afară de faptul că pacienţa a căzut în aceiaşi toropeală, în aceiaşi nesimţire ca şi în ziua precedentă. Dentistul recomandă că ambele femei să revină şi a treia zi. La această şedinţă, care a ţinut mai mult ca celelalte, mama fetei a văzut că acuzatul Levi s'a îndepărtat deodată în mod brusc de lângă clienta sa — care şi de astă dată se găseà în aceiaşi nesimţire ca şi în zilele precedente — că a luat un flacon de la o măsuţă, pe care i l-a pus la nasul pacientei, aceasta aspirând se deşteptă şi scoase un ţipăt.

«Mama fetei impresionată de aceasta, s'a sculat de unde şedeà s'ă îndreptat către fereastră, dar Levi a oprit'o de a merge mai departe spunându-i: *Nu e nimic, nu te deranjà, noi suntem obişnuiţi cu asemeni lucruri.*

Levi apoi luă un prosop pe care-l puse peste pacientă, ca şi când ar fi voit să şteargă ceva, apoi repede a mototolit aeest şervet şi l-a aruncat într'un colţ al camerei: „Deşteptată din toropeala în care se găseà, fata rămase încă ameţită şi căzù din nou pe fotoliu. Ea păreà cam zăpăcită având dureri mari la organele genitale; aveà un sentiment de arsură, din ele curgeà puţin sânge.

Este absolut sigur că în acea zi acuzatul Levi, care căpătase încrederea ambelor femei şi care studiase cazul şi lucrurile în cele două prime şedinţe, a deflorat atunci pacienta, lucru pe care-l mărturiseşte el însuşi, deflorare care s'a petrecut în prezenţa mamei fetei, care nu pricepuse nimic, din ceia ce se petrecuse cu fata ei.

Profesorul Brouardel a fost însărcinat să facă raportul Medico-legal asupra acestui caz, după ce a examinat pacienta, inculpatul şi localităţile; el a dresat cuvenitul raport din care extragem părţile următoare cele mai importante:

„Două ipoteze erau de prevăzut: prima acea a pierderii simţirii şi vroinţei prin întrebuinţarea de anestezice (eter, cloroform) ipoteză pe care imediat o şi îndepărtăm, a doua, aceea a pierderei simţirei sub influenţa unei stări morbide, ipoteză care mi s'a părut mai aproape de adevăr.

«Vom căutà de a stabilì elementele noastre de judecată relativ la starea sănătăţei actuale a D-rei Bertha B, dar trebue chiar de pe acum să declarăm că, nimic nu dovedeşte că ceia ce poate fi exact astăzi, a putut fi tot aşa, atunci când D-ra B. a început tratamentul cu dentistul Levi.

Astăzi ea este însărcinată în a 5-a lună, dânsa pare a fi foarte turburată şi emoţionată de cele ce i s'a întâmplat şi este probabil că, starea sa nervoasă, este mult mai mult alterată astăzi de cât erà la finele lunei Februarie; poate chiar ea este alterată în un mod deosebit de cât erà atunci.

Cu rezerva acestor observaţiuni, iată constatările ce am cules la examenul nostru din ziua de 29 Iulie şi următoarele ale anului 1878.

D-ra B. în vârstă de 21 ani este slabă, palidă, buzele sale sunt decolorate, are un suflu cardiace la bază, cu un cuvânt este anemică în un grad foarte pronunţat. Dânsa este mereu în o stare de apatie, aproape adormită, gata să plângă îndată, fără de a se irità de loc la întrebările ce i se pun; inteligenţa sa este mai mult ca mijlocie, dar nu ne putem pronunţà dacă în totdeauna a fost aşà, sau dacă această adormire este sau a fost trecătoare; mama fetei spune că dânsa adoarme cu cea mai mare uşurinţă.

Nu punem nici o bază pe sentimentul de înăduşeală, frică subită, visuri stranii, spasme pe care spune că le are pacienta, de oarece nu le putem controlà; de altfel răspunsurile sale sunt

aşà de puţin precise, încât ele trebuesc considerate ca neavând nici o valoare.

Se pare însă că dânsa nu a avut nici odată atacuri de isterie mare, cu formă convulsivă, atacuri care dacă ar fi trecut fără de a fi impresionat pacienta, desigur nu ar fi rămas fără să fie observate de mama fetei.

Senzibilitatea generală prezintă următoarele modificaţiuni: o scădere pe unele puncte, chiar o ştergere complectă la sentimentul durere (analgezie), păstrarea sensibilităţei la pipăit şi la temperatură (nu există anestezie) păstrarea simţului activităţei musculare (cunoştinţa poziţiunei membrelor), integritatea simţului vederii şi auzului; sentiment dureros la tuşeul vaginal (conservarea sensibilităţei la durere, la atingerea acestor părţi).

In rezumat fata Bertha B. este astăzi o anemică, prezentând manifestaţiuni isterice cu formă depresivă, fără excitaţiuni, fără mobilitate, fără contracturi spasmodice sau convulzive. Am supus pe această tânără fată la următoarea experienţă: i-am închis ploapele şi aproape instantaneu am simţit globii oculari agitaţi de mişcări convulsive, care-i duceau în sus şi înlăuntru în un strabism convergent.

Capul fetei s'a dat în jos pe spate, mâinele care erau încrucişate au căzut ca inerte de ambele părţi ale corpului, respiraţia a devenit mai grea; toracele se ridică mai sus ca de obiceiu la fiecare respiraţiune şi în mai puţin de o minută, fata a adormit. Am scuturat-o puţin cu mâna, pupilele care erau retractate s'au dilatat foarte mult, după cum se dilată de obiceiu când cineva iese dintr'un somn natural şi imediat s'a deşteptat recâştigându-şi toate simţurile.

Am repetat în două rânduri această experienţă care ne-a dat rezultate identice, dar n'am voit să prelungim mai mult aceste experienţe, de oarece ne am temut că fata fiind însărcinată, să nu aibă concesinţi rele asupra ei.

Se poate dar să se procure şi să se facă să intre în somnul hipnotic D-ra Berthe B, cu cea mai mare uşurinţă fără ca să se întrebuinţeze vre un agent soporific, dar repet cu intenţie, aceasta am constatat-o acum, nu ştiu dacă a fost tot aşa şi cu câteva luni inainte.

Procedeul cu ajutorul căruia am reuşit a adormì pe fata Berta a fost aplicaţiunea degetelor pe ploapele pacientei. Nu suntem autorizaţi a admite că de acest procedeu s'a servit şi dentistul

Levi, dar să ştie că la persoenele care intră cu aşa uşurinţă în somnul hipnotic, este de ajuns pentru a le hipnotiziá de a întrebuinţa unele mijloace şi mai simple, ca de pildă a face pe pacientă să privească fix, timp de câteva secunde, un obiect oarecare strălucitor pus înaintea ochilor, sau chiar numai ca privirea să fie ţintuită fix şi în sus, privind un obiect oarecare, real sau fictiv. Faptul esenţial necesar obţinerei somnului hipnotic, este acela de a determinà fixarea privirei în sus şi de a produce astfel oboseala ochilor, la care se poate adăogà, oboseala simţurilor pacientei prin concentrarea lor monotonă, în o singură impresie.

In majoritatea cazurilor somnul hipnotic, este obţinut mai cu seamă la femeile nervoase, dar se pot adormì şi unele femei cari sunt predispuse, după cum s'a demonstrat şi s'a obţinut acest somn de *Azam*, *Broca*, *Velpeau*, *Demarquay* şi de noi înşine; după câteva şedinţe de hipnotism, acei hipnotizaţi dobândesc o foarte mare uşurinţă de a intrà în somnul hipnotic.

Dar este de observat că *hipnotismul nu aduce după el în mod fatal pierderea tuturor simţurilor* şi a sensibilităţei; unele hipnotizate dobândesc din potrivă un sentiment contrar, ca de pildă o *exaltaţiune a sensibilităţei generale*, totuşi cele mai de multe ori, există o pierdere a oricărei sensibilităţi.

Cloquet, *Azam*, *Broca*, *Guerineau din Poitiers*, *Velpeau* atunci pe când eram internul său, au făcut operaţiunile cele mai dureroase, pacienţii fiind numai hipnotizaţi fără ca aceştia să simtă câtuşi de puţin.

Aceste fapte incontestabile pot să fie aplicate acestui caz particular? Fata Berta nervoasă, impresionabilă, aşezată de Levi într'o poziţiune culcată, ridicându-şi cu mâinile buza superioară şi astupându-şi nasul, o împiedică de a vedea ce se petrece către părţile ei inferioare, forţând globii oculari a se ridică în sus; toate acestea au determinat oare somnul hipnotic?

La această întrebare îmi este peste putinţă de a răspunde în mod sigur.

Dar din cele ce am relatat mai sus, reese în mod evident că, unele persoane nervoase — femei sau bărbaţi cele mai de multe ori isterice, au putut în unele împrejurări, să fie adormite prin hipnotism şi în timpul acestui somn, să nu aibă conştiinţă, de actele ce se săvârşeau asupra lor.

Concluziunile noastre au fost următoarele: ca hipoteză generală putem presupune că, faptele de care este acuzat Levi, sunt exacte că Fata Berta B. a fost adormită de un somn nervos, şi prin urmare în imposibilitate de a ştì ce se face cu ea şi de a-şi da consimţământul, la aceste acte. Dar în absenţa unei mărturii sigure, capabilă de a aprecia în mod ştiinţific caracterele unui fapt atât de complex, care nu lasă nici un semn în urma lui, este imposibil de a afirma că acest somn hipnotic s'a manifestat.

Marele advocat *Lachaud* a pledat pentru apărarea lui Levi, dar acesta a fost condamnat. După câteva zile, Levi a mărturisit prezidentului Curţii cu juraţi, că faptele se petrecuse, aşà după cum le intrevăzuse Brouardel.

D) Un al patrulea caz de viol sub influenţa hipnotismului neconsimţit este acela publicat de *Dr. Emile Laurent* [1]).

O fată de 28 ani Adolfina V. servitoare la nişte ţărani, foarte îngustă la minte şi foarte impresionabilă, făcù cunoştinţa unui cioban şiret şi foarte inteligent. Acesta văzând imediat cu cine are a face, a început zilnic a o înfricoşà, spunându-i că el are pe dracu, care îi dă putere asupra ori care-i alte fiinţe. Adolfina se impresionà foarte mult de asemenea dialoguri, iar într'o zi, ciobanul care se numea Bastid, găsind-o singură acasă, o fixă în ochi, îi închise pleoapele pronunţând nişte cuvinte cabalistice; fata Adolfina adormì iar Bastid o violă. Ea rămase însărcinată, după nouă luni născând un copil de sex femenin pe care-l înecă în o baie cu apă, iarăşi după porunca lui Bastid, fiind din nou hipnotizată.

Iată patru cazuri din care ar reeşi că în unele împrejurări, rari o persoană poate să fie hipnotizată, fără consimţământul ei şi odată hipnotizată să se supună capriciilor hipnotizorului.

154. Cazurile de viol în urma hipnotismului consimţit nu sunt mult mai frequente de cât cele precedente; printre cele mai importante putem cità.

Prof. Pitres-Bordeaux şi elevul său *Dr. Gaube* [2]) relatează cazul unei persoane care ar fi fost hipnotizată în urma atingerei aşa numitelor *Zone hipnogene* ce posedă unele isterice sau femei nervoase. Rezumăm din teza acestuia, acest caz care nu este lipsit de oarecare interes.

---

1) Emile Laurent. Les suggestions criminnelles Paris 1891 p. 22.

2) Dr. Gaube. Recherches sus les zones hystérogenes. Thése de Bordeaux 1882.

„D-ra X intră în serviciul spitalicesc al profesorului Pitres de la Bordeaux în anul 1883, suferind de accidente isterice, corea ritmică şi paralizia membrelor inferioare. Dânsa erà virgină, foarte nervoasă şi puteà fi hipnotizată (adormită) cu mare uşurinţă; ea intrà în stare de somnambulism, numai prin simpla fixare a ochilor, prin privirea fixă a unui obiect strălucitor sau a unui sgomot brusc etc; după câtva timp bolnava foarte ameliorată părăsì spitalul în tovărăşia unei alte isterice numită Tereza; iată cum istoriseşte ea scena violului:

„Eşind din spital, ne-am întâlnit cu doi domni pe care Tereza îi cunoşteà şi care ne invitară să dejunăm impreună. Deodată nu am voit să primesc invitaţia, dar după insistenţele tuturor am acceptat. Am intrat în un mic restaurant în afară de oraş. Unul din domni a voit se mă sărute, m'am mâniat şi am ameninţat că plec, ne-am pus la dejun fără ca acel domn să mai înceapă intimităţile. După terminarea dejunului *Tereza plecă cu unul din domni, şi m'a lăsat singură cu celălalt.* Atunci el voì din nou se mă sărute, m'am apărat, am ţipat şi chiar l'am ameninţat că-l voi lovì cu scaunul; el atunci a sărit asupra mea şi m'a luat în braţe, am pierdut cunoştinţa, am leşinat şi nu ştiu ce s'a mai petrecut cu mine. Când m'am deşteptat m'am trezit că eram din nou cu cei doi cu care dejunasem în sala restaurantului, iar după câteva minute am plecat dar m'am simţit udă la organele genitale, am simţit că mă doare şi imediat am intrat acasă; nouă luni după această întâmplare, am născut un copil la termen".

Profesorul Pitres în lecţiunile sale clinice adaogă ceiace urmează la această observaţie: "După părerea mea, versiunea de mai sus pare a fi cu totul exactă, dar trebue să adaog că, nici un *fapt absolut sigur*, nu demonstrează exactitatea celor spuse, de pretinsa violată. Am întâlnit zilele trecute pe Tereza tovarăşa violatei; am întrebat-o cu peristenţă, şi ne'a afirmat că, nici odată nu fusese la dejun cu pretinsa victimă; ce puteam crede? Cunoscând pe cele două bolnave care fusese în cura mea, am mult mai multă încredere în cele ce me-a spus fata violată, dar repet cu siguranţă asta nu poate fi stabilit.

D-rul Dumontpallier Medic al Spit. Pitié din Paris unul din cei mai distinşi şi mai competinţi medici în această materie, a publicat următorul caz.

O fată de 17 ani care fusese bolnavă în serviciul său, suferind

de contracturi isterice ce alternau cu pareze şi hemiplegii trecătoare, pleacă din spital în partea ameliorată. După 4 luni se reîntoarce plângându-se de data aceasta de o tumoare abdominală, Dumontpallier constată că tumoarea erà o sarcină. Intrebată relativ la origina acestei sarcini, dânsa jură, protestează că nu să ştie vinovată cu nimic, că este încă virgină.

Pentru a se aflà adevărul se hipnotizează şi atunci ea istoriseşte cea-ce urmează.

„După trei zile după ce eşisem din spital, treceam pe dinaintea unei berării, când de odată fu'i chemată de nişte studenţi care mă îngrijise pe când eram bolnavă. Mi se oferi un păhăruţ de liqueur pe care l'am băut. Dar de odată unul din ei, ma priveşte fix în ochi, se scoală şi-mi porunceşte de a'l urma. Plec cu el ca o maşină fără voinţă (fata indică cu mare exactitate numele otelului, etajul şi numărul camerei.) Acolo a făcut cu mine tot ce a vroit, iar mai pe urmă me-a poruncit se mă duc şi se mă aşez pe banca unui bulevard; l'am ascultat m'am aşezat pe bancă, iar după câte-va minute m'am deşteptat, erà 5 ceasuri seara. M'am cam mirat că mă găseam acolo, dar nu peste măsură, de oare-ce de multe ori stăteam se mă odihnesc pe acea bancă, dar nu'mi dam socoteală, şi nu'mi aduceam aminte de loc de cele ce se petrecuse cu mine".

S'a controlat cele spuse de fată şi s'a găsit că totul erà perfect exact. Violul fusese executat de unul din studenţii serviciului de spital.

Un alt caz de viol sub influenţa hipnotismului consimţit este datorit *D-rului Ladame* din Geneva[1]). O fată Maria F., pretindea că a rămas însărcinată în urma unui viol, săvârşit asupra ei de un tânăr, care aveà obiceiul să o magnetizeze; dânsa născu un copil la termen în urma acestui viol.

Fata Maria F., istorisea că lucrurile s'ar fi întâmplat după cum urmează: „Tânărul Louis V. a venit în bucătărie după mine, în ajunul crăciunului 1881 şi fără a-mi cere voe, m'a magnetizat; la un moment dat, m'am deşteptat în parte, am văzut *că sunt întinsă pe pat şi că el se află deasupra mea*, am vroit să-l resping, dar nu aveam nici o putere; pe urmă m'a adormit şi mai profund, am vroit să fug, să ţip dar

---

1) **D-r Ladame.** Du viol pendant le sommeil hypnotique în Annales d'hyg. publique et de Med. leg. Paris. 1882.

nu am putut. „Justiţia încredinţă expertiza *D-rului Ladame* agregat de Medicina legală din Geneva, care-şi termină raportul cu următoarele concluziuni:

1) Trebue să admitem că Maria F., a putut fi violată de Louis V., după ce dânsa a fost adormită prin *hipnotism* sau *magnetism*. Fiind în această stare, dânsa nu s'a putut opune atentatului ce-l suferea şi nu a păstrat, nici o amintire de ceia ce s'a petrecut cu dânsa după ce s'a deşteptat, sau în tot cazul, nu a păstrat decât un suvenir confuz a unei părţi a atentatului.

2) Concepţiunea a putut foarte bine să fi fost urmarea violului şi epoca când a născut Maria F., demonstrează că, momentul fecundaţiunei, coincide cu epoca violului presupus.

3) In absenţa unei expertize medico-legale făcută imediat după scena care s'ar fi petrecut în ajunul crăciunului din anul 1881, este imposibil de a se afirmà actualmente că, Maria F., a fost cu adevărat adormită în scop criminal şi violată în acea seară, de numitul Louis. V.

4) Ar fi desigur uşor de a obţine o descriere detaliată a scenei violului, hipnotizând pe Maria F., dar experienţa este foarte delicată şi poate induce în eroare prin faptul că, în somnul hipnotic se pot sugerà persoanei adormite, cu voie sau fără voie, visuri sau halucinaţiuni, pe care mai pe urmă le descrie cu o mare preciziune. Această descriere poate să fie convingătoare şi se facă să se creadă ca exacte, fapte care au fost întrevăzute în visul celei adormite sau hipnotizate.

5) In ori ce caz, demonstraţiunea somnului hipnotic provocat la Maria F., va fi desigur un element important de informaţiune pentru ancheta acestei afaceri; totuşi rezultatele obţinute prin acest mijloc, nu vor puteà în nici un caz să servească de mărturie suficient doveditoare, pentru a se puteà formulà o hotărîre decizivă şi sigură.

Judecătorul nefiind pe deplin luminat cu aceste concluziuni a mai formulat o serie de întrebări pe care le-a pus *D-rului Ladame*; iată acele întrebări:

a) Istorisirea povestită de Maria F., poate fi considerată ca exactă în trăsăturile ei generale?

b) Coitul a putut aveà loc, în condiţiunile indicate de dânsa şi fără ca să-şi dea socoteală de atingerile ce i se făceau?

c) Vroinţa ei erà ea complect anihilată la această fată, şi ea nu a putut opune nici o rezistenţă seducătorului ei?

d) Concepţiunea este posibilă la o femee în stare de absolută nesimţire?

La prima întrebare D-rul Ladame a răspuns după cum urmează:

„Da, istorisirea povestită de fata Maria F.. poate fi considerată ca exactă în trăsurile ei generale.

Declaraţiunea făcută de aceasta, prin care susţine că dânsa îşi pierdeà voinţa, când se aflà în prezenţa lui Louis V., este evident exagerată, totuşi trebue să se admită, că acesta reuşeà în totdeauna chiar fără voia ei de a o magnetizà şi că nu aveà nevoe pentru aceasta, cele mai de multe ori, de cât de un semn ce-i făceà, sau privind'o fix în ochi. Acest fenomen este un lucru foarte obicinuit, la persoanele care au mai fost adormite, faptul a fost constatat de noi destul de des.

„Credem iarăşi — că se poate admite ca verosimilă — în trăsăturile sale generale, scena petrecută în ajunul crăciunului istorisită de Maria F., în special acea următoare, asupra căreia avem însă o rezervă de făcut.

Maria F., spune că a fost adormită în parte şi fără voia ei, că erà *pe jumătate deşteaptă*, că a simţit pe numitul Louis V. că este deasupra ei, că a voit să-l respingă, dar că i-a fost peste putinţă să o facă, nu a putut, nu a avut nici o putere, etc. Pentru a înţelege şi a admite această istorisire — zice D rul Ladame — trebue să se ştie că în somnul hipnotic, există mai multe gradaţiuni şi că atunci când el nu este *prea profund. conştiinţa poate fi păstrată până la un punct oarecare.* Primul grad al acestui somn hipnotic, este un fel de toropeală; persoana adormită are conştiinţă de ceeace i se face, şi chiar îşi închipue că poate reacţionà, ea însă este în neputinţă de a o face. *D-l Ch. Richet* prof. la Facult. de Medicină din Paris, istoriseşte cazul unui amic al său care, fiind numai amorţit şi nu complect adormit prin hipnotism, a studiat în mod deosebit acest fenomen *de neputere, coincizând cu iluzia de a puteà*". Când îi ordon să facă o mişcare— zice D-l Richet — el o execută în totdeauna, chiar atunci când înainte de a fi magnetizat el erà hotărît a-mi rezist.à

In această stare de somn, persoana hipnotizată îşi închipue că poate rezistà; în realitate, ea nu rezistă şi numai îşi face o iluzie asupra puterei sale de rezistenţă. Dacă prin urmare Maria F. afirmă că a voit să respingă pe seductorul său, dar nu a

avut puterea de a o face, că a voit să ţipe dar că nu a putut ţipà, trebue să admitem că dânsa numai *îşi închipuià* că ar fi putut rezistà, că ar fi putut ţipà, dar că nu aveà puterea de a o face, căci nu este puterea care este anihilată în timpul somnului magnetic, ci vroinţa este anihilată, vroinţa este paralizată. Dând acest înţeles cuvintelor fetei Maria F. şi făcând *rezervele noastre* în ceiace priveşte o ivenţie mincinoasă, putem conclude că, nimic din ceia ce istoriseşte pretinsa victimă, nu este în contrazicere cu fenomenele cunoscute ale somnului hipnotic sau magnetic şi că nimic nu ne autorizează de a privì istorisirea povestită de Maria F. în trăsurile sale generale, ca neverosimilă. D-rul Ladame dă următorul răspuns la a doua întrebarea.

„Operaţiunile cele mai dureroase au putut să fie făcute asupra unor persoane adormite prin somnul hipnotic, fără ca ele să aibă conştiinţă de ceea ce se face asupra lor. Am constatat noi înşine adesea ori, această insensibilitate a persoanelor hipnotizate. Trebue dar să admitem alături de toţi medicii, care ne-au precedat în acest studiu de Medicină Legală, că o fată poate fi violată în timpul somnului magnetic, fără ca ea să-şi deà socoteala de atingerile ce i se fac. Dar nu este mai puţin adevărat că *simulaţia în asemenea cazuri* este uşoară şi trebue să admitem, în unele împrejurări, că posibilitatea unei asemenea simulaţiuni, a putut exista. Cu aceste rezerve răspundem la a doua chestiune cu următoarele cuvinte: Da, coitul a putut aveà loc în condiţiunile istorisite de Maria F. fără ca dânsa să-şi poată da socoteala de ceia ce i se făceà.

Răspunsul la a 3-a întrebare fu următorul. Făcând rezerve în ceeace priveşte *posibilitatea simulaţiunei*, şi admiţând ca real somnul hipnotic provocat asupra fetei Maria F., vom răspunde prin afirmativa şi la această întrebare. Da, numita Maria F. a fost hipnotizată de numitul Louis V. în împrejurările povestite de dânsa, fără de a puteà opune nici o rezistenţă violatorului. La a patra întrebare răspundem da, fără nici o rezervă.

Dar dacă se analizează concluziunile cât şi răspunsurile la întrebările, puse D-lui Dr. Ladame, se poate uşor constatà lipsurile ce conţine şi prin urmare imposibilitatea de a afirma fără restricţiune ceia ce afirmà Maria F. In adevăr în rândul întâi, D-rul Ladame comite o mare greşală, dresând un raport Medico legal şi deducând concluziuni, fără de a *fi văzut măcar, fără de a fi examinat pacienta*. Cum puteà aceast medic de

altfel specialist în materie, să se pronunţe asupra unui caz atâ de complex, fără de a examinà victima, fără de a-i cunoaşte nici antecedentele sale ereditare, nici ceea ce era mai important, pe cele personale? Pe de altă parte, dacă analizăm cu stricteţă unele din concluziunile raportului, atunci se pare că ar existà oarecari contraziceri. In adevăr în concluzia No. 1, D-rul Ladame zice că trebue să se admită că Maria F. a putut fi violată de Louis V. după ce a fost mai întâiu adormită de acesta prin hipnotism sau magnetism, iar în concluzia de sub No. 3 zice: în absenţa unei expertize Medico-legale făcute, imediat după ceia ce s'ar fi petrecut în ajunul Crăciunului, este imposibil de a se afirmà etc., nu există între aceste două concluziuni dacă nu o contrazicere cel puţin o afirmaţiune contrară celor zise la concluzia No 1? Cu alte cuvinte, violul survenit în timpul hipnotismului, dacă în adevăr a existat, el nu s'a putut afirmà decât numai pe baza, celor spuse de pretinsa victimă, fără ca aceasta să fi fost examinată de medicul expert şi prin urmare, fără ca să se constate prezenţa isteriei, sau unei alte nevroze, care ar fi putut să explice până la un oarecare punct, inventarea celor istorisite de Maria F. Prin urmare cazul expus de D-rul Ladame nu poate fi demonstrativ şi nu poate constituì un model de viol prin hipnotism.

In periodicul francez *Annales de Psychiatrie et d'Hypnotisme* numărul din Martie 1895; găsim relatat o importantă observaţiune întitulată *Hipnotismul în Med. legală* sau *Procesul Czynscki—de Zedlitz;* vom rezumà observaţiunea care nu este lipsită de interes, de oarece ea se referă iarăş la un caz de viol sau de pretins viol, în timpul hipnotismului consimţit. Eroul procesului erà numitul Czynski care a fost dat judecăţii Tribunalelor germane sub inculpaţia de mai sus. Czynski nu erà medic dar el urmase un timp oare care, cursurile de boli nervoase şi de hipnotism, ale lui *Charcot* la Salpetrière şi *Luys* la spitalul Charité. El se stabilì la Dresda ca specialist în boli nervoase şi tratarea lor prin hipnoterapie.

Intre alte paciente, se prezentă şi D-ra de Zedlitz care suferea de durere de cap intolerabile, rebele la orice tratament.

Din primul moment — aşà spuneau ambii tineri — ei au simţit o atracţie unul către altul, ceea ce determină un oare care grad de strânsă intimitate; se vorbise chiar de căsătoria lor, lucru însă care nu s'a putut indeplini, de oarece Czynski erà deja în-

surat. In Ianuarie 1894 acesta abuză de încrederea bolnavei sale o defloră, din care cauză fu arestat în prevenţie. Medicii legişti desemnaţi ca experţi, împreună cu câţiva specialişti neurologi, au fost invitaţi să se pronunţe, dacă bazându-se pe diferite detaliuri, în intimitatea cărora nu putem să intrăm, Czynski posedă pe D-ra de Zeelitz cu consimţământul său, sau dacă o posedase în urma unei sugerări hipnotice, la care D-ra Zedlitz se supuneà la fiecare 2—3 zile; după cum se înţelege uşor, aceasta onstituià partea interesantă a procesului.

După arestarea lui Czynski, D-ra de Zedlitz susţineà că'l iubeà pe acesta. Dar oare această iubire erà un amor normal, sau erà un sentiment impus, graţie sugestiunei ? Iată ce se întrebau judecătorii. Aci—după părerea unora din experţi—chestiunea se găseà în plin paradox şi erà în acelaşi timp foarte deplasată, de oarece dânsa aparţineà domeniului psicologiei generale şi une concepţiuni în totul opusă psicologiei dragostei. Căci, ce este dragostea sau amorul? Este generalminte o sugestiune involuntară ce se inspiră persoanei iubite, fără însă ca aceasta să alarmeze, nici Tribunalele nici pe păzitorii moralei publice.

Medicii experţi au răspuns în mod deosebit unii de alţii, *Prof Grashey de la Munich* a spus:

„Dragostea D-rei de Zedlitz pentru Czynski nu este normală căci ea este efectul unei sugestiuni.

Pe de altă parte este stabilit cum că, D-ra de Zedlitz care este o persoană foarte religioasă, ş'a pus în cap de a purificà sufletul lui Czynski, pe care'l socoteà posedat de diavol. Se pune acum întrebarea, cum s'au putut concilia ideile bigote ale D-rei de Zedlitz cu apetiturile sexuale? Urmează de aci, conchide Prof. Grashey, că seducerea D-rei de Zedlitz nu poate fi decât consecinţa subordonării voinţei acesteia şi puterii de sugestiune a lui Czynski.

Prof. Hirt nu a împărtăşit părerea colegului său. El nu admite că sugestiunea poate să continue în mod permanent un timp îndelungat, El crede că D-ra de Zedlitz s'a amorezat de Czynski şi nimic mai mult, amor care a avut ca rezultat ceea ce trebuià să aibă... relaţiuni sexuale. D-ra de Zedlitz erà amorezata, slabă de fire, amorezata inocentă ca şi Margareta care nu a refuzat lui Faust suprema dovadă a dragostei sale.

Dr. Schrenk-Notzing, prim redactor al Analelor hipnotismului din Berlin, citează mai multe observaţiuni din care unele ale

sale propii, altele ale medicilor francezi, ajungând la concluzia că, D-ra de Zedlitz, este o isterică fantască şi extravagantă, după cum sunt toate care după ce a acordat favorurile lor unui tânăr, îl acuză apoi de a fi abuzat de ele. Czynski este satirul psiholog, omul fără scrupule care în prezenţa unei femei slabe, nu ezită nici o minută, profită, nu lasă să-i scape prada din mâni. Este dar adevărat că actul poate fi calificat o depravaţiune morală, dar cu toate acestea, nefiind singurul vinovat. el nu trebue condamnat.

Prof. Preger a admis părerea de mai sus. El spune că aceasta dovedeşte între altele că, dacă ochiadele înflăcărate sunt capabile de a aprinde inimele unor fiinţi slabe, acestea totuşi nu poate fi condamnaţi şi pedepsiţi de Codul Penal; Czynski a fost achitat. Iată o observaţiune interesantă pe care şcoala din Nancy ar fi calificat-o cu siguranţă ca viol în timpul şi din cauza hipnotismului, adăogând-o la celelalte cazuri de aceste gen în care sugestiunea a avut rolul determinant.

Aşi puteà cità încă alte cazuri analoage, dar deoarece ele sunt aproape identice, credem inutil a mai insistà; rezultà dar că: **O persoană ce consimte a fi hipnotizată, poate fi violată de hipnotizorul său, dar numai în anumite condiţiuni şi împrejurări.**

Aceste spuse să vedem acum care sunt stadiurile hipnotismului sau somnului hipnotic, şi prin ce forme sau faze poate el trece.

156. Să ştie că hipnotizmul a trecut prin două perioade: o perioadă rău definită, în care şarlatanismul cuprinde o bună parte a acestor fenomene stranii, este acea care începe de la **Mesmer** pe care l'am puteà numi inventatorul Magnetismului devenind mai pe urmă Hipnotismul de astăzi; şi o a doua perioadă care se poate numi perioada ştiinţifică a Hipnotismului, care începe cu **Braid din Manchester**, dar care a fost pusă mai cu seamă în relief de geniul marelui **Charcot** şi a elevilor săi, constituind cea-ce se cunoaşte sub numele de **Şcoala de la Salpetriére. Charcot** a fost cel intâi care a stabilit ordine în haosul în care se găseà această nevroză, din lucrările lui şi din splendida lucrare a elevului său **Gilleş de la Tourette** vom reproduce rândurile ce urmează.

Marele hipnotism ca şi **Isteria mare** se poate manifestà după cum spune **Charchot** sub trei stadiuri diferite: **Letargia**

Catalepsia și Somnambulismul, la care se mai adaogă **Vigilambulismul și Noctambulismul.**

A) *Letargia*[1]) se obține de odată prin fixarea privirei, sau prin apăsarea pleoapelor cu degetele, la o persoană care este deja în stare de Calepsie; caracterele principale ale letargiei sunt: Ochii sunt închiși sau semi închiși; membrele superioare sunt inerte, moi, ridicate în sus ele cad, iar pielea și mucoasele sunt în o stare complectă de insensibilitate. Inteligența este cu totul suspendată, ștearsă, la deșteptarea din somnul letargic există amnezie, adică adormitul nu-și aduce aminte de nimic din cele întâmplate în timpul letargiei. In fine există ceeace se numește **Hiperexcitabilitatea nevro-musculară** adică contractura tuturor muschilor unui membru, când se malaxează ceilalți mușchii antogoniști ai acestui membru. Deasemenea când se apasă cu degetul asupra unui nerv, toți muschii inervați de acesta se contractă. După cum se vede starea de letargie ar fi favorabilă violului, victima neputând opune nici o rezistență, atunci când ce'l ce o adoarme cunoaște bine aceste fenomene.

B) *Catalepsia*, se poate obține proectându-se o puternică lumină deodată și pe neașteptate în ochii celei ce vroim să adormim, sau încă determinând un sunet puternic și neașteptat care să impresioneze subiectul în experiență. Uneori întâmplarea realizează ceeace face experiența și unele persoane predispuse și manifest isterice, cad în catalepsie atunci când văd pe neașteptate o lumină vie făcând contrast de la întuneric la lumină, sau când aud un puternic zgomot la care nu se așteptau.

Un letargic trece cu ușurință în stare de catalepsie, dacă i se deschid în mod brusc ochii pe neașteptate.

Catalepticul este imobil, cu ochii deschiși, sensibilitatea generală este complect distrusă, excitabilitatea nevro-musculară este absentă. Cel mai caracteristic simptom al catalepsiei este o flexibilitate musculară foarte pronunțată, mușchii par a fi de ceară, ceeace face că acest cataleptic poate luà poziționile cele mai stranii și cu totul extravagente ce se dau corpului său. In această stare există o sugestibilitate particulară ca să zicem așà automatică; când subiectul este redeșteptat el nu-și aduce aminte de nimic de ce s'a petrecut în timpul catalepsiei. Cata-

1) Descripțiunea acestor manifestațiuni sunt reproduse din lucrările și cărțile lui Thoinot și Gilles de la Tourette pe care și ei le-au cules din publicațiunile lui Charcot.

lepsia este puţin favorabilă atentatelor la pudoare sau violului, de oarece dânsa se transformă în un atac sau o contractură generalizată, făcând ca întregul corp al catalepticului să fie ţeapăn şi cu totul neflexibil.

C) *Somnambulismul* se poate determină la o persoană în stare de letargie fricţionându-i vertexul, sau deodată la un subiect treaz prin sugestiune şi comandă. Dormi şi subiectul doarme. Somnambulismul este faza de hipnotizm cea mai veche ce s'a cunoscut şi care s'a studiat. Aspectul somnambulului nu diferă cu mult de al letargicului şi contractilitatea musculară poate survenì numai prin o simplă excitare a pielei.

Dar somnambulul prezintă alte caractere care descrise de Charcot, au foarte mare importanţă din punctul de vedere medico-legal.

In adevăr, somnambulul este o fiinţă a cărei piele şi mucoase prezintă o insensibilitate complectă la durere, şi contrast straniu la acest analgezic, forţa musculară şi simţurile speciale sunt exaltate ca şi facultăţile cerebrale.

Inteligenţa somnambulului nu este adormită, ca aceea a letargicului, sau a catalepticului; el îşi aduce aminte de ceeace a făcut în viaţa lui ordinară, el răspunde şi vorbeşte cu raţiune şi logică.

Dar mai mult decât atât, sugestiunea pentru săvârşirea unui act comandat în timpul somnambulismului, se poate executà de acel somnambul chiar după redeşteptarea acestuia şi după un timp mai mult sau mai puţin îndelungat. El redeşteptat nu'şi aminteşte de nimic, din ceeace sa petrecut în timpul somnului şi pentru aşi aduce aminte de acele fapte el trebue pus din nou în stare de somnambulism. Dar uneori, acest somnambulism nu are nevoe de a fi provocat, el survine în mod spontaneu de la sine, fără nici o influenţă exterioară. Prima manifestare are loc noaptea sub influenţa razelor lunei, care bat faţa subiectului, de unde vine şi numnle de *Lunatic* sau *Noctambul*. Este un vis pus în realitate compatibil cu o perfectă sănătate: la redeşteptare noctambulul nu-şi aduce aminte de nimic, din ceeace a făcut în timpul accesului său.

156. Aceste sunt acele trei faze ale hipnotismului mare, ale hipnotizmului în complectul său, faze bine studiate şi puse în relief de Charcot şi de elevii săi. O persoană se supune a fi hipnotizată prin un procedeu oarecare: fixaţiunea privirei, fix

ațiunea unui obiect luminos, apăsarea unei zone hipnogene sau ceva analog, ea este hipnotizată și intră în unul din acele trei stadiuri pe care le-am descris: letargia, catalepsia sau somnambulismul.

Dar trebue știut că, uneori în mod spontan sau artificial, un subiect care a început prin a fi în stare de letargie, poate să continue a fi în catalepsie sau în somnambulism, adică unul din acele stadiuri să se transforme în un altul analog, stadiuri care pot fi complecte san necomplecte, adică care pot prezentà toate fenomenele ce'i aparțin, sau numai pe unele din ele. In asemenea caz persoana este tot sub influința hipnotismului, dar sub influența hipnotizmului *mic sau frust* după expresia lui *Pitres*, [1] sub influința unei stări intermediare, după expresiunea lui *Gilles de la Tourette*.

«Cele trei mari stadiuri ale marelui hipnotizm ca letargia cu hiperexcitabilitatea nevro-mușculară, catalepsia cu plasticitatea membrelor și somnambulismul cu excitabilitatea cutano-mușculară și automatism cerebral, se găsesc arare-ori realizate la același subiect în stare de perfectă puritate, ele se întâlnesc am puteà zice, numai în clinicele speciale, la acele persoane atinse de isteria mare și care ca să zicem așà au făcut școală, au o educațiune specială în această direcție. Generalmente lucrurile nu se prezintă așà, la ori-ce persoană suscetibilă de a intrà în somnul ipnotic, și cele mai de multe ori, acestea prezintă mai întâi sau intră în așà numitele stări intermediare ale hipnotizmului, după expresia *Gilles de la Tourette* sau în stări hipnotice mixte sau fruste după cum zice *Pitres*.

Eminentul profesor de la Bordeaux din cartea căruia extragem rândurile de mai jos, descrie după cum urmează aceste stări mixte ale hipnotizmului.

A) La starea de *letargie tip-Charcot*, corespund următoarele stări mixte sau fruste zice Pitres.

a) Starea letargoidă cu ochii deschiși.

b) Starea letargoidă cu ochii închiși.

c) Letargia lucidă.

In aceste stări letargoide, există caracteristica letargiei adică stupoarea, dar nu există hiperexcitabilitatea neuro-musculară.

In Letargia lucidă, rezoluția musculară este complectă, ane-

---

1) **Pitres**. Leçons sur l'hysterie, l'hypnotisme Paris 1891.

stezia profundă, dar inteligenţa este conservată, letargicul păstrând memoria celor ce i s'a întâmplat. Aceasta are o mare importanţă din punctul de vedere medico-legal, căci admiţând că o persoană nu ar puteà rezistà violului, ea însă o dată deşteptată îşi va aduce aminte foarte bine, de cele ce i s'au întâmplat.

B) La starea de *catalepsie tip-Charcot*, prof, Pitres leagă:

a) *Starea cataleptoidă cu ochii deschişi.*

b) *Starea cataleptoidă cu ochii închişi.*

c) *Starea cataleptoidă cu hiperexcitabilitatea musculară.*

d) *Starea de Extaz.*

Stările cataleptoide se deosebesc de catalepsia-tip prin faptul că, subiectul răspunde la chestiunile ce i se pun, conservând atitudinea ce i se imprimă de hipnotizor.

C) La starea *Somnambulism tip Charcot se reunesc:*

a) *Fascinaţia.*

b) *Farmecul.*

c) *Parafronia.*

d) *Oneiria*

e) *Deşteptarea somnabulică.*

După Gilles de la Tourette starea de *fascinaţie şi de farmec* sunt aproape identice. In ambele stadiuri mişcările sunt conservate, dar subiectul este anestezic. Particularităţile acestor stadiuri sunt cele următoare :

Subiectul este ca să zicem aşà încleştat de hipnotizorul său pe care'l urmează cu cea mai mare docilitate, respingând şi luptându-se cu ori-ce persoană care ar vroi să'l împedece de aşi urmà hipnotizorul; el însă îşi reaminteşte când s'a deşteptat cea-ce a executat în timpul fascinaţiunei,

Stare de *parafronie* se caracterisează prin un fel de delir întovărăşit de mişcări, atitudini şi cuvinte în raport cu concepţiunile delirante ale subiectului. In stadiu *oneiric* delirul se rapoartă numai la vorbe nu şi la acte, iar în *Somnambulizmul treaz* subiectul pare a fi neadormit, totuşi se conduce ca un adevărat somnambul, îndeplinind ordinile ce i se dau.

In fine *Prof. Pitres* a mai descris ca aparţinând istericelor, un fenomen curios numit **Zonele hipnogene**. Aceste zone, sunt nişte puncte mai mult sau mai puţin intinse pe corpul istericelor, care fiind apăsate cu degetele, fac să izbucnească atacul de isterie, sau din potrivă să înceteze. Acelaşi lucru şi în cea-ce priveşte hipnotizmul care poate să survie, atunci când se apasă pe

una din zonele hipnogene, care sunt diferite de la subiect la subiect.

Prof. **Azam din Bordeaux** a descris cea-ce se cunoaşte sub numele de **Vigilambulizm sau Dedublarea personalităţii**, pe care mai pe urmă l'a studiat şi *Charcot* împreună cu elevul său *Guinon*. După acesta, Vigilambulismul sciziunea unei persoane în două personalităţi deosebite, o singură persoană face două, o singură fiinţă trăeşte cu două vieţi sau cu două existenţi deosebite, din care una ignorează pe celaltă ca şi când nu ar există. Una din aceste existenţi, una din aceste vieţi este normală, cea-laltă patologică; cea dintâi se numeste *Condiţiuue primă cea de a doua Condiţiune secundă* sau vigilambulism. In condiţiunea secundă toate actele automatice ale vieţii survin subit şi se execută ca la un om normal.

Charcot [1]) descrie în lecţiile sale cazul femeie Maria H., care erà tipul vigilambulismului, şi a cărei observaţiune o redăm aşà după cum am găsit'o în cartea marelui maestru al şcoalei de la Salpetrière „Fata Maria H. a fost în stare cu totul normală până în anul 1884; către sfârşitul anului 1884, ea cade în condiţie secundă şi stă în această stare un timp relativ îndelungat, având numai intervale scurte de condiţiune primă sau normală.

In stare de condiţiune secundă, ea nu'şi aduce aminte de loc de ceeace ce se întâmplase înainte de 1884, ea nu puteà să-şi reamintească numele părinţilor săi. Analfabetă până în 1884, dânsa învăţà a citì şi a scrie în timpul condiţiunei secunde, dar pe când se reîntorceà în condiţia primă ea uită chiar alfabetul pe care'l învăţase, dar îşi reaminteşte totul, pusă din nou în stare de condiţie opusă; la fata Maria H., condiţiile prima de cea secundă se ignorează complect.

Este evident că dacă această fată ar fi fost victima unui viol în condiţie primă, nu ş'ar fi reamintit nimic în stare de condiţie secundă şi vice versa.

După Charcot acest vigilambulism nu este altceva de cât o *isterie transformată, în somnambulism hipnotic*, de oarece în cele mai multe cazuri, vigilambulismul începe cu un atac de isterie şi se termină tot astfel.

In cărţile în care **Azam şi Thoinot** tratează acest subiect, se găsesc două observaţiuni tipice care au devenit clasice de

---

1) Charcot. Clinique des maladies du système serveux. Paris 1879.

oarece, se găsesc reproduse mai în toate tratatele care vorbesc de **Vigilambulism**, observaţiunea unei fete numită **Felida X.** şi alta a *Marchizei de B.* care ambele rămăsese însărcinate în un moment de *Vigilambulism — condiţie secundă* — fără ca în condiţie primă să aibă cunoştinţă de starea în care se găseau. Trebue de observat cum că acest vigilambulism care survine la unele persoane predispuse în mod spontan, fără nici o influenţă externă, se deosebeşte de hipnotismul clasic prin faptul că, pe când în această din urmă stare, hipnotizata este până la un oare care punct, sub dominaţia hipnotizorului, în vigilambulism subiectul se aparţine în totul, el nu face decât ceeace vrea să facă, fără însă de aşi aduce aminte de nimic, atunci când este în condiţie primă, de cea-ce a făcut sau i sa întâmplat în condiţie secundă şi pentru ca să-şi reamintească de aşà ceva, trebue să fie pus pin nou în condiţie secundă şi vice versa.

157. Aceste spuse, ne rămâne acum să intrăm în dezvoltarea şi interpretarea faptelor de mai sus, căutând pe cât posibil a rămâne pe terenul Medicinei legale, dar în acelaş timp, a răspunde întrebărilor ce se pun generalminte de justiţie, în asemenea materie.

Pentru aceasta vom face apel la lucrările cele mai de seamă a celor mai competinţi oameni de ştiinţă şi în special la lucrările lui **Charcot** [1]), **Brouardel** [2]), **Gilles de la Tourette** [3]), **Beaunis** [4]), **Bernheim** [5]), **Ladame** [6]), **Pitres** [7]), **Azam** [8]), **Mesnet** [9]), **Paul Richer** [10]), **Binet** [11]), **Féré** [12]), **Liebault** [13]), **Liégeois** [14]), **Dumontpallier** [15]) **Giraut Teulon** [16]).

---

1) **Charcot.** Archives de neurologie Progrès Médical Paris 1870.
2) **Brouardel.** Les Attentats aux Mœurs. Paris.
3) **Gilles de la Tourette.** L'hypnotisme et les états analogues. Paris 1889.
4) **Beaunis.** L'éxpérimentation par le somnambulisme provoqué. Paris 1890.
5) **Bernheim.** De la suggestion, dans l'état hypnotique. Paris 1884.
6) **Ladame.** La nevrose hypnotique. Paris 1881.
7) **Pitres.** Des Zones hypnoyènes. Bordeaux 1885. Leçons sur l'Histèrie et l'hypnotisme. Paris 1881.
8) **Azam.** Le sommeil nerveux in Arch. de Med. Paris 1860.
9) **Mesnet.** Etude Médico-legale sur le somnambulisme. Paris 1887.
10) **Paul Richer.** Etude sur la grande hystériè. Paris 1885.
11) **Binet.** L'Halucination. Paris 1880.
12) **Féré.** Les hypnotiques hystériques. Pari1 1883.
13) **Liébault.** Etude sur le zoomagnetisme. Paris 1883.
14) **Liègois.** De la suggestion hypnotique. Paris 1885.
15) **Dumontpallier.** Analgésie hypnotique in Revue de l'hypnot. Paris 1887.
16) **Giraut-Teulon.** Recherches sur l'hypnotisme. Paris 1880.

In primul rând: **Este posibil ca o persoană să fie hipnotizată fără voia ei, prin surprindere sau uzând de un subterfugiu oarecare?**

La această întrebare care ni se poate pune de justiţie, vom răspunde fără nici o ezitare **Da**, lucrul este posibil. Ca dovadă cităm cazurile citate mai sus: Cazul **Castellan, cazul Levi, cazul fetei violată de studentul în medicină citat de Dumontpallier**. Cu atât mai lesne vom răspunde în urma celor expuse mai sus, la a doua întrebare ce eventual ni s'ar puteà pune de justiţie: **O persoană ce a consimţit a fi hipnotizată cu scopul de a fi vindecată de o afecţiune oare care, poate fi violată cu acest prilej?** Şi la această întrebare vom răspunde în mod afirmativ **Da**, violul se poate executà. Dar asupra acestui punct ne facem rezervele noastre, căci în principiu susţinem cum că, dacă violul s'a putut executà, el s'ar fi putut şi împiedicà, adică hipnotizata ar fi putut rezistà dacă ar fi vroit; aceasta este părerea generalităţii autorilor moderni şi în special **Charcot, Brouardel, Gilles de la Tourette** adică a şcoalei de la *Salpetriere din Paris*, la care ne raliăm şi noi şi pe care o împărtăşim.

Susţinem părerea de mai sus pe următoarele considerente.

Mai întâi ca şi pentru cazurile de hipnotism neconsimţit, bilanţul violului în stare de hipnotism consimţit este foarte sărac, de oarece nu există iarăşi decât 4—5 cazuri determinate şi confirmate prin analiza observatorilor competinţi, cazuri care dacă însă se trec prin filiera unei critici severe, nu pot rezistà unei îndoeli, care devine cu uşurinţă o crudă realitate.

In adevăr, cazul citat de Prof. Pitres de la Bordeaux de la **pag. 302**, dovedeşte că fata X a fost violată mai mult cu forţa decât prin hipnotism, viol la care dânsa se aşteptà până la un oarecare punct, şi la care consimţise în parte, de oarece nu respinsese decât cu moderaţiune, demonstraţiunile amoroase ale don juanului, în tovărăşia căruia se găseà. Ş'apoi dacă nu ar fi consimţit de a se supune capriciilor tânărului cu care stătuse la masă şi petrecuse, pentru ce, în momentul în care prietena sa Tereza cu amicul ei au părăsit camera unde se găseau câte-şi patru, nu a plécat şi ea, consimţind de a rămâne singură cu un domn pe care-l văzuse pentru prima dată şi asupra intenţiunei căruia, avea destul de bănuit?

După cum s'a opus la primele avansuri ale acelui domn, acelaş

lucru l'ar fi putut face cu siguranță și mai târziu. Acelaș lucru îl puteam repetà și în ceeace privește cazul citat de Dr. Dumont pallier și acel de Dr. Ladame din Geneva, de altfel comentarea făcută de acest distins medic, lasă să se intrevază îndoiala ce o are el însuși asupra celor spuse de pretinsa victimă, îndoială care a adus achitarea inculpatului.

Știm bine și cunoaștem și păreri contrarii, pe care le-au susținut Facultatea de Medicină din Nancy prin reprezentanți de mare valoare și foarte autorizați ca de pildă **Beaunis și Liégeois**, care plecând de la un punct greșit, ajung la o concluziune tot atât de greșită.

In adevăr **Școala din Nancy** pune ca axiom cum că în materie de hipnotism totul este subordonat **Sugestiunii**. Sugestiunea adoarme producând în urma hipnotismului **Somnambulismul**, în care stadiu cel adormit, se supune voinței hipnotizorului".

O primă eroare pe care o face școala din Nancy este aceea că, dânsa pare a vroi să reducă întregul hipnotism la stadiu de somnambulism; or, aceasta este o greșeală, căci dacă în adevăr cel hipnotizat cade uneori în somnambulism, el câte-odată intră și în alte stări deosebite ca de pildă catalepsia, letargia sau fascinațiunea, care diferă de somnambulismul de predilecțiune a școalei din Nancy. *Liégeois*[1]) unul din cei mai convinși și mai autorizați susținători a ideilor de mai sus, apărând ideile Școalei din Nancy, zice ceeace urmează în importanta sa lucrare pentru a-și susține părerea. Orice persoană pusă în stare de somnambulism, devine în mâinile experimentatorului, *un pur automat*, atât în ceeace privește moralul cât și fizicul.

„Somnambulul este ca un lut în mâna celui ce'l frământă, ba uneori el face mai mult decât atât, el ghicește dorința hipnotizorului său și o satisface. El nu vede și nu aude de cât aceea ce acesta vrea ca să vază, și să auză, nu simte de cât ceeace îi poruncește de a simți, nu crede decât aceea-ce i se dă voie de a crede". „Orice spontaneitate i-a dispărut; o vroință streină a gonit din creerul său vroința sa proprie, astfel că cel hipnotizat săvârșește, simte, vede, se supune în timpul fazei hipnotice la tot ceeace i se ordonă de a vedea, a săvârși, a simți etc".

„ Când s'a deșteptat din starea în care se găseà, somnambulul nu-și aduce aminte de nimic din ceeace a făcut în stare de

1) Liégeois. De la suggestion hypnotique. Paris 1885.

hipnoză şi dacă se crede căşi va aduce aminte, să i se sugereze să uite totul şi va uità".

Dar *Liegeois* merge şi mai departe şi pretinde că, în timpul somnanbulismului, se pot sugerà acte, pe care adormitul va trebuì să le îndeplinească după ce se va deşteptà. El în ziua şi la ora fixată de hipnotizor va executà acel act impus, chiar dacă el este fixat un timp îndelungat după sugerarea lui. *Beaunis* spune că a putut să facă o atare execuţiune după 112 zile dela hipnotism, *Liegeois* după un an iar în momentul în care, hipnotizatul îndeplineşte acel act, el este convins că-l execută din propria lui voinţă, din propriul lui imbold, nici de cum din ordinul altei persoane şi sub influenţa hipnotizorului; iată ce susţine şcoala de la Nancy.

Şcoala din Paris, reprezentată după cum am spus dejà prin *Charcot, Brouardel, Gilles de la Tourette* şi în urmă prin *Raymond* succesorul lui Charcot, la ideile cărora ne raliem şi noi, nu împărtăşeşte părerile Şcoalei din Nancy; iar in ceeace priveşte puterea hipnotizorului asupra somnambulului, ea rămâne pe deoparte în o prudentă rezervă, pe de alta reduce cu mult atât puterea de sugestiune a hipnotizorului, cât şi aceea de supunere a hipnotizatei.

Dacă s'ar admite ceeace susţine *Liegeois* şi şcoala din Nancy pe care o reprezintă, violurile prin hipnotism s'ar număra cu sutele, cu atât mai mult cu cât aceiaşi şcoală pretinde cum-că 95% din femei şi chiar din bărbaţi sunt hipnotizabili, lucru care iarăşi nu se admite de Şcoala din Paris. Ce uşor ar fi dacă realitatea s'ar găsì de partea profesorilor de la Nancy. Unui domn X, îi place o fată sau o femeie, ea îi rezista propunerilor ce i se fac, aceasta însă nu face nimic, d-nul X o hipnotizează şi apoi îşi satisface toate capriciile sale, fără nici o grijă de pepeapsă, fără nici o răspundere, de oarece hipnotizorul a avut grija de a-ì sugerà că, redeşteptată din somnul hipnotic, să nu'şi aducă aminte de nimic din cele petrecute; ce comod şi ce plăcut ar fi, dacă lucrurile s'ar petreceà astfel!.

Cu toate acestea fapt curios, violurile în timpul hipnotismului se numără, ar fi 4—5 numai bine cunoscute, şi chiar aceste 4—5 cazuri bine analizate, nu pot rezista unei critici severe, care reduce cu mult teoria admisă de scoala din Nancy.

După cum am spus mai sus, nu numai întregul hipnotism nu se reduce la stadiul de somnambulism, după cum pretinde *Lie-*

geois dar chiar dacă ar fi aşà, somnambulul, chiar dacă acesta ar fi un automat, el este un **Automat conştient care'şi dă socoteală până la un oarecare punct de ceeace i se comandă, care poate încă deosebi în creerul său ceeace e bine de ceeace e rău şi care poate refuzà ceeace i se comandă, dacă actul ce i se cere nu-i convine.**

Hipnotizatul în stare de somnambulism îşi păstrează personalitatea — este încă cineva — care îşi poate manifestà vroinţa rezistând sugestiunii. **Ch. Féré** [1]) susţine că somnambulul poate rezistà unei sugestiuni determinate care se găseşte în contradicţie cu sentimentele profunde ale acestuia iar **Brouardel** [2]) zice că, somnambulul nu realizează decât sugestiunile care'i convin şi care'i fac plăcere sau îi sunt indiferente, dar nici odată acele care nu-i convin sau care'i displac.

Dacă se recitesc aceste observaţiuni, se vede cu uşurinţă cum-că, în afară de cazurile extrem de rare ce se cunosc în ştiinţă de *hipnotism* prin *surprindere* şi viol conscutiv — trei patru cel mult în toată literatura medicală — ele se rapoartă sau ele privesc femei, sau fete simple de tot, aproape fără nici o instrucţiune, dar chiar cu o inteligenţă foarte mărginită, obtuză, fără nici o experienţă şi confinate în un mediu obscur, incult şi restrâns.

In astfel de condiţiuni, ori-cine ş'ar da osteneala de a le convinge sau de a le sugerà o idee, ele surprinse de superioritatea şi puterea personajului cu care se află în relaţie, vor cedà cu uşurinţă cerinţelor aceluia pe care dânsele îl privesc ca o fiinţă superioară, diabolică sau divină, chiar fără să fie nevoe de a fi adormite sau hipnotizate.

Cu atât mai uşor aceasta se va întâmpla, dacă terenul este favorabil adică dacă acea persoană este isterică şi dacă intenţionat sau întâmplător i se atinge o **zonă hipnogenă**, care provoacă hipnoza şi mai uşor. Se citează câteva cazuri de revelaţiunea a isteriei şi de hipnotism la unele femei predispuse, cari au survenit numai prin faptul că, au asistat o singură dată la una din acele şedinţi publice de somnambulism, Hipnotism, etc, executate de aşà numiţii profesorii X sau Y şi cari dau reprezentaţii publice.

---

1) **Ch. Féré.** Les hypnotiques hysteriques în Bull. Soc. Médico-psych Paris 1887.

2) **Brouardel.** Gazette des hôpitaux Paris Noembre 1887.

Aşà dar cazuri în felul celor de mai sus au existat sunt exacte în ar mai puteà està, dacă s'ar repeta în aceleaşi condiţiuni ce am menţionat.

Insă pentru ca Medicul-Legist să se poată pronunţà în cunoştinţă de cauză, să poată răspunde în mod afirmativ şi prin urmare să facă să se condamne cei învinuiţi cum au fost Castellan, Lévy etc trebue numai decât ca el să aprofundeze lucrul cu cea mai mare seriozitate, să-l studieze sub toate aspectele sale şi să se ferească de simulaţiuni ca şi de numeroasele erori, la care poate fi expus şi despre care vom vorbi în curând.

In ceeace priveşte puterea de sugestiune în baza căreia hipnotizata execută actele sugerate, chiar un timp oarecare mai mult sau mai puţin îndelungat după sugerare, se găseşte în literatura medico legală un singur caz, pe care se poate pune oarecare bază, de oarece el este raportat de un medic parizian Dr. E. Mesnet, partizan al ideilor şcoalei din Nancy dar care trecut prin filiera unei analize ştinţifice, este şi el pasibil de multe erori şi exagerări; iată-l aşà cum îl descrie Mesnet în lucrarea sa» In cursul anului 1889 am avut între bolnavele mele din spitalul Hotel-Dieu o tânără fată de 17 ani, care pretindea că fusese violată după ce mai întâiu fusese hipnotizată. Ea adormea prin fixarea privirei cu cea mai mare uşurinţă, erà înconştientă şi însensibilă, ceea ce făcu că am putut-o examinà la speculum fără ca să simtă nimic şi fără ca la deşteptare să-şi reamintească acel examen.

Fiind deşteaptă dânsa nu puteà spune decât un singur lucru că într'o seară s'a dus cu un tânăr la el acasă unde stătuse aproape noaptea întreagă. *Hipnotizată* dânsa spuneà lucrurile cu totul altfel, ea istorisea ceea ce urmează„ Eram într'o seară în o ghiretă de tramvay aşteptând să-mi vină rândul, acolo văzui pe d-nul X pe care'l cunoşteam din vedere şi care vroi să-mi vorbească; eu îl evitaì dar el se apropie de mine mă reţinu şi fixându'mi privirea mă adormi, din acel moment am încetat de a'mi aparţine, am urmat ca o maşină inertă pe hipnotizorul meu care m'a pus în o trăsură şi m'a dus în piaţa Bastiliei în un otel unde locuia. Acolo îi ordonă să se desbrace şi să se pună

1) D-r. E. Mesnet. Outrages à la pudeur dans le somnambulisme provqué et la fascination Paris. 1894.

în pat cea-ce şi făcu, iar către ora 12 noaptea, mi-a impus să mă îmbrac şi să plec cea-ce am şi făcut».

„Trei zile după aceasta cam pe la 2 după prânz, de odată mă sculai de pe scaun şi trecând ca un automat pe lângă surorile şi mama mea care vroiau să mă împedece de a eşi, mi-am pus pălăria şi am plecat, m'am dus la d-nul X care mă aşteptà şi i'am spus: Am venit după cum me-ai spus."

Iată observaţiunea relatată de Mesnet un distins şi învăţat medic, dar acesta este singurul fapt ce se cunoaşte în ştiinţă, fapt care după cum am spus, este pasibil să dea naştere la oare-care îndoeli:

«Hipnotizarea momentană în o gheretă de tramvai plină cu lume, care trece inobservată de nimeni, de şi să petrece în prezenţa atâtor persoane este oare posibilă?»

Dar în afară de aceasta, nu ne raliam la ideile şcoalei din Nancy şi pentru alte motive, din care unul din cele mai principale este că: **Nu ori-ce persoană poate fi hipnotizată, sunt unele cu totul refractare care nu au putut fi adormite cu nici un preţ şi prin urmare nu pot fi hipnotizate 95 % după cum pretinde şcoala din Nancy.** Cele ce se pot hipnotizà, sunt în general acelea care au un temperament isteric sau nervos, acele cu temperament calm şi normal nu pot fi adormite.

Cu atât mai puţin se poate adormì cineva contra voinţei sale, căci cele mai de multe ori, este destul că să facă un gest, să se pronunţe un cuvânt, care se jignească amorul-propriu al persoanei în experienţă, pentru ca aceasta sa devină cu totul refractară şi să reziste. De altfel, dacă se analizează cu stricteţă cazurile de hipnotizm neconsimţit, la câte şi la ce se reduc ele? Mai întâi până astăzi abea s'au publicat trei sau patru observaţiuni, dar care şi ele au fiecare câte-va puncte care sunt obscure şi care nu pot fi lămurite, ori-ce interpretare l'i s'ar dà.

Devergie consultat în afacerea în care D-rii *Coste şi Broquier* au făcut raportul Medico-legal de la pagina 292 zice între altele: "Dar alături de somnul hipnotic sunt atâtea minciuni etc.„ iar în afacerea *Castellan*, fata hipnotizată Iosefina Hugues mărturiseşte ea însăşi de mai multe ori că, aveà conştiinţă de cea-ce se petrece cu ea, dar că nu a putut rezistà etc., iar fata din afacerea Levi erà pusă în aşà poziţiune pe scaunul de operaţie

încât, chiar să fi vroit să reziste nu ar fi putut'o face, din cauza situaţiunii în care se găseà.

Dar afară de aceasta, cine sunt hipnotizatele lui Castellan şi Levi? Nişte fete simple, inculte, lesne crezătoare, uşor sugestibile căci Berta este deflorată am puteà zice în prezenţa mamei sale, fără ca măcar dânsa să poată pricepe cea-ce se petrece cu fata ei. Levi a văzut îndată cu cine are aface, atunci când pentru a vindecà o durere de măsea, le convinge pe ambele femei că, totul vine de la organele genitale şi că pentru ca se poată vindecà durerea măselei, trebue mai întâi să'i examineze organele genitale ca să vază dacă este virgină sau nu! Când cineva este în stare de a crede aşà ceva, poate fi înşelată cu cea mai mare uşurinţă.

158. Pe de altă parte după cum am spus dejà în paginile precedente, sugestiunea nu este totul în materie de hipnotism după cum o pretinde Şcoala de la Nancy şi în special *Liégeois* sugestiune care ar constituì după acest autor, întregul motor în Somnambulismul hipnotic.

Oare în stare de Somnambulism, subiectul perde ori-ce control a voinţei sale şi se găseşte ei oare silit de a săvârşì în timpul hipnozei sau după ce s'a deşteptat, actele care i s'au sugerat? Nu, voinţa hipnotizatului somnambul nu este ştersă decât în aparenţă. Se poate ordonà să se execute de un somnabul, acte care par la o primă impresie cu totul neraţionale şi pe care acesta nu are obiceiul de a le face în viaţa de toate zilele. Dar nu i se poate ordona de a face o acţiune care s'ăi fie vătămătoare lui însuşi sau chiar numai neplăcută. In atari condiţiuni somnambulul rezistă şi refuză de a o executà.

Spiritul de critică şi de analiză nu este adormit in timpul somnului hipnotic, subiectul nu este pasiv şi poate alege între dieversele sugestiuni ce i se comandă. Vroinţa acestuia este atât de puţin anihilată, încât în unele înprejurărei, somnambulul are puterea de a păstrà oare-care secrete, chiar fără importanţă pe care hipnotizorul îi impune de a le descoperi,

Catalepsia aduce după dânsa o elasticitate şi o moliciune a membrelor subiectului, care pare a fi favorabila violului sau atentatului la pudoare, totuşi de oare-ce catalepsia pe de o parte se transformă cu cea mai mare uşurinţă în un atac isteric cu contracturi generale, iar pe de altă parte cel mai mic incident extern face să înceteze atacul de catalepsie, atentatele contra pudorei sunt şi în acest stadiu foarte greu de săvârşit.

Rămâne **Letargia** care întovărăşindu-se pe de o parte de acea hiperexcitabilitate neuro-musculară de care am vorbit, pe de alta de insenzibilitatea pielei şi mucoaselor, ca şi de amnezie după redeşteptarea subiectului, ar fi stadiul de hipnotism cel mai favorabil violului, sau atentatelor la bunele moruvuri.

Dar convenim că în cazuri foarte rari hipnotizmul în stadiul letargic ar puteà — până la un oare-care punct — să permită violul. Dacă însă analizăm faptele mai de aproape vedem că, pentru punerea subiectului în letargie şi realizarea violului, trebuesc o sumă de condiţiuni de îndeplinit cari numai arare ori se pot întrunì;

In adevăr, mai întâi trebue ca acea femee care pretinde că a fost violată în acest mod să fie nu numai o isterică, dar în acelaş timp să poată fi hipnotizată şi să se preteze de bună voe de a fi adormită [1]).

In al doilea rând, trebue ca ea să intre de preferinţă în stare de letargie şi apoi să i se producă îndepărtarea sau desfacerea membrelor inferioare, pentru ca violatorul să poată intrà între picioarele ei, iar pe de altă parte să-i imobilzeze membrele superioare pentru ca să nu se poată apărà. Or, cum se obţin toate acestea? Prin malaxarea fină şi superficială a muşchilor extenzori sau fleşisori, malaxare care trebue făcută ca să zicem aşa în mod ştiinţific, de o persoană care cunoaşte şi anatomia şi modul de determinare a acestei hiperexcitabilităţi. Dar ce se poate întâmplà? Alteori această contractură cuprinde în mod automat şi alţi muşchi, ca de pildă pe acei ai gâtului sau a toracelui şi în asemenea condiţiuni, hipnotizata având dificultate de respiraţiune face mişcări involuntare a întregului corp, care jenează perpretarea violului. Este evident că în unele impreju-

---

1) După cum am arătat în paginile precedente, numai în cazuri extrem de rari, cazuri de altfel cari nu rézistă unei critici severe, se poate adormì o persoană fără voia ei. Braid însă menţionează în cartea lui că uneori se poate adormì un subiect prin înşelăciune,

„Spuse'i unui servitor al meu să se aşeze pe un scaun să deà capul pe spate şi să fixeze cu atenţie un punct fix în plafon — atitudinea aceasta fiindu-mi necesară — istoriseşte Braid — pentru reuşita unei experienţe chimice. După două minute pleoapele i se închise încetişor, capul îi căzù pe piept, scoase un lung oftat şi adormì.

Dar această înşelăciune ar puteà cu greu reuşì şi altă dată şi în tot cazul, somnul nu survenì decât la un subiect predispus sau deja adormit de mai multe ori.

rări rari, toate aceste se pot îndeplini şi executà, dar de oarece pe de altă parte aceste condiţiuni se pot cu foarte mare greutate să se găsească întrunite „violul cu asemenea manopere se poate iarăşi“ cu greu efectuà.

159. Intre autorii cari au scris asupra acestei chestiuni şi care cu o imparţialitate cinstită, analizând argumentele şi pro şi contra, au ajuns la aceiaşi convingere pe care am menţionat-o în rândurile precedente, putem cità pe **Dr. Babinski** [1]) unul din cei mai distinşi elevi ai prof. Charcot, care se exprimă după cum urmează: „Hipnotismul este aproape identic cu isteria cu care se confundă. Hipnotizabilii ca şi istericele sunt susceptibili de a prezentà turburări şi fenomene la realitatea cărora ei cred, dar numai în o măsură oarecare; sinceritatea lor este limitată“.

«In numeroase cazuri de isterie ca şi în stadiurile diverse ale hipnotismului, subiecţii sunt în mare parte stăpâni pe actele şi sentimentele lor. Contrar cu ceea ce se petrece cu epilepticul, isterica sau hipnotizata nu are atacuri decât în locuri determinate şi precise. Ele iesă din aceste atacuri din aceste crize clownice, care sperie publicul, fără nici o contuziune. Deşi se găsesc poate în prada unei halucinaţiuni înspăimântătoare, ele nu comit după cum fac *alcoolicii halucinaţi*, acte periculoase nici pentru ele, nici pentru cei ce îi înconjoară.

«Atinşi de o anestezie termică foarte profundă — dar numai aparentă ei nu vor fi ca acei siringo — mielici expuşi a se frige sau a se arde». «O scădere a vederii determinată de închiderea pleoapelor nu-i vor împiedica — după cum se întâmplă în unele afecţiuni oculare — nici de a umblà, nici de a evità vre-un obstacol». «Se sugerează unui hipnotizat — somnambul sau cataleptic — că arde casa în care se găseşte şi că nu poate scăpà decât eşind pe fereastră, el se va înfricoşà, dar nu va sărì pe geam dacă locueşte la etaj, ci va căutà să iasă pe uşă.

La cele de mai sus putem adăoga şi noi că, la o şedintă de hipnotism, la care am asistat la Salpetriére, o femee ce făcuse şcoală acolo în această materie şi care era un subiect perfect, pentru aşà ceva, a băut o ceaşcă în care i se turnase apă — lucru ce văzuse — şi care i se spusese că este otravă, dar când i s'a dat o călimară plină cu cerneală poruncindui-se să şi-o toarne pe haine, dânsa a refuzat.

1) Dr. Babinski. Conception de l'hystérie et de l'hypnotisme. Paris 1906.

Fenomenele hipnotice ca şi cele isterice sunt rezultatul sugestiunii, dar ele dispar sub influenţa unei contra-sugestiuni, a convingerii sau a constrângerii.

Hipnotismul fiind un produs al imaginaţiunii, se prezintă după cum am văzut sub diferite aspecte, dar somnul hipnotic oricare ar fi el nu creează sugestibilitatea, uneori chiar nici nu face să'i crească intensîtatea, constituind numai una din manifestările sale.

Alături de **Babinski** se raliază părerilor de mai sus şi alţi medici, de o incontestabilă valoare, ca de pildă **Prof. Bernheim de la Nancy**, **elevii săi Dr. Brulard şi Dr. Burot** prof. la şcoala de medicină din Rochefort.

Dr. Brulard[1]) în o lucrare înspirată de **Berheim** zice: „Pentru unii autori, orice persoană pusă în stare de hipnotism sub orice formă, devine un adevărat automat în mânele hipnotizorului atât din punctul de vedere fizic cât şi din punctul de vedere moral. Dar pentru alţii, ideea sugerată, nu are nimic nici special nici particular; nimic nu deosebeşte această idee sugerată de altele care'i străbat creerul, în fiecare moment".

„Se poate ca această idee sugerată să fie mai intensă, mai puternică decât celelalte, totuşi în prezenţa unei idei sau unui act de executat, subiectul se găseşte în aceleaşi condiţiuni morale, ca în prezenţa altor idei sau acte, pe care le execută zilnic şi, dacă una din aceste idei, este în opoziţie evidentă cu principiile sau obiceiurile sale, el rămâne liber de a le executà sau de a le refuza; ideea în sine este numai îmmagazinată de creerul subiectului; realizarea acestei idei depinde cu totul de vroinţa subiectului hipnotizat".

„Dacă acesta este slab de fire, fără vroinţă, un nedumerit, care nu poate rezistà propriilor sale impulsiuni, atunci el nu va rezista nici impulsiunilor unei persoane străine. Dacă din potrivă, acesta este un individ decis, stăpân pe sine şi pe caracterul său, obicinuit a se dominà şi a nu executà nimic decât sub controlul sever al raţiunii sale, dânsul va examinà mai întâi ideia sugerată, cântărind-o şi analizând-o ca pe toate celelalte ce se făuresc în creerul său, şi le va executà sau nu le va executa, după cum va crede că'i convine mai bine.

D-rul Burot a mers şi mai departe căci dânsul pretindeà—

---

1) Dr. Burot, De l'Auto-Suggestion en Mèdecine Légale în Revue de Med Légale Paris 1893 p. 558.

în urma experienţilor făcute—cum că chiar acea pretinsă *Amnezie* a celor întâmplate în timpul somuului hipnotic, amnezie sugerată de hipnotizor, poate în unele împrejurări să dispară şi subiectul să-şi aducă perfect de bine aminte, de cele întâmplate şi prin urmare să semnaleze celor ce'l intreabă, felul actului săvârşit, numele delicventului, locul unde s'a perpretat actul, ziua etc.; iată cum se exprimă *Burot* relativ la această chestiune.

„In prezenţa unui delict ce justiţia vroeşte să descopere, se poate adresà Medicului-legist ca să-i vină în ajutor. Dacă acesta presupune că acuzatul este un somnambul care a comis delictul sub influenţa unei sugestiuni, [1]) el va încercà să-l adoarmă din nou şi să-i ceară să-i dea detaliuri, relativ la delictul comis. El însă se va lovì de o diflcultate, căci hipnotizorul i'a ordonat să nu-şi aducă aminte de nimic după ce se va deşteptà; cum se va procede pentru a se înlăturà acest incovenient? *Burot* pretinde că în urma a câtorva experienţe ce a întreprins, există un mijloc de a descoperì secretul.

„In loc de a se adormì subiectul şi de ai cere să spună ceeace s'a petrecut în ziua cutare şi cum s'a petrecut etc. se dresează subiectul, se obicinueşte de a se adormi el însăşi, cu scopul de a-şi adunà în creer şi a-şi reaminti, tot ceeace a făcut sau tot ceeace i s'a făcut în hipnoză. In asemenea condiţiuni se întâmplă de multe ori că, memoria revine şi că subiectul îşi aduce aminte şi vorbeşte, cu toate că i s'a sugerat de hipnotizor să uite şi să nu vorbească.

„Iată una din acele experienţe între altele — continuă a scrie *Burot* — care va dà o noţiune exactă de cea-ce se petrece în asemenea cazuri".

„Numitul Auch.., lucrător la arsenal, a fost adormit prin hipnotizm în mai multe rânduri, pentru a se vindecà de o intensă nevralgie facială, care rezistase la ori-ce tratament, Pentru a provocà somnul hipnotic, aplicam mâna dreaptă pe fruntea pacientului şi'i porunceam să doarmă; nevralgia ceda repede. Dar de oare-ce din când în când, durerele reapăreau, pacientul erà

---

1) Suntem însă din acei care nu admitem hipnotizarea, pentru descoperirea unei presupuse crime; nu se poate admite, ea nu este nici logică nici umanitară ci în contra tuturor priincipiilor de drept comun, de oarece inculpatului trebue să-i lase neatinse toate drepturile de care dispune, pentru apărarea sa.

foarte nerăbdător să mă vază că vin la spital, pentru a'l adormì. Durerile survenind în mod foarte neregulat şi une-ori chiar noaptea — cea-ce m'ar fi deranjat peste măsură de a mă duce în fiecare moment la spital, avui ideia de a-l învăţà să se adoarmă el însuşi, fără să mai aibă nevoie de nimeni. Ii făcui următoarea recomandaţie: Când te vor apucà durerile, te vei adormì singur, pentru a te linişti, îţi vei aplica mâna pe frunte cu intenţia de a adormì. De îndată ce vei dormì, mâna îţi va cade în jos de la sine, vei dormì cât va trebuì pentru ca să te calmezi". Reuşita a fost deplină, bolnavul intra astfel în hipnoză şi durerile încetară".

160. In paginile precedente am vorbit de atentatele la pudoare şi de viol, executate de un individ asupra unei persoane hipnotizate, aceasta fiind cu totul în stare de pasivitate, adică lăsându-se a fi violată de oarece nu putuse rezista vroinţei hipnotizorului; ea erà o fiinţă pasivă, un obiect inert.

In paginile următoare vom descrie faptul contrar adică, vom vorbì despre actele şi delictele ce s'ar puteà comite de o hipnotizată s'au de un hipnotizat, în urma sugestiunii unui individ care face de data asta ca hipnotizatul, să aibă întregul rol activ. ca el să săvârşească actul, hipnotizorul rămâind în pasivitate.

Cu alte cuvinte sugestiunea ar puteà fi pusă în serviciul comiterei unei crime, de alt ordin decât acel al violului sau al atentatului la pudoare. Un rău făcător îndrăsneţ şi inteligent, ar puteà se facă să se comită acte criminale, de hipnotizaţii lor, numai sugerându-le acestora iluziuni senzoriale, halucinaţiuni sau impulsiuni automatice, în raport cu actul de executat. Vom vorbì deci de delictele şi chiar şi de crimele ce se pretind că se comit, sau s'ar puteà comite de un individ, sub influenţa unei sugestiunii efectuate un timp oarecare înainte de executarea actului; care şi de ce fel pot fi aceste delicte sau crime?

Incepând de la cele mai puţin grave şi mergând până la asasinate — după cum pretinde şcoala din Nancy — s'ar puteà în primul rând sugerà unei persoane, că datoreşte alteia, o sumă oarecare de bani şi că trebue să semneze o poliţa (o cambie, exigibilă după un timp oarecare. Hipnotizata sub influenţa sugestiunii, semnează acea poliţă, deşi ea nu este datoare cu nimic iar la scadenţă trebue să plătească, căci în caz contrar va fi urmărită. In al doilea rând s'ar puteà captà un testament, de oarece testatorul mort, nu va mai puteà restabilì adevărul. Un

individ sugerează altuia de a face un testament în favoarea sa, desmoştenind pe adevăraţii moştenitori; acesta sub influenţa sugestiunii, va scrie actul sub dictando hipnotizorului; după câtva timp el moare şi conform testamentului, hipnotizorul va cere moştenirea. Periodicul francez Revue de Médecine-légale din 1898 Paris p. 240 publică sub titlul: **Hipnotizmul în medicina legală** o afacere de acest gen de captare de testament, o vom rezumà:

In Anglia la Blackpool în departamentul Lancaster, la marginea mărei Irlandei, trăià o damă bătrână foarte bogată şi foarte respectată, văduva *Henrietă Howard*. Văduvă în 1861 ea rămăsese singură şi izolată, de oarece trei din copii săi murise, iar un al patrulea — *Iohn Aron Howard* — se înstrăinase de ea trăind la Londra foarte departe de mama lui, şi nevenind decât foarte arare-ori să o vază, afacerile reţinându-l mereu în capitală. La moartea bătrânului Howard, o discuţiune ivită din cauza moştenirei răci şi mai mult relaţiunile dintre doamna Howard şi unicul ei fiu.

Rămâind cu totul izolată, bătrâna se consacră complectaminte la opere de bine facere, venitul ei de la averea ei ce se urcà la aproape două milioane, trecea aproape tot la diferite societăţi filantropice. Devenind şi hiponcondriacă, crezându-se mereu bolnavă ea nu numai consultà toţi medicii din localitate, dar luà şi toate medicamentele pe care le găseà anunţate în pagina a patra a gazetelor.

In anul 1883 se stabilì la Blackpool un medic tânăr harnic şi inteligent numit *Dr. George Chadwick Kingsbury*. El curând îşi făcù un foarte bun renume, căpătà mai toată clientela din Blackpool, fu ales în mai multe rânduri consilier comunal şi primar. D-na Howard îl luà ca medicul său curant. D-rul Kingsbury deşì foarte ocupat scria şi lucrări medicale, între altele un volum asupra hipnotizmului care a fost destul de apreciat.

D-na Howard moare în 1897; la deschiderea testamentului se găseşte că D-rul Kingsbury este legatar universal cu un legat de peste un milion; celălalt milion era dăruit pentru diferite societăţi de bine facere, fiul d-nei Howard nemoştenind decât o mică parte din averea mamei sale.

Acesta atacă testamentul ca nul şi neavenit, de oarece pretindeà că între 1893—1897, doctorul hipnotiza mereu pe mama lui, că

în astfel de condiţiuni bătrâna asculta de tot ce'i spuneà doctorul şi că prin urmare testamentul fiind sugerat prin hipnotism, el trebue casat.

La aceasta medicul răspundeà că în adevăr a căutat să hipnotizeze pe d-na Howard în urma cererii acesteia, pentru a o vindecà de nişte dureri imaginare, dar nu numai că nu a reuşit nici odată să o adoarmă de şi încercase de mai multe ori, dar că totul se petreceà în prezenţa guvernantei d-nei Howard-care nu eşeà din camera stăpânei sale, decât după ce plecà doctorul.

Judecătorul pentru a-şi puteà formà o convingere a chemat mai mulţi medici ca experţi; depoziţiile lor fiind contradictorii şi demonstrându-se cum că sugestiunea — dacă sugestiune ar fi fost — nu are nici o influenţă şi nu se poate exercita după un timp îndelungat de la sugerare, dr-ul Kingsbury a câştigat procesul.

In ceeace priveşte faptele detailate în aceste 3—4 pagini precedente, noi credem că aceste aserţiuni datorite sugestiunii, pe care le-am puteà numì fără nici o exagerare, delicte închipuite crime de laborator sau de scenă, se pot uşor controlà şi uşor combate.

In adevăr, să presupunem că un escroc oarecare face să iscălească o cambie, făcând să crează victimei sale că îi datoreşte o sumă de bani. Totul va merge momentan după dorinţa hipnotizorului, dar hipnotizata nu va rămâne indefinaminte sub puterea sugestiunii aceluia care vrea să o fure, ea va căutà să-şi reamintească cum şi pentru ce a împrumutat această sumă de bani şi în ce mod a întrebuinţat-o; aceste rememorări tardive există şi survin la hipnotizaţi, mai toţi autorii le-au semnalat. Se vor ivì în mintea sa oare care îndoeli asupra acestui lucru, el va şti că a fost adormit sau hipnotizat în mai multe rânduri de pretinsul său creditor, el mai ştie că în timpul somnului hipnotic, hipnotizorul îl făceà să facă fel de fel de acte mai mult sau mai puţin stranii. Familia şi prietenii lui şi încă mai mult oamenii cu care el făceà afaceri, se vor mirà de această datorie necunoscută lor şi de această cambie, a cărei plată se cere. Se vor luà informaţiuni, se va aflà că creditorul nu este de o reputaţiune nepătată, o anchetà va urmà aceste fapte şi adevărul nu va puteà să nu iasă la lumină, dovedind escrocheria.

Putem spune acelaş lucru şi în cea ce priveşte captaţiunea

testamentară, ba încă chiar mai mult, căci deşi la o primă ochire, s'ar păreà că falşul ar rămâneà nedescoperit, de oare ce testatorul nu ar mai trăì, un testament făcut în asemenea condiţiuni este si mai uşor de respins.

Mai întâi nu se poate prevede când testatorul va încetà din viaţă; dacă el nu moare curând după iscălirea testamentului, sugestiunea numai are nici o influenţă, acesta îşi va revine la starea lui normală, şi îşi va aduce aminte că testamentul i'a fost dictat şi luat cu forţa, iar nu de bună voie. Dacă testatorul a murit, moştenitorii vor protestà, vor căutà misterul, se va aflà că acel în favoarea căruia s'a iscălit acest testament, aveà obiceiul de a hipnotizà pe decedat, astfel că toate aceste fapte coroborate, vor puteà demonstrà falşitatea actului.

Dar unii autori fanatici ai hipnotismului cum sunt spre pildă **Liébault** [1]), **Liégeois** [2]), **Beaunis** [3]) merg mai departe şi pretind cum că se pot executà şi crime în urma unei sugestiuni, că ar existà ceea ce se numeşte **Automatismul Somnambulic**.

Hipnotizezi pe un individ şi'i ordoni: „Vei furà suma cutare din casă şi 'mi vei aduce-o, sau vei ucide pe cutare persoană, După executarea actului vei merge în un anumit loc şi acolo te vei deşteptà". „Dar nu-ţi vei aduce aminte că mi-ai dat *mie* banii, nu-ţi vei aduce aminte că *eu* 'ţi-am ordonat de a face aceste fapte, vei crede, vei fi convins că le-ai executat din propria d-tale vroinţă, din propriul d-tale imbold".

Aceste acte se pot ele executà, se pot ele perpetrà, consecinţa sugestiunii hipnotice, şi subiectul poate el fi pus în această stare de *automatism somnambulic?* Până astăzi — în afară de 2—3 cazuri, nu de crime comise de hipnotizatul însuşi ci de alţii — hipnotizaţii sau mai bine zis somnambuli sugestionaţi, ne făcând oficiul decât ca ajutori morali sau intermediari între executorii crimelor şi victimele criminalilor, nu se menţionează în ştiinţă crime autentice, ele nu au depăşit clinicele sau laboratoriile de experienţă.

In laboratorii, un hipnotizat după cum deja am spus mai sus, beà apă din o ceaşcă ce i se prezintă ca otravă, de oarece el a văzut şi ş'a dat socoteală că în acea ceaşcă nu este otravă. De

---

1) **Liébault.** Du sommeil hypnotique et des états analogues. Paris 1888.

2) **Liégeois.** De la suggestion et du somnambulisme dans leurs rapports avec la jurisprudence et la Médécine legale. Paris 1889.

3) **Beaunis.** Du somnambulisme provoqué. Paris 1890.

asemenea el va înfige cuţitul.... de lemn sau evantaliul ce i se va spune că este pumnal în pieptul cuiva, dar un cuţit adevărat nu'l va înfige. Executarea unei crime în stare de somnambulism, a fost admisă ca posibilă, de unii autori moderni, bazându-se sau generalizând următorul fapt descris de *D-rul Mesnet* un distins medic al Spit. Hotel-Dieu din Paris; faptul este cunoscut sub numele de cazul **Didier**.

Tânărul Emile Didier, în vârstă de 27 de ani a fost admis în secţia D-rului Mesnet şi observat timp de mai bine de două luni. Ca antecedente ereditare se notează, că mama lui erà foarte nervoasă, o soră a sa este isterică, un frate a murit de tuberculoză pulmonară iar tatăl său, inveterat alcoolic, este foarte brutal. In timpul copilăriei sale, numitul Didier a făcut onanism, iar mai pe urmă a făcut mari excese veneriene, fapt căruia bolnavul, atribuie afecţiunea de care suferă actualmente.

El aveà accese de somnambulism spontaneu, în timpul cărora făcea acte de care nu-şi reamintea nimic când se deştepta. De oare ce tratamentele încercate pentru a face să dispară somnambulismul de care Didier erà afectat, nu dăduse nici un rezultat, D-rul Mesnet se hotărî a-l hipnotiza, pentru a transforma accesul de somn spontaneu, în somnambulism provocat, poate mai profitabil de cât celelalte tratamente.

Prin fixarea privirei asupra unui obiect oarecare, Didier intră în somnul hipnotic cu cea mai mare uşurinţă. Somnambulismul se prezenta de data aceasta sub formă de fascinaţie.

Hipnotizat aproape în fiecare zi, Didier adormea cu cea mai mare uşurinţă; erà de ajuns de a trece pe lângă el şi a-l privi fix, pentru ca dânsul să intre în somnul hipnotic. După o şedere şi un tratament în spital de mai bine de două luni, Didier părăsi spitalul, fără ca starea lui să se fi modificat câtuşi de puţin.

La începutul anului 1881 (Didier plecase din spital pe la fiinile lui Mai 1880 (agenţii bunelor moravuri arestară pe un individ în o vespasiană publică, inculpat de masturbaţie (ultragiu public la pudoare) şi de propuneri de pederasie pe care le-ar fi făcut chiar agenţilor care-l arestară. El protestă, spuneà că este inocent, totuşi în trei zile el fu judecat, condamnat şi închis; dar fu imediat pus la înfirmerie de oarece erà bonlav.

Inculpatul făcând apel, D-rul Mesnet fu numit expert. In faţa tribunalului el fu hipnotizat şi atunci, neascultând de cât de cel care-l hipnotizase, dânsul repetă în faţi judeccătorilor în mod inconştient

actul pentru care fusese judecat şi condamnat. In urma acestei expertize, justiţia având convingerea că Didier nu erà vinovat şi că executase actele în un moment de somnambulism, a fost achitat.

Cazul expus de d-rul Mesnet trebue considerat că adevărat, de oare-ce el emană de la o autoritate medicală recunoscută, dar de aci a vroì să se generalizeze, să se întindă la crimele de asasinat sau la furturi, este un abiz care nu poate existà în realitate.

Am spus şi repetăm, hipnotizatul în prezenţa unei idei sugerate, se găseşte încă în posesiunea tuturor mijloacelor sale de acţiune, de control şi de raţiune. Sunt o sumă de condiţiuni care pot împedecà realizarea actului sugerat, căci după cum am menţionat dejà, somnambulul nu este numai decât o maşină, un automat în mâna hipnotizorului său.

Dacă în timpul somnului hipnotic, vroinţa poate fi redusă la minimum, se poate totuşi ca hipnotizatul să raţioneze, să refuze de a se supune, el având încă o vroinţă, o iniţiativă personală o rezistenţă care în potriva tuturor mijloacelor întrebuinţate, nu se poate învinge,

In afară de aceasta însuşi *Liegeois*, unul din partizanii puterei sugestiunii până la exces, indică mijlocul de a învinge dificultatea.

„De oare-ce — zice Liégeois în cartea scrisă de el şi pe care am citat-o dejà — de oare ce inculpatul în virtutea ordinului primit, nu và denunţà pe autorul sugestiunii care l'a împins a comite crima, se poată să se facă ca el să'l denunţe în mod indirect, prin acte al căror scop nu le poate pricepe, prin demersuri sau gesturi cărora li se vor dà aparenţa unei proteeţiuni sau unei apărări a criminalului însuşi; spre exemplu.

X a ucis pe Z: A este autorul presupus sugestiunii lui X care refuză de a'l denunţà, fiind-că i s'a ordonat de hipnotizor de a'i uità numele.

Atunci iată cum se procede: se spune lui X; când acela ce ţi-a sugerat de a ucide pe Z va intrà, nu vei spune nimic dar vei izbucnì într'un hohot de râs, sau te vei pune în faţa lui pentru a'l împedecà de a trece mai departe, sau îl vei salutà etc. X ascultând şi supunându-se acestor sugestiuni care nu sunt direct şi expres contrarii amneziei sugerate, và face în prezenţa autorului moral al crimei, unul din actele ce i s'au poruncit de a face, fiind convins că a urmat in totul sugestiunea impusă, iar hipnotizorul va fi demascat.

D-r Burot de care am vorbit în paginele precedente, a făcut experienţi în această direcţie care i-au răuşit pe deplin.

Pe acelaşi bolnav pe nevralgicul Auch... de care am vorbit mai sus după ce l'a adormit, i'a sugerat idea de a merge să fure din buzunarul unui domn, un ceasornic; Auch... a executat cea-cei se sugerase, iar la deşteptare a uitat cea-ce făcuse ca pe şi persoana care'i sugerase furtul. Atunci el ca şi pentru vindecarea nevralgiei de care suferea, s'a adormit singur punându-şi mâna pe frunte, şi astfel auto-adormit el a recunoscut faptul desemnând şi persoana care i l'a sugerat. S'ar puteà dar în un caz prezumat de crimă să se intrebuinţeze sistemul Liègeois, coroborat cu sistemul Burot. Prin aceste mijloace, dispare acea siguranţă absolută a crimelor nedescoperite şi nepedepsite, justiţia îşi reia drepturile sale, fiind ajutată de ştiinţa şi capacitatea Medicului-legist.

161. Prof. Bernheim-Nancy zice în lucrarea sa că mulţi indivizi, care au fost hipnotizaţi şi care că să zicem aşà, sunt deprinşi cu hpinotizările,, pot prezentà, chiar fiind deştepţi, neadormiţi, aptitudinea de aşi manifestà acelaşi fenomene sugestive, chiar fără de a fi readormiţi. Se poate dar după şcoala de la Nancy, sà se sugereze în timpul hipnotizmului acte, pe cari subiectul să le îndeplinească, mai pe urmă, fiind în stare normală neadormit, numai influinţat de puterea sugestivă a unei hipnotizări oare-care anterioare.

La unii copii impresionabili, se pot provocà adevărate halucinaţiuni rectroactive, făcându'i să mărturisească lucruri mincinoase. Prin intimidare sau convingându'i mereu de oare-care fapte, li se imprimă în creerul lor idei, pe care cu timpul le cred adevărate, luând astfel cea-ce li s'a sugerat ca o realitate, iar mai târziu sunt atât de siguri de acest adevăr, încât nu li se va mai puteà scoate din mintea lor.

Iată de altă parte un isteric cu o ereditate nervoasă foarte încărcată. Intr'o zi un individ ce d'abià îl cunoscuse, îi dădu nişte obiecte furate, rugândul de a'i face îndatorirea să le amaneteze la o bancă de amaneturi. El consimte, lăsându-se a fi astfel compromis în această afacere, de un hoţ.

După cât-va timp el făcu cunoştinţă unei femei foarte şireată care chiar din minutul în care'l cunoscu, văzu cu cine are aface că este un individ slab fără vroinţă. Această femeie îi dădu să vânză un ceasornic şi un lanţ pe care le furase; ambii au fost

arestaţi. Pe când erau închişi în prevenţie, complicea îl făcu să ceară divorţ de femeia lui, cea-ce ceru. Soţia lui putu să'l întoarcă, iar *D-rul Garnier* pledând neresponsabilitatea, Tribunalul îl achită.

Pe când mă aflam în laboratorul regretatului meu prof. *Brouardel*, am asistat la două procese la curtea cu juraţi din Paris în care erau implicate şi date în judecată, două femei—*Gabrielle Fenayrou şi Gabrielle Bompard*, ambele acuzate de complicitate criminală; apărarea a susţinut în ambele cazuri sugestiunea hipnotică, neresponsabilitatea şi prin urmare achitarea. Medicii chemaţi ca experţi s'au împărţit în două câmpuri: Şcoala din Nancy admiţând sugestiunea tardivă subiectul fiind treaz, ca atare participarea la crimă în mod inconştient, Şcoala de la Paris contestând această părere: juraţii s'au unit cu părerea şcoalei pariziane, ambele femei au fost condamnate; iată faptele în rezumat. Farmacistul Fenayrou află după un timp oarecare că femeia lui îl înşală cu un student în farmacie numit Aubert. Acesta furios de ceeace i se întâmplase, tortură pe soţia lui, o ameninţă şi îi sugestionă ideia, atât ei cât şi unui frate al său — om incult şi simplu — că onoarea casei, numelui şi familiei sale trebue răzbunate. Sub imperiul acestei sugestiuni zilnice şi torturi continue, femeia consimţì a scrie amantului ei Aubert, cerându-i o întâlnire în o casă izolată de pe malul Senei.

Acesta se duse la întâlnire dar de odată eşiră ambii fraţi Fenayrou, care ajutaţi de femeie, uciseră pe Aubert şi-l aruncară în Seina la un loc numit Chatou, de aceea această afacere se cunoaşte sub numele de crima de la Chatou. După cât-va timp cadavrul plutind pe apă, crima s'a descoperit.

Juraţii au achitat pe fratele farmacistului, a condamnat la muncă silnică pe farmacist, la zece ani recluziune pe femeia Fenayrou.

Al doilea caz este cunoscut în analele criminalităţii sub numele de afacerea *Gouffé*.

O femee tânără frumoasă şi relativ inteligentă, se încurcă cu un individ numit *Eyraud*. Femeea ce se numeà *Gabrielle Bompard* fu imediat dominată de acesta, care erà un individ fără nici un scrupul şi care trăià de mai mult timp din prostituţia numitei Gabrielle. La un moment dat portărelul Gouffé om matur, însurat, devenì amantul Gàbriellei. Atunci Eyraud o îndemnă ca să-l omoare la finele lunei Iulie, adică într'o zi în care se presupuneà că portărelul ar fi încasat mulţi bani.

Gabriella atrase la ea pe Gouffé şi după ce se puseră în pat, la un moment dat Eyraud îi puse un ştreang de gât şi-l ucise. Apoi ambii îl puseră în un sac pe care l cusù însăşi Gabriella şi-l expediară în provincie. După câtva timp Gabriela — prinsă de remuşcare după unii, după alţii sugestionată de un individ numit Granger, cu care făcuse cunoştinţă în America — se reîntoarse la Paris, se constitue prizonieră şi istorisì lotul parchetului. Şi de data aceasta Şcoala din Nancy a susţinut neresponsabilitatea Gabrielei Bompard, pretinzând că a participat la crimă, sub imperiul sugestiunii lui Eyraud. Juraţii s'au raliat părerii lui *Brouardel şi Motet* care au susţinut responsabilitatea şi a condamnat pe Gabriela la 20 ani recluziune; reproducem argumentele şcoalei din Nancy reprezentată prin *Liègeois* care susţineà neresponsabilitatea. D-sa începe prin a recunoaşte că bazele justiţiei ar fi zdruncinate, dacă s'ar admite ideile sale, totuşi dânsul trebue, este dator să-şi susţină teza, fiindcă în viitor când ştiinţa va fi adoptat în mod necontestabil şi oficial teoriile ce susţine, avantajele de care vor beneficia cei nevinovaţi, vor întrece cu mult, incovenientele ce ar prezentà acum pe cei vinovaţi.

Gabrielle Bompard ascultà şi se supuneà orbeşte ordinelor lui Eyraud, ea se temeà de el fără de a-l iubì, aşà că după părerea lui *Liegeois*, aceasta în timpul hipnotismului a fost sugestionată în direcţia crimei, sugestiune care apoi, a urmat şi mai pe urmă după deşteptarea Gabriellei din somnul hipnotic. Pentru aceste motive Gabrielle Bompard ca şi Gabrielle Fenayrou sunt neresponsabile, sau în tot cazul au o responsabilitate limitată.

Brouardel Charcot şi Motet au combătut părerea lui *Liegeois* susţinând responsabilitatea întreagă a ambelor femei. Ambele erau nişte isterice perverse, care au participat cu vroinţă şi ştiinţă la crimele executate, trebuind ca pentru a se admite neresponsabilitatea, să se stabilească mai întâi ştiinţificeşte, cum spre pildă Gabrielle Bompard a putut să fie complicea supusă a lui Eyraud în premeditarea şi execuţiunea crimei, şi cum, după ce a păstrat atât de mult timp tăcerea, odată crima săvârşită, a putut în mod brusc să-şi schimbe atitudinea şi versiunile, relativ la modul cum sa săvârşit crima.

Cei sau cele sugestionate, mint dese ori fiindcă ei sunt cei dintâi victimele imaginaţiunii lor înşelătoare; ei spun şi adaogă faptului adevărat înflorituri personale, uneori din potrivă redactează sau spun mai puţin decât este.

Ca toate istericele Gabrielle Fenayerou sa şi Gabrielle Bompard, sunt fiinţe care sunt în totul posedate de instinctul lor de predilecţiune, fiinţi lipsite de orice sentiment de moralitate şi de conştiinţă, un fel de automate dominate de sentimentul gândirei către rău, ca şi nişte păpuşi însufleţite, având oarecare inteligenţă. Ele merg către bine, după cum ar merge şi către rău, totul depinde de cel ce o conduce. Or, în cazul femei Bompard, ea a fost mereu condusă şi supusă simţurilor ei depravate, urmând instinctul pervers al creerului său slab; dânsa merge acolo unde o conduce satisfacerea plăcerilor sale: la viţiu mai întâi, la crimă mai pe urmă.

162. Alături de crimele de mai sus, Medicului legist se poate cere avizul uneori, atunci când un bărbat, mai dese ori, o femee comite ceeace la palatul Justiţiei se califiică de **Crimă pasională**, omorul unei fiinţe iubite tocmai de acela sau de aceia care l'a iubit mai mult, şi care s'a sacrificat s'au ş'ar fi putut sacrifica totul pentru dragostea ei.

In atari cazuri, apărarea iarăşi pledează în unele împrejurări neresponsabilitatea, invocând sugestiunea sau mai bine zis autosugestiunea, cauză determinantă şi provocătoare a crimelor, şi lovirelor cauzătoare de moarte.

Pentru ca să se poată admite neresponsabilitatea în materie de pasiuni violente, avocaţii apărării invoacă cum că în asemenea împrejurări, inculpatul sau inculpata cuprinsă în totul de acest sentiment de dragoste — **Amorul**—care nu este decât o sugestiune, a putut la un moment dat, sub impresia acestei dezichilibrări cerebrale, să comită acte, care poate mai pe urmă le regretă, dar care şi'a făcut efectul nereparabil.

Pe când ne făceam studiile la Paris, am asistat împreună cu *Prof. Brouardel* la un proces calificat **Crimă pasionată**. O tânără fată *Maria Bière* crezându-se înşelată de amantul ei, pentru a se răzbuna, i'a aruncat în obraz ca jumătate litru vitriol. Nenorocitul orbit şi desfigurat s'a sinucis. Avocatul acuzatei a pledat sugestiunea — *Crimă pasională* — cerând achitarea. Acest proces a făcut mare senzaţie, de oarece unul din cei mai distinşi avocaţi de atunci a luat apărarea fetei Marie Bière care-şi răzbunase ca să zicem aşà, în un mod cu totul straniu şi aproape necunoscut până atunci. Ne aducem foarte bine aminte de argumentele pe care le invocà avocatul inculpatei; dânsul între altele a zugrăvit amorul pasionat al fetei

Marie Bière exprimându-se cam astfel: «Nu ştim dacă în timpurile de astăzi mai poate există un sentiment mai delicat mai mişcător şi mai sublim decât sentimentul amorului? Nu ştim dacă poate fi pe lume — continuă de a zice avocatul — o plăcere mai profundă şi mai nobilă, decât aceia de a căută prin mijloace de palpitantă candoare, să cucereşti inima cuiva? A face ori ce sforţare cavalerească, pornită din adâncul unui suflet curat pentru a putea inspirà dragoste celei ce o iubeşti, a palpità de o îmbătătoare mulţumire din care poţi culege cea mai mică favoare, pe care în acele clipe o socoteşti ca quintescenţa întregei tale speranţe; a păşì câte puţin cu blândeţe pentru a te exaltà la fiecare pas în această călătorie amoroasă, a vedeà că una câte una rezistenţele cedează, a simţi că inima-ţi palpită atunci când o pui alături de inima iubitei, până la abandonul final care din două fiinţe numai fac decât una singură, poate există pe lume ceva mai sublim, mai poetic, mai îmbătător?

Dar vai! Alături de amorul întreg, nemărginit care îţi dă iluzia celui mai perfect sentiment cântat de poeţii cei mai sublimi, survine deodată şi frica perderei acestui juvaer, frică care nu este altceva decât gelozia care te roade, care te consumă, care te distruge şi care poate aduce, după o atare exaltare a simţurilor bestiei umane—ce fiecare om posedă în sine ori ce s'ar zice—în cât la un moment dat, amorul, iubirea zugrăvită ca mai sus, se transformă în un sentiment de *ură*, care poate une ori este chiar mai puternic de cât acel al dragostei. De aci — dacă mai cu seamă un amic complezant — caută a întreţine şi chiar a face să crească îndoiala, gelozia, ura, sugestiunea alteori spiritul de imitaţie îşi complectează opera, braţul înarmat loveşte. Crima pasională s'a îndeplinit, efect al sugestiunii creerului slăbit şi exaltat.

Amorul şi ura minate de gelozie merg uneori alături, astfel se explică amorul Desdemonei de Otelo, al fetei Marie Bière la al cărui proces am asistat.

163. Ajungând la termenul acestui studiu atât de interesant dar atât de complicat şi prezentând încă multe puncte obscure, vom încheià pe de o parte, atrăgând atenţia Medicului-legist asupra numeroaselor cazuri de simulaţiune, în ceea ce priveşte aceste diferite faze sau stadiuri ale hipnotismului, iar pe de altă parte, asupra modului şi normei după care acesta va trebui să

se conducă, pentru a duce la bun sfârşit experiza ce i se va încredinţa.

Ca principiu general, putem spune cum că, nu admitem realitatea somnului hipnotic decât atunci, când simptomele sale se vor puteà constatà în mod clar şi precis la un subiect hipnotizat; în celelalte cazuri simulaţiunea este aproape evidentă.

Simulaţiunea se poate demascà, ţinând socoteală de unele reacţiuni organice, care nu au lipsit niciodată în cazuri de hipnoză adevărată şi din potrivă care nu s'au putut constatà în celelalte cazuri.

Reacţiunea pupilelor, dilataţiunea şi imobilitatea lor sunt de mare ajutor pentru controlul hipnozei.

Când un subiect este spre exemplu în stare de catalepsie, apropiindu-se în mod brusc de ochii acestuia o lumină foarte vie — o lampă electrică — ochii catalepticului rămân imobili neclintiţi, iar pupilele nu se contractă; acelaşi lucru nu se întâmplă în catalepsie simulată.

Charcot şi P. Richer au făcut studii interesante asupra simulaţiunii hipnozei, care se poate demascà fie cu aparatul lui Marey, fie prin ceea ce se numesşte metoda grafică; ei procedează după cum urmează.

«Atât la simulator cât şi la adevăratul cataleptic — zice P Richer — un scripete cu reacţiune, fixat la extremitatea unui membru superior în extenziune, este destinat de a înregistrà cele mai mici oscilaţiuni ale acestui membru, pe când pe de altă parte, un pneumograf aplicat pe pieptul subiectului va înregistrà curba mişcărilor respiratorii; iată ce se observă atunci pe traseurile astfel obţinute.

„La cataleptic, tot timpul cât ţine experienţa, condeiul care corespunde membrului întins, trage o linie perfect regulată. Din potrivă la simulator, linia trasă de condei este mai întâi dreaptă şi regulată ca şi la cataleptic, dar după câteva secunde ea încep să se deosebească foarte mult, linia dreaptă se schimbă în linie frântă neregulată, cu multe oscilaţiuni în traectul său. Aceasta este datorit faptului din cauză că simulatorul după un timp oarecare este prins de oboseală, pe când catalepticul nu, ceeace face că liniile scrise sunt aşa de deosebite. Pneumograful şi el poate da indicaţiuni importante: la cataleptic respiraţia este rară, superficială, sfârşitul traseului seamănă cu începutul lui, la simulator traseul se compune din două părţi distincte, unul drept regulat, celalt cu totul neregulat.

Beaunis de la Nancy a indicat şi el oarecare mijloace care pot revelà simulaţiunea hipnotizatului.

Aparatul de indicaţiune întrebuinţat de *Beaunis* este un mijloc de investigaţiune care permite de a aprecià, în orice moment şi cu cea mai mare exactitate, gradul de anestezie curentă a unei persoane hipnotizate. Nici un simulator, nu va puteà rezistà curenţilor puternici, pe când din potrivă cei adormiţi cu adevărat rezistà la orice curent.

Binet şi Féré au utilizat — pentru a depistà simulaţiunea — fenomenele corporale care se pot manifestà în funcţiunile organice, în timpul diverselor stări ale somnului hipnotic. Aceşti autori au făcut din halucinaţiunile vederii, un studiu foarte interesant de fiziologie experimentală.

Ei au reuşit de a demonstrà realitatea imaginei halucinatorii, dovedind că ea se comportà ca un obiect real.

In adevăr această imagine — zic Binet şi Féré — este dedublată de prismă şi reflectată de oglindă, ea este supusă legilor optice de fizică. Or, afară numai dacă s'ar puteà creà în sine însăşi astfel de halucinaţiuni, fenomen de auto sugestiune ce se întâlneşte la unele isterice, ar trebui ca simulatorul să posedă cunoştinti întinse de fizică, pentru a simulà o atare experienţă, dar chiar aşà, s'ar parvenì uşor de a se demascà simulatorul căruia i s'ar fi ascuns dispozitivul experienţii.

In afară de aceasta, halucinaţiunilor unilaterale care se pot deplasà cu ajutorul unui magnet, se va puteà iarăşi să descopere simulaţiunea.

La hipnoticul sincer, un magnet, fixat pe partea dreaptă a corpului spre pildă, va aduce contracturi sau paralizii, fenomene care vor apare instantaneu, de îndată ce magnetul se va transportà în partea opusă a corpului şi vice versa. De altfel conform principiului enunţat în paginele precedente, un individ care nu prezintă cel puţin unele din caracterele fizice ale hipnotismului trebue declarat ca simulant. Hiperexcitabilitatea neuro-musculară şi încetarea ei prin malaxarea muşchilor antagonişti, anestezia sau hiperstezia, modificările în respiraţie, sunt fenomene capitale care cel puţin după unii autori ca Binet şi Féré, nu pot lipsì de la nici un hipnotic.

In cea-ce priveşte metoda de cercetare şi norma' după care Medicul legist se va călăuzi, pentru a se pronunţà asupra unui caz determinat, în linii mari va fi cea următoare, pentru a răsp-

unde întrebărilor pe care de obicei le pune în asemenea cazuri judecătorul şi care sunt cele următoare.

A) Violul sau coitul poate aveà loc în timpul hipnotizmului fără ca numita X să poară rezistà?

B) Vroinţa numitei X ca şi puterea ei de rezistenţă au fost cu adevărat anihilate?

C) Cea-ce spune sau pretinde numita X poate fi considerat ca exact?

Medicul-legist va trebui să vază şi să se asigure, dacă în adevăr numita X sau Y au fost cu adevărat hipnotizate, căci contrar părerii susţinută de şcoala din Nancy, nu ori-ce persoană poate fi pusă în stare de hipnoză

Sunt unele persoane cu totul refractare care nu au putut să fie adormite cu nici un preţ, chiar de cei mai iscusiţi hipnotizori.

Din potrivă, cu cât o persoană a fost hipnotizată cu atât dânsa se va puteà adormì mai curând şi mai uşor, chiar numai în urma unui incident de cea mai mică importanţă, ca de pildă privirea fixă a unui obiect strălucitor sau ceva analog. Medicul-legist va trebui să se informeze de antecedentele ereditare şi personale ale pretinse hipnotizate. El va mai trebui se vază dacă aceasta este de un temperament nervos, dacă are de aface cu o isterică, dacă prezintă zonele hipnogene ale isteriei descrise de *Pitres*, sau alte simptome fizice ca de pildă, contracturi, anestezii, hiperestezii etc.

El va mai trebui se vază — adormind pe pretinsà violată — care este stadiul, care este faza hipnotizmului în care intră mai cu uşurinţă numita X sau Y. Să ştie cum-că nici catalepsia nici somnambulismul nu sunt favorabile violului, şi că numai letargia ar permite asà ceva, de oare-ce în acest stadiu, hiperexcitabilitatea neuro-musculară este prezentă.

Dar ce se întâmplà? Această contractură cedează cu cea mai mare uşurinţă, unei atingeri a muşchilor antagonişiţi care în mod involuntar s'ar puteà produce de violatorul însuşi, şi apoi letargica poate fi cuprinsă de odată de un atac de isterie, care împedecă perpetrarea violului.

Dacă se vor lua toate aceste precauţiuni, evitând pe de altă parte de a fi înşelat prin simulaţiunea de care am vorbit, un medic experimentat nu va puteà de cât cu greu să fie indus în eroare. Nu negăm posibilitatea violului în timpul unui acces hipnotic, totuşi din cele descrise în paginile precedente, putem

avansà că, dacă unii indivizi au uzat de somnul hipnotic pentru perpetrarea crimei lor, aceasta s'a întâmplat extrem de rar; în toate celelalte cazuri de pretinsă hipnoză, sau femeia a cedat, sau au intervenit alţi factori care au învins rezistenţa violatei.

CAPITOLUL XXI.

ANOMALIILE SIMŢULUI GENITAL

164. Generalităţi asupra Perversiunelor şi Inversiunelor simţului genital. 165. Exhibiţionismul. 166. Entităţile morbide în care se vede Exhibiţionismul. 167. Exhibiţionismul la degeneraţi. 168. Exhibiţioniştii Frecători 169. Examenul Medico-Legal al Exhibiţioniştilor. 170. Fetişismul. 171. Psihologia Fetişistului. 172. Exemple de Fetişisti Etero-sexuali. 173. Fetişismul Omo-sexual. 174. Fetişism femenin—Ancheta Medico-legală. 175. Sadismul. 176. Masochismul. 177. Bestialitatea. 178. Necrofilia. 179. Nimfomania. 180. Satiriasis şi Erotomania.

164. La Cap. XII am făcut istoricul depravaţiunilor simţului genital, numai revenim asupra acestor fapte. Vom spune însă că, o mare periodă de timp, aceste inversiuni sau perversiuni sexuale, au fost considerate numai ca o manifestare a viciului, au fost crezute că ele nu sunt datorite decât imboldului de senzaţiuni mai voluptoase, pe care unii bărbaţi sau unele femei vicioase le caută pentru satisfacerea plăcerilor lor sexuale. Coitul anal—pederastia—dominà totul în acele timpuri, inversiunea confinându-se în perpretarea acestor plăceri sexuale.

Raporturile omo-sexuale erau foarte cunoscute şi foarte des practicate, unele legislaţiuni antice, Grece şi Romane tolerându-le cu cea mai placidă indulgenţă.

Dar de oarece, alături de pederastia obicinuită, se practică si alte genuri de raporturi sexuale, unele din ele fiind cu totul extravagante, depăşind tot ceea ce depravaţiunea puteà închipui, studiindu-se mai de aproape aceste anomalii, s'a constatat că ele erau pornite, nu numai de cât din imobldul viciului, ci datorite unei aberaţiuni mintale, unei debilităţi cerebrale câte-odată chiar alienaţiei, ceeace făceà că, inculpaţii numai trebuiau pedepsiţi, ci consideraţi ca bolnavi neresponsabili şi trataţi în con-

secință. Legile noastre penale, C. P. R. ca și C. P. F. nu prevăd aceste fapte rușinoase și le pedepsesc, calificându-le de Atentate contra bunelor moravuri, cuprinse și prevăzute de Art. 262—270 C. P. R. In alte țări ca de pildă în Germania sau Austria, sunt articole speciale în C. P. care vorbesc de *coitul contra naturei sau coitul între persoane de acelaș sex* și care sunt pedepsite cu alte pedepse, de cât acele ce se aplică violului sau atentatelor la bunele moravuri în genere.

Așa dar un timp îndelungat, orice relațiune sexuală anormală orice perversiune, a fost considerată ca dictată numai și numai de pornirile rușinoase ale viciului și pedepsite în consecință. Așà au mers lucrurile până către anul 1852, când **Casper** prof. de Medicină Legală la Berlin, a recunoscut că toți adepții amorului învertit sau pervertit, nu erau numai decât și nu erà practicat numai de vicioși, că alături de aceștia se găseau și așa numiții **Invertiții sau Pervertiții anormali adică pervertiții dezichilibrați**, indivizi care se dădeau la astfel de acte, din cauza unei afecțiuni sau anomalii cerebrale.

Așa dar alături de *pervertiții vicioși* mai erà și o altă clasă, *Pervertiții anomali sau dezichilibrați.*

Westphal în 1870 reluând și revizuind lucrările predecesorului său și compatriot *Casper* recunoscù un al treilea gen, o a treia clasă de *Invertiți sau Pervetiți sexuali*, pe acei care erau atinși de această anomalie din naștere, creând astfel ceeace numi el **Inversiunea congenitală** pe care **Lacassagne de la Lyon** o numì **Hermafrodism Moral**; iată cum se exprimă *Lacassagne* asupra acestora.

„Generalitatea indivizilor care s'au dedat la aceste inversiuni sau perversiuni, sunt atinși chiar de la nașterea lor, de ceeace numiam Hermafrodism moral, Perversiuni sau Inversiuni sexuale după alții. Aceștia au un desgust foarte pronunțat pentru relațiunile sexuale cu femeile, imaginația lor fiind fermecată la vederea de tineri frumoși, de statui sau de picturi reprezentând bărbați corpolenți. După cum am observat, această anomalie congenitală la unii dintre ei, survine la alții mai târziu în cursul vieții lor, la o vârstă la care ajung a fi desgustați de orice, căutând în acte stranii acte desgustătoare a-și satisface apetiturile sexuale.

După Casper și Westphal trebue să cităm un al treilea autor german **von Krafft—Ebing** de la Viena, care în o prea fru-

moasă și documentată lucrare **Psichopathia sexualis**, a studiat din toate punctele de vedere. Inversiunile și Perversiunile sexuali, menționând cele mai nuoi progrese ale Medicinei-legale în această direcție.

Pintre lucrările școalei franceze, care s'a ocupat mult mai târziu de cât școala germană de această chestiune, trebue să cităm pe **Charcot, Magnan, Sérieux, Garnier, Brouardel, Lacassagne, Chevalier** și pe mult regretatul meu coleg și camarad de bancă **Prof. E. Dupré**, mort subit acum o lună în urmă, în vârstă d'abia 60 de ani. Clasificarea actuală a acestor perversiuni sexuale, aceea pe care o adoptăm și noi este perfect de bine stilizată în cartea Prof. **Thoinot**: o reproducem așà după cum o găsim în lucrarea regretatului nostru coleg și amic.

„Indivizii care se dedau — zice *Thoinot*—la astfel de Perversiuni, pot fi împărțiți în două categorii. Unii din ei sunt responsabili de actul ce l'au făcut, act pe care l'a executat în toată cunoștința lor, ca un simplu rezultat al depravațiunii sau al viciului ce'i domnează. Nimic nu-i obligă la astfel de acte, în afară de viciul și imoralitatea lor".

„Inversiunea genitală la acești indivizi este în totul artificială, de aceea ea se poate numì: **Inversiunea-viciu**".

„Alți indivizi sunt cu totul deosebiți de aceștia și sunt uneori conștienți de actul ce-l comit, totuși conștienți sau nu, ei sunt neresponsabili, de oarece aceștia sunt bolnavi cerebrali, executând actul sub influența dominantă a imboldului morbid care-i împinge a face atari acte, imbold sau impulsiune care triumfă în contra rezistenții individului. Inversiunea la acești inindivizi este un fapt natural, constituind în opoziție cu *Inversiunea viciu* de mai sus, ceeace generalitatea autorilor moderni numesc **Inversiunea-Perversiune**. Aceasta este adevărata *Inversiune morbidă* a simțului genital așà cum o înțelegem în Medicina-Legală, căci ea singură este de resortul Medicului Legist și psicologului". Așa dar inversiunea simțului genital comportă: A) **Inversiunea Morbidă sau patologică — Adevărata Inversiune** și B) **Falșa Inversiune — Inversiunea viciu**"[1]).

Rezultă după *Thoinot*, că anomaliile simțului genital sunt după cum am văzut de două feluri, sau se pot împărți în două clase

1) L. Thoinot. *Attentats aux Moeurs*. Paris 1898 p. 302.

aşà după cum le-am descris. Fie-care din aceste anomalii, cuprinde mai multe subdiviziuni, pe care le vom descrie rând pe rând.

Dar contrar celor spuse mai sus, contrar părerii generalităţii autorilor moderni, care cuprind în *Perversiuni* şi *Inversiuni* toate anomaliile simţului genital, întrebuinţând une-ori cuvântul de *Perversiune* alte-ori pe cel de *Inversiune* pentru a desemnà acelaşi lucru, noi credem că pentru a stabilì ori-care ordine în această privinţă, trebue precedat în modul următor:

Vom rezervà calificativul sau numele de *Inversiune*, acelor anomalii al simţului genezic, care intră sau care se găsec în două circumstanţe, şi anume: *a*) In cursul psicozelor, în care caz anomalia sau *Inversiunea* nu este decât un episod intercurent şi *b*) ca o manifestaţiune la unii degeneraţi mintali, în care caz *Inversiune mai poartă numele de* Uranism. Dar de oare-ce alături de aceste diferite specii de anomalii, alături de *Inversiuni*, mai există şi altele care nu pot fi cuprinse în grupul *a* şi *b*, pe de o parte pentru a evità confuziunile, iar pe de altă parte pentru a formà un nou grup de anomalii, propunem de a rezervà numele de *Perversiune*, acelor anomalii care sunt cu totul aparte şi cari ca să zicem aşà sunt anomalii cunoscute şi scoase de curând din cadrul nozologic, în care până acum din eroare erau încercuite.

Prin urmare *Inversiunile* numai trebuesc confundate cu *Perversiunile*, întrebuinţând după cum se făceà până acuma în mod indiferent un cuvânt în locul altuia, pentru a desemnà acelaşi fapt sau aceiaşi anomalie. *Inversiunile* vor constitui dar o clasă de anomalii deosebite de Perversiuni; în acest ultim grup vor intrà: *Exhibiţionismul*, *Fetişismul*, *Sadismul*, *Masochismul*, *Bestialitatea*, *Necrofilia*, *Nimfomania*, *Satiriasis şi Erotomania*, vom începe cu descrierea Perversiunilor şi în rândul întâiu cu cea-ce se numeşte.

165. Exhibiţionism. Cuvântul de *Exihibiţionism* care'şi trage etimologia de la latinescul *Exhibo* — a arătà — a fost creat de Prof. **Lasègue** în 1877, pentru a desemnà o serie de indivizi, care, aflându-se într'un stadiu intermediar dintre raţiune şi alienaţie, comit acest act impudic care consistà în faptul următor: Un individ de obicei un bărbat, îşi descopere organele genitale pe stradă sau în un loc public oare-care, fără de a spune vre'o vorbă, fără de a executà vre'un gest. Câte odată el însă face şi gesturi obscene, alte-ori el se masturbează. Acesta în ase-

menea condiţiuni este inculpat de Ultragiu public la pudore arestat, dat judecăţii şi condamnat, dacă justiţia nu are prevederea de a cere un examen Medico-legal.

Prof. Laségue[1]) în descripţia magistrală pe care o citise în 1877 Academiei de Medicină din Paris, făcuse din *Exhibiţionism* o entitate moribidă specială. *Exhibiţionistul* după părerea lui *Laségue*, era un bolnav *sui generis* cu simptome caracteristice şi speciale, aparţinând în propiu acestei anomalii. Dar mai târziu şcoala franceză reprezentată prin Magnan, cea vieneză prin Krafft-Ebing, au stabilit că exhibiţionismul, nu este o entitate morbidă, ci numai un sindrom car se găseşte alături de altele, la o sumă de indivizi atinşi de diferite psicoze.

Exhibiţionismul a fost clasat după unii autori, pintre perversiunile simţului genital, alături de *fetişism*, *sadism*, *bestialitate*, *necrofilia* etc. deoare-ce în unele împrejurări exhibiţioniştii, nu se mărginesc numai în a' şi exhibà organele genitale, ci mai comit şi alte acte ca depildă, frecarea membrului viril de un obiect, de o persoană etc, frecare necesară lor pentru a intra în erecţiune şi uneori chiar de a ejacula. Nu facem nici o obiecţiune în contra acestui mod de a vedea a acestor autori, totuşi socotim că deoare-ce exhibiţionismul urmat de asemenea acte, constituie o excepţiune şi aparţine în propriu unei clase speciale de degeneraţi, acest gen de ultragiu public la pudoare, trebue să urmeze imediat după clasa exhibiţioniştilor bolnavi ai căilor genito - urinare; de altfel aceasta nu are nici o importanţă şi exhibiţionismul descris aci, sau în alt capitol, nu constituie nici o eroare.

166. Exhibiţionismul constituind după Magnan şi Von Krafft-Ebing un episod sau un sindrom din cadrul altor afecţiuni care constitucsc entităţi morbide cerebrale, se observă la: a). Degeneraţii inferiori (Imbecilii, idioţii numiţi încă slabi de minte sau lipsiţi de inteligenţă; b) la paralitici generali; c) la bătrâni şi la alcoolici atinşi de deliruri diverse. d) la epileptici, e) la degeeneraţii, propriu zişi, cu alte cuvinte, faptul de aşi arăta organele genitale în public, este unul din simptomele ce se observă pe lângă altele la aceşti indivizi, după cum de exemplu febra, este unul din simptomele care se observă la scarlatină, tifos etc. Exhibiţionismul este în primul rând executat de aşa numiţii slabi la minte, *degeneraţii inferiori*, ca de exemplu, imbecilii, idioţii etc.

---

1) **Lasègue.** Les Exhibitionnistes în Union Médicale Paris. Mai 1887.

Lasègue, Magnan,[1]) **Von Krafft-Ebing**[2]) citează cazuri de imbecili care internaţi în aziluri speciale, exhibau necontenit organele genitale. Unul din ei, pensionar al azilului *Ville Evrad Franţa*) admis a face oare care servicii în calitate de grădinar, era necontenit cu organele sale genitale în afară, sub pestelca ce purta. Un altul citat de *Magnan*, îşi exhiba organele sale înaintea bonelor de la Champs-Elyseés; un al treilea, de care pomeneşte *Sander* în archivele lui V. *Krafft-Eding*, ajunsese graţie protecţiuneior sale, a fi chiar judecător de şi era un patentat imbecil, şi îşi *exiba organele sale îi plina şedinţă a tribunalului.*

Exhibiţionismul se mai arată şi la demenţii senili; aceste cazuri sunt cu atât mai interesante, cu cât inculpaţii, nu prezentaseră nici un dilier anterior senilităţii, al cărui substrat anatómic este ateromul cerebral şi ramolismentul consecutiv.

Prof. Lasegue citează un exmplu foarte instructiv în această privinţă, în comunicarea sa de la Academia de medicină din Paris. „Un fucţionar superior al unei inportante administraţiuni în etate de 65 ani, ce se distinsese până atunci prin via sa inteligenţă, este arestat şi inculpat de exhibiţionism în una din cele mai frequentate strade din Paris. Antecedentele sale sunt de o atare onorabilitate în cât el nu este dat judecăţii, admiţându-i-se o tulburare mintală spontaneă. După un an adaogă Prof. Lasègue, am fost obligat să'l internez în un Azil special de alienaţi, unde el muri curând din cauza unei demenţi senile, ce merse foarte repede.

Alcoolismul cronic, delirul alcoolic acut, şi alte diverse deliruri ca lipomonia, sunt de multe ori întovărăşite de exhibiţionism. *Lalanne*[3]) în tesa sa asupra exhibiţionismului din 1896 a citat un caz foarte interesant al unui lipemeniac foarte cuminte de altfel, şi al cărui delir nu consista de cât, în exibarea înaintea gardienilor spitalului unde eră fucţionar, a organelor sale genitale.

In paralizia generală, se observă iarăşi adesea acte de exhibiţionism; când această afecţiune este *pe deplin confirmată, atunci actul* se explică uşor, şi bolnavul este declarat neresponsabil. Dar uneori exhibiţionismul există chiar la începutul paralizei generale, fără vre

1) Magnan. Ann. D'hyg. et de Med-legale Paris 1890 I. XXIV.
2) V. Krafft-Ebing, Archiv für Psych. t. I. 1890.
3) Lalanne. De l'exhibiţionisme. These de Paris 1896.

un alt simptom care să o poată decela, şi care numai târziu se va manifesta prin simptome clasice. In asemenea condiţiuni diagnoza adevăratei cauze este une-ori foarte greu de stabilit şi bolnavii care erau în prima perioadă a paralizei, au fost necunoscuţi, daţi judecăţii şi condamnaţi. Un caz important din această categorie a fost descris de *Dr. Laurent de la Rouen* [1]) *iar Magnan* citează un caz de exhibiţionism făcut de o femeie, al doilea caz publicat în ştinţă de acest gen; se credea până la Magnan că exhibiţionismul nu era executat decât de bărbaţi

O femeie preumblându-se în parcul Buttes-Chaumont, lunecă şi îşi făcu o mică rană la un picior; pentru aşi lega rana ea îşi ridică fustele, dar de oarece le ridicase prea în sus, doi sergenţi care treceau pe acole îi făcură observaţie. Dânsa atunci îşi descoperi cu totul organele sale genitale, adresând vorbe triviale sergenţilor: erà o dementă atinsă de paralizie generală, care mai pe urmă afost internată într'un azil speaial.

Lalanne citează în teza sa, un al doilea caz de Ehibiţionism la o femee. O damă din lumea mare şi de o perfectă educaţie, îşi ridica rochiele şi îşi arată organele genitale în public.

Epilepsia se întovărăşeşte adese ori, de acte de exhibiţionism. Dar trebue de ştiut că, exhibiţionismul epilepticilor, nu este de aceeaş esenţă ca şi acel al degeneraţilor ereditari, constituind un sindrom bine definit. Această perversiune poate să prezinte la epileptici, cele mai diferite aspecte şi să rezulte din mecanisme foarte deosebite.

Adese ori epilepticul va exhibà în mod spontan fără nici o dorinţă de a fi văzut, fără nici un scop de etalare, ci numai cu dorinţa de a atrage asupra lui privirea femeilor ce ar dorì să coiteze cu el. Alte-ori exhibiţionismul se leagă de degenerescenţa ereditară coexistentă; în asemenea cazuri, epilepşia nu are nici un rol în materia acestei perversiuni. In cazuri rari, exhibiţionismul constitue singura manifestare a epilepsiei, dar care după scurt timp apare cu caracterele ei clasice. Această perversiune se întâlneşte mai des la acei atinşi de epilepsia mică (larvată, petit mal) decât în epilepsia convulsivă (grand mal comitial); un caz important de exhibiţionism în epilepsia mică, a fost descris de celebrul *Prof. Trousseau* [2]).

„Un prezident de Tribunal [1]) din provincie, părăseà de odată

1) **Dr. Laurent de Rouen.** Exhibitionisme et Paralysie génèrale în Ann. d'Hyg. et Med. légale Paris 1893.

2) **Trousseau.** Cliniques Médicale de l'Hotel-Dieu de la Paris I. II. 1882.

şi în mod brusc sala de şedinţă, bolboroseà câteva cuvinte neînţelese, şi cu privirea fixă şi pierdută treceà în sala de alături *exhiba, urinà* şi reintrà din nou în sala de şedinţe, fără a aveà câtuşi de puţin conştiinţă de ceea-ce a făcut". Cazuri identice sunt citate de *Tarnowski, Garnier, Westphal* şi alţii

167. O ultimă clasă de indivizi exhibiţionişti sunt aşa numiţii **Degeneraţi**.

Nu vom mai vorbì de grupul *Degeneraţilor inferiori* de care ne-am ocupat mai sus, ci numai de acela care este caracterizat de **Magnan şi Legrain** cu următoarele cuvinte:

«Prin degenerescenţă se înţelege starea patologică a individului care comparativ cu generatorii săi cei mai apropiaţi, prezintă o scădere simţitoare în rezistenţa sa psico-fizică şi nu realizează decât imcomplect, condiţiunile biologice în lupta ereditară pentru viaţă".

Această degenerescenţă ar cuprinde după clasificaţia lui *Régis* trei diviziuni: *a) Psicosele delirante* în care intră diferitele delire ca de pildă: delirul persecutaţilor auto-acuzatori, melancolicilor, diferitele deliruri sistematizate. *b) Psicosele raţionale morale* (Nebunia morală). *c) Psicosele instinctive* (psicoza criminală; la toţi aceşti degeneraţi, exhibiţionismul nu este de cât un *sindrom episodic*, alături de celelalte manifestaţiuni delirante.

Lasègue a publicat în memoriul său din 1877, o interesantă observaţiune de exhibiţionism, la un degenerat superior pe care o reproducem: „ Un domn tânăr — încă nu avea 30 ani" aparţinând unei familii onorabile, având şi el o frumoasă situaţie— erà secretarul particular al unui important personaj politic de pe vremuri, instruit distins, în relaţiune cu cea mai bună societate din Paris„. Autorităţile fusese înştiinţate, prin plângeri multiple, că un scandal se repetà de cât va timp prin biserici cam în fiecare zi, pe la acceaş oră în amurg. Un domn tânăr, a cărui semnalmente erau cunoscute, se puneà deodată în faţa femeilor ce-şi făceau rugăciunea în biserică, şi işi descoperea organele genitale, fără a pronunţà un cuvânt, fără a face nici un semn necuviincios; el dispărea apoi ca prin farmec, fără a mai puteà fi văzut.

„Surprinderea acestui domn era greu de făcut, de oarece el nu făceà aceasta în aceiaş biserică, ci în biserici diferite. Totuşi într'o seară la biserică St.-Roch, el fu prins şi arestat, în mo-

mentul în care se arătà gol înaintea unei bătrâne călugăriţe care ţipând, a atras atenţiunea păzitorilor bisericii; delictul erà aşà de straniu, mai cu seamă făcut de un tânăr în condiţiunile de mai sus, încât parchetul cerù examenul medico-legal al individului. Am examinat în mai multe rânduri prevenitul—adaugă *Prof. Lasègue*—dar nu me-am putut formà o convingere sigură. *Impulsiunea* de a comite actul era zdrobitoare, peste putinţă de ai puteà rezistà—spuneà inculpatul—şi se reproduceà în mod periodic la aceiaşi oră către seară, nici odată în timpul dimineţii; ea erà precedată (impulsiunea) de un fel de durere sufletească, de o turburare şi nelinişte internă (anxiètè) care torturà în mod îngrozitor pe pacient; ancheta făcută de poliţie asupra prevenitului era din cele mai elogioase, în afară de actele din biserică pentru care fusese arestat. Prof. Lasèguè termină raportul său, admiţând responsabilitatea, iar mai târziu el adaugă: Eram atunci mai puţin experimentat, şi în absenţa ori cărei concepţiuni delirante din partea prevenitului, l'am declarat responsabil; trebue să mărturisesc că făcusem o eroare".

O altă observaţiune în acest gen, dar mult mai complectă, şi mai interesantă este publicată de Magnan în Analele de Medicină Legală din 1890; o vom reproduce aproape în complect.

„Numitul G..... François, în vârstă de 29 ani, chelner la o cafenea, căsătorit, a fost arestat în ziua de 20 Aprilie 1888, în biserica numită St-Germain l'Auxerrois, în momentul în care fiind în uşa bisericei şi crăpând puţin uşa, îşi arată organele genitale, la mai multe fete ce lucrau în atelierul din faţa bisericii. Un sergent vrând să-l aresteze, el fugì în biserică, dar imediat fu prins şi dus înaintea comisarului de poliţie. G..... foarte ruşinos şi foarte abătut, din cauza arestării sale, căutà a se disculpa şi mărturisì totul; el mai adaugă, că dânsul mai făcuse acelaş lucru în timpul dimineţei tot acolo şi că fusese condamnat la o lună închisoare, cu un an înainte pentru acelaş fapt.

Repeţirea acestor fapte straniì, reproducerea lor egală şi monotonă, condamnarea inculpatului cu un an înainte, pentru fapte identice, au deşteptat cu multă dreptate atenţiunea judecătorului, care a cerut examenul pervenitului. Magnan este însărcinat cu examenul Medico-Legal şi recunoaşte cu uşurinţă că prevenitul era un *degenerat hereditar*, cu caracter impulsiv; Magnan a dedus această diagnoză, pe deoparte din examenul

prevenitului, pe de altă parte, din antecedentele sale ereditare care erau următoarele.

Ambii părinţi ăl lui G..... fusese foarte nervoşi. *Tatăl* erà de un caracter foarte inegal, foarte violent, se mânia şi deveneà furios pentru lucruri de nimc: într'o zi în un acces de mânie nemotivată, a aruncat în capul fratelui său un mare ciocan de fier.

Mama o nevropată clasică, are foarte dese crize de nervi cu perderea cunoştinţei; de un caracter trist, se mânie pentru orice nimicuri, devine agresivă, violentă, faţă de cei ce sunt în contact cu ea. Une-ori dimpotrivă dominată de idei de ipohondrie crede că este foarte bolnavă şi că în curând va murì; alte-ori are idei de sinucidere şi într'o zi chiar s'a aruncat în un pârău, să se înece, de unde a fost scoasă de copii ei.

Născut din astfel de părinţi G..... prezinta la examenul nostru, *stigmate fizice* foarte evidente de degenerescenţă. Are un tic facial, prezintă o *anestezie generalizatà*, el d'abia simte împunsăturile cu boldul, ce'i facem pe mâini şi pe picioare.

In copilărie, a fost de o extremă mobilitate de caracter: une-ori vesel, expansiv mişcându-se necontenit, şi căutând a fi împreună cu camarazii săi, alteori din potrivă, erà trist, întunecat, nu vorbeà zile întregi cu nimeni, şi vroià să se sinucidă.

La vârsta de 10 ani a făcut o tentativă de sinucidere, fiindcă mama lui îi dădu-se o palmă, iar mai în urmă, a făcut iarăşi mai multe tentative de sinucidere dar neizbutite; el se emoţiona cu cea mai mare uşurinţă, emoţiuni care uneori îl făceà să plângă, alteori se terminau cu un râs nervos, care nu-şi ma aveà sfârşit.

Anomaliile sale sexuale sunt iarăşi foarte importante. In calitate de chelner într'un restaurant, când vedeà intrând câte o femee cochetă, organismul genital erà aşà de aprins, că fără a pune mâna la organele sale genitale, se simţea ud, el ejacula; tot aşâ se întâmplà şi când urmăreà o femeie în stradă; priapismul erà continuu, şi în această privinţă cele ce spunea el, concorda în totul cu cele spuse de soţia lui; el erà necontenit în erecţiune, relaţiunele sexuale cât de repetate nu-l calmau, din care cauză aveà adese insomnii.

La vârstra de 19 ani încep dejà a se manifestà tendinţele sale exhibiţioniste; el adesea se puneà gol la fereastră, şi se arătà de multe ori cu organele genitale descoperite la vecinele sale.

Exhibiţiunea survenea în urma unei *adevărate crize*., a unui paroxsism, în timpul căruia G.... aveà intense dureri de cap, confusie în idei şi defecte de memorie: în culmea paroxismului el nu se mai poate abţine, şi pentru a se uşurà, el trebue să-şi descopere organele genitale înaintea unei femei.

In timpul celor zece luni care au precedat a doua arestare— acea care a determinat examenul nostru medico-legal — G..... erà necontenit sub implusiunea de a-şi exhibà organele genitale, şi o luptă internă se declarà între voinţa lui, de a nu cedà acestei dorinţi şi impulsiunei de a exhiba; cele mai de multe ori, aceasta din urmă erà mai puternică şi el trebuia să cedeze, trebuea să exhibeze, fapt care îi uşurà sufletul şi pentru un timp se uşurà şi el. In urma acestor fapte, *Magnan* a dedus următoarele Concluziuni 1) G..... este un *degenerat ereditar*, supus în diferite momente la impulsiuni şi dorinţi ce nu le poate stăpânì.

2). In ziua de 20 Aprilie 1888 el aveà *constiinţă* că cea ce face poate fi pedepsit de lege, el nu se putù abţine de a exhiba, împins la aceasta de **o impulsiune bolnăvicioasă** care i-a anihilat voinţa.

3) El nu este responsabil de actul ce i se impută, care are de bază **o perversiune a simţului genital**.

Tribunalul în urma acestui raport a achitat prevenitul şi a ordonat internarea lui in un azil special spre tratare.

Am puteà cità încă multe observaţiuni de felul acesta; între altele una publicată de D rii *Lachaux şi Boissier*, elevi ai lui Magnan. Exhibiţionistul citat este iarăşi un degenerat cu **caracter impulsiv**, foarte manifest. Toate aceste cazuri sunt identice, dar ceea ce este mai important este faptul că, atât exhibiţionistul citat de Lasègue, cât şi aceia de Magnan de *Lachaux şi Boissier*, erau indivizi cari aveau o viaţă sexuală quasi — normală toţi trei însuraţi, doi din ei tată de mai mulţi copii.

Numai este tot aşa în ceea ce priveşte *exhibiţionistul* de care vorbeşte *P*, *Garnier*[1]) Acesta deschideà uşa la toate localurile unde ştia că sunt adunate fete sau femei îşi arătà organele genitale, şi apoi fugeà ca să nu fie prins — Examinat, el a declarat că nu ştieà ce e femeea, că nu avusese nici odată nici un raport sexual, că femeile din acest punct de vedere, nu-i produceà nici o impresie şi că singura lui plăcere, singura lui

1) P. Garnier. La Folie à Paris 1890.

satisfacţie ereà exhibarea organelor sale genitale, care uneori erau urmate de ejaculare, alteori nu, dar care întotdeauna îi procurà o mare plăcere genezică şi îl uşurà; capul şi mintea ziceà el îi deveneau iarăşi din nou limpezi — Exhibiţiunea organele genitale, la acest individ erà egală pentru el cu satisfacţiunea organului sexual—*Garnier* care a făcut o bună descriere a exhibiţionismului impulsiv, îl defineşte cu următoarele cuvinte: „O perversiune sexuală impulsivă care te urmăreşte care este caracterizată, prin o necesitate nerezistabilă de a descoperì în public şi de obicei în aceleaşi locuri şi la acelaş timp, organele genitale, care uneori sunt în stare de repaos, alte ori sunt urmate de semi-erecţiuni şi întovărăşite de masturbaţiune".

168. Kraff-Ebing şi Magnan au mai descris încă un gen de exhibiţionism, care ar fi intermediar între această perversiune a simţului genital şi alta de care ne vom ocupà mai târziu, numită Feteşism. Magnan îi numeşte Frecători (Frotteurs).

„Unul din cele 3 cazuri de *Frecători* de care am avut a mă ocupà zice Magnan, a fost un om de 44 ani însurat, predispus alcoolic şi saturnin; el contractase şi practicase multă vreme onanismul de care însă se lăsase cu un an în urmă. De vreo doi ani el nu mai are erecţiuni, nu mai poate aveà raporturi sexuale, are însă din când în când poluţiuni (perderi seminale). De atunci el se simte, aşa pretinde prevenitul atras la acte contra naturei. Către amurg se duceà acolo unde ştie că sunt de obiceiu adunate mai multe femei, se apropie de una din ele de obiceiu de cea—mai grasă, apoi scoteà penisul din pantaloni care este moale — şi începe a şi-l frecà pe rochia femeei. El a fost arestat pe când făceà această operaţiune în un birou de tramvaiu; dânsul condamnat la 4 luni închisoare a fost cuprins pe când îşi făceà pedeapsa de delir melancolic cu idei de persecuţiune (delir al degeneraţilor [1]).

Din observaţia precedentă se poate constatà că, chiar masturbaţia nu le mai satisface pasiunea lor, le trebue încă un excitant, ei au nevoe de a-şi frecà penisul de ceva, fără de care satisfacţiunea sexuală nu este complectă; aceştia sunt atinşi de un delir special, constituesc o clasă de degeneraţi intermediari între *exhibilionişti şi fetisişti*! Prof. Leségue în memoriul său din Paris 1877 asupra exibiţioniştilor, primul care după cum

1) Magnan. Etude clinique sur les impulsions et les actes des aliénés
2) Tribune Medicale Paris 1881.

am mai spus s'a ocupat de această chestiune, citează cazul unui funcționar care în fiecare zi eșind de la biroul său după ce-și termină slujba, trecà pe sub fereastra unei tinere domnișoare. El își închipuià că tânăra fată se amorezase de el și că numai resistența părinților fetei, erà singura piedică ca el să o poată lua în căsătorie.

Această *idee delirantă* pe care nimic nu o justifica, îl urmărește și el se decide după o așteptare de câteva luni, să înceapă lupta contra părinților fetei. Nici odată nu a încercat să'i vorbească sau să-i scrie, dar în fiecare zi la ora cinci, eșind de la birou apoi chiar la ore diferite din zi, lăsându-și ocupațiunea, singurul mijloc de a puteà trăì, el se așezà în fața casei unde locuià domnișoara și o urmăreà în toate părțile, fără a-i spune un singur cuvânt; erà o umbră ce urmăreà necontenit în tot locul aceeaș persoană și aceasta, timp de mai bine de un an, până când familia îngrijată de această persecuțiune continuă, cerù justiției să intervină.

Esquirol [1]) a publicat un caz analog; un domn se duce într'o seară la teatru, acolo se înamorează de una din actrițe și se crede iubit de ea; din acel moment acesta ca și cel precedent. urmărește pe adorata lui, pas cu pas, până când dânsa înspăimântată se plânge poliției. De observat că ambii deliranți se *arătau* în toată splendoarea înaintea iubitei lor, stând drept și căutând a fi văzuți și remarcați, *faisant montre de leur personne* după expresia lui Laségue, pe care acesta îi și numește din această cauză, tot exhibiționiști [2]). Acestea sunt cazurile de exhibiționism inerent diferitelor psichoze ce am enumerat. Cum se vor puteà ele recunoaște și care trebue să fie conduita judecătorului și a Medicului legist în asemenea împrejurări? Exhibiționismul psichoză are o serie de caractere c-i aparțin în propriu și care-l va deosebì cu ușurință de exhibiționismul viciu, executat de depravați responsabili. In adevăr exhibiționiștii bolnavi, epileptici, degenerați etc. procedă mai toți cam în acelaș mod.

Exhibiționistul care este aproape în mod constant un bărbat (am văzut că până astăzi nu există în știință decât două cazuri de exhibiționism femenin) își descopere organele genitale nu oricum și oriunde, din potrivă el își alege locul și ora care sunt

1) Esquirol. Des maladies mentales.

2) Ant. Ritti. Exhibitionnistes în Dictionnaire des sciences médicales Tome 37. Paris 1888.

aproape aceleaşi şi face tot ce-i stă în putinţă, ca să fie văzut de o femee sau de un grup de femei şi numai de acestea. Un al doilea element este *Repetiţiunea* actului, care se face în mod automatic şi uneori chiar cu o regularitate cronometrică la aceeaş oră şi în aceleaşi condiţiuni, iar după săvârşirea lui, deliquentul caută să se ascundă, să fugă, ca să nu fie surprins şi arestat.

Degeneraţii superiori atinşi de exhibiţionism, care cel puţin uneori îşi dau socoteală de infirmitatea de cari sunt cuprinşi, spun că ei de multe ori ar vroi să reziste acestei nenorocite impulsiuni, dar că în unele împrejurări, dorinţa morbidă este atât de puternică, încât ei fatalminte sucombă şi exibă. Magnan a observat exactitatea acestui fapt şi a pus în evidenţă împrejurarea că, cutare exhibiţionist care poate uneori să reziste pentru moment acestei impulsiuni, numai este în stare să se oprească de a săvârşi actul, atunci când se află sub influenţa *alcoolului*. Un exhibiţionist ameţit de vin sau de alcool, chiar fără a fi beat, va sucomba negreşit impulsiunei morbide şi exibiţiunea se va produce; în ori ce caz exibarea organelor genitale chiar fără ejaculare nici masturbaţiune, aduce întotdeauna o uşurare bolnavului el se simte răcorit şi nu mai este posedat de acest foc intern, care-l neliniştеşte şi-l face prada unei inervaţiuni aşa de intensă, exhibiţionistul este impulsiv conştient. Faptul că unii din exibiţionişti au relaţiuni sexuale normale, unii din ei sunt însuraţi, nu exclude executarea acestui act deşi este adevărat că cei mai mulţi dintre ei sunt neputincioşi, în faţa femeilor şi nu au satisfacţiuni genezice, erecţiuni şi ejaculaţiuni decât când îşi exibă organele genitale, sau fac oficiul de frecători descrişi mai sus. Toţi exibiţioniştii ce am descris împinşi de o putere supra naturală de a-şi arătà organele genitale, erau mai întâiu prada unor simptome care nu se calmau, decât după exibare, urmată generalminte în afară de calmare morală — de masturbaţiune sau de ejaculare.

A. Hoche în Neurologie-Centralbl. P. XV din 1896 publică cazul unui exhibiţionist, care se deosebeà până la un oarecare punct de aceea ce am menţionat în paginile precedente. Un doctor în medicină se apropria de o damă sau de un grup de dame ce nu erau întovărăşite de nici un bărbat. Dacă aceasta aveà loc noaptea, aşezându-se pe cât posibil în faţa unui felinar pentru ca lumina să arate şi mai bine ceea ce făceà şi deodată se descheea foarte repede arătându-şi organele genitale.

Alteori când socoteà că persoanele cărora le arată nu le vor vedeà destul de bine fiindcă erà întuneric, aprindeà câte un chibrit cu flacără de bengal, pentru ca totul să se vază bine.

Deşi avea constiinţă de gravitatea faptelor, el o făceà fiindcă, erà împins de o impulsiune instinctivă nerezistibilă. El nu ejaculà nici nu se masturbà, dar după fiecare exhibiţiune erà din nou împins de o altă impulsiune de a intrà într'o cârciună de a beà 2—3, păhăruţe de alcool şi apoi din nou, împins de furia exibiţiunei, opreà femeile în stradă şi, sub un pretext oarecare le forţà — menţinându-le — de a-i admira organele genitale.

169. In prezenţa unor asemenea infractori, judecătorul trebue înainte de a-şi pronunţà hotărîrea să ceară negreşit *examenul* lor *medico legal*, căci dacă uneori ei se vor găsì în faţa unor simpli depravaţi, responsabili cele de mai multe ori, vor aveà de a face une-ori cu indivizii aparţinând uneia din clasele de mai sus, debili mintali sau degeneraţi, paralitici, alcoolici, demenţi senili sau demenţi alcoolici, epileptici, degeneraţi care sunt neresponsabili de actele lor şi cari trebuesc internaţi şi trataţi.

In cea-ce priveşte pe Medic-legist, acesta înainte de a-şi da raportul ce va conţineà concluziunile, după care judecătorul va condamnà sau va achità aflându-se înaintea unui neresponsabil, el are datoria de a examinà cu cea mai mare băgare de seamă şi în mai multe rânduri pe autorul faptului şi a nu se pronunţà decât după ce va aveà o convingere absolut sigură, asupra cazului, ce are în prezenţa sa.

El va consultà dosarul afacerei, pe care judecătorul nu va refuzà niciodată de a i'l încredinţà, va cercetà antecedentele ereditare ca şi cele personale ale individului, starea lui prezentă, modul de execuţiune al ultragiului la pudoare, apetiturile sale sexuale, repeţirea şi periodicitatea actului, aducându-şi aminte de cuvintele Prof. Lasègue care ziceà în memoriul său, ceeace urmează şi pe care Medicul legist nu trebue să le uite niciodată: «Uneori examenul direct al inculpatului nu-ţi dă încă o deslușire mai de seamă, căci inculpatului fiindu-i rușine de ceeace a făcut, se încăpăţânează de a nu răspunde la nici una din întrebările medicului—crezând că orice răspuns îl poate compromite şi cu cât va da mai puţină socoteală de ceeace i se va reproşà, cu atât va crede în o impulsiune independentă de voinţa sa şi prin urmare i se va scuzà fapta. Este prin urmare absolut indispensabil, adaugă prof. Lasègue ca medicul să-şi dea socoteală

exactă de condiţiunile în care s'a săvârşit faptul, studiind în acelaş timp, după cum am spus mai sus, antecedentele patologice ale bolnavului.

Se poate atunci descoperì că această aberaţiune genezică, nu este decât unul din inelele lanţului, ce leagă între ele, o perversiune simplă, uneori complexă.

170. A doua specie de perversiune sexuală, este acea cunoscută sub numele de **Fetişism.**

La bărbatul normal, excitaţia genezică este mai întotdeauna provocată de organele genitale femeeşti, coitul fiind mijlocul de satisfacere ordinar şi obicinuit, al instinctului sexual.

Dar nu este întotdeauna aşà şi une ori excitaţia genitală, este produsă de o altă parte a corpului femei, nu numai decât de organele sale genitale.

Vederea sau contactul unui braţ rotund, frumos, alb şi bine făcut, a unei gambe, a unui picior fin, al unui păr lung mătăsos blond sau brun, pot aduce o excitaţie genitală ca şi vederea organelor genitale, dar această excitaţie vizează ca termen ultim, tot posesiunea femei, înzestrată cu astfel de atracţii, vizează tot coitul normal şi obicinuit.

Alte ori nu este un ce fizic, ci o calitate psihică care deşteaptă instinctul genital şi ne excită, pentru a dorì posesiunea unei femei.

Câte odată, amorul bărbatului normal îşi găseşte un excitant în oare care detaliuri a toaletei femenine. Ne place şi ne excită văzând femeia ce dorim, să fie îmbrăcată în un fel mai mult de cât în altul.

Totuşi costumul sau accesoriile costumului, nu fac în realitate, în acest caz, decât a exaltà dorinţa de a posedà femeia, care însă poate să nască la bărbatul normal, chiar în absenţa unui excitant suplimentar. In fine unele obiecte, aparţinând femeei iubite, ne sunt foarte scumpe, căci ele evocă chipul ei înaintea ochilor noştri. Vederea acestor obiecte—zice Thoinot—din lucrarea căruia extragem aceste rânduri, poate să ne aducă excitaţia genitală, dar această excitaţie vizează tot posesiunea femei căreia ele aparţin. Văzând obiectele, ce i-au aparţinut, naşte dorinţa posesiunei. Amorul obiectelor femenine, pe care să-l numim pentru un moment **Fetişismul obiectelor,** se întâlneşte foarte adeseori la bărbaţii cu o constituţie perfect normală,

Câţi amorezaţi nu sărută de mii de ori, obiectele ce ştiu că aparţin sau au aparţinut femeei iubite, mânuşi, batiste, scrisori etc. Cu toate acestea după cum spune **A. Moll** [1]) nu trebueşte considerată ca o anomalie morbidă, faptul de a fi înamorat şi de a sărutà obiectele aparţinând femeei iubite, taxând de fetişişti pe aceia ce se dedau la astfel de demonstraţiuni.

Dacă am cădeà în această eroare, atunci fiecare din noi am puteà fi taxaţi de Fetişism, căci fiecare din noi simte o emoţie plăcută, la vederea unei părţi a corpului sau al unui obiect ce aparţine femei care ne excită şi pe care dorim să o posedăm.

Ceeace distinge cazurile normale de cazurile morbide, ceea ce distinge omul normal de Fetişist, este că în un caz această dragoste pentru partea corpului unei femei sau pentru un obiect ce i-a aparţinut, deşteaptă amorul normal, dorinţa posesiunii.

Din contra în *Fetişistul patologic*, amorul obiectului primează totul, calităţile fizice ale femei, dorinţa de a o posedà este nulă, femeia nu este nici căutată nici subiectul coitului, termen ultim al dragostei între două fiinţi de sex deosebit. Şi în cazul din urmă contactul unei părţi a corpului femei, vederea sau contactul unui obiect de toaletă ce i'a aparţinut, deşteaptă orgasmul venerian, une-ori chiar şi ejaculaţiunea, fără însă ca să se deştepte şi dorinţa de a posedà sau de a coità cu acea femeie, ca la omul normal. Femeia după cum am spus mai sus, în asemenea cazuri nu mai are nici o valoare, orgasmul genital numai vizează posesiunea ei: Amorul nu se mai adresează femei, ci numai exclusiv acelui obiect de toaletă care, pus în contact cu penisul determină erecţiunea şi ejaculaţiunea consecutivă: acestei anomalii a instinctului genital să dă numele de **Fetişism.** Astfel fiind lucrurile, vom defini această perversiune, cu aceleaşi cuvinte cu care'l defineşte şi regretatul **D-r Garnier**[2]) care a publicat o interesantă monografie asupra acestui subiect.

Fetişismul este[3]) *o anomalie a instinctului sexual ce con-*

---

1) **A. Moll.** Les perversions de l'instinct génital. Paris 1893.

2) **D-r P. Garnier.** Les fétichistes pervertis et inverlis sexuels. Paris 1896.

3) **Dubuisson et Vigouroux** ţinând socoteală de caracterul şi felul manifestaţiunilor fetişiste, definesc această perversiune cu următoarele cuvinte. „Fetişismul este o asociaţiune, la sentimentul şi la senzaţiunile voluptoase pe care vederea unui obiect de toaletă sau a unei părţi a corpului femenin sau masculin, deşteaptă orgasmul veneric.

In ceea ce ne priveşte pe noi preferăm definiţia lui Garnier.

feră câteodată unui obiect al toaletei femenine, alteori unui obiect, al toaletei masculine, sau a unei părți a corpului femenin sau masculin, facultatea exclusivă de a deșteptà senzațiunile amoroase și de a produce orgasmul voluptuos adică ejaculațiune.

După **Charcot** și **Magnan**[1]) cuvântul de fețișism își trage etimologia de la cuvântul *Fetisso—farmec*, după **Max Müller** de la latinescnl *Factitius — Factice — neînsemnat, Fără — valoare. Fetișismul* pe care l-am definit mai sus este dar anomalia sexuală în genere; părțile corpului sau obiectele care joacă rolul de excitant genezic se numește Fetișe, amorul aberant anormal, *Amor Fetișist*, iar individul afectat de o atare anomalie se numește Fetișist.

Amorul Fetișist este dar conform concepțiunei autorilor cari s'au ocupat de această anomalie și în special *Garnier și Thoinot*, amorul exclusiv a unei părți a corpului a femeei sau al unui obiect oarecare, ce deșteaptă senzațiunile, fără dorința de a posedà femeia, pe când *amorul normal nefetișist*, poate să fie și el deșteptat sau exaltat de așà ceva, dar în același timp el este imediat urmat de dorința posesiunei acelei femeii, de dorința de a coità cu ea. Femeia este totul la individul normal, celelalte lucruri sunt accesorii, sunt numai stimulente care ar puteà să lipsească, omul normal ne având numai decât nevoie pentru a puteà coità, de alt excitant decât femeia însuși.

Am văzut că *Garnier* în definiția pe care o dă asupra Fetișismului, zice că une-ori, un obiect de toaletă masculin, sau o parte a corpului bărbatului care poate fi cu totul altul de cât organele genitale, joacă rolul de Fetiș și că el deșteaptă tot atât de bine apetiturile genezice, ca și corpul sau obiectele femenine.

Un individ se excită sau își excită simțul genezic, nu la vederea unui braț sau picior de femeie, ci la vederea unui braț sau picior de bărbat. Pentru această specie de Fetișiști, Fetișul este un obiect de toaletă masculin, sau o parte a corpului bărbătesc. Acesta intră imediat în erecțiune la vederea sau pipăirea acelor obiecte, erecțiune care este urmată de ejaculațiune și de satisfacerea orgasmului voluptos.

---

1) Charcot et Magnan. Inversion du sens genital în Arch. de Neurologie Paris 1882.

Aceşti fetişişti nu sunt pederaşti, ei nu doresc relaţiuni sexuale cu acei bărbaţi, nu doresc şi nu caută câtuşi de puţin a'i posedà şi a'i pederastià, bărbatul însuşi le este indiferent, este şters ca şi femeia din primul gen de fetişişti, obiectul masculin primează totul, el singur este iubit, el singur este dorit, el singur exaltează simţul genezic.

După cum unii indivizi nu pot intrà în erecţiune şi nu pot ejaculà, decât aplicându-şi pe penis, un obiect de toaletă feminin, tot asemenea la alţii nu se deşteaptă acest orgasm voluptuos, de cât aplicându-şi pe penis un obiect de toaletă masculin.

Pe când eram elev al Prof. Brouardel, un individ fetişist masculin, ducându-se la un bâlci, văzu în o baracă de saltimbanci, un ridicător de greutăţi înalt, mare, bine musclat, care erà pe jumătate gol, de oarece purtà costumul obicinuit al meseriei.

Fetişistul fu cuprins de dorinţa de a-şi apropià penisul de unul din braţele sale şi îi făcu propuneri în acest senz. Saltimbancul crezând că vrea să-l pederastieze, îi administră o corecţiune cam prea violentă, care necesită un examen medico-legal, cu ocaziunea căruia individul bătut mărturisì totul şi anomalia instinctului sexual de care erà atins.

De aci *Fetişiştii* se pot împărţi în două categorii: a) Acei care au ca *Fetişuri* părţi a corpului sau obiecte de toaletă feminine, ei sunt **Fetişistii Heterosexuali** şi B) Acei care au ca fetişuri părţi a corpului sau obiecte masculine fără de a fi câtuşi de puţin pederaşti, şi care se numesc **Fetişişti Homosexuali.**

171. Psicologii ca şi Biologii au căutat să determine cum şi pentru ce un individ devine fetişist, care este psicologia biologică a acestei perversiuni? **Binet**[1]) în o excelenţă lucrare, din care extragem rândurile de mai jos zice că „în viaţa fie-cărui fetişist, a trebuit să se producă un incident, o întâmplare puţin comună în timpul fragedei copilării, care a determinat după ea, o puternică impresiune de natură voluptoasă, ce se imprimă profund în creerul copilului şi care devine pentru restul vieţii acestuia, obiectul principal şi unic al plăcerilor şi excitaţiuni sexuale.

Dar trebue ştiut — continuă de a scrie *Binet* — că acest incident sau această întâmplare, nu a constituit decât prilejul secundar al stării de fetişism; acest incident erà *aşteptat* de hi-

---

1) Binet. Le Fétichisme dans l'amour Paris 1891.

perestezia specială a individului, în virtutea unei predispoziţiuni individuale, care joacă aci rolul esenţial",

„Acest incident nu a luat fiinţă, nu a luat valoare, decât graţie acestui teren preparat, nu a fost de cât sămânţa care a încolţit în stratul rodnic al creerului fetişistului".

„Cu alte cuvinte, deşteptarea sau ivirea stării de fetişism nu este rezultatul întâmplării, ea este efectul unei alteraţiuni profunde a sensibilităţii morale şi afective, care se serveşte de orice incident cât de neînsemat, pentru a se manifestà, după cum se petrece de obiceiu în orice fenomen psihic care determină exaltaţiunea. Iată ce scrie *Binet* în lucrarea sa, iar *Garnier* [1]) comentând rândurile precedente ale lui *Binet* adaogă: „Un fapt de minimă importanţă, dar care la cel predispus sau la cel ereditar, constitue ceva capital, acaparează întreaga atenţiune şi preocupare a degeneratului emotiv, face epocă şi suvenirurile sale de ordin genital, se vor impune pentru tot restul vieţii sale, reducând la nimic ori-ce impresie senzuală, care nu este un derivat al acelui fapt sau incident".

Fetişistul heterosexual în cultul său fetişist, rămâne în totdeauna sub influenţa fiziologică a tendinţelor care atrage pe bărbat către femee, fără a o dorì, cel homosexual rămâne sub influenţa psihologică a tendinţelor care atrage pe bărbat către alt bărbat, fără însă a fi pederast".

Fetişiştii făcând parte din grupul pervertiţilor, ca şi exibiţioniştii ca şi ceilalţi pervertiţi, sunt *degeneraţi* ei sunt minaţi de fobia *Obsesiunii fetişiste*, în manifestaţiunile aceştei stranii aberaţiuni, recunoscându-le caracterele *Obsesiunii Impulsiuni* sindrom episodic comun la toţi degeneraţii. *Fetişismul* corolar al degenerescenţii, face corp unic cu individul, se naşte de multe ori odată cu el, şi apare la vrâstele cele mai tinere la 12, 10, 8 şi 6 ani, după cum l'au observat *Carchot şi Magnan*

Uneori însă fetişismul apare sau mai bine zis, se manifestă mult mai târziu, constituind astfel ceeace unii autori au numit *Fetişismul întârziat*. Aşa dar am putea spune că în afară de *Fetişismul juvenil* acela care apare la copii, mai avem şi *Fetişismul întârziat*, care se manifestă la o vârstă mult mai înaintată; în ambele cazuri însă, fetişistul recunoaşte o stare de anomalie ce există de mult în stare latentă în sistemul ce

1) Vezi Garnier loco citato.

rebral al individului și care nu a așteptat decât o ocaziune favorabilă, pentru a se manifestà.

In cariera noastră Medico-legală din România, nu am avut ocaziunea de a face nici un Raport Medico-legal concernând vre'un caz de Fetișism, am văzut însă câteva cazuri în timpul studiilor noastre atàt cu Prof. Brouardel, cât și cu asistenții și foștii mei colegi d-rii *Vibert, Garnier, Socquet si Descouts*; unul din acești fetisiști ne-a istorisit ceeace urmează.

„Pe când erà copil—avea abea 9 ani—o guvernantă l'a inițiat la practica onanismului, iar după ce intra în erecțiune coita cu ea. De oarece acest exercițiu nu intrà de cât în parte în gusturile sale, într'o seară pe când guvernanta îl masturba, el văzù botinele ei, care erau foarte frumoase și care-i făcù o nedescrisă impresie, imediat intră în erecție și coită cu guvernanta. De atunci el avea un cult pentru botinele femeiești, nu intrà în erecție decât când avea înaitea ochilor botine, iar pentru ca să ejaculeze, trebuia să-și aplice o botină pe penis.

Pentru a procedà cu oarecare ordine în descrierea câtor-va cazuri de Fetișism, pe care cea mai mare parte le vom culege din diferiții autori, vom vorbì mai întâi de *Fetișismul Hetero-sexual apoi de cel Homo-sexual*. In descrierea cazurilor de *Fetișism Hetero-Sexual* vom enumăra rând pe rând, Fetișurile cele mai comune de care sunt atrași acești degenerați, vom începe cu obiectele de toaletă femenine.

172. **Von Krafft-Ebing** relateatează următoarea observațiune în importanta sa lucrare *Psycopatia sexuală*.

„M, von P. nobil polonez în vrâstă de 32 de ani, pretinde că s'a născut din o familie cu totul sănătoasă, dar că a fost nervos din cea mai fragedă copilărie, a avut Chorea, are insomnii și este neurastenic; apetiturile sale sexuale au început la vrâsta de 18 ani. La vrâsta de 17 ani l'a sedus o guvernantă ce părinții o angajase, dar ea nu i-a permis coitul ci numai o masturbație reciprocă. In timpul unei scene de acest gen, privirea sa se opri asupra botinelor acestei femei, care în adevăr erau foarte frumoase și foarte luxoase; ele îi făcură o profundă impresie. In seara a doua reîncepând exercițiul de masturbare, dânsul numai intra în erecțiune și pentru ca aceasta să se poată manifestà, a trebuit ca să iea botinele guvernantei și să le pună lângă el; el imediat avù o erectiune urmată de ejaculațiune.

Din momentul acela el numai simțì nici o iritațiune sexuală,

decât în prezența unor botine feminine, dar foarte elegante; celelalte mai puțin fasonate, cu atât mai mult cele ordinare nu'i produceau nici un efect [1]. Pentru a puteà aveà relațiuni sexuale — care de altfel nu'i procurau nici o plăcere — el trebuia să privească sau chiar să palpeze botine elegante femeiești. Ajunsese în o stare de obsedare, se sugestionà însuși în un grad atât de avansat, încât vederea numai a astfel de botine în galantarul unei magazii, sau încă și mai puțin citirea unui anunciu din un jurnal și desenul botinelor, îl făceà să intre imediat în erecțiune și cele mai de multe ori să ejaculeze.

Socotindu-se foarte nenorocit de a fi atins de o atare anomalie, el se însură. In noaptea de nuntă el nu putù să se apropie de soția lui, nu avù erecțiuni, vroì să se sinucidă.

A doua zi, el cumpără o pereche de botine de damă foarte elegante, le puse în patul său (acele ale soției sale nu'i produceau nici un efecf, nu erau destul de bine fasonate) și putu cu modul acesta să-și îndeplinească îndatorirele conjugale. Alți autori au descris și ei cazuri de Fetișism al botinelor feminine, alții de Fetișism al bonetei, al pestelcelor (șorțuri) etc.

Alături de acest gen de fetișisti, mai sunt și alții care pentru a-și satisface și a ascultà impulsiunea ce'i domină, taie o parte din haina pe care o poartă unele femei, ascund această bucățică tăiată din acea haină și apoi aplicând'o pe penis, intră în erecțiune și ejaculează. Unii din ei au o atracțiune pentru stofele de lână, alții pentru catifea sau mătase.

Am examinat alături de *Prof. Brouardel* un fetișist care urmărea femeile îmbrăcate în mătase și pe furișì, le tăia o parte din acea rochie. Alte ori se duceà în localuri publice — teatru dar mai cu seamă în amurg în biserici unde erà o semi-obscuritate, se așeza lângă o damă îmbrăcată în mătase, se descheia la pantaloni, și acoperindu-și membrul viril cu rochia, se masturba; câte odată își băgà o parte din rochia, vecinei sale din biserică, în pantalonii săi deschiși.

Garnier [2]) citează cazul unui doctor în medicină care aveà ca Fetiș, un bonet de cameristă. Fetișismul se deșteptase la el aproape în aceleași condițiuni, ca și fetișismul individului cu botinele citat mai sus.

---

1) Autorii citează cazuri în care fetișul unora din acești indivizi, erà botinele cele mai ordinare și chiar murdare de noroi sau de praf.

2) Garnier. La Folie à Paris 1890.

Dr. Naecke [1]) relatează cazul unui individ care aveà ca fetiş bocanci ordinari soldăţeşti, iar Hamond [2]) cazul unui individ care avea ca fetiş tălpile cismelor grosolane, a căror tălpi şi călcâie erau bătute în cuie.

Un fapt asupra căruia ne credem datori a insistà, este acela că, generalminte Fetişiştii care sunt conştienţi până la un oarecare punct de necorectitudinea faptului ce comit, sunt generalminte ruşinoşi, nu recunosc faptul, îl pun pe socoteala unei depraviţiuni vicioase, preferind a fi socotiţi mai de grabă ca vicioşi de cât ca atinşi de o anomalie cerebrală care'i pun alături de alienaţi.

Am văzut împreună cu *D-rul Vallon* un individ pe care l'a denumit *Fetişistul ruşinos*, individ care tăià rochiele şi în special jachetele damelor. El făceà aceasta pe furiş, iar apoi după ce'şi acoperà organele genitale cu ştofa tăiată, intrà în erecţiune, ejaculà. El la început negà cu energie faptele ce i se reproşau de şi fusese prins în flagrant delict, mai pe urmă mărturişì lucrul, dar rugă în genunchi pe d-rul Vallon ca să'l taxeze ca ori-ce, numai nu ca degenerat mintal. D-rii Vallon şi *Garnier* au făcut următoarele concluziuni asupra acestui individ:

a) Inculpatul încă de la vrâsta de 9 ani aveà un cult pentru ştofele noi şi lucii. Indată ce le vedeà, mai mult încă dacă le pipăià, intrà în o mare excitaţie genezică, urmată de erecţiuni şi une-ori de ejaculaţiuni.

b) El colecţiona stofele de lână şi blănurile a căror contact îl fac să tremure de plăcere, cu condiţia ca ele să provină de la haine femeieşti.

c) Imediat ce tăià o astfel de haină, el se ducea acasă îşi acopereà organele genitale cu acea stofă, intrà în erecţiune şi ejaculà.

d) Inculpatul are antecedente ereditare foarte încărcate din punctul de vedere cerebral. El este atins de Fetişism al stofelor şi ca atare, neresponsabil de ceia ce i se impută.

Aşi puteà cità încă multe observaţiuni de felul acesta, care toate au puncte comune. In toate aceste cazuri, se vede că a existat în trecutul fetişistului, o impresiune în genul celor ce

1) Dr. Naecke. Le Fètichisme des souliers in Bulle. de Médecine mentale belge. Bruxeles 1894.

2) Hamond. L'Impuissance sexuelle. Paris 1880.

am descris, care deșteaptă perversiunea sexuală de care vorbim, dar care nu a avut rolul decât de *cauză ocazională*, ea nu crează anomalia sau perversiunea, ea numai o face să apară, o *exteriorizează* după cum zice *Charcot*. Fetișismul erà în stare de adormire la acel individ, fetișim care nu așteptà de cât o ocaziune pentru și face apariția; această cauză ocazională ar fi rămas fără nici un efect, la un individ normal sănătos.

După cum zice *Garnier* în lucrarea sa, Fetișismul nu este rezultatul întâmplării, ci efectul unei alte acțiuni profunde a senzibilității morale și afective, care se servește de această întâmplare pentru a se manifestà, după cum se petrece de obicei în ori-ce fenomen psihic, care ajunge la atari perversiuni. Fetișul este singurul excitant al fetișistului, vederea sau une-ori numai închipuirea de a fi văzut fetișul, îi produce erecțiuni și une-ori ejacularea.

Pentru a terminà cu fetișistii obiectelor femenine, vom spune că aproape mai toate obiectele de toaletă au servit ca fetișuri. Acum în urmă un fetișist mergând pe stradă, avea în buzunar o pereche de foarfeci și tăià cozile fetelor ce purtau părul pe spate. Alții au ca fetiș fesele bombate ale femeilor ori care ar fi ele; se apropie de acestea și pe deasupra rochielor își freacă penisul, care ejaculează cu cea mai mare ușurință.

Garnier citează cazul unui tânăr de 17 ani care pentru și calmà excitațiunea sexuală, ar fi vroit să mănânce o bucată de carne sau piele de fată.

El aveà mereu în buzunar un cuțit sau o pereche de foarfeci, gata ca la orice moment să taie din brațul sau pulpa unei fete. Dar de oare-ce el nici odată nu ș'a putut pune planul în execuțiune, într'o zi impulsiunea fiind prea violentă, ș'a tăiat din corpul lui însăși și a mâncat bucata de piele ce sângerà. Dus la secție și desbrăcat, s'a văzut pe corpul său mai multe tăieturi mai multe auto-mutilațiuni, care aveau aceiași origină.

Tot **Garnier** mai citează după *Tardieu*[1]) și *Taxil*[2]) o serie de indivizi care nu trebuesc confundați cu fetișiștii, dar care se apropie de ei și cari se numesc **Reniflori sau Stercorari**.

Un individ — un original mizantrop — ce se dădea la onanism, aveà obiceiul de a-și stimulà apetiturile sale sexuale punându-și în pat și mirosind hârtiele murdărite de la clozete;

1) Tardieu. La attentats aux mœurs. Paris 1878.
2) Taxil La Prostitution contemporaine Paris 1900.

numai cu modul acesta el puteà aveà erecţiuni. Murind subit, s'a găsit în camere lui de culcare, o cantitate enormă de hârtii murdărite de materii fecale, pe fie-care din ele el însemnase data când se servise de dânsele, acoperindu-şi penisul,

173. Fetişismul Homo-sexual se deosebeşte de cel *Hetero-sexual* prin faptul că *Fetişurile*, sunt părţi ale corpului sau obiecte de toaletă masculine.

Krafft Ebing vorbeşte în cartea sa de un fetişist care de la vrâsta de 4 ani, aveà o adoraţiune pentru cizmele jokeilor, pe care le lua în braţe şi le sărutà.

Moll citează şi el un alt individ care aveà tot cultul cizmelor. El ne având mijloace de aş'i cumpărà mereu cizme noi — căci numai acestea îi deşteptau simţul genital — se ducea prin prăvălii şi se rugà a i se permite să şteargă de praf cizmele din magazin şi a văcsui pe acele ce trebuiau lustruite; el apoi intrà în erecţiune şi ejaculà. *Garnier* a avut de examinat un alt fetişist care în furia lui erotică, fără bluze sau halaturi bărbăteşti;

„O bluză sau un halat alb, frumos şi curat, a fost în tot-dauna fericirea mea, spunea el d-rului Garnier, care a fost însărcinat să'l examineze, de oare-ce fusese prins în flagrant delict, furând o bluză bărbătească de la un galantar.

Pe când erà în prevenţie, el redijà un memoriu asupra perversiunii sale pe care'l prezentà d-rului *Garnier*, din care vom reproduce o parte ce ni se pare interesantà.

„Pentru a scăpà de această nenorocire — ziceà el — am luat o metresă, dar totul fu inutil. Cu toate acestea eram până la un oarecare punct fericit, de oarece metresa mea avea un alt amant, care erà încălţat cu cisme, dar mai cu seamă purtà o bluză splendidă. Eram în culmea fericirei când îl vedeam îmbrăcat cu acea bluză, imediat intram în erecţie, uneori mă masturbam, alte ori ejaculam fără a mă masturbà. Pentru amantul ei şedeam cu ea, altfel a'şi fi părăsit'o de mult".

Alături de aceşti fetişişti de obiecte masculine, mai sunt şi alţii care au ca fetişuri părţi ale corpului bărbătesc: braţele şi antebraţele albe, grase şi frumoase, gambele, pieptul bine desvoltat, mai rar organele genitale bărbăteşti.

Unul din aceştia, rămâneà în admiraţiune când vedeà penisul unui cal sau unui taur, imediat după ce vedeà aşa ceva, intrà în erecţie şi se masturbà.

1. V. Waveren[1]) relatează cazul unui individ care turnà cerneală, pe hainele femeilor sau fetelor ce surprindeà în strade mai retrase. Prins în flagrant delict, dânsul vroì să arunce o sticlă cu cerneală ce aveà în mână. Inculpatul un tânăr soldat examinat de doi medici, îl declarară neresponsabil ca *Fetișist atins de Saliromanie*, căci el nu puteà intrà în erecție și nu puteà ejaculà decât după ce turnà o cantitate oarecare de cerneală pe rochia sau haina unei fete sau femei. Judecătorul cerând un nou examen, D-rul *Heilbronner* Medic-legist, nu împărtășì părerea primilor experți, pretinzând că nu poate considerà ca o perversiune bolnăvicioassă această tendință anormală. Faptul necuviincios și nepermis, erà înțeles de inculpat și vroința sa ar fi trebuit să-l împiedice de a comite așa cevà. Responsabilitatea sa fu recunoscută atenuată, ceeace făcû să fie condamnat numai la 8 zile de închisoare.

Aproape toți autorii care s'au ocupat atât de *Exhibiționism* cât și de *Fetișism*, au pretins că aceste două perversiuni nu se găseau decât la bărbați, femeile nu ar fi nici odată *Exibiționiste* nici *Fetișiste*.

Am arătat în paginile precedente că, în ceeace privește exhibiționismul, s'a găsit în literatura Medico-legală, două femei care erau atinse de această perversiune (vezi pag. 347). Același lucru și în ceeace privește Fetișismul. Sunt publicate acum în urmă câteva cazuri de fetișism femenin.

D-rul Jean Vinchon [2]) a publicat 3 cazuri a 3 femei *Carmen C. Luiza G. și D-na C.* care toate erau Fetișiste, având ca Fetiș același obiect Păpușa și mai cu seamă păpușă îmbrăcată în mătase. Cea dintâi Carmen C. intra în o adevărată furie erotică, atunci când vedeà o păpușă îmbrăcată cu mătase roșie. Dar de oarece dânsa, pentru a-și provocà senzațiuni voluptuoase aveà nevoe de a-și reînnoì păpușele, cum mijloacele sale nu'i permiteau acest lux, ea le furà. Cu ocaziunea unui furt de acesta gen a fost prinsă, descoperindu-se perversiunea de care erà afectată. [3]).

Witry (Metz) [4]) relatează un caz curios de fetișism la doi

1) I. V. Waveren. Ein Fall von Saliromanie în Arch. f. Kriminal Anthropologie 36 Bd. I und 2 Hft. Berlin 1910.

2) Dr. Jean Vinchon. Le fétichisme de la Poupeè et le vol aux étalages în Revue de Mèd. Legale Paris 1913 p. 289.

3) Dubuisson. Les voleuses des grands Magasins Paris 1910.

4) Witry-Metz. Ein fall von beiderseitigen Fetichismus bei Ehegatten in Med. Klinik Metz 1910.

soţi. Bărbatul aveà ca fetiş pantofii soţiei, cu care se culcà în pat, pentru a puteà aveà erecţiuni; alte ori îşi băteà penisul cu pantofii pentru ca să poată să-şi satisfacă orgasmul veneric. Fetişismul acestuia apărù la vrâsta de 14 ani. Intr'o zi venì în vizită o d-ră ce purtà nişte pantofi foarte frumoşi şi eleganţi. Băeţaşul cuprins de odată de o furie erotică îi ridică poalele pentru a'i vedeà şi mai bine pantofii; tatăl său îi dădù o palmă pentru a-l corijà, în acelaşi moment el ejaculă. De atunci nu mai putù aveà erecţiuni decât în prezenţa şi cu ajutorul pantofilor. Soţia lui erà fetişistă a mirosului; dânsa ca să poată aveà plăceri sexuale, trebuià să-şi pună la nas în timpul coitului, o bucată de piele, care să miroasă foarte pătrunzător.

Cum va trebui Medicul-Legist să procedeze la examenul unui presupus fetişist, cum îşi va redactà Raportul său Medico-legal şi în ce anumite circumstanţe, ajung aceşti fetişişti în faţa justiţiei?

Fetişistul este tradus judecàţii pentru două feluri de delicte ce i se imputà: *Furturile şi Ultragiul public la pudoare.*

Individul care este fetişist, neascultând la un moment dat, decât impulsiunii morbide ce'l domină, care cere în mod imperios şi cu tiranie ca orgasmul voluptuos să fie satisfăcut, ne putându-şi procurà fetişul de care are nevoe, îl fură. El este cele mai de multe ori prins şi dat judecăţii pentru acel furt.

Charcot şi Magnan ca şi **Garnier**, citează în lucrările lor mai multe observaţiuni de fetişişti care, neexaminaţi, din punctul de vedere Medico-legal, au fost judecaţi şi condamnaţi, pe nedrept, de oarece ei erau neresponsabili de faptele lor.

Ei fură fetişurile de care au nevoie, fetişuri, care sunt deosebite, dar care generalminte sunt cam cele următoare: batiste pestelci, bonete, halaturi de pânză, uneori o gheată (nici odată perechea) — păpuşi etc.

Alţii taie — după cum am descris în paginile precedente — părţi din haine femeieşti, cozile de păr din spatele fetelor etc.

O interesantă observaţiune a unui fetişist, care fură sorţuri este aceea a numitului C... Auguste relatată de *Charcot şi Magnan*:

Numitul C... Auguste de 25 ani cu o dublă ereditate morbidă şi prezentând stigmate de degenerescenţa fizică şi psihică, este de o intelectualitate sub mijlocie.

La vârsta de 15 ani, el vede spânzurată pe nişte lemne o pes-

telcă albă (şorţ) a cărei albeaţă păreà şi mai strălucitoare sub razele soarelui. La vederea acestei pestelci, mintea lui se turbură, orgasmul voluptos este în stare de paroxism, trebue să cedeze impulsiunii ce'l domină; el ia pestelca şi o duce sub un zid, îşi acoperă cu ea organele genitale şi se masturbează. Din acel moment fetişismul s'a declarat, ori de câte ori simţul genital intră în mişcare, el trebuià să se masturbeze, dar pentru ca să poată intrà în erecţie, aveà absolut nevoie să-şi acopere organele genitale cu un şorţ.

Prins în flagrant delict furând o pestelcă, tribunalul fără de a cere examenul lui medico-legal, îl condamnă la opt zile închisoare.

El intră ca băiat în o dugheană, dar duminica când era liber şi vedeà o pestelcă, o furà şi îşi acopereà organele genitale şi se masturbà. Cele mai de multe ori, după masturbare el aruncà şorţul plin de spermă, alteori îl strângà, ceeace a făcut ca în camera lui la un moment dat, s'a găsit vre-o câteva duzini de şorţuri toate albe şi pătate de spermă, nici unul de culoare.

Din această cauză el fu condamnat în mai multe rânduri, până când într'o zi, judecătorul surprins de atitudinea lui şi de originalitatea furturilor sale, ceru examinarea unui Medic-legist care'i recunoscu perversiunea.

Alţi fetişisti sunt daţi judecăţii, inculpaţi de *ultragiu public la pudoare*. Un individ citat tot de Charcot şi Magnan, care aveà ca fetiş tălpile ghetelor bărbăteşti care erau prevăzute cu cuie, trecând pe lângă o mică magazie unde văzù spânzurate la uşă spre vânzare nişte astfel de ghete, de odată sub influenţa impulsiunii lui morbide, luă ghetele din cui şi le aplică pe organele genitale şi începu a se masturbà.

Medicul-legist va trebuì să procedeze la examenul unor atari indivizi după cum urmează:

In primul rând se vor cercetà antecedentele ereditare şi colaterale. Se vor găsì aproape cu siguranţă că au fost părinţi sau colaterali alcoolici, nervoşi, demenţi, isterice, nevrozate, etc.

Se vor cercetà antecedentele personale şi mai cu seamă momentul ivirei fetişismului, care după cum am văzut fiind în stare latentă, nu aşteaptă decât *Inci lentul*, pentru ca să isbucnească.

Se va examinà modul cum procede învinuitul — în caz când este inculpat de furt—obiectele furate, neînsemnătatea şi periodicitatea lor şi se va face o percheziţie la domiciliul inculpa-

tului, unde de sigur se vor găsi obiecte care sunt fetişurile celui arestat.

Un fapt trebue ştiut. De multe ori aceşti fetişisti sunt tineri ruşinoşi şi de oarece ei îşi dau socoteală cum că perversiunea lor îi va conduce la azilul de alienaţi, ei ascund şi disimulează această anomalie cerebrală, preferind şi lăsându-se a fi condamnaţi, decât a fi internaţi în un azil, ceeace constitue pentru restul vieţii lor o pată, ce cu mare greutate se va puteà şterge.

Cu toate acestea, sequestrarea lor şi tratamentul raţional din aceste stabilimente, este singurul mijloc dacă nu de a'i vindecà complect, cel puţin de a face ca perversiunea lor să se amendeze. Alţi autori ca *Ladame*, *Krafft Ebing* au propus hipnotizarea şi impunerea de a rezistà la vederea fetişului. *Moll* a citat un caz de vindecare prin sugerarea hipnotică.

175. O altă perversiune sexuală este acea cunoscută sub numele de **Sadism**, cuvânt inventat de numitul *Marchiz de Sade* care a fost prototipul acestei monstruoase anomalii. **Thoinot** defineşte *sadismul* cu următoarele cuvinte. „A găsi în o suferinţă de diferite grade—une ori relativ uşoară alteori mai gravă şi de o sălbatică rafinare—pe care un individ ş'o aplică el însuşi sau o face să i se aplice de un altul, condiţia necesară pentru a'şi puteà satisface plăcerile sexuale, fără de care nu se poate desvoltà orgasmul veneric, se numeşte *Sadism*.

Sadismul este cunoscut foarte de mult, istoria ne spune că unii Cezari ca de pildă *Tiberius*, *Nerone*, *Karacala* recunoscuţi prin cruzimele lor, erau atinşi de perversiunea pe care o descriem, de *Sadism*.

In Franţa un nobil *Gilles de Rays*, a fost condamnat şi executat, pentru numeroasele crime sadice comise asupra copiilor.

Regele Charles Compte d'Evreux, cunoscut sub numele de *Charles cel Rău*, a fost ars de viu, iarăşi pentru crimele sale de *Sadism*.

Un timp oare care s'a crezut că şi *Sadismul* ca şi *Fetişismul* este propriul bărbaţilor, dar s'a văzut cum că femeile celebre ca *Mesalina*, *Catherina de Medicis* erau *Nimfomane* dar în acelaş timp atinse de *Sadism*.

Această perversiune poate fi împărţită — pentru uşurinţa studiului — în două mari clase: *Sadici mari şi Sadici mici*, adică acei care execută cruzimi şi au dorinţa de a vedeà vărsare de sânge, lucru ce le este necesar pentru a puteà aveà erecţiuni şi

relaţiuni sexuale. Aceştia sunt *Sadicii mari*, iar acei care se mulţumesc şi care pot ajunge la orgasmul voluptuos mulţumindu-se în a face ca victimele lor să fie supuse la brutalităţi de mică importanţă, une ori la simple flagelaţiuni ale fesselor, cum erà spre pildă *Caterina de Medicis*, sunt *Sadicii mici*.

Dar ori-cărei clase ar aparţine aceşti sadici, ei se pot împărţi în două categorii şi anume: Sadicii care ei însăşi torturează şi flagelează, şi sadicii care fac să se execute în prezenţa lor astfel de acte, care sunt numai spectatori nu sunt executori; cei întâi se numesc de unii autori *Sadici activi*, *ceilalţi Sadici pasivi*.

Micul sadism[1]) se manifestă în diferite moduri din care putem cità. In rândul întâi sunt aşà numiţii *Impungătorii sau Pişcătorii* de fete. Aceştia împung braţele, coapsele, sânul fetelor şi mai cu seamă organele genitale cu un corp ascuţit. Suferinţa ce cauzează victimei şi vederea sângelui le este necesară, pentru excitaţie şi satisfacerea plăcerilor lor sexuale; **Magnan** a publicat următoarea observaţiune.

In cursul lunei Iunie 1896, mai multe fete au fost împunse în timpul zilei pe fese de un individ, care după ce le împungeà dispărea foarte repede. In ziua de 2 Iulie individul fù prins, arestat şi examinat de *d-rul Magnan*.

„Numitul V. Josef, 20 ani este fiu de nevropat, prezentând diferite stigmate fizice de degenerescenţă. El de 2 — 3 ori în cursul zilei, este împins de o nerezistibilă impulsiune, de a înfige un cuţitaş ce are în mână, în fesele fetelor sau femeilor ce trec pe lângă el. Câte odată parvine de a se dominà, dar atunci este cuprins de o puternică durere cordială — inima i se strânge ca în un cleşte — fruntea i se acopere cu sudoare şi sufere foarte mult. Alte-ori el nu poate rezistà, trebue numai de cât să lovească, imediat după aceia intrând în erecţiune şi ejaculând. După aceasta el se linişteşte, o mare greutate i se ridică de pe piept.

Un soldat german descris de *Krafft Ebing* făceà acelaşi lucru, el însă împungeà şi aveà plăcerea de a vedeà curgând sângele, din organele genitale. Marchizul de Sade erà şi el un împungător de fete; cea mai mare voluptate a sa consistând

---

1) Trebue ştiut că afară de rari excepţiuni, Sadismul alege de preferinţă ca victime femeiele şi foarte arare ori bărbaţii.

a împunge organele genitale ale prostituatelor, iar mai pe urmă a le pansà. In fine unii din acestia, neavând, ocaziunea sau neîndrăznind a tăià sau a impunge în carnea altora, se împung, se taie pe ei însăşi, lucru ce le aduce ca şi la ceilalţi satisfacerea senzualităţii lor.

Alţi sadici îşi găsesc această satisfacere flagelând de obicei fessele femeilor, pentru a puteà intrà în erecţiune. O a treia clasă de sadici sunt aceia care murdăresc femeia, urinând pe ea sau ungând'o cu materii fecali; cea din urmă clasă cuprinde sadicii aşà numiţi *Simbolici*, care din potrivă pentru a puteà aveà relaţiuni sexuale sau pentru a puteà intrà în erecţiune, sunt cuprinşi de necesitatea de a spălà ei însăşi figura şi organele genitale femeieşti, une-ori chiar intregul corp, deşi femeia este foarte curată. Toate acestea se pot executà de sadicii însăşi şi atunci ne găsim în prezenţa unui *Sadism activ*, alte ori ei fac să se execute de alţii aceste acte de perversiune şi avem de aface cu *Sadismul pasiv*.

Marele Sadism are o gamă foarte întinsă şi variată, mutilaţiuni ale corpului şi în special ale organelor genitale, torturi, viol, asasinate intră în categoria acestei anomalii sexuale. *Sadicii mari* se adresează de preferinţă femeilor, destul de des copiilor, mult mai rar bărbaţilor.

Jack spintecătorul de femei, Vacher ucigaşul ciobanilor şi ciobaniţelor, care au comis atâtea crime în ultimii ani, înfricoşind regiunile pe unde treceau, nu erau alt ceva decât indivizi atinşi de *Sadismul mare*.

Jack spintecătorul deschidea abdomenul femeilor, apoi se masturba, une-ori fiind femeile încăcal de şi pline de sânge, le violà apoi le tăià organele genitale al căruia sânge îl bea, sau se ungeà pe mâini cu el, pentru ca să'i simţească gustul cât se poate mai mult. *Vacher* asasinul ciobanilor le ucideà spintecându-le şi el, mutilà cadavrul în nenumărate bucăţi. **Lombroso** a examinat pe sadicul italian *Verzeni* acuzat de următoarele crime sadice: *a*) a încercat să violeze pe o verişoară a lui Mariana apoi a vroit să o ştranguleze; *b*) a făcut acelaşi lucru asupra femeii Arsuffi şi asupra damei Gala; în afară de aceasta el a fost acuzat de a fi comis următoarele crime sadice urmate de asasinat:

Mumita Ioana Mota se duce la târg în dimineaţa zilei de 7 Dec. 1872, ea nu se mai întoarse. Stăpânul său îngrijorat de

această dispariţie să duse să o caute; el o găsì moartă şi oribil mutilată. Viscerele abdominale şi organele genitale erau oribil zugrumate şi tăiate bucăţi. Tot în acelaşi mod, *Verzeni* a ucis şi pe o femeie Frigeni, şi pe Maria Prevatoli.

Un alt sadíc examinat iarăşi de *Lombroso*, numitul *Grugo* a ucis *9 femei* în 10 ani: Victimele erau mai toate prostituate pe care Grugo după ce le băteà, le violà apoi le zugrumà organele genitale. **Tardieu** a publicat în cartea lui relativ la Atentatele contra bunelor moravuri, următorul caz de sadism pe care'l reproducem în rezumat:

„Doi indivizi au atras în un câmp retras în apropierea oraşului Paris, o copiliţă de 3 ani. Unul din aceştia o pederastiazà rupându'i anusul şi rectum. Apoi după ce ambii în un acces de brutalitate sadică, îi muşcară şi îi mâncară aproape totalitatea organelor genitale, îi sfărâmară capul cu călcâele şi cu pietre".

Am mai găsit un caz de *Sadism mare*, publicat de **Lacassagne**[1]) în revista sa. Un individ *Reidal* în vârstră de 18 ani, violează o fetiţă de 12 ani, îi zugrumă organele genitale, apoi o decapitează. Examinat de *Lacassagne*, el aveà o ereditate morbidă foarte încărcată (tatăl alcoolic, mama moartă în un azil de alienaţi, doi fraţi cleptomani). Pe când era închis el îşi scrise memoriile, în care vorbeà de lupta fără preget, pe care o avu cu sine însăşi, înainte de a săvârsì acest act, de impulsiunea zilnică fără încetare, de aşi satisface ezotizmul mirosind şi vărsând sânge, iar după săvârşirea crimei, actului de mulţumire sufletească şi de calmare pe care de mult nu o mai avuses. In urmà Raportului Medico-legal făcut de *Lacassagne*, *Reidal* fù internat în un azil de alienaţi.

In fine **Krafft Ebing** şi **Maschka** citează doi indivizi unul *Bichel* celalt *Tirsch*, care erau afectaţi nu numai de *Sadismul màre* — ei asasinau şi zugrumau organele genitale ale victimelor lor —dar şi de *Antropofagie*, mâncau crude sau une-ori fripte bucăţi din corpul femeilor ce asasinase.

Care este gradul de responsabililitate a acestor Sadici şi care este substratul lor patologic? Sadicii sunt cu toţii nişte *degeneraţi* şi încă mai mult nişte *degeneraţi ereditari*.

Lombroso examinând pe *Verzeni* a constatat că doi unchi

---

1) Lacassagne: Archives d'Anthrop. Crim. Lyon 1907 Octobre.

ai săi, frați cu tatăl său erau cretini, un al treielea Microcefal imberb, având numai un testicul și acesta atrofiat.

Tatăl său este atins de manie pelagroasă, un văr al lui Kleptoman.

Verzeni care comisese toate aceste crime sadice între 20—22 ani, aveà craniul asimetric; osul frontal drept erà mai jos și mai îngust ca cel stâng, baza frontală dreaptă foarte puțin desvoltată, urechea dreaptă mai mică decât cea stângă, iar de altă parte, o dezvoltare enormă a osului zigomatic și a maxilarului inferior.

Toți sadicii de care am vorbit mai sus, se găseau aproape în aceleași condițiuni, sadismul apărând foarte de timpuriu.

Verzeni în copilăria lui, aveà o extremă bucurie și plăcere când vedeà că se taie vre-o pasăre, ședeà lângă ea să vază cum se sbate, în care timp se masturbà.

Unii sadici flagelatori de care vorbește Moll în lucrarea lui, se masturbau după ce băteau pe alți camarazi; când nu puteau să vază sânge, se impungeau la degete ei însăși.

De aci urmează că *Sadismul*, nu este o perversiune ce se contractează, ci care se naște odată cu *Sadicul*, căci nu devine sadic, decât acela care are în el, fondul perversiunii sadice; une ori sadismul apare de timpuriu alte ori mai pe urmă, ceea ce însemnează că această perversiune a fost întârziată în apariția ei, iar nu contractată.

Perversitatea Sadică este o perversiune ce se repetă—o perversiune cu repetițiune—și cu cât sadicul să vede că nu va fi descoperit, cu atât el comite mai des crimele sale sadice, iar în momentul când trebue să le execute — după cum spuneà Verzeni, — el nu puteà fi reținut de nimic contra acestei impulsiuni, nu vedeà de cât sânge, se bucurà de implorarea de milă a victimei sale și atunci în culmea paroxismului, el se masturbà.

După aceia el se simțeà liniștit, i se ridicase de pe piept și din suflet greutatea ce-l apăsà. Actul sadic prin urmare, este absolut necesar pentru satisfacerea pasiunilor genitale, ceeace face ca din punctul de vedere al satisfacerii simțului genital, sadicii pot fi împărțiți în două clase: Unii sadici prepară, execută sau fac să urmeze actele lor sălbatice de coit, alții sunt satisfăcuți numai de cruzimea ce o exercită, cruzime imediat

urmată de ejaculaţiune; aceştia nu simt niciodată nevoia de a coità.

In fine unii Sadici execută torturi şi comit barbarii nu numai asupra femeilor dar şi asupra animalelor. In realitate Sadismul este în totdeauna de aceiaşi esenţă, el este unul şi acelaşi, recunoaşte acelaşi fond, am puteà zice că este unic adică, plăcerea sexuală pe care o găseşte un individ atins de această perversiune, sub impresia torturelor şi a vărsării de sânge. De altfel la Cap. XXI vorbind de istoricul atentatelor la bunele moravuri şi violuri, am menţionat depravaţiunile de pe timpul Romanilor, care coitau cu animalele. Dar această depravaţiune erà rezultatul viciului dus la extrem, pe când faptele de care vorbim sunt rezultatul unei dezechilibrări cerebrale şi cuprinse în cercul sadismului.

Krafft-Ebing relatează în lucrarea lui pe care am citat-o în mai multe rânduri următorul caz: „Numitul C. L. inteligent şi cu o situaţie însemnată, născut din un tată alcoolic şi o mamă isterică, a avut în timpul copilăriei sale numeroase atacuri de convulsiuni. La vârsta de 11 ani începu să aibă o deosebită plăcere să asiste la tăierea animalelor domestice fiindcă — spuneà el — acestea ţipau tare, ceeace după credinţa sa erà datorit faptului, că sufereau mai mult. In acele momente el aveà o deosebită plăcere genitală, intrà în erecţiune şi ejaculà. Se duceà apoi la Abatorul Central al oraşului, ca să vază cum se taie porcii şi vacile, căci numai la vederea unui astfel de spectacol el aveà senzaţiuni voluptoase; acesta erà un *Sadic pasiv*.

Alţii nu se mulţumesc numai cu atât pentru a'şi puteà satisface apetiturile sexuale, ei trebue să omoare însăşi animalul, să'i vază şi suferinţa şi sângele curgând, căci numai atunci orgasmul voluptuos este satisfăcut. Un medic italian **Pascal** în o lucrare a sa *Igiene dell'Amore*, relatează cazul unui individ care se duceà în diferite lupanare cu una sau două găini, le tăià, se ungeà cu sângele lor şi apoi îşi satisfăceà apetiturile sexuale.

176. O altă specie de perversiune sexuală este ceea ce se numeşte **Masochismul**, perversiune care nu este decât contrariul sau inversul Sadismului.

Un romancier german **Sacher Masoch**, descrie în nuvelele sale această perversiune cu oarecare lux de detaluri; **Krafft-**

Ebing a denumit această perversiune cu numele de *Masochism*, pentru a perpetuà pe romancierul german.

In *Sadism*, individul îşi trage isvorul plăcerilor sale sexuale, torturând, făcând să sufere, sau cel puţin asistând la suferinţele cuiva, în *Masochism* este contrariul; individul pentru ca să-şi poată satişface instinctul seu genital, are nevoe de a fi *el* dacă nu torturat, cel puţin umilit, batjocorit astfel ca în realitate sau în imaginaţia lui, să poată fi înjosit de femeea cu care vrea să aibă relaţiuni sexuale. Masochismul fiind în totdeauna heterosexual este de atribuţiunea bărbaţilor, este născut, odată cu individul care este afectat de această perversiune, care survine sau apare foarte de timpuriu. Se pretinde că J. J. Rousseau erà masochist; guvernanta sa *D-na Lambercier* flagelându i fessele pentru a-l corija ajunse la efectul contrar, îl excità, el intrà în erecţiune, uneori chiar ejaculà. De altfel el singur mărturiseşte lucrul când în un capitol din una din operile sale *Mes confessions* el zice: „A fi la picioarele unei femei voluntare, a'i ascultà ordinele, a'i cere mereu ertare, este pentru mine una din cele mai dulci satisfacţiuni".

Masochiştii sunt de mai multe categorii: unii din ei — Ideali — fac Masochism numai în imaginaţie, putând aveà relaţiuni sexuali cu femeile. Alţii, sunt masochişti neputincioşi; un al treilea grup, conţine Masochiştii care trec de la vis la realitate ei merg în lupanare plătesc prostituatele pentru a'i flagelà, şi apoi numai după aceea procedează dar cu mare greutate, la relaţiuni sexuale cu femeile.

Une-ori în fine, Masochismul se combină şi cu alte perversiuni ca, fetişismul, sadismul une-ori cu exibiţionismul, masochiştii fiind ca şi toţi ceilalţi pervertiţi nişte degeneraţi.

177. Bestialitatea adică relaţiunile sexuali cu animalele, a fost cunoscută şi practicată în toate timpurile. Am relatat în istoricul Atentatelor, cum se obicinuiau asemenea acte, dar se pare că pe vremuri, bestialitatea erà datorită numai unei porniri scârboase a viciului acelora care, căutau a-şi procurà plăceri sexuale, depăşind tot ceea ce imaginaţia puteà închipuì.

Cu progresele ştiinţei s'a văzut că, dacă în adevăr în unele imprejurări, această perversiune este datorită viciului, ea une-ori se datoreşte şi unei obsesiuni impulsive, ce se observă ca o manifestare, sau ca rezultat al unei degenerescenţi ereditare.

Unele paseri ca şi unele mamifere, au fost victimete vicioşilor şi pervertiţilor: raţele, curcele, gâştele, epuroaicele, căţelele, viţelele şi mânzele sunt animalele de predilecţiune a celor ce practică bestialitatea. Fapt curios, aceşti pervertiţi au animalele lor de predilecţiune cu care au relaţiuni sexuale, ei adresându-se în totdeauna aceleiaşi specie, despreţuind pe celelalte.

Thoinot reproduce după *Krafft-Ebing* cazul unui individ care la vrâsta de 17 ani, începù să aibă relaţiuni sexuale cu curcele, el urà femeia şi erà neputincios faţă de dânsa.

Asesta erà un degenerat ereditar, părinţii alcoolici inveteraţi, el însăşi epileptic şi atins de delir epileptic.

Un altul de care vorbeşte *Kowalewsky* preferà epuroaicele. Kutter a relatat cazul unui individ care a fost prins în flagrant delict având relaţiune cu o iapă mică, iar noi am examinat un individ care iarăşi fusese prins pe când coità cu o viţea. Acesta erà un adolescent de 18 ani se numea Ilie Iştan originar din Bacău. Condamnat de Tribunalul jud Bacău, conform art. 262 C. P. R. în Apel la Curtea de Iaşi fu iarăşi condamnat. Acesta de o inteligenţă cu mult sub mijlocia ordinară,fără de a prezintà semne de degenerescenţă, dădeà ca pretext relaţiunile sale sexuale cu acea viţea, fiindcă nu găsise nici o femee care să-i satisfacă dorinţa, toate la care se adresase, îl respinsese. Cazurile descrise mai sus concernă bestialitatea între om şi animale, acestea având rolul pasiv, unele din ele primind penisul în vagin, altele în anus. Dar există şi inversul, adică animalul are rolul activ, el coitează pe om. **Brouardel** [1]) **Zuno** [2]) şi alţii au publicat cazuri neîndoioase de pederastie între câine şi om, acesta având rolul pasiv. **Montalti**[3]) a descris cu multe detaliuri cazul unui individ în vârstă d 25 ani, numit Menchi care a fost surprins de mai multe ori şi de diferite persoane, pe când îl pederastia un câine.

Aşà dar aserţiunile fiziologistului *Bouley* care pretindeà că omul nu puteà să fie pederastiat de câine pentru că, acesta nu intră în erecţie decât în prezenţa unei căţele în rut, nu sunt exacte după cum nu este iarăşi exact cum că această pederastie, nu ar puteà aveà loc din cauză dispoziţiunilor anatomice a penisului

---

1) Brouardel. Pédérastie entre homme et chien in Sem. Méd. Paris 1887.

2) Zuno. Compendio de med. leg. e giurisp. medica. Milan 1906.

3) Montalti. Pédèrastie entre homme et chien în Ann. d'Hyg et de Med. leg. Paris 1888.

câinelui, faţă de anusul bărbatului sau femei. De altfel unii autori, au semnalat pederastia între câini.

Tot **Zuno** a semnalat bestialitatea intre animale şi femeie şi în special între câini şi femei. **Lecha-Martinez**[1]) citează cazul următor. In o casă din strada Collejon de Preciados din Madrid se puteà vedeà şi asistà la acte de bestialitate, între o femeie şi un câine. Când numărul spectatorilor erà suficient de mare, apăreà o tânără fată care după ce salutà publicul, începeà a mângâià şi mai cu seamă a excità un câine mare Terre-neuve. Acesta perfect dresat, după câte-va minute de excitare o apucă în braţe cu picioarele de dinainte şi'i introduceà în vagin membrul viril; el nu o lăsà decât după ce ejaculà. *Maschka* a citat un alt caz analog, iar *Zuno* vorbeşte de o bătrână femeie alcoolică care se pederastià de un câine.

178. Necrofilia care'şi trage etimologia de la două cuvinte greceşti *Necros şi* **Filein**, sinonim al *Vampirismului*, este o perversiune a simţului genital, caracterizată prin faptul de a practică coitul cu cadavrele. După unii autori *Necrofilia* ar fi de două feluri: *Necrofilia-Viciu* şi *Necrofilia-Perversiune*, după cum unii *Necrofili* se mărginesc la acte de platonism, alţii merg mult mai departe, executând acte care pot fi asimilate cu adevăratul *Sadism*.

Necrofilii platonici sunt aceia care sunt excitaţi de vederea unui cadavru, sau a unei ceremonii funerare. Aceştia nu ating morţii, ci excitaţi numai văzându'i, se masturbează uitându-se la ei. Au fost surprinşi destul de frequent, indivizi care se masturbau în faţa cadavrelor de la Morga din Paris, alţii în biserici în timpul oficierii slujbei funerare. Fapt curios, sexul mortului îi lasă indiferenţi pe aceşti necrofili platonici, se simt excitaţi şi de cadavrele masculine ca şi de cele feminine, pe când *Necrofilii Sadici*, nu violează şi nu profanează decât cadavrele de femei.

Brière de Boismont[2]) a descris următorul caz de necrofilie, pe care'l reproducem după gazeta din care l'am cules.

„Un individ a plătit gardienii ce vegheau corpul unei tinere fete foarte frumoesă în vârstră de 16 ani care murise subit, pentru ca să'l lase singur cu ea. In timpul nopţii el o violă, dar

1) Lecha-Martinez. Medicina-legal T. II p. 142 Valladolid 1905.

2) Briéré de Boismont. Un cas de necrophilie în Gazette Médicale Paris Julie 1849.

fù prins în flagrant delict asupra faptului; judecat fù condamnat la munca silnică pe viață. **Boyer de Troyes** a relatat un caz analog[2]). Cazul cunoscut al *Sergentului Bertrand* desgropător și profanator de càdavre, se găsește înserat în toate tratatele clasice de Medicină-Legală, îl vom reproduce în rezumat, după un extras din memoriul pe care însăși *Bertrand* l'a redactat.

„Am început a mă masturbà — zice acesta — la vârsta de 5 ani, iar la 9 ani a început să-mi placă femeile, totuși această pasiune nu devenì întensă decât la vârsta de 15 — 16 ani. Din momentul acesta nu am mai cunoscut nici o limită, mă masturbam mereu, iar cu imaginația mă transportam în camere unde îmi părea că se găsesc femei multe și goale. De odată însă îmi venì ideea de a mutilà cadavre și apoi a le violà. De oare-ce nu avem cadavre omenești la dispoziție, omoram animale, vederea sângelui curgând mă excità și mă masturbam".

In anul 1847 regimentul din care făceam parte s'a mutat în un mic orășel numit *Bléré*, acolo am profanat moartele pentru prima dată".

„Erà ora 12 din zi, o căldură mare, se îngropase cu 24 ore înainte o tânără femeie, peste care nu se aruncase decât foarte puțin pământ, de oarece o ploae torențială survenise tocmai atunci".

„Aflând acesta, mă cuprinse o violentă durere de cap, inima'mi bateà cu putere, un foc îmi ardeà sufletul, fu'i cuprins de idea de a mă culcà lângă acel cadavru." „Repede îl desgropai, scosei capacul sicriului, ridicai fustele moartei, dar în momentul în care vroiam să o violez am fost prins, ridicat și dus la închisoare."

Sergentul Bertrand în un lung memoriu istorisește și alte profanațiuni de cadavre, el erà un degenerat. In fine acum în urmă, gazetele medicale din Turin, povestesc un nou caz de necrofilie, care s'ar fi petrecut în acel oraș în anul 1911. Iată cum se exprimă acele gazete: «*O dramă spăimântătoare* sau **Amantul moartei**: Numitul *Iosef Dalesandro* 30 ani, după ce desgropă cadavrul unei tinere fete pe care el o iubise cu pasiune, îl duse în o casă izolată, îl îmbrăcă cu o frumoasă rochie de mătase îi puse ciorapi albi de mătase și pantofi, ș'apoi o violă: fata se numeà *Elvira Scalisi*. Intrebat asupra mobilului

---

1) Boyer de Troyes. Aberrations du sens génésique Pariș 1887.

care-l determinase a face aşà ceva, el a răspuns că nu se puteà deprinde cu ideea că-i murise iubita şi că vroì să trăiască cu ea măcar moartă, dacă nu a putut trăì fiind în viaţă.

179. Nimfomania [1]) **şi Satiriasis** sunt excitaţiile duse la exces ale simţului genital. Când este o femeie care se află în o astfel de stare, se zice că este atinsă de **Nimfomanie**, când este un bărbat, se zice că este atins de **Satiriasis**. Ne vom călăuzì pentru a descrie această perversiune de scrierile clasicilor cunoscuţi, de la care am împrumutat cea mai mare parte a acestui paragraf şi anume: **Foville**, [2]) **Trélat** [3]) **Moreau de Tours** [4]) **Legrand du Saulle** [5]) **Garnier** [6]) **Charcot et Magnan Thoinot, Brouardel** etc.

Nimfomania în unele împrejurări constitue un adevărat viciu, căci ea se caracterizează, nu numai prin dorinţa excesivă şi intensă de a aveà mereu raporturi sexuale, dar şi prin varietatea, lubricitatea cât şi invenţiunile cele mai depravate pe care le pun în practică aceste nimfomane [7]) Pe de altă parte ele îşi aleg bărbaţii pentru a-şi satisface senzualitatea pe care'i schimbă forte des. Aşà au fost vestitele nimfomane *Agripina, Mesalina, Caterina de Medicis, Lucreţia Borgia* şi altele.

Nimfomania adevărată—acea pe care a descris'o **Foville** numind-o *Nimfomania cerebrală*, este o perversiune, este o aberaţie cerebrală, care se întâlneşte atât la femeile tinere cât şi la acele care sunt în vârstă. Ea une-ori este un simptom ce se găseşte în diferite afecţiuni, mai arare-ori constituie o ereditate morbidă care câte-odată este trecătoare, alte ori constantă şi periodică. In perioada incipientă a paralizei generale, în mania periodică, une-ori în epilepsie, nimfomania îşi face apariţia constituind pentru un timp, singura manifestaţie a acestei afecţiuni, care nu aşteptà decât un motiv, pentru a isbucnì.

O formă interesantă este Nimfomania senilă, care survine la femeile în vrâstă atinse de *Demenţa Senilă*.

---

1) Nimfomania are ca sinonime: Uteromania, Andromania, Furoare uterină sau Aidoiomanie care după Marc, ar însemnà Nebunia părţilor ruşinoase.

2) Nimphomanie în Dict. de Méd. et de Chiurgie Paris 1885.

3) Trélat. La Folie lucide. Paris 1875.

4) Moreau de Tours. Abérrations du sens génesique. Paris 1875.

5) Legrand du Saulle, Les hysteriques. Paris 1883.

6) Garnier. La folie à Paris 1886 Paris.

7) Unele afecţiuni cutanee, câte-odată oxiurile vermiculare, determină o nimfomanie pasageră.

Moreau de Tours, *Belmer*, *Thoinot* şi alţii au descris în lucrările lor, cazuri importante de *Nimfomanie senilă*, care sunt aproape identice în simptomele şi manifestările lor.

Cazul citat de *Belmer*, acel de *Moreau de Tours* sunt cunoscute şi reproduse în toate tratatele clasice.

„O femeie cuminte şi onestă până la vârstra de 55 ani, fu cuprinsă de odată în urma unei mari emoţiuni, de un acces de Nimfomanie acută. Ea fără nici o ruşine se desbrăcà şi rămâneà goală înaintea bărbaţilor, invitându'i, apoi rugându'i de a o satisface, oferindu-le pentru acesta tot avutul său. Un caz identic a fost descris de *Moreau de Tours*.

Femei tinere la vârstra de 25—30 de ani, sunt câte odată cuprinse de un acces de Nimfomanie, ca urmare — după cum am spus mai sus — a unei puternice emoţiuni sau a unei mari contrarietăţi. Am văzut împreună cu *Brouardel* o domnişcară —fiică a unui alcoolic şi a unei nevropate — care din cauza neizbutirei unei căsătorii proectate, fù cuprinsă de un acces foarte acut de Nimfomanie. Dânsa neputându-şi satisface apetiturile sexuale, îşi introduceà în vagin tot felul de obiecte, unele mai deosebite ca altele.

Nimfomania degeneratelor constitue o clasă importantă a acestei perversiuni.

Toţi autorii sunt de acord, pentru a recunoaşte ereditatea acestia, aproape toate observaţiunile ce sunt în literatura medicală, se raportă la femei sau fete, având părinţi alcoolici, alienaţi sau nevropaţi.

Această perversiune este uneori congenitală, se citează cazuri de nimfomanie, care au izbucnit la fete în vrâstă de 3 ani.

Ea apare sub două forme : una gravă *Nimfomania mare*, una atenuată *Nimfomania mică*. Vom cità reproducând după **Garnier** [1]) următorul caz de *Nimfomanie mare*.

„Henrieta G., 32 ani, se surexcità de la vrâsta de 7 ani când vedeà un băiat; ea nu erà fericită decât în societatea bărbaţilor şi în special la bal, când tinerii cu care dansà, o strângeau de talie. Măritată foarte de timpuriu, bărbatul său care deşi erà tânăr şi viguros nu o putu satisface, din care cauză ea avù foarte numeroase aventuri. Cuprinsă de furia nimfomanică, ea se prostituà la cel din urmă lacheu, alteori se scoborà în stradă

1) Garnier, La folie à Paris. 1890.

şi chemà pe ori cine îi eşeà înainte, pentru a'şi satisface apetiturile sexuali. De îndată ce vedeà un bărbat, ea simţeà imediat nevoia de a se desbrăcà pentru a rămâne goală înaintea lui; aceasta este nimfomania mare. Când se prezintă sub o formă atenuată, atunci avem *Nimfomania mică* sau după alţii *Nimfomonia platonică*.

Charcot şi Magnan citează următorul caz de nimfomanie platonică, pe care'l reproducem după aceşti autori.

„O fată de 25 de ani este încă de la vrârsta de 20 ani sub impulsia unui acces de *Nimfomanie* de o specie particulară; ea resimte o dorinţă fără margini, de a aveà relaţiuni sexuali cu nepoţii săi. Ea are 5 nepoţi, cel mai mare în vrâstă de 13 ani. Acesta a fost obiectul primelor sale dorinţi sexuale. Indată ce'l vedeà, ochii i se aprindeau, erà în o stare de extremă agitaţie, resimţind senzaţiuni voluptoase ce se găseà in neputinţă de a puteà dominà; pentru a se puteà calmà ea se masturbà. Apoi ea fu cuprinsă de aceleaşi apetituri sexuali şi pentru toţi ceilalţi nepoţi pe care'i afecţionà rând pe rând, chiar şi pe acel mai mic care nu aveà decât 3 ani".

„Dânsa îşi dă socoteală de patima sa, îi este ruşine, caută să se moralizeze, dar îi este peste putinţă de a se calmà".

In practica noastră Medico-legală, am avut de examinat o femeie afectată de *Nimfomania mică*, care 'şi dădeà socoteală de perversiunea de care erà afectată, care erà foarte lucidă şi care cu ochii în lacrimi ne implorà de a o vindecà de această boală, căci la caz contrar spuneà ea, se vedea cu siguranţă sau închisă în un penetenciar, sau sechestrată în un azil de alienaţi, iată în rezumat observaţia acestei nimfomane:

„D-na S. G. 24 ani spune că fiind în pension, o camaradă a ei mai mare o iniţià a se masturbà; apoiprin am orul lesbian, ele mutual îşi satisfăceau senzaţiunile sexuale.

Măritată foarte de timpuriu, aveà oroare de bărbatul ei, căutând şi neplăcându-i deçât atingerile făcute de femei, şi în special atingerile cu limba. De oarece dânsa nu puteà găsì în ori ce moment o femeie care să-i satisfacă senzaţiile, obicinuise la aceasta o mică căţeluşă care din când în când îi lingeà organele genitale. Pentru a angajà căţeluşa la aşà ceva, ea îşi ungeà vulva cu zeamă de dulceaţă, căţeluşa o lingeà cu mai multă atracţie când vulva erà astfel îndulcită".

„Dar ea nu se mulţumeà numai cu atât, ea ademeneà copii

mici de 4—5 ani cari în schimbul unor bomboane sau jucării, consimțeau de a o gâdilà cu degetele, unii din ei chiar de a o gâdilà cu limba.

Intr'o zi ne spuneà dânsa, pe când unul din aceștia se aflà cu capul între coapsele ei, ea în un moment de voluptate îl strânse așa de tare, încât aproape îl sufocà. Acest fapt a determinat-o să vie să ne spună nenorocirea ei (sic) rugându-ne a o vindecà".

După cum se vede nimfomania poate să fie hetero-sexuală, adică nimfomanele să caute a-și satisface plăcerele cu bărbații, sau homo-sexuale, adică să caute a și le satisface cu femeile, ceeace urmărește **Amorul lesbian.**

Aceste nimfomane sunt uneori urmărite de justiție, fiindcă ele se fac vinovate, uneori de *Ultragiu public la pudoare, alte ori de Atentat la pudoare.*

După cum am spus mai sus, în criza nimfomanică, femeia se desbracă, rămâne goală la fereastră chemând bărbații pentru a o satisface, alte ori ele merg mai departe, atentează la pudoarea copiilor sau chiar a persoanelor mari.

Tardieu citează în lucrarea sa cazul unei nimfomane, care în timpul nopții în mijlocul paroxismului de care era cuprinsă, ș'a deflorat cu degetele fetița ei în vârstă de 9 ani.

180. Satiriasis (de la grecescul Satiros-Satir) este pentru bărbat, ceeace este Nimfomania pentru femeie, adică dorința excesivă și continuă, de apetituri sexuali. Mult mai rar de cât nimfomania, el se găsește generalminte la degenerați; este uneori un simptom premonitoriu al paraliziei generale, alte ori al epilepsiei. Am văzut împreună cn regretatul meu coleg *Prof. Dr. L. Russ,* un caz de satiriasis lucid, care venise să ne consulte pentru a-l vindecà de afecțiunea de care-și da socoteală că suferà. El se găsea mereu în stare de excitație și erecție, ceeace nu numai îi cauza dureri, dar în același timp îl și împiedicà de a-și vedeà neregulat de ocupațiuni. Neputând obține nici o ameliorare cu tot tratamenlul ce i-am instituit, el s'a spânzurat, fără însă de a scăpà nici mort de acest priapism, căci fiind spânzurat l'am găsit iarăși în erecție.

O ultimă perversiune sexuală, este aceea ce se cunoaște sub numele de **Erotomanie,** (Eros amor și manie.

Esquirol zice că *Erotomania* se deosebește de nimfomanie și de satiriasis, prin faptul că, în erotomanie, amorul este nu-

mai în cap, in imaginaţie, el nu intră nici odată în acţiune ci rămâne în stadiul platonismului. Erotomanii sunt amorezaţi une-ori de o fiinţă, vre'o femee sau animal, alte ori de un tablou, o statuie, o păpuşă.

Alkidias Fodion se amoreză de statuea lui Cupidon, Hofmann de păpuşe, un altul de o stea. Aceştia nu sunt neputincioşi, dar fără de a urî femeile, cele mai de multe ori, ele le sunt indiferente.

CAPITOLUL XXII

ANOMALIILE SIMŢULUI GENITAL (Urmare).

181. Generalităţi asupra inversiunilor simţului genital. 182. Inversiunea viciu. 183. Inversiunea prin necesitate Hermafrodismul. 184. Inversiunea Morbidă - Uranismul. 185. Patogenia Uranismului. 186. Debutul simptomele şi mersul Uranismului. 187. Uranismul la femei. 188. Uranismul în cursul psicozelor.

181. In capitolul precedent spuneam că după părerea noastră, *Inversiunile* trebuesc deosebite de *Perversiuni*, de oarece aceste două anomalii ale simţului genital, nu sunt de aceiaşi esenţă, se deosebesc unele de altele şi nu trebuesc confundate între ele. Intregul capitol precedent a fost consacrat *Perversiunilor*; în acest capitol ne vom ocupà de *Inversiunile* simţului genital cunoscute sub numele generic de **Uranism**, păstrând diviziunea deja admisă şi anume: a) **Adevărata-Inversiune morbidă sau patologică** şi b) **Falşa-Inversiune, inversiunea artificială sau inversiunea-viciu**; vom incepe cu aceasta din urmă clasă.

182. Am publicat acum în urmă[1]), trei cazuri de inversiuni, pe care le considerăm ca *Inversiune-Viciu*; le reproducem aşà după cum sunt publicate în periodicul francez.

A) *Numitul Gh. Paiu*, erà gardian al unei închisori corecţionale de fete, din oraşul Bârlad. El aveà obiceiul de a violà pe unele din fetele deţinute; lucrul se practicà de vre'o trei ani de zile, fără ca nimeni să-l fi ştiut.

Dar de oarece el nu puteà coabità cu toate fetele din acea

---

1) Dr. G. Bogdan. Trois cas nouveaux de Perversions sexuelles in An d'Hyg. publ. et de Médecine légale. Paris Sept. 1921.

închisoare, pentru a le mulţumì şi mai cu seamă pentru a nu fi denunţat, Gh. Paiu fabrică un penis de lemn de o lungime de mai bine de 27 ctm. pe 7 grosime, pe care'l văpsi cu roşu, făcându'i la una din extremităţi două tăieturi, una imitând prepuţiul, cealaltă meatul urinar.

Acest instrument îl introduceà în organele genitale ale unora din fete care — din cauza repeţirei actului prea frequent şi prea brutal — contractară metrite destul de grave; corpul delictului îl păstrăm în muzăul laboratorului nostru.

B) Am avut de examinat un individ inculpat de atentat la pudoare, om în vârstă de 35 de ani. Acesta atrăgeà la el fete în vârstă de 8—9 ani şi exercità asupra lor amorul lesbian. Cu această ocaziune poliţia anchetând, a descoperit că el se duceà adeseori în diverse lupanare şi făceà acelaş lucru prostituatelor din acele stabilimente. Cele mai multe din ele au mărturisit că acesta, le ungeà vaginul câteodată cu zeamă de dulceaţă, alteori cu zahăr pisat şi apoi începeà a le linge. Acelaşi lucru se pare că l-a făcut şi asupra unora din copilele ce atrăsese la el acasă.

C) Al treilea caz se referă la o femeie E. B. 22 de ani, măritată de aproape trei ani de zile, care a venit să ne consulte, spunându-ne ceeace urmează:

Soţul său de origină turc, a vroit în prima noapte a nunţii, să coabiteze cu ea, dar nu parveni, din cauza lipsei de erecţiune.

De oarece a doua noapte se repetă acelaş lucru, el spuse soţiei sale să se pună cu faţa în jos, îi mirosì de câteva ori anusul şi împrejurimile sale, intră imediat în erecţiune şi o pederastia. De atunci dânsul continuă regulat această manoperă. Se pare că la început, individul făcând cu oarecare delicateţă intromisiunea anală, femeia nu resimţeà decât o mică jenă, dar de oarece el câteodată era mai brusc, acest act produceà oare care dureri femei, şi o uşoară curgere de sânge din rectum.

De aproape şase luni de zile, femeia numai poate aveà evacuaţiuni alvine, din cauza unei stricturi a regiunii rectale; materiile fecale numai pot trece. Aceasta o obligă a luà mereu purgative, pentru ca să lichifieze materiile alvine şi astfel să poată trece strictura.

Am examinat femeia şi am găsit-o virgină, nedeflorată. Foarte slăbită, cu tenul galben nu se nutreşte decât foarte puţin, pentru

ca să nu producă multe escremente, care nu ar puteà să fie evacuate.

Am găsit pe de altă parte, toate semnele pederastiei cronice pasivă, indexul neputând pătrunde decât abia 3 ctm. pentru a ajunge la o strictură.

Această femeie vreà să ceară divorțul; ne-a cerut un certificat constatând afecțiunea de care suferă și originea ei, iar pe de altă parte ne-a cerut avizul pentru a se puteà operà.

La întrebarea ce ne-am pus, în ceea ce privește diagnoza acestei stricturi rectale, nu ne-am putut pronunță cu preciziune.

Erà o simplă strictură scleroasă, produsă de frequentele ruperi ale mucoasei rectale, sau erà o tumoare malignă?

Chirurgia ne va puteà luminà asupra acestei chestiuni. Dar din punctul de vedere medico-legal, soțul açestei femei erà el un vicios, sau practicà pederastia ca rezultat al unei inversiuni sexuale?

Să știe că bărbații hetero-sexuali sunt olfactivi și gustativi, pe când cei homo sexuali sunt vizuali și tactili.

Așà spre pildă, Anamitul care'și neglijază soția, care este urâtă și diformă, în schimbul unui tânăr băiat, este un vizual și ca atare, dispus la homosexualitate. Mirosul, impunând raporturi genitale heterosexuale, poate fi considerat ca simțul care prezidează la conservarea speciei și a rasei. La individul nostru, lucrul pare a fi invers, de oare-ce mirosind anusul femei sale el intră în erecție; olfacțiunea a produs la el un efect contrar, făcând să nască un sentiment care se apropie foarte mult de homosexualitate; sau poate origina sa l-a împins spre pederastie, Turcii fiind foarte amatori de astfel de raporturi. Noi credem că în cazul prezent ca și în cele două precedente, ce am citat, individul nostru erà un simplu viționos, care a ascultat sentimentelor sale de depravațiune, decât acelora ce'i impuneà datoria lui de soț.

Astfel fiind lucrurile, acești invertiți ai simțului genital, se pot clasificà sub patru categorii deosebite: *a) Invertiții viționi*, *b) Invertiții prin frică*; *c) Invertiții prin trebuință* și *d) Invertiții profesioniști.*

Am citat câte-cazuri din prima categorie, *Invertiții-Vicioși* observați de noi, dar am mai puteà incà cità multe altele, relatate de diferiți alți autori, căci ele abundă. Acest gen de Inversiune, se găsește mai mult la bărbați, de și sunt cazuri

destul de numeroase care privesc femeile. Ea recunoaşte două cauze principele, sau mai bine zis, două căi conduc pe unii indivizi la Inversiunea Viciu. *Plăcerile sexuale* duse la exces pe de o parte, *Onanismul* pe de altă parte. Abuzul plăcerilor sexuale, aduce după el, o stare de saturaţiune, care face pe acel ce se pune în o atare condiţiune, de a căutà mereu emoţiuni care să'i redeştepte cea-ce normalitatea lucrurilor nu'i mai poate redeşteptà. De aci fel de fel de inversiuni, unele mai stranii şi mai scârboase de cât altele, care produc asemenea inversiuni. Aceşti invertiţi, comit acte de lubricitate, atât cu femeile cât şi cu bărbaţii, ori-ce gen de depravaţiune ce le satisface şi le desvoltă simţul genital, este pus în practică şi de multe ori în cursul, unor atari orgii medievale, un invertit începe a se excità prin diferite exerciţii cu femeiele, pentru a le terminà cu bărbaţii şi vice-versa. Aceştia sunt responsabili de actele lor, ei le comit cu vroinţă, cu ştiinţă şi cu o rafinare ce depăşeşte une-ori, tot cea-ce imaginaţia ce mai luxuriantă poate închipui.

Numai este tot aşà, în cea ce priveşte *Onanismul*, obicei care este pus în practică, chiar din cea mai fragedă copilărie. Internatele care necesitează ca paturile elevilor şi elevelor să fie alături, sunt cele mai de multe ori, izvorul natural al onanismului inconştient şi sporadic la început, transformat apoi în pasiune, de care cu mare greutate, une-ori chiar nici odată nu se poate lăsà, acel ce a avut nenorocirea de a se masturbà. Când cel ce practică onanismul, se lasă de a fi masturbat de un altul, fără a se masturba el însăşi, acel obicei constitue un viciu câştigat şi se poate vindecà, atunci când masturbatorul refuză de a-i mai oferì serviciile sale. Când însă individul se masturbează el însăşi, atunci acest obicei se inrădăcinează şi acesta sfârşind prin a urâ femeiele şi relaţiunile sexuale normale, continuă de a se masturbà toată viaţa; ne găsim în prezenţa unui invertit, care poate comite acte de acele pe care legea le pedepseşte.

De altfel, această inversiune care a adus după dânsa onanismul cu toate consecinţele sale, ar constituì după părerea unor autori, cum este spre pildă Lasègue, simptomul unei stări bolnave, a unei nevroze cerebrale. Nu există o nebunie consecutivă *Onanismului* zice *Laségue*, ci o stare cerebrală particulară *sui generis*, care a dat naştere onanismului care este congenital.

Se mai citează aşà numita *Inversiune prin frică*, inversiunea

născută atât la bărbaţi ca şi la femei, din cauza fricei pe care cei dintâi o au de a contractà boli venerice, cele de al doilea de a rămâne însărcinate.

Unul din Regii Franţiei **Henric III** devenì invertit, din cauză că fusese contagionat de una din metresele sale, iar **Hoffmann** citează în cartea lui un individ care, aveà desgustul femeielor din cauza secreţiunilor vaginale pe care acesta le găsise, la toate femeiele cu care avusese relaţiuni sexuali. O a treia clasă de invertiţi, sunt cei cunoscuţi sub numele de *Invertiţii profesionali*, cari se apropie foarte mult de aci descrişi de noi în rândurile de mai sus, de invertiţii vicioşi,

In centrurile mari, aşà zise centruri de civilizaţiune, există o adevărată prostituţie masculină, există indivizi care se prostituază ca şi femeiele din lupanare. Tineri bine făcuţi, imberbi, unii din ei care se epilează întradins, caută să racoleze bărbaţii însetaţi de acest gen de depravaţiune, banii jucând în asemenea, cazuri, stimulentul principal al acestei inversiuni.

De multe ori indivizii astfel obicinuiţi, sunt organizaţi în bandă, care constituesc preludiul şantajului şi al asasinatului: **Tardieu Legrand du Saulle, Laségue** şi alţii, citează în operele lor, cazuri, foarte interesante de şantaj, care au ţinut ani de zile, victimele acestora fiind trecuţi ca moştenire de la unii la alţii; bine înţeles toţi aceştia sunt responsabili de actele lor, şi trebuesc pedepsiţi cu cea mai mare asprime. In fine un ultim grup de invertiţi, sunt acei cunoscuţi sub numele de *Invertiţii prin necesitate sau trebuinţă* de care vom vorbì în rândurile de mai jos şi asupra cărora ne vom întinde ceva mai mult,

183. *O primă necesitate* care aduce de multe ori după dânsa, inversiunea de care ne ocupăm, este aglomeraţiunea de bărbaţi lipsa sau insuficienţa de femei. Inchisorile, cazărmile, vapoarele sunt une-ori focare de inversiuni, datorite acestei cauze, care încetează din moment ce încetează şi lipsa de femei, atunci când invertitul prin necesitate, intră în condiţiunile normale ale vieţii.

Infantilismul sau Feminismul de care am vorbit deja în Capitolul care tratează despre *Pederastie*, constitue o a doua cauză de perversiune, numai vorbim de ea, am insistat suficient asupra ei; o a treia cauză este ceea ce se cunoaşte sub numele de **Hermafrodism**. Acest cuvânt care-şi trage origina dela două cuvinte greceşti *Ermis=Mercur şi Afrodita=Venus* este

din punctul de vedere medical, un viciu de conformaţiune a organelor genitale, caracterizat prin prezenţa la acelaşi individ a organelor genitale de ambe sexe.

Teoria hermafrodismului se bazează pe inegala desvoltare a organelor genitale. Se ştie că până la a şeasea săptămână după concepţiune în viaţa intra-uterină, embrionul este bisexuat, adică posedă şi canalurile lui *Wolff* ca şi pe acele ale lui *Müller*. După şease săptămâni, dacă se dosvoltă canalurile lui *Wolff* în detrimentul canalurilor lui *Müller*, embrionul va fi *băiat*, dacă se întâmplă vice-versa, embrionul va fi *fată*. Dacă însă în a şeasea săptămână se desvoltă în mod paralel şi aproape egal, ambele canaluri *Wolff* şi *Müller*, atunci embrionul va fi un bisexuat va fi băiat şi fată, va fi un *hermafrodit*.

S'a crezut multă vreme că, ţinându-se seamă de teoria de mai sus, ar trebui să existe la acelaşi individ, organe genitale complecte bărbăteşti, alături de organe genitale complecte femeieşti, şi că acelaş individ ar fi trebuit, nu numai să poată funcţionà ca bărbat ci şi ca femee, să aibă şi toate funcţiunile fiziologice aparţinând ambelor sexuri; spermă şi ovulaţie. Cazuri tipice de felul acesta în complectul lor sunt foarte rare, căci dacă până la un oarecare punct, s'a găsit la unii indivizi organe genitale ale ambelor sexuri, ele nu erau destul de pronunţate şi de afirmate, pentru ca în adevăr să poată reproduce tipul de mai sus.

Cu toate acestea există câteva cazuri în ştiinţă de ceeace se numeşte **Hermafrodism adevărat sau Complect**, la care s'au găsit foarte bine constituite şi ovare şi testicule, dar la care organele *genitale externe*, nu erau pe deplin dezvoltate pentru ca, văzând pe unele ,să se spună că individul erà bărbat şi văzând pe celelalte, să se spună că acelaşi individ era femeie.

Schultze şi Virchow menţionează pe cunoscuta *Caterina Hohman*, care aveà menstruaţia dar care avea şi spermă. **Odin** [1]) a publicat un caz analog; **Heppner** [2]) citează cazul unui copil la autopsia căruia s'a găsit de ambele părţi un tes-

1) Odin - De l'Hermaphrodisme vrai in Lyon Médical Lyon 1874.
2) Heppner. Reichert's Archiv für Anatomie Wien 1870.

ticul şi un ovar. La Soc. de Med. legală din Paris *Socquet* în 1913, a publicat un caz analog [1]).

Dar aceste cazuri de aşà numite *Hermafrodism intern*, nu sunt întovărăşite şi de organe genitale externe complect desvoltate şi delimitate, astfel că putem avansa că până astăzi tipul *hermafroditului adevărat*, posedând şi organe genitale interne şi cele externe bine desvoltate şi bine delimitate, este încă de căutat. Mult mai des se găsesc aşa numiţii *Hermafrodiţi tip masculin*, sau *Hermafrodiţi tip femenin;* cel dintâi este mult mai frequent decât cel de al doilea.

In *Hermafrodismul tip masculin*, există un penis foarte mic, de multe ori un hipospadias, iar sub acesta, o depresiune sau mai bine zis o crăpătură, în care abeà pătrunde extremitatea degetului indicator şi care simulează vaginul; prin tuşeul, rectal se poate constatà criptorchida. Ca semne externe se găsesc: un exterior şi un habitus femenin, talia mică, barba şi mustăţi rudimentare sau chiar de loc[2]), mamelele dezvoltate, vocea subţire.

Hermafrodismul tip femenin se caracterizează prin un voluminos clitorice care simulează penisul, prin o crepătură necomplectă sub sau deasupra acestuia, care face oficiu de vagin, şi prin mici falduri ale pielei ce i-au aparenţa de nimfe mari şi nimfe mici.

In astfel de condiţiuni aceşti hermafodiţi nefiind nici bărbaţi nici femei, se găsesc în o stare psihică specială care'i fac prin *Necesitate* invertiţi sexuali.

Generalminte, aceşti indivizi atinşi de acest viciu de conformaţiune, sunt de obicei lipsiţi de orice simţ de moralitate. De altfel educaţia care o primesc în timpul copilăriei lor, influinţează foarte mult asupra moralităţii acestora, tendinţele sexuale fiind în raport cu genul de viaţă, aparţinând sexului presupus. Brouardel citează cazul unui birjar hermafrodit, care coità şi ca bărbat şi ca femee şi care de oarece nu'şi putù găsì satisfacţia nici în un mod nici în un altul, sfârşì prin a devenì pederast, sau tribad când necesitatea îl obligà la aşa ceva; erà un tip de Invertit prin necesitate.

---

1) Dr. I. Socquet. Un cas d'hermaphrodisme în Revue de Med. Legale Paris Noembre 1913 p. 324.

2) Uneori se întâmplă cazul contrar, unii hermafrodiţi tip masculin au din potrivă o barbă foarte desvoltată, cum a fost spre pildă cunoscutul hermafrodit Marie Madeleine Lefort.

Tardieu a descris cazul unui tânăr numit Alexina B. Acest tânăr crescut în un pension de fete până la vârsta de 22 de ani, fu în timpul cât erà în şcoală, amantul a mai multor camarade de dormitor.

Mai târziu Alexina fu recunoscută ca aparţinând sexului masculin, lepădă fustele şi rochile pe care le purtase o viaţă întreagă, pentru a îmbrăcà haine bărbăteşti. Dar din momentul acela viaţa lui fu cu totul mizerabilă, prostituându-se une-ori ca bărbat alte-ori ca femee, *Alexina* sfârşì prin a se sinucide.

Trecem acum la al doilea gen de *Inversiune*. Aceasta se întâlneşte în două circumstanţe deosebite: a) In cursul unei psicoze neexistând decât ca episod intercurent; b) La degeneraţi. Aceasta este *Adevărata inersiune morbidă* ce se întâlneşte în *Degenerescenţa Mintală*, pe care o vom descrie în paginile următoare şi care este cunoscută şi sub numele de:

184. Uranism, cuvânt inventat de promotorul acestei inversiuni, de magistratul german *K. H. Ulrichs*. Acesta în mai multe scrieri ale sale, între 1860—1869 a căutat să-şi susţină adepţii şi să-şi legitimeze pasiunea ca fiind foarte naturală, pasiune de care erà subjugat.

Uranismul sau inversiunea morbidă a Degeneraţilor Mintali, se întâlneşte mai adese ori la bărbaţi decât la femei, a fost bine studiat de *Casper* de *Westphal*, de *Grisinger Charcot*, *Magnan*, *Legrain*, *Raffalovich* [1]), *Moll*, *Chevalier* din scrierile cărora, am scos cea mai mare parte a descripţiunii acestui capitol.

Fără de a aprofundà istoricul acestei inversiuni speciale, în câte-va rânduri îl vom menţionà, căci nu este lipsit de oare-care interes.

Se pare că *Uranismul* a fost cunoscut şi se practica în epoca antică, cu mult înainte de Christos; Moll din tratatul căruia extragem rândurile de mai jos, zice cea-ce urmează în această privinţă:

„După *Aristofan*, la începutul lumii erau pe pământ trei sexuri deosebite; cel masculin, cel femenin şi sexul *androgin* şi bărbat şi femeie în acelaşi timp—hermafroditul complect de astăzi. Când aceşti oameni se revoltară contra lui *Jupiter*, acesta pentru a evità o nouă resvrătire, împărţi fie-care individ în două părţi egale,; din un bărbat făcu doi, din o femeie făcu două femei.

1) Raffalovich. Uranisme et Unisexualité. Paris 1896.

iar din un androgin făcu un bărbat şi o femeie. Dar d'abia se făcu această separaţiune, că îndată fiecare jumătate, începù aş'i căutà jumătetea cealaltă pe care o perduse; bărbaţii care mai înainte făcuse parte din androgin îşi căutară jumătatea femeiască; de aci născu amorul normal, relaţiunile sexuale dintre bărbat şi femeie."

„Din potrivă acei bărbaţi care făcuse parte tot din alt bărbat îşi căutară şi ei partea bărbătească pierdută, femeiele idem — de aci născù inversiunea sexuală." O altă probă de evidenţa Uranismului în antichitate este legenda că «*Phedra*—care fù obiectul splendidei tragedii datorită marelui *Racine* — se înamoră de *Hipolit* fiul soţului său *Tezeu*. Acesta refuzând propunerele mămei sale vitrige, el fù acuzat de dânsa de raporturi incestuase cu tineri de sexul său, fù acuzat de uranism cea-ce determină pe *Tezeu* să'l pedepsească, dând mână liberă lui *Neptun* asupra lui.»

„Se pare că *Prometeu* a fost pedepsit de *Jupiter* nu atât pentru că'i furase focul din Olimp, ci pentru că erà uranist şi că împreună cu *Pandora* practicau obiceiuri contra naturei.» Ori cum ar fi lucrul, Uranismul recunoaşte în generalitatea cazurilor o ereditate morbidă vădită.

Ca dovadă de ereditatea morbidă în materie de Uranism, **Krafft-Ebing** din cele 44 de observaţiuni ce conţine lucrarea sa de care am vorbit dejà *Psycopathia sexualis*, în *33* din ele a găsit o ereditate şi directă şi colaterală foarte încărcată, în celelalte 11 fără de a fi evidentă, ea erà destul de pătată. Alcoolismul, diferitele manii, unele din ele urmate de sechestrare sau sinucidere, sunt generalminte punctele ereditare ce se găsesc la ascendenţii masculini a uraniştilor, iar isteria, prostituţia, nimfomania, sunt acele degenerescenţe, care se găsesc la ascendenţii feminini. Antecedentele lor sunt tipice, uranistul debutând în carieră din cea mai fragedă copilărie, cea-ce dovedeşte că cele mai de multe ori, uranismul este *congenital*, foarte arare-ori *întârziat* adică debutând mai târziu în perioda adultă. Stigmatele uraniştilor sunt şi *fizice* şi *psihice*. Asimetria facială, defecte în lobulele şi implantarea urechilor, polidactilia, monorchidia criptorchidia, imberbismul (lipsa totală de barbă şi mustăţi) buza de iepure etc. sunt stigmatele fizice ce se găsec impreună cu altele la uraniści. Alături de acestea, avem *stigmate psihice* din care cele mai importante şi mai frequente sunt; Mitomania tendinţa de a furà, epilepsia, corea, aritmomania sau diferite

alte fobii, unele mai diferite ca altele, pintre care putem cità dipsomania.

Chevalier citează după Moll un uranist-tip unicul poate în genul său, care prezentà aproape în complectul lor şi stigmate fizice şi stigmate psihice, foarte bine pronunţate. «Numitul A. B. 25 de ani, pe lângă asimetrie facială, şi o polidactilie a mânei stângi, fiu de alcoolic şi al unei isterice, de la vrâsta de 7 ani fù atins de mitomanie. Apoi el începù a furà obiectele cele mai neînsemnate de care nu aveà nevoie, cleptomanie care alterna cu o aritmomanie ce se transformase în adevărată obsesiune.

El nu puteà să treacă pe vre'o stradă, fără de a fi forţat de o putere căreia nu puteà rezistà, de a număra toate ferestrele de la o casă oare-care, sau toate literele de la firmele diferitelor magazii.

Cei mai mulţi din aceştia, sunt până la un oare-care punct, conştienţi de nenorocita lor inversiune, unii din ei însuraţi şi părinţi de familie, dar în imposibilitate de a rezistà uranismului, de care sunt afectaţi. Un uranist descris de *Tarnowski* spuneà; „Când paroxismul mă cuprinde, sentimentul sexual normal dispare, producându-se o surexcitare psihică foarte puternică întovărăşită de insomnii, dureri precordiale, împulsiuni din ce în ce mai puternice, pentru a aveà apropieri cu bărbaţii şi în special pentru a fi masturbaţi de ei.» Câte-odată, această inversiune se asociază cu unele perversiuni, ca de pildă *Fetişismul* sau *Masochismul*, inversiuni şi perversiuui care se manifestează une-ori de timpuriu alte-ori mai târziu, constituind cea-ce am numit mai sus, *Uranismul întârziat*, dar care recunoaşte aceiaşi origină şi acelaşi izvor, ca şi *Uranismul congenital*.

In cea-ce priveşte frequenţa acestei inversiuni, statisticele făcute de autorii germani —cei mai competinţi în această materie— nu sunt de loc doveditoare nici concordante. *Ulrichs* pretinde că în Germania este un uranist la 200 de bărbaţi; *Krafft-Ebing* ar fi găsit în un mic orăşel din Germania opt uranişti la o populaţie de 2.300 oameni, *Moll* pretinde că actualmintele este un uranist la 500 bărbaţi în principalele oraşe mari ale Imperiului german.

Un fapt demn de notat este acela din care reiesă că, această inversiune ar fi mult mai frequentă în rasă teutonă şi maghiară, mult mai puţin frequent în rasele latine; bărbaţii sunt mult mai numeroşi decât femeiele, clasele superioare şi culte posedând uraniştii cei mai cunoscuţi.

Aceasta este pe scurt *Etiologia generală a Uranismului*, care de multe ori este ereditar.

185. *Patogenia* acestei inversiuni este încă foarte obscură şi supusă la numeroase controverse. **Mantegazza** a inventat o teorie care este cu totul din domeniul fantaziei; iată ce zice el în această privinţă. „Inversiunea este datorită unei dispoziţiuni anatomice. La pederaştii pasivi, nervii care normalminte sunt destinaţi organelor genitale externe, prin o anomalie de direcţiune, se distribue în mucoasa rectală şi anală. Din această cauză la aceştia, senzaţiunile voluptoase nu pot fi provocate, decât prin excitaţia anusului sau rectului, ceea-ce'i determină pe aceştia, a căuta de a se pederastia, singurul mijloc de a le desvoltà orgasmul voluptos; iată ce zice *Mantegazza*".

Dar după cum argumentează *Thoinot* cu multă dreptate, din lucrarea căruia reproducem rândurile ce urmează, explicaţia lui *Mantegazza* nu se poate admite, pentru mai multe raţiuni şi anume: Din ceea ce spune acest autor, ar reeşì că toţi invertiţii sunt pederaşti, lucru ce este departe de adevăr, iar pe de altă parte, dacă această ipoteză ar fi exactă, introducerea degetului sau unui alt obiect în anusul pederaştilor, ar trebuì să li producă satisfacţiunile genitale complecte, ceeace iarăşi nu se întâmplă. Pe de altă parte continuă de a zice *Thoinot*, să ştie că atingerea unei părţi oarecare a corpului femeiesc — o sărutare pe sân sau pe gât spre exemplu — determină dorinţa apetiturilor sexuali la bărbaţii normali, une-ori chiar merge şi mai departe, urmează oare de ací, după cum admite *Mantegazza*, că unii nervi destinaţi organelor genitale, s'au distribuit la gât ?.

Magnan zice că uraniştii au un creer de femeie în un corp bărbătesc, iar **Krafft-Ebing** în tratatul său, explică după cum urmează patogenia uranismului.

„Când fiinţa omenească se desvoltă în mod normal, organele genitale care după cum se ştie sunt până la şease săptămâni asexuate — se desvoltă şi ele în o direcţie sau în alta şi din momentul acela, embrionul va fi bărbat sau femee după cum se vor desvoltà canalurile lui *Wolff* sau ale lui *Muller*. La omul normal caracterele fizice dezvoltându-se în mod paralel, armonia va fi complectă".

„Dar în condiţiuni anormale — continuă de a scrie *Krafft Ebing* — armonia dezvoltării acestor două serii de organe poate

să fie ştirbită. Nu numai evoluţia organelor genitale a hermafrodismului, către monosexualitate poate să lipsească, dar chiar mai mult decât atât, acelaş fapt se poate produce în ceeace priveşte stigmatele secundare a caracterului sexual, fie ele fizice fie psihice. In fine armonia de desvoltare poate să fie atât de ştirbită, încât evoluţia să se facă în parte către un sex, şi în parte către celalt.

De acì rezultă — după *Krafft-Ebing* patru tipuri de hermafrodism, din care însă numai două ar fi compatibile Uranismului şi anume: a)*Hermafrodismul pur psihic cu organe genitale monosexuali şi* b) *Hermafrodism încrucişat, în care partea psihică şi cea fizică sunt monosexuale, dar fiecare din ele în o direcţie opus, celeilalte.* Celelalte două tipuri de hermafrodism ar fi indiferente uranismului: c) *Hermafrodismul pur fizic a organelor genitale cu monosexualitate psihîcă* şi de *Hermafrodism complect fizic şi psihic cu aparatul genital net bisexuat.*

Dr. Naecke Medic director al azilului de alienaţi din Colditz de lângă Leipzig, susţine că homosexualitatea nu trebue considerată nici ca o boală nici ca o degenerescenţă, cel mult ca o anomalie. Acesta mergând chiar mai departe în dezvoltare teoriei sale, crede că aceşti invertiţi, aceşti uraniştì, sunt cu totul normali, reprezentând însă o specie de al treilea sex, cum sunt lucrătoarele la insectele himenoptere care trăesc în colectivităţi, formând astfel o varietate perfect normală a instinctului sexual, dar modificat de necesitatea diviziunii şi reparaţiunii muncii în viaţa socială.

D-r. Ladame-Geneva [1]) nu admite teoria de mai sus şi susţine că omosexualul, invertitul simţului genital — **Uranistul** — este un bolnav, un degenarat. El recunoaşte ca şi **Näcke** că fiinţele fără sex sunt în adevăr numeroase în seria animală, dar el atrage atenţiunea că, există o mare deosebire între uraniştii bărbaţi sau femei şi animalele asexuate. La acestea, zoologii au constatat în totdeauna o corelaţie intimă şi invariabilă între absenţa funcţiunii sexuale normale şi celelalte funcţiuni fiziologice ale animalului. In realitate nu se găseşte în natură nici un exemplu analog celui omosexual uman, la care organele

1) Dr. Ladame—Génève. Inversion sexuelle et pathologie mentale Communication à l'Academie de Médecine de Paris Octombre 1913.

genitale complect desvoltate, sunt în opoziţie cu determinarea sexuală care depinde de centrii nervoşi.

Când se studiază cu atenţiune în complectul lor, anomaliile, aberaţiunile, perversiunile sexuale, se găsesc la aceşti psicopaţi alături de varietăţi infinite a stărilor impulsive, caractere generale care le apropie foarte mult între ele. Pe de altă parte, examenul succesiv a diferitelor grupuri de indivizi clasaţi, ţinându-se seamă de tendinţele lor bolnave, permite de a se preciza toate aceste perversiuni instinctive. La aceşti anormali o influenţă psihică ca şi ca în starea normală, influinţează asupra centrului genito-spinal, dar ideea, sentimentul, apropierea şi dorinţa relaţiunilor sexuale sunt pervertite. Aşà, se vede spre pildă dorinţa apropierei unei femei pentru un copil de doi ani, sau dorinţa şi plăcerea unei tinere fete pentru a coabita cu un câine, iar în aberaţiuni şi mai stranii instinctul sexual, poate luà ca obiectiv un cap de babă slută şi sbârcită, o pestelcă sau o pereche de bocanci bătuţi în cuie etc.

Toate aceste obiecte, adevărate fetişuri, devin, constituesc punctul de plecare a unei intense excitaţiuni genitale, a erecţiunii, a poluţiunii, sau din contră a unei rezerve şi a unei impotenţi complecte, atunci când aceste imagini lipsesc.

Aceste stări pasionate sunt uneori tranzitorii, alte ori însă perzistă, domindu-i toată viaţa pe aceşti nenorociţi.

Dr. Haveloch Ellis [1]) membru al Societăţii de Medicină-Legală din New-York, crede că uranismul ca şi celelalte inversiuni este o impulsiune congenitală, o impulsiune care se naşte odată cu omul, dar care se desvoltă, care intră în plină activivitate în momentul pubertăţii. Terenul este preparat, dar varietatea formelor ce se pot ivì este limitată. Uneori la unii indivizi, inversiunea sexuală trebue considerată ca un **Sport, ca o variaţiune**, ca o perturbaţiune organică ce se poate întâlnì la orice fiinţă dotată cu viaţă, la plante ca şi la animale. **Havelock Ellis** ajunge la concluziunea ca *Uranismul* ca şi celelalte *Inversiuni*, sunt de origină congenitală şi de natură degenerativă, dar că le trebue cele mai de multe ori pentru a se desvoltà pe lângă o constituţie slabă, o cauză ocazională care grăbeşte aparaţiunea inversiunii şi o menţine, iar pintre cauzele cele mai de căpetenie el prenumără: *Sistemul Şcolar* actual cu aglo-

1) Dr. Haveloch Ellis. L'Inversion sexuelle, Tome II Paris, Edition Mercure de France 1889.

merarea sexurilor egale în momentul periodelor cele mai grave ale pubertăţii şi adolescenţii, în al doilea rând *Seducţiunea* care desvoltă excitaţiunea, adică iniţiarea de un camarad mai în vârstă la plăcerile amoroase, în al treilea rând **Decepţiunile amoroase** care fac ca cel înclinat către perversiune văzându-se respins de femee, să caute plăcerile voluptoase cu specii de acelaşi sex ca şi el.

186. *Uranismul* după cum am văzut dejà în paginile precedente, este o inversiune congenitală, o inversiune născută odată cu cel ce va devenì uranist şi care va apare sau se manifestă generalminte foarte de timpuriu, la vrâsta de 8—9—10 ani. Câte odată el apare mai târziu, stă în stare latentă un timp mai mult sau mai puţin îndelungat, pentru a se manifestà în momentul adolescenţii sau a virilităţii unui predispus; în asemenea cazuri se zice că *Uranismul este întârziat.*

Nu putem face mai bine pentru a descrie debutul şi mersul acestei inversiuni, decât reproducând una din observaţiunile din memoriul lui *Charcot şi Magnan*, în care se va vedeà apariţia foarte precoce a unui invertit uranist; el îşi descrise observaţia cu următoarele cuvinte:

„Senzualitatea mea — zice acesta — s'a desvoltat de la vrâsta de şease ani, manifestându-se prin dorinţa foarte intensă de a vedeà băeţi sau bărbaţi goi. Această dorinţă nu erà greu de satisfăcut, de oarece locuiam în faţa unei căzărmi, în care soldaţii fără nici o jenă se desbrăcau şi rămâneau goi pentru a-şi face toaleta; vedeam astfel în fiecare zi un mare număr din aceştia şi organele lor genitale".

„Intr'o duminică — îmi aduc foarte bine aminte că erà duminică — unul din soldaţi se masturbà. Văzându-l deodată mi se aprinse capul, inima'mi băteà foarte tare, fu'i cuprins de o dorinţă extrem de mare de a'l imità şi îl imitai. Din momentul acesta, continuai a mă masturbà, evocând în memoria mea, apariţia unui soldat sau a mai mulţi care erau desbrăcaţi şi a căror organe genitale erau descoperite.

„Apoi am aflat că aproape în fiecare sâmbătă unii din soldaţi se duceau să se scalde în un mic curs de apă, nu departe de cazarma lor. Mă duceam şi eu, mă ascundeam cât puteam mai bine ca să nu fiu văzut şi astfel ascuns, admiram corpul gol şi în special organele genitale ale soldaţilor. Unii din ei care erau mai albi, mai bine făcuţi şi care aveau organe genitale

mai estetice, făceau admirațiunea mea, îmi veneà să mă arunc asupra lor, să-i apuc în brațe, să-i mângâi și să le sărut organele genitale".

„De la vârsta de 15 ani, imaginația mea luă o atare desvoltare, încât erà destul să închid ochii, să-mi închipuiesc că văd organele genitale ale unui om gol, pentru ca îndată să intru în erecție să mă masturbez, uneori chiar să ejaculez fără de a mă masturbà".

«La vrâsta de 18 ani am vroit și eu — imitând camarazii mei — să coitez cu o femeie; dar mi-a fost imposibil, am fost cuprins de un mare desgust pentru femei, și am preferat să asist, sau mai bine să văd organele genitale și penisul în erecție al unui prieten, care se pregăteà la coit; la acest spectacol am intrat și eu în erecție iar după 2—3 atingeri cu mâna ale penisului meu am ejaculat, simțind o foarte mare satisfacție».

Această observațiune este foarte interesantă, ea demonstrează uranismul congenital, trecând prin toate fazele clasice ale acestuia. Unii uranişti îşi găsesc satisfacția, admirând statuele goale, alții ca de pildă un invertit de care vorbeşte *Krafft-Ebing* de portretele goale ale bărbaților. In cazul de mai sus, *Uranismul congenital* a debutat foarte repede, alte-ori el survine mai târziu, a rămas în stare latentă, și cu toate că este congenital ca și precedentul, ne găsim în prezența formei a doua de uranism, în prezența *Uranismului tardiv*. In tratatul lui **Krafft Ebing** găsim următoarea observațiune de *Uranism tardiv*. «D-l Z... începe a coità cu femeile la vrâsta de 17 ani. La 26 ani se însoară însă femeia lui îmbolnăvindu-se și ne mai putând suferì raporturile sexuale, el îşi satisfăceà senzualitatea în diferite lupanare.

Dar de oarece aveà frică de a contractà boli venerice, el nu coità cu prostituatele, acestea îl sugeau. Incetul cu încetul și în mod progresiv, el constată că nu resimțeà nici o plăcere în atari manopere, și că din potrivă aveà o deosebită atracție către bărbați. Intr'o zi ducându-se la baie, acolo întâlnì un tânăr băiaş, pe jumătate gol, îi văzù organele genitale care intrase în erecție, ambii în mod instinctiv se masturbară, ei se înțelesese numai din privirea ce'și o aruncase unul altuia; din acel moment numai resimți nici o plăcere pentru femei, el devenì uranist".

Din cele ce preced se vede că *Uranismul tardiv* este și el

congenital, apare însă mai târziu, uranistul a avut un oarecare timp înclinaţiunii hetero-sexuale, până când o cauză ocazională i-a deschis calea sexualităţii sale. Natura cauzei are o importanţă secundară, ea nu creează uranismul, ci numai îl redeşteaptă. Această inversiune care apare uneori foarte de timpuriu alte ori mai târziu, desvoltându-se cele mai de multe ori ca rezultat al unei imaginaţiuni bolnave a indivizilor uraniști, şi luând fiinţă mai în totdeauna în creerul degenerat şi slăbit al uranistului, a fost catalogată de *Krafft-Ebing* sub patru categorii diferite, pe care Medicina-legală le întâlneşte mai adese ori în practica ei şi anume: *a*) **Uranismul psihic**: *b*) **Homosexualitatea**: *c*) **Efeminaţiunea şi** *d*) **Androginia** [1]).

A) *Uranismul psihic* se manifestă prin faptul că, individul poate aveà relaţiuni şi hetero şi homo-sexuale, aceste din urmă fiind însă mult mai pronunţate.

In această categorie se găsesc uraniştii însuraţi şi părinţi de familie, categorie care conţine uraniştii ce se pot vindecà de inversiunea lor, în urma unui tratament apropriat.

B) *Uranismul homo-sexual*, cuprinde indivizii care, nu pot avea relaţiuni sexuale cu femeile, care nu resimt nici o excitaţie în prezenţa unei femei, ci numai în prezenţa şi la vederea bărbaţilor goi, dar al cărora *habitus sau obiceiuri* au rămas în totul masculine.

C) *Uranismul prin Efeminaţiune* este egal cu cel precedent în ceeace priveşte raporturile sexuale, dar în plus, uranistul din cea mai fragedă copilărie, este atras către persoane de sex contrar. Ca copil se joacă numai cu fetele şi cu păpuşile, împleteşte, brodează, ne putând suferì nici unul din jocurile sexului său.

Se îmbracă ca femeie, face pe femeia, căutând în aşà mod aş'i atrage bărbaţii, cu care apoi se dedà la masturbaţie sau la coitul *ab ore*. D) *Uranismul Androgin*[1]) este identic în trăsurile generale cu cel precedent, dar aceştia se apropie foarte mult, ca voce, demers, expresie (imberbi) de femei, pe care le imitează, căutând astfel a place bărbaţilor, pentru ca mai pe urmă să deà liber curs inversiunii lor.

187. Aceste sunt categoriile în care pot fi clasaţi uraniştii bărbaţi. Dar alături de ei sunt şi femei atinse de această inversiune, pe care o vom descrie pe scurt în rândurile următoare.

1) Uranismul psihic, numit de unii autorii Hermafrodismul psihic.

Şi femeiele ca şi bărbaţii recunosc un uranism congenital, care apare şi la ele une-ori foarte de timpuriu, alte ori mai târziu, constituind *Uranismul întârziat*. Femeiele uraniste formează şi ele, sau pot fi catalogate şi ele în patru categorii ca şi bărbaţii, fiind atinse unele din ele de cea-ce se numeşte **Viraginitate**, care este contrariul *Efeminaţiunii* masculine.

Femeile viragine, caută din cea mai fragedă copilărie societatea băeţilor, afecţionează toate obiceiurile şi jocurile băeţeşti, fumează, călăresc' se îmbracă bărbăteşte pentru ca să ademenească femeiele, cu care mai pe urmă intră în relaţiuni amoroase. Deasemenea, după cum sunt bărbaţi uranişti *Androgini*, sunt şi femei uraniste *Ginandrine*, adică femei care au în totul sau în parte, aparenţa şi obiceiurile bărbăteşti, căutând aventuri şi amoruri cu femeile. Una din observaţiunile cele mai interesante de acest gen, este acea publicată de *Krafft-Ebing*, observaţiunea Contesei Sarolta V., cunoscută sub numele de Contele Sandor.

Fetiţa Sarolta la vrâsta de 13 ani, defloră două din camaradele sale de pension, mai târziu se îmbracă bărbăteşte, avù numeroase amante, până când fù descoperită şi dată jupecăţii. Femeiele uraniste, în afară de coitul bucal, cel perineal şi masturbaţia, mai practică, tribadismul[1]) şi Safismul, unele fiind atinse de uranismul platonic, adică de uranismnl imaginar care aduce după el orgasmul voluptos, tribadismul sau masturbaţia. Câte odată amorul şi gelozia între uraniste, sunt duse la exces, fiind capabile de cele mai sălbatice manifestări.

In 1892, două tinere fete uraniste, se legară prin jurământ de a nu se despărţi nici odată una de alta, ele se numeau Alice şi Freda. Familiele lor aflând acest lucru şi vrând să pună capăt la atare corupţiune, vroiră să le despărţească, Freda chiar se logodì cu un tânăr. Alice geloasă până la exces şi văzând că prin căsătorie, amanta ei îi va fi luată, o ucise într'o zi în stradă tăindu'i gâtul cu un brici; aceasta se petrecù în oraşul Memfis din Statele-Unite.

188. Pentru a terminà studiul acestei inversiuni ne rămâne de vorbit de manifestările ei, care se găsesc în cursul unei pisicoze, ca episod intercurent, aşà după cum am spus dejà.

---

1) Prin Tribadism se înţelege frecarea mutuală a organelor sexuale apropiate unele de altele până la orgasmul voluptuos.

Unele forme ale alienaţiunii mintale, se manifestează — cu mult înainte de declararea certă a afecţiunei, — prin inversiuni sau perversiuni—sexuale care necunoscute atrag după ele darea în judecată şi pedepsirea inculpatului.

Am văzut dejà că în *Demenţa senilă*, ca şi în perioda prodromică a *Paralisiei Generale*, unii indivizi sunt surprinşi în flagrant delict de *Exhibiţionism*, *Satiriasis* etc. Acelaşi lucru se întâmplà şi în cea-ce priveşte inversiunea ce am studiat, care se observă mai ades-ori ca episod intercurent în: *Epilepsie*, *Paralisia Generală*, *Alienaţia sub formă periodică*, *Unele Manii*, *Demenţa senilă*. *Epilepticii* comit de multe ori acte de inversiune, de care nici nu'şi dau socoteală, nici nu'şi reamintesc faptul pentru care sunt chemaţi a răspunde înaintea justiţiei. In practica noastră medico-legală am avut de examinat un individ atins de epilepsie larvată, care după ce dăduse foc la o claie cu fân, a căutat să pederastieze o bătrână mai bine de 70 de ani. Unii din ei sunt exhibiţionişti, alţii comit ultragii publice la pudoare şi aşà mai departe.

Paraliticii generali prezintă une-ori, cu mult înainte de stabilirea simptomelor clasice, acte de inversiune, care sunt — în necunoştinţă de cauză — puse pe socoteala unei depravaţiuni vicioase, urmate de condamnări nemeritate. Alături de megalomania începiente, ce se întâlneşte atât de des la asemenea bolnavi, survin perversiuni ale simţului genital, ce constituesc ca să zicem aşà, primul act al dramei ce se va desfăşurà mai târziu

Un profesor de şcoală primară, a fost acuzat de atentat la pudoare, asupra mai multor băeţi pe care vroi să'i pederastieze; după un an de zile el murì paralitic general.

Pe când eram extern în serviciul *Prof. Fournier la Spit. St. Louis din Paris*, un coleg numit *A. P.* al cărui tată erà internat la *Azilul S-te Anne*, fu surprins de un gardian, în momentul în care, prin ameninţări vroià să practice coitul ab ore, cu nişte copii bolnavi, atinşi de *Favus*, a căror observaţiuni clinice erà însărcinat de a redactà; erà debutul unei paralizii generale care necesità internarea studentului după şase luni de zile.

Alienaţii atinşi de Manie, Melancolie, de Alienaţia alternantă, circulară etc., prezintă în cursul alienaţiunii lor, acte de inversiune.

In teza lui Chevalier despre care am vorbit în mai multe

rânduri, se găseşte următoarea observaţiune pe care o reproducem în rezumat.

„*Franz E.*“ 35 ani fu arestat din cauză că, făceà propuneri de pederastie unui sergent de stradă; starea lui mintală fiind suspectă, el fu internat în un azil de alienaţi. Acolo el făcu aceleaşi propuneri medicului azilului ce'l tratà. In momentele de surexcitare el alergà după gardieni pentru a le atinge organele genitale, după care apoi se masturbà. In clipele ce păreà că prezintă oare-care luciditate, el glorificà homosexualitatea care este esenţa vieţei sale, după cum pretinde el. El interpretà Sfânta Scriptură în senzul că, Providenţa admiteà relaţiunile homosexuale şi că sunt ca dânsul un mare număr de persoane care nu au relaţiuni sexuale cu femeile“.

„După această perioadă de surexcitare, el cădeà în o stare de *Melancolie* foarte pronunţată, pentru a reintrà din nou în o perioadă de delir şi aşà mai departe. Acesta erà atins de Alienaţie cu formă periodică sau circulară, care ţinu aproape doi ani de zile după care murì“.

Demenţa senilă este şi dânsa un isvor de numeroase inversiuni:

Krafft-Ebing, Magnan, Legrain şi alţii citează cazuri importante de acest gen. Medicul-Legist şi Psihiatrul, vor recunoaşte cu uşurinţă cauzele acestor inversiuni, demonstrând justiţiei absoluta neresponsabilitate a acestor bolnavi.

CAPITOLUL XXIII

INTREBĂRILE CELE MAI UZUALE PUSE DE JUDECĂTOR MEDICULUI-LEGIST ÎN CAZURILE DE ATENTAT LA BUNELE MORAVURI

189. Generalităţi. 190 Grupurile chestiunilor prevăzute de Tardieu şi chestiunile grupului I. 191. Chestiunile grupului II. 192. Chestiunile grupului III. 193. Chestiunile grupului IV. 194. Chestiunile grupului V.

189. Tratatele de Medicină-Legală moderne, adică acele tratate publicate cu vre'o 10 ani în urmă, nu conţin un capitol special, în care să se enumere întrebările Medico-legale cele mai uzuale, ce s'ar puteà pune Medicului-legist, în un caz de atentat la pudoare, viol, perversiune sau inversiune sexuală etc.,

ele se mărginesc în a menţionà câteva din aceste chestiuni, dar în mod cu totul accidental şi numai pe unele din ele.

Ştim foarte bine că un chestionar exact şi complect, cuprinzând toate întrebările diferitelor cazuri ce s'ar puteà prezintà în practică, nu poate nici odată să fie complect, de oarece judele instructor, procurorul sau prezidentul Curţii cu juraţi, poate pune şi alte întrebări Medicului-legist, după trebuinţa cauzei, pentru luminarea juraţilor. Noi socotim că, urmând pilda **Prof. Tardieu**, pentru a uşurà şi a călăuzì pe magistraţi, avocaţi şi pe medici, o grupare sistematică a întrebărilor celor mai uzuale ar fi de mare folos celor însărcinaţi cu instrucţia crimelor şi delictelor, având ca punct de plecare instinctul generaţiunii.

Tardieu în dorinţa de a pune oarecare ordine în studiul didactic al acestor chestiuni, le clasifică în 6 grupuri, numărul total cuprinzând 24 de întrebări. Vom urmà — cu mici modificări — sistemul adoptat de *Tardieu*, care ni se pare excelent din toate punctele de vedere, pentru a călăuzì pe judecător şi a'l face să urmeze o ordine firească, în instrucţia ce va aveà de făcut.

Chestiunile pe care le prevede *Tardieu* sunt cele următoare:

190. *Primul grup* se referă la constatarea semnelor cu ajutorul cărora, se poate recunoaşte că în adevăr reclamanta a fost victima unui atentat. Intrebările pe care le va pune Magistratul Medicului-legist, pot fi cele următoare:

A) **Fata X prezintă semnele unui atentat la pudoare? sau fata X a fost victima unui atentat la pudoare?**

Judecătorul se poate mărginì în a pune această întrebare de ordin general, care conţine în ea toată gama atentatelor, violului etc.

La această întrebare se va răspunde afirmativ sau negativ, după constatarea semnelor pe care Medicul-legist le va fi găsit pe corpul victimei, semne descrise în cursul acestei lucrări şi asupra cărora numai revenim.

B) **Atentatul s'a săvârşit o singură dată sau de mai multe ori?**

Această întrebare se pune generalminte atunci când părinţii unei copile, victima unui atentat la pudoare în genul acelora menţionat deja, vroesc să dovedească că fetiţa lor a fost în nenumărate rânduri supusă acestui odios act. Medicul-legist se va bazà, pentru a răspunde la această întrebare, pe defor-

mațiunea în formă de infundibulum a vulvei și a vaginului de care am vorbit, pe culoarea acestora care nu va mai fi de culoare roză, ci vor fi veștejite, ușor violete, pe aspectul și înfățișarea generală a copilei, care va apăreà de o bătrânețe anticipată, une ori pe leziunile venerice ale organelor genitale.

Dar de oare-ce inculpații pentru apărarea lor, pretind une-ori că leziunile găsite la organele genitale ale pretinselor victime, sunt datorite obiceiurilor vicioase de onanism practicate de acestea, iar nici de cum atentatelor la pudoare de care ei sunt invinuiți, judecătorul pentru și edificà convingerea, poate pune Medicului, legist următoarea întrebare:

C) **Leziunile găsite la organele genitale ale copilei X nu pot fi și urmarea unor obiceiuri de onanism sau ceva analog?**

Autorii moderni sunt de acord pentru a admite frequența extraordinar de întinsă a masturbațiunii, atât la băeți cât și la fete, care ar fi datorită după unii ereditații, imitațiunii, inițiațiunei, de copii mai mari la cei mai mici, alte ori ascarizilor lombricoizi, frecării penisului de pantaloni, care producând o gâdălitură, aduce după dânsa masturbațiunea etc.

Dar trebue să mărturisim că, se deosebește foarte greu onanismul, de leziunile pe care le determină manoperile atentatului, mai cu seamă când acestea sunt făcute în mod lent și progresiv.

La fetițele în vrâstă de 6—7—8 ani care au obiceiuri de onanism, se constată o dezvoltare mai mare a nimfelor mici care depășesc nimfele mari, o dezvoltare și o erecțibilitate mai pronunțată a clitoricelui, precum și o scurgere vulvo-vaginală palidă și seroasă, care întovărășită de o stare generală de debilitate și de anemie, pot pledà în favoarea masturbațiunii.

Dar nu este mai puțin adevărat că, aspectul dintre leziunile determinate de onanism și acele ca urmare atentatului, sunt une-ori așà de asemănătoare între ele, în cât o distincțiune sigură nu se poate face. In asemenea cazuri, sfătuim pe cei însărcinați a face examenul, de a nu se lăsà să fie animați de un falș amor propiu, diagnosticând cu ori-ce preț în un fel sau în altul, iar în raportul medico-legal să aibă curajul de a mărturisì nedumerirea în care se găsesc, formulând concluziunile lor cam după cum urmeazà:

„Nu se poate dovedì atentatul la pudoare...., sau nu este demonstrat că fetița X a fost victima unui atentat la

pidoare, de oare-ce leziunile vulvo-vaginale ca și celelalte simptome ca spre pildă onanismul, pot aveà origini diferite.

D) **Fata X este deflorată,?**

La această întrebare se va răspunde ținându-se seamă de ruperea sau de ruperele himenului. Deflorarea după cum am văzut la pag. 184 poate fi complectă sau necomplectă, dar în același timp trebue știut că, cine zice rupere himeneală, nu zice numai de cât deflorare, adică ruperea himenului prin intromisiunea penisului: căci himenul mai poate fi rupt cu degetul, cu intromisiunea unui corp strein în vagin, sau ca rezultat al unei operațiuni chirurgicale.

Se vor examinà forma ruperelor, mărginile lor, iar dacă se bănuește că deflorarea este recentă, prin apropierea cu degetele de la ambele mâini ale examinatorului, se va puteà une-ori și până la un oare-care punct, reconstitui forma primitivă a foliolei himeneale.

Autorii nu admit ruperea acestei membrane ca rezultat al onanismului, din cauza durerii ce ar determinà această rupere, dar ruperele digitale ca și acele făcute cu ajutorul corpurilor streine, sunt relativ frequente. In unele cazuri rari se găsesc așà zisele *deflorări chirurgicale.* In afară de acele ce am menționat dejà, necesitate pentru permiterea eșirei fătului la femeiele însărcinate totuși rămase virgine, se cere intervenirea chirurgului, în cazurile de himen rezistent și cartilaginos, care nu permit relațiunile sexuali, une-ori în circumstanțe mult mai stranii. **Brouardel** citează următorul caz: O femeie nară unui medic pe care venise să'l consulte că, dânsa având 45 de ani și fiind virgină, vroià să se mărite.

Dar de oare-ce viitorul soț admisese a o luà în căsătorie, știind că avusese deja oare-care aventură care nu existase în realitate, pentru a nu fi ridiculă, că până la această vrâstă, nu s'a găsit nimeni să o defloreze, cereà medicului să'i inciseze cu bisturiul membrana himen. Tot *Brouardel* mai citează și cea-ce urmează: O femeie de 28 ani, care rămăsese virgină după 3 ani de căsătorie, se hotărâse a luà un amant, dar pentru a nu'și umilì soțul în fața amantului, cereà medicului să'i înciseze himenul cu foarfecele,

Alte-ori se întâmplà cazul contrar: unele femei cer medicului, să li refacă o virginitate prin cusătura himenului. Un medic cinstit și conștiincios, trebue în tot deauna să refuze astfel de intervențiune. In fine s'a presupus că unele ruperi himeneale

ar puteà fi datorite căderii mai mult sau mai puţin crăcănată a unei fete, de pe un loc înalt. Lucru nu este imposibil atunci când un corp mai mult sau mai puţin ascuţit pătrunde în organele genitale, dar în asemenea condiţiuni, este imposibil ca leziunile să se limiteze la ruperea numai a himenului, şi părţile vecine vor fi mai mult sau mai puţin atinse, cea-ce va pune în evidenţă diagnoza justă.

Hofmann având a se pronunţà în un caz de acest gen, nu a admis ruperea făcută în condiţiunile de mai sus. D-rul *Moret din Courlon Dep. Yonne-Franţa* a comunicat *D-rului Vibert* cazul unei fetiţe de 5 ani care, căzând de la o înălţime de aproape 4 metri, ş'ar fi rupt himenul fără ca să existe pe corp nici o altă traumă. **Dr. Nina Rodrigues**[1]) a făcut un studiu interesant asupra acestui punct, din care reiesă că, în cazuri extrem de rare, mai cu samă atunci când căderea copilei de pe înălţime, se face în anumite condiţiuni, ruperea poate să aibă loc, mărginindu-se numai la himen.

191. *Al doilea grup* de întrebări se referă — după clasificarea admisă de *Tardieu la Epoca, natura şi origina dezordinelor* sau leziunilor constatate şi pretinse, ca rezultat al unui atentat la pudoare.

E) **De când datează deflorarea, sau de cât timp s'a practicat atentatul la pudoare?**

După aspectul şi înfăţişarea ruperelor himenului, pe care le-am descris la pag. 197 să poate răspunde la această întrebare, dar numai în limita dintre 1—8—9 zile, dacă ruperea datează de mai mult de 8—9 zile, cicatrizarea lambourilor numai permite a precizà epoca când a avut loc deflorarea. Necunoştinţa acestui fapt şi afirmări neexacte, relativ la epoca şi origina ruperelor himeneale, au adus de multe ori, greşeli care au atras după ele sechetrări provizorii, uneori chiar condamnări în prima instanţă. Când pentru o raţiune oarecare — cele mai de multe ori când examenul victimei a fost cerut târziu — Medicul-legist nu se va puteà pronunţà asupra epocei când a avut loc atentatul, violul sau deflorarea, lucru pe care îl va menţionà în raportul său Medico-legal.

Une ori inculpaţii, pentru a demonstrà pe deoparte nevinovăţia lor, iar pe de altă parte desfrânarea victimei, susţin că

1) **Dr. Nina Rodrigues.** Des ruptures de l'hymen dans les chutes in Ann. d'Hyg. et Médecine-Légale. Paris 1903.

aceasta de mult practică relaţiunile sexuale şi că prin urmare reclamaţiunea ei este nefundată. Această aserţiune implică următoarea întrebare.

F) **Fata X prezintă semnele unei desfrânări obicinuite sau unor relaţiuni sexuale repetate şi continue?**

Pentru a răspunde la această întrebare, Medicul-legist nu se va bazà decât pe examenul corporal şi în special pe acel al organelor genitale, iar nici de cum pe cele ce se pot spune sau inventà asupra purtării victimei.

Când ruperele himenului sunt determinate de o singură intromisiune a penisului, aceste ruperi fără de a se afrontà să cicatrizează pe loc, trecând prin toate fazele cicatrizării de care am vorbit deja la pag. 190.

Când din potrivă, relaţiunile sexuale se repetă, atunci aceste ruperi pot stà pe loc fără a se cicatrizà, un timp mai mult sau mai puţin îndelungat.

Acest fapt are o mare importanţă, atunci când unele fete deflorate în urma unui singur raport sexual, rămân şi însărcinate. In momentul naşterii, se poate încă constatà la aceste fete micimea vaginului, nedilatabilitatea lui, dar în acelaş timp şi închiderea parţială a acestuia, prin lambourile rămase intacte ale membranei himeneale. In asemenea condiţiuni se poate afirmà, că acele fete nu au avut relaţiuni sexuale frequente, nu prezintă semnele unei desfrânări obicinuite. Din contră, extrema dilatabilitate a vulvei şi vaginului, existenţa unor mici resturi din himen sau numai a caronculelor mirtiforme, ca şi coloraţiunea lividă a organelor genitale externe, vor pledà pentru admiterea relaţiunilor sexuali obicinuite şi repetate.

G) **Deflorarea este rezultatul intromisiunii membrului viril sau altei cauze?** La această întrebare se va puteà răspunde, ţinându-se socoteală de cele descrise în capitolele şi paginele precedente, o anamneză strânsă şi raţională, vor pune pe cale pe Medicul legist pentru a'şi formulà răspunsul.

H) **Victima mai prezintă şi alte leziuni corporale—urme de luptă—pe unele părţi ale corpului?**

Şi la această întrebare ca şi la precedenta, se va răspunde uşor, examinând cu atenţie victima, după ce se va dezbrăcà complect. Dar nu trebuesc confundate leziunile corporale vulgare, echimozele sau chiar rănirele, cu acele care să zicem aşà, sunt speciale atentatelor şi violului şi pe care le-am menţionat la capitolul respectiv.

Medicul-legist va trebui să-şi aducă aminte că în unele împrejurări, leziunile de violenţă constatate, pot fi posterioare deflorării consimţite, astfel că acestea nu sunt determinate decât ocazional.

In practica noastră medico-legală, am avut de examinat următorul caz. O fată X în vârstă de 19 ani, a fost deflorată cu consimţământul ei, de un domn ce-i promisese ,a o luà în căsătorie. De oarece acesta a doua zi după deflorare, rupsese orice relaţiuni cu acea domnişoară şi cu familia ei, tatăl acesteia i'a administrat o zdravănă corecţiune, care mai pe urmă a pus'o pe socoteala atentatorului.

Brouardel menţionează în cartea lui, un caz aproape identic. O fată se lăsă a fi deflorată cu voia ei, dar către seară, în urma unei discuţiuni, tânărul ce o deflorase, îi administră o puternică corecţiune, pe care fata pentru a-şi răsbunà, afirmă a fi fost datorită violenţii violatorului, pentru a'şi ajunge scopul Medicul-legist va puteà în unele împrejurări să diferenţieze aceste diferite leziuni între ele, căci după cum am menţionat dejà, lovirile corporale pot fi datorite violenţei atentatorului dar în asemenea caz, ele în totdeauna vor fi întovărăşite şi de acele leziuni vulvo-vaginale, care nu pot să lipsească în un caz de atentat sau de viol neconsimţit.

Luându-se aceste precauţiuni şi ţinându-se socoteală de cele exprimate mai sus, Medicul-legist va puteà răspunde cu uşurinţă la această întrebare.

I) **Moartea fetei X este rezultatul atentatului la pudoare?.**

Unii autori susţin că unele fete foarte impresionabile, desperate de cele ce l'i s'a întâmplat, răpindu-li-se cinstea şi singura lor avere, mor în urma unei violente crize nervoase ca rezultat al unei afecţiuni convulsive, a unei crize de delir etc; lucrul este posibil. **Tardieu** menţionează în cartea lui, o nenorocită femee care violată de doi indivizi, vedeà mereu în delirul său pe acei mizerabili care o violase. Fata Lili Popazu de care am vorbit la pag. 37 s'a sinucis descărcându-şi un foc de revolver, crezându-se deflorată; alte ori victima moare din cauza leziunilor de violenţă, care se pot complicà de diferite infecţiuni. Medicul-legist examinând fiecare caz în parte, va puteà fără mare greutate să se pronunţe.

J) **Moartea a precedat sau a urmat violul?**

Cele mai de multe ori, moartea a urmat violul, atentatorul îşi ucide victima, pentru a suprimà pe martorul cel mai principal. Aşà a făcut Menesclou, Soleillant şi individul care a strangulat pe copila Ruxandra Porcărel, al cărui raport medico-legal, se va puteà citì la finele acestul volum.

Se va observà poziţiunea în care s'a găsit cadavrul, poziţiune care uneori poate da indicaţiuni importante. Aşà **Tardieu** menţionează cazul unei femei care, fiind trântită cu spatele pe o movilă de pietre, s'a găsit înfipte în spatele acesteia, mai multe mici pietricele care străbătuse pielea.

Se vor mai examina şi lichidele şi umorile vulvo-vaginale, în care se pot găsì la microscop — spermatozoizi — dacă examenul nu este cerut prea târziu.

In unele împrejurări, moartea precedează atentatul sau violul, fie că individul îşi omoară victima intenţionat pentru a'şi puteà satisface pasiunea, fie că, fără a avea intenţiunea de a o ucide, o mişcare sau o lovitură nenorocită determină moartea. Aşa se întâmplă atunci când, violatorul vroind să-şi împiedice victima de a ţipà, o sufocă aplicându-i mâinile pe nas şi pe gât, sau o omoară prin mecanismul inhibiţiunei, de care am vorbit dejà în mai multe rânduri.

K) **O femee poate fi violată sau deflorată fără voia ei, prin ajutorul unui soporific, al hipnotismuluî sau unei cauze analoage?**

Detaliurile în care am intrat cu prisosinţă în cursul capitolelor referitoare la aceste chestiuni, ne dispensează de nuoi amănunte. Medicul-legist va puteà răspundé la această întrebare examinând fiecare caz în parte.

L) **O femee poate rămâne gravidă în urma unui atentat sau viol?**

Răspunsul va fi în tot deauna afirmativ, da aceasta se poate.

M) **Un singur bărbat poate violà sau deflorà o femee care se opune acestui act?**

Eliminăm fetele foarte tinere sau copilele care nu se pot opune violatorilor de frică, sau numai în urma unei violenţi de mieă intensitate — o palmă sau două, care intimidându-le rezistenţa lor este redusă, la zero. Generalminte, atunci când femeia este în deplină cunoştinţă a facultăţilor mintale, ea poate rezistà atentatorului. Deflorarea [1]) în asemenea caz este şi mai

1) Brouardel. Les Attentats aux Mœurs Paris 1904 p. 98.

greu de săvârşit, ca să nu zicem imposibilă. In toate aceste cazuri, Medicul-legist nu se va pronunţà decât apreciind forţa fizică şi a victimei şi a inculpatului.

Dar se citează de autori că în unele împrejurări, o femeie chiar voinică şi corpolentă, ar fi în imposibilitate de a rezistà, prin ceea ce se numeşte **Influinţa Psihică**, un fel de oprire momentană a facultăţilor intelectuale, analogă cu ceea ce se manifestă la victimele agresiunilor nocturne, sau la acele supuse unei puternice emoţiuni. **Brouardel** citează următorul caz: „Intr'o noapte un domn este atacat de nişte hoţi, în stradă. El fu trântit jos la pământ apoi devalizat, fără însă a fi bătut, fără a i se face nici o leziune corporală.

Devalizatul a mărturisit, că s'a lăsat în mod inconştient de a fi buzunărit, nu a perdut cunoştinţa, vedeà, simţeà, auzeà, tot ce se petrece cu el, a dat semnalmentele exacte ale hoţilor, totuşi în momentul agresiunii sub impresia teroarei, el rămase inert fără nici o putere de a rezistà, nici de a chemà pe cineva în ajutor; erà transformat în statue, erà siderat, erà fără voinţă ca un automat şi starea aceasta s'a prelungit încă zece minute, după ce hoţii îl părăsise.

O femeie ce se violează se poate găsì în o stare identică, ea nu poate rezistà agresorului, din o cauză analogă şi prin un mecanism identic ca cel de mai sus. Violul sau deflorarea, asupra debilelor mintali, sau acelora în stare de narcoză, beţie etc. pot să se săvârşască, fără ca femeia să poată rezistà, dar despre aceste fapte am vorbit dejà la un capitol precedent.

192. Grupul al treilea de chestiuni — după Tardieu — se referă la boalele — şi în special la boalele venerice — pe care victima le-a putut contractà, în urma unui atentat la pudoare sau viol. După cum am văzut dejà, acele afecţiuni venerice a căror filiaţiune se poate stabilì ca fiind identice cu boalele violatorului, sunt: *şancrul moale, şancrul îndurat sau sifilomul cu toate consecinţele sale şi blenoragia.*

N) **Care este natura boalei de care este atinsă victima pretinsului atentat la pudoare sau viol?**

Când se va pune Medicului-legist o atare întrebare, cel întâi lucru pe care va trebui să'l constate, este acela dacă în adevăr victima este atinsă sau nu de o atare afecţiune, iar în rândul al doilea care este genul, specia acelei afecţiuni. Am văzut dejà la capitolul respectiv, cu câtă prudenţă trebue să se pronunţe Me-

dicul-legist în asemenea cazuri, după cum am văzut că pentru unii autori, gonococul nu ar fi numai decât specificul blenoragiei.

La argumentele enumerate asupra acestui punct, mai putem adaogà următoarele rânduri pe care *Vibert și Pouchet*, le-au relatat Societății de Medicină legală din Franța, în ședința de la 11 Martie 1895. Ei spuneau că au găsit gonococi la multe fete mici, care nu fusese victime ale unui atentat nici al unei alte contagiuni oare-care, ca și la acele care pretindeau că fusese violate, care erau atinse de gonococie, dar care nu se găseau la indivizii inculpați de atentat la pudoare sau viol.

In cea-ce privește *Sifilomul* cu toate accidentele *secundare* și *terțiare* pe care le aduce după el, am văzut la capitolul respectiv ce greu se poate răspunde clar și precis, la întrebarea pusă de magistratul instructor.

Unul din cei mai distinși medici ai Spit. S-t Louis din Paris **D-r Georges Thibierge**[1]) în trei comunicări succesive[2]) a discutat valoarea reacțiunii Wassermann pentru diagnoza sifilisului în chestiunile de medicina legală, din care reiese — în afară de dificultățile mari pe care le întâmpină Medicul-legist în aplicarea acestei metode — rolul secundar și șters pe care'l are une-ori în asemenea materie această reactiune, iar pe altă parte faptul că pozitivitatea ca și negativitatea metodei, nu probează numai decât că individul supus acestei reacțiuni, erà sau nu erà sifilitic. **Thibierge** își termină raportul său, atrăgând pe de o parte atențiunea Medicilor-legiști, asupra pericolului ce une-ori este iminent atunci când se extrage sânge de la un presupus sifilitic, iar pe de altă parte că, Medicul-legist nu trebue să procedă el însuși la această operațiune, ci un alt medic reputat în asemenea materie, de obicei ales de pacientul în chestie.

O) **Această boală ce o prezintă victima, poate să fie datorită unui simplu contact?**

La această întrebare răspundem cu cea mai mare ușurință în mod afirmativ, un contact, o simplă încercare de atentat, care

---

1) Thibierge et Weissenbach. Valeur de la réaction de Wassermann pour le diagnostic Medico-legal de la Syphilis et des mêmes auteurs : La reaction de Wassermann en Med-legale în Ann. d'Hyg. et de Méd-legale Paris 1911 și 1912.

2) D-r G. Thibierge. Valeur en Medecine légale des méthodes recentes de diagnostic de la syphilis. Rapport présenté au troisieme congrés de Med. légale tenu à Paris en Mai 1913.

pune în atingere organele victimei cu ale agresorului, poate să fie contaminant.

P) **Boala ce o prezintă victima, este e de aceiaşi natură ca şi acea ce o prezintă inculpatul?** Această întrebare însemnează: Victima ca şi inculpatul prezintă leziuni suspecte fie la organele genitale, fie corporale? Se examinează unul din ei şi se constată spre pildă că prezintă plăci mucoase sifilitice. Magistratul pentru a stabilì o relaţiune de la cauză la efect, va cere Medicului legist să examineze şi pe celalt, ca să vază dacă şi acesta prezintă o afecţiune identică, cea-ce ar constitui o puternică prezumpţiune pentru contaminare. La această întrebare se va răspunde după un examen *repeţit* al ambilor pacienţi, ţinânduse seamă de rezervele ce am menţionat în paginile precedente, şi la nevoie chemând în consultaţiune şi pe un specialist sifiligraf dermatolog.

Une-ori în împrejurări de altfel destul de rari, mai cu seamă atunci când victima şi infractorul sunt examinaţi, dar nu prea târziu s'ar puteà stabili de Medicul legist oare-care legătură de contaminare între ei, ţinându-se seamă pe de o parte de natura afecţiunii, pe de altă parte de sediul său. Aşà spre pildă, victima prezintă un şancru moale sau un sifilom pe nimfele stângi şi inculpatul pe partea dreaptă a penisului, s'ar putea stabilì oarecare legătură între aceste, fără însă a fi în totul afirmativ.

Q) **De când datează afecţiunea victimei şi de când datează acea a inculpatului. Se pot stabili oare-care legături între ele?**

Chestiune importantă care nu se poate rezolvì de cât cu mare greutate, ţinându-se seamă de mersul afecţiunilor de care am vorbit în paginile precedente.

193. Chestiunile grupului IV se referă numai la presupusul inculpat. *R*) **Organele genitale ale inculpatului, au oare care analogie cu acele ale victimei?**

Această chestiune se pune Medicului-legist atunci când inculpatul, pentru apărarea lui, pretinde cum-că, dânsul nu ar fi putut violà pe cutare victimă, fiind-că dacă ar fi făcut aceasta, leziunile găsite la organele genitate ale aceştia, ar fi trebuit să fie mult mai grave, de oare-ce penisul său în erecţiune, este de un calibru mare, faţă de vulva şi vaginul fetei deflorate.

Alte ori se susţine contrariul, penisul mic şi subţire al unui individ, nu a putut rupe un himen al unei femei sau fete voinică, şi de mare statură.

Din punctul de vedere general putem spune cum-că, aceste argumente sunt de ordinar făurite pentru trebuinţa cauzei, atunci când apărarea numai are ce argumente să aducă înaintea juraţilor în favoarea inculpatului. Un penis subţire şi relativ mic, poate foarte uşor deflorà un himen al unei femei nalte şi robuste şi viceversa, un penis mare şi voluminos, poate iarăşi să defloreze o fetiţă de talie mică şi delicată, dacă intromisiunea este consimţită şi făcută cu blândeţe, Prin urmare totul este relativ, Medicul-legist se va pronunţà une-ori fără mare greutate, examinând şi ţinându-se seamă de fie-care caz în parte.

R) **Un bărbat poate în timpul somnului şi fără aş-i da seamă de cea ce face, să se apropie de o femeie lângă care este culcat?**

Afară de cazuri cu totul excepţionale şi care se referă la relaţiunile sexuale obicinuite dintre soţi, răspunsul la această întrebare va fi în totdeauna negativ.

S) **Inculpatul prezintă în conformaţia sa fizică, oarecare dispoziţiuni particulare, care nu'i permit de a aveà relaţiuni sexuale?**

Această întrebare se pune atunci când pentru apărarea lui, inculpatul pretinde că nu este vinovat de faptul ce i se impută, fiind-că el este în imposibilitate de a coità. Medicul-legist în asemenea împrejurări, va trebui să examineze bănuitul şi să refere asupra cazului.

Inaptitudinea la coit poate depinde de patru ordine de fapte: Inaptitudine din cauza vârstei, din cauza unei conformaţiuni vicioase a organelor genitale, din cauza unei afecţiuni generale oarecare şi în fine inaptitudinea de natură nervoasă.

Generalminte se admite că după 65 de ani, bărbatul numai are putinţa de a coità şi cu atât mai puţin acea de a deflorà. Dar la această regulă sunt numeroase excepţiuni şi unii autori pretind cum că, oameni de 70 ani şi chiar mai mult nu numai că au fost în stare de a aveà raporturi sexuale, dar mai mult de cât atât, au avut un coit fecundant. [1])

Băeţii pot şi ei să aibă aptitudini la coit la o vrâstă foarte tânără; în practica noastră medico-legală am avut de examinat un băiat de 16 ani care deflorase pe sora lui în vrâstă aproape de 14 ani, care a şi rămas gravidă.

---

1) Duplay. Le coït ches les vieillards in Arch. genér. de Médecine Paris 1852 şi A. Dieu Journal de l'Anatomie Paris 1867.

Viciurile de conformaţiune ce nu permit relaţiunile sexuale sunt cele următoare: Hermafrodismul, induraţia corpilor cavernoşi, retracţiile cicatricale ale penisului, scurtarea frenului care întovărăşeşte afecţiunea numită hipospadias, tumorile voluminoase ale scroţului; herniile voluminoase, atrofia testiculară, [1]) uneori criptorchidia, infantilismul sau feminismul de care am vorbit dejà.

Unele afecţiuni medulare [2]) ca ataxia locomotrice, diabetul, azoturia ca şi unele intoxicaţiuni, ca saturnismul sau intoxicaţia cu vapori de carbon.

Acestea din urmă pot aduce o înaptitudine momentană la coit, care dispare odată cu eliminarea complectă a materielor toxice din sânge.

Alcoolismul, excesele veneriane, lucrările intelectuale prelungite,ca şi unele afecţiuni febrile, cum ar fi spre pildă pneumonia.

Hofmann relatează în cartea lui o observaţiune interesantă asupra acestui punct. Un om în vrâstă de 60 de ani, care aveà încă aproape în fiecare zi raporturi sexuali cu nevasta lui, contractează o pneumonie. In a cincea zi de boală în plină perioadă febrilă el avù raporturi cu soţia lui, iar în a noua zi de boală el murì.

Trebue de ştiut că unii indivizi neputincioşi faţă de o femeie, sunt putincioşi faţă de alta şi că uneori alţii de şi cu totul normali şi foarte bine conformaţi, sunt de o timiditate extraordinară; eù au apetituri [2]) sexuali dar nu parvin a aveà erecţiuni, după cum sunt şi acei care imediat ce intră în erecţie, ejaculează înainte de a face intromisiunea. Medicul-legist examinând fiecare caz în parte, va puteà cele mai de multe ori răspunde la această întrebare fără mare greutate.

7) **Inculpatul X este responsabil de actul ce a comis? sau Inculpatul X este în plenitudinea funcţiunilor sale mintale?**

Această întrebare care se pune mai cu seamă atunci când, Magistratul se află în faţa unui individ învinuit, de un act de perversiune sau inversiune sexuală, ca **Exibiţionismul, Fetişismul, Uranismul etc.**, se va rezolvì cu uşurinţă în urma

---

1) Scopiţii sunt infecunzi dar pot aveà relaţiuni sexuale, nu sunt impotenţi.

2) Această aptitudine la coit ar fi datorită faptului admis de fiziologişti care pun în măduva prelungită, central automatic ai erecţiunii.

unui examen repeţit, pe care-l va face Medicul-legist învinuitului.

El va puteà constatà în unele împrejurări, stigmate şi semne certe şi reale al unei paralizii generale incipiente, a unei demenţi senile etc. şi în asemenea împrejurări va coinchide că inculpatul nu erà responsabil de actul ce l'a comis.

Dar trebue ştiut, fapt asupra căruia am insistat dejà, că unii indivizi conştienţi până la un oare care punct, de gravitatea actului comis în un moment de nerezistibilă impulsiune, preferă să fie condamnaţi la o amendă şi chiar la închisoare, decât de a fi sechestraţi în un azil de alienaţi, ceea ce ar constituì o pată care nu s'ar şterge pentru restul vieţei lor.

194. Chestiunile grupului al cincilea se referă la simulaţiunea atentatelor la pudoare si a violului.

U) **Atentatul sau violul nu sunt simulate?**

Am menţionat la capitolul respectiv, frequenţa simulaţiunii atentatelor la pudoare şi violului, minciuna mergând foarte adese ori alături cu unele pretinse atentate. După cum am relatat, simulaţiunea este câte odată făcută cu intenţiune, alte ori făurită în mod inconştient sau involuntar de împrejurări şi de circumstanţele faptelor.

Din leziunile constatate la organele genitale ale victimei, comparate cu epoca când se pretinde că ar fi avut loc atentatul, ca şi din celelalte alegaţiuni invocate de fata ce pretinde că ar fi fost violată sau deflorată, Medicul-legist ţinând seamă de cele descrise de noi la paragraful simulaţiunii, va puteà cele mai de multe ori răspunde la această întrebare.

V) **Pretinsa victimă nu este afectată de Mitomanie, Isterie sau ceva analog?**

Medicul-legist va trebui în totdeauna să nu uite că, mai ales copii sunt foarte uşor sugestibili, că unii din ei sunt mincinoşi din fire, şi că după ce repetă celor ce-i instruesc, prin urmare şi ei repetând de mai multe ori aceiaşi naraţiune, îşi închipue că cele inventate sunt acum adevărate, astfel că cu mare siguranţă şi fără nici o şovăială susţin povestea, care în fond este o grosolană minciună.

De asemenea fetele isterice, inventează cele mai de multe ori în mod inconştient naraţiuni fanteziste, care bine expuse au putut să inducă în eroare pe cei mai de seamă judecători. Medicului-legist îi incumbă în asemenea cazuri datoria, de a exa-

mină cu atenţie şi în repeţite rânduri fiecare caz în parte, ceea ce-l va puteà pune pe calea dreaptă.

X) **Leziunile găsite la organele genitale ale victimei nu au fost făcute intenţionat pentru a simulà atentatul la pudoare sau violul?**

La această întrebare Medicul-legist va răspunde une ori cu uşurinţă, alte ori însă va întâmpinà oare care dificultăţi.

In adevăr, când leziunile găsite la organele genitale ale victimei ca în cazul citat de noi la paginile precedente, vor fi atât de disproporţionate faţă cu atentatul pretins, Medicul legist va puteà uşor să recunoască frauda, dar trebue să mărturisim că în unele cazuri, ele sunt atât de bine simulate şi imitate, încât numai o sagacitate, dobândită după un mare şir de ani de practică, poate să facă să dispară nedumerirea, la care omul artei trebue în totdeauna să se gândească.

Z). **De ce natură sunt petele de pe rufăria victimei sau a inculpatului?**

Magistratul poate trimite rufăria victimei şi a inculpatului Medicului legist, pentru ca să constate, dacă ele sunt pătate de sânge — ceeace ar dovedì până la un oarecare punct, virginătatea aceştia — sau să constate dacă petele sunt de spermă sau de altă natură. Se va răspunde cu uşurinţă la această întrebare, examinându-se petele la microscop după regulele stabilite.

Acestea sunt întrebările cele mai uzuale, ce se pun de justiţie Medicului legist, dar după cum am spus deja, ele se pot dedublà sau înmulţì după trebuinţa cauzei. Intrebările pe care le pune de obiceiu, Prezidentul curţii cu juraţi, au fost formulate la capitolele respective.

CAPITOL XXIV.

CÂTEVA MODELE DE RAPOARTE MEDICO-LEGALE RELATIV LA ATENTATELE LA BUNELE MORAVURI.

195. R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare. 196. R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare complicat de leziuni venerice şi urmat de examenul inculpatului. 197. Intrbare ce se poate pune de Magistrat în ceeace priveşte consecinţele infecţiunii venerice. 198. R. M. L. asupra unui caz de Atentat la pudoare fără deflorare. 199. Concluziunile M. L. în un caz îndoelnic de atentat. 200. R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare şi strangularea victimei.[1])

195. *Raport Medico-Legal asupra unui caz de viol şi deflorare. Acest raport a fost dresat în urma cererii parchetului de Iaşi care zicea:*

Domnule Medic-Legist

Am onoare de a vă înaintà pe fata M. V ce pretinde că a fost violată şi deflorată, rugându-vă să binevoiţi a o examinà şi a ne raportà asupra cazului.

ss Prim Procuror H

Raport Medico-Legal.

I Preambul. Subsemnatul Dr. G. Bogdan prof. universitar Medic-Legist pe lângă Trib. Iaşi, invitat de D-l.... prin adresa cu No.... din.... de a examinà pe fata M. V. ce pretinde că

---

1) Definiţia şi Importanţa R. M. L. părţile din care se compune, regulele ştiinţifice de redacţiune ca şi toace celelalte noţiuni necesare pentru compunerea unui act de o atare importanţă, se găsesc descrise pe larg în volumul ce am tipărit în 1920, Editura Samitca Craiova intitulat: 68 Rapoarte Medico-legale Model, Ediţia II. Tot în acel volum se vor mai găsì şi alte Rapoarte de Atentate simulate, Perversiuni, Inversiuni sexuale etc. etc.

a fost violată şi deflorată în ziua de... şi de a constatà ori ce indiciu de crimă sau delict, astăzi.... după ce am depus mai întâiu jurământul cerut de lege, am procedat la facerea acestui examen în prezenţa D-lui X şi am constatat cele ce urmează:

II *Comemorativ.* Fata M. V. ne spune că mama ei o dăduse ca dădacă la un copil al d-nei şi d-lui Y. Acesta — după afirmaţiile fetei — pe când soţia lui lipseà din oraş, a intrat la miezul nopţei la ea în odaie şi s'a culcat lângă dânsa. Fata M. V. a voit să se scoale, să plece de lângă el, dar acesta nu a lăsat-o a menţinut-o cu putere, ameninţând că o omoară — aşà pretinde victima — dacă nu se va supune; de frică, fata a stat nemişcată, iar el a deflorat-o.

Victima mai spune că a resimţit dureri mari la organele genitale, i-a curs sânge, din care cauză a murdărit cămaşa cu care erà îmbrăcată şi prostirea patului unde erà culcată.

Intrebată de noi, de câte ori a abuzat de ea în acea noapte, fata M. V. ne spune că numai odată, dar că lucrul s'a repeţit în noaptea următoare; aceste fapte s'ar fi petrecut cu două zile înaintea examenului nostru.

III *Descrierea faptelor — visum et repertum* — Examinată de noi în ziua de.... am constatat:

Fata M. V. în vârstă de 13—14 ani este mică de talie şi de constituţie debilă; menstruată pentru prima dată cu patru luni înaintea celor petrecute, aşà afirmă mama fetei care o întovărăşeşte şi care asistă şi ea la examenul nostru, nu a mai avut în acest interval de timp decât o singură dată menstruaţia, care a venit cu oarecare dureri în abdomen.

Desbrăcăm pacienta, dar nu constatăm nici o urmă de violenţă pe corp.

Mamelele sunt mici, cu aureola blondă, cu mamelonul mic, fără tubercule Montgomery. Urcată pe masa de speculum, găsim la organele genitale; pubisul este în parte acoperit cu păr, iar nimfele mari bine desvoltate normale şi dublate de ţesut celular, acoperă perfect nimfele mici şi închid vulva.

Indepărtând nimfele mari, găsim nimfele mici care nu prezintă nici o eroziune pe ele, dar care sunt roşii, puţin umflate şi dureroase la pipăit; îndepărtând cu degetele şi pe acestea, găsim vaginul care este încă închis prin o parte din himen.

Acesta este roşu, inflamat şi prezintă trei ruperi complecte ale foliolei himeneale, una din ele se găseşte către partea in-

ferioară a acestei membrane, alta pe partea mijlocie stângă, a treia pe partea mijlocie dreaptă.

Aceste ruperi interesează toată întregimea himenului, iar marginile lor sunt inflamate, roşii, umflate şi sângerează la cea mai mică atingere; fata resimte dureri deşi examenul nostru se face foarte delicat.

Vaginul este mic, dar roşu, inflamat şi ferbinte, nu se scurge nimic din el, după cum nu se scurge nimic din uretră.

Fata acuză dureri la micţiune şi la mers; ganglionii inguinali nu sunt prinşi, nici dureroşi la pipăit; nimic alt important de notat pe corp.

IV. *Concluziuni.* 1). Fata M. V. este deflorată.

2) Deflorarea este recentă, a avut loc cu 2—3 zile inaintea examenului nostru din ziua de . . .

3) Fata M. V. nu este în prezent atinsă de nici o leziune venerică.

4) Dânsa nu prezintă nici o urmă de violenţă pe corp.

Medic Legist, (ss). Dr. Bogdan.

Iaşi in . . . . . 19 . .

Profesorul Tardieu adaogă la concluziunea de sub No. 2, în unele cazuri, următoarele cuvinte: „Deflorarea este recentă, a avut loc cu două zile înaintea examenului nostru din ziua de... ruperea himenului fiind produsă de introducerea în vagin a unui corp voluminos şi vârtos, cum este de pildă penisul în erecţie.

Această adăogire se poate pune, fără însă a fi absolut necesară în toate cazurile determinate.

P. S. Admiţând că am fi găsit la organele genitale o secreţiune vaginală sau uretrală, sau una şi alta, atunci va trebui să se culeagă câteva picături din acea secreţiune, să i se descrie caracterele, în partea numita visum et repertum zicând de pildă:

Din vagin se scurge o secreţiune muco-purulentă cleioasă, de culoare gălbue, lipicioasă, secreţiune care se găseşte şi în uretră.

Această secreţiune, uscată pe părţile intime ale nimfelor mari, a dat loc formaţiunei unor coji, cari aderă de mucoasa nimfelor.

Am cules şi am întins pe o placă de sticlă câteva picături din acea secreţiune şi le-am examinat la microscop, după cum urmează.

După ce am uscat secreţiunea la o flacără uşoară a unei lampe cu alcool, le-am acoperit cu un couvre-objet şi am turnat deasupra o picătură din o soluţie alcalină de albastru de metilen.

După câteva secunde am spălat preparaţia cu apă distilată, am uscat din nou şi examinând la microscop cu un obiectiv de imersiune, am găsit gonococi caracteristici pe câmpul microscopului, cuprinşi în globule de puroi, câte doui, uneori câte unul singur, având forma unui bob de cafea.

Dacă prin urmare examinând fata M. V. se vor găsì cele de mai sus, atunci medicul expert va schimbà concluziunea de sub No. 3, cu următoarele cuvinte: Fata M. V. este atinsă de vulvo-vaginită şi uretrită gonococică.

Dacă medicul, nu va găsì scurgerea vulvo-vaginală menţionată mai sus, ci o ulceraţie vulvară sau mai multe ulceraţii fie uniforme fie diferite, sau va găsì şi scurgere şi ulceraţie [1]) atunci dânsul va notà şi va descrie caracterele acestor ulceraţiuni, sediul lor, formà, numărul lor, aspectul etc. In aceste împrejurări, dacă mai cu seamă el nu are cunoştinţi suficente de venereologie, este prudent ca dânsul nu numai să repete examenul victimei în mai multe rânduri şi la diferite intervale, dar mai mult încă, să ceară ca împreună cu el, fata să fie examinată şi de un specialist în venereologie.

Aceste diferite examene, vor fi menţionate tot în partea III-a a raportului (se va notà şi numele şi titlurile specialistului care a examinat victima) iar rezultatul examenului se va notà în concluziuni.

Admiţând spre pildă că ulceraţia găsită la vulvă ar fi un sifilom, concluzia de sub No. 3 va zice: Fata M. V. este atinsă de vulvo-vaginită şi uretrită gonococică, precum şi de o ulceraţie vulvară care are aspectul clasic al unui sifilom (şancru sifilitic).

Dacă procurorul sau o altă instanţă judecătorească, ar cere şi examenul inculpatului, pe care victima l-ar desemnà ca autorul violului, medicul va examinà în unul sau mai multe rânduri şi pe acesta şi va notà într'un raport deosebit, modul cum şi

1) In un caz de viol şi deflorare pe care l-am văzut împreună cu Profesorul Brouardel, o fată deflorată în urma unui singur raport prezentà ruperi himenale complecte, blenoragie, şancre moi, pediculi puvis, scabies şi rămase şi însărcinată.

când l-a examinat, ce leziuni a găsit pe corp sau la organele genitale, leziuni pe care le va descrie în mod ştiinţific, iar în concluziuni va notà afecţiunea de care crede că este atins presupusul inculpat, apropiindu-se de acele ale victimei.

166. *Raport Medico-Legal asupra unui caz de viol şi deflorare, complicat de leziuni venerice şi urmat de examenul inculpatului.*

Domnule Medic-Legist

Am onoarea a vă înainta pe fata C. D rugându-vă să binevoiţi a o examinà şi a ne răspunde.

1) Fata C. D este violată şi deflorată?

2) Dânsa este sau nu atinsă de vre-o leziune venerică?

3) Numitul A. B inculpat de deflorare, prezintă vre-o leziune venerică care ar fi putut să contagioneze pe fata C. D.

Prim Procuror X.

Raport Medico-Legal.

I Preambul. Subsemnatul Dr. G. B., profesor universitar, Medic-Legist pe lângă Trib Iaşi, invitat de D-l Prim Procuror al Trib Iaşi prin adresa cu No.... din.... care zice: Am onoare a vă înaintà pe fata C. D, să binevoiţi a o examinà şi a ne răspunde:

1) Fata C. D este violată şi deflorată?

2) Dânsa este sau nu atinsă de vre-o leziune venerică?

3) Numitul A. B, inculpat de deflorare, prezintà vre-o leziune venerică care ar fi putut să contagioneze pe fata C. D.?

Procedând la examenul victimei şi inculpatului în ziua de.. în prezenţa D-lui X procuror de secţie, după depunerea jurământului cerut de lege, am constatat cele ce urmează:

II Comemorativ. Fata C. D, pretinde că de mai multă vreme un domn A. B îi eşeà în cale, pe când dânsa se întorceà acasă.

După un timp oarecare, ea începu a vorbì cu el, de oarece acesta îi spuneà că voeşte să o ia în căsătorie şi chiar voeşte să facă cererea către mama fetei.

In asemenea condiţiuni el fu primit în casă, urmând că nunta să se facă după câtva timp.

Intr'o seară—cu cinci zile înaintea examenului nostru, pe când

mama fetei lipseà de acasă, numitul A. B. veni ca de obiceiu să-şi vază logodnica, şi fiindcă nunta trebuia să aibă loc în curând, dânsul o înşelă, abuzà de ea şi o defloră. A doua zi familia fetei primì o scrisoare de la D-l în chestie, prin care le anunţà că totul este rupt şi că acea căsătorie nu mai poate aveà loc. Văzându-se înşelate, ambele hotărîră a se plânge parchetului cu atât mai mult că D-ra C. D, se plângeà şi de dureri vulvo-vaginale, dureri cari după spusa unei moaşe, nu puteà să fie decât rezultatul unei afecţiuni venerice. Am examinat pe fata C. D în ziua de... cu 5 zile după pretinsa deflorare.

III. Descrierea faptelor, visum et repertum — Fata C. D de talie mijlocie este bine constituită, în vâstră de 17 ani regulat menstruată, nu prezintă pe corp nici o urmă de violenţă—Mamelele sunt mici,, cu aureola brună, cu mamelonul mic — Urcată pe masa de speculum, găsim la organele genitale: Pubisul acoperit cu păr, nimfele mari bine desvoltate acoperă nimfele mici şi închid vulva, dar prezintă pe părţile lor intime, lichid sero-purulent gălbui —Indepărtând nimfele mari, găsim nimfele mici care sunt roşii, umflate, dureroase la pipăit şi prezintă şi ele pe ici pe colea, secreţiune sero-purulentă; îndepărtând nimfele mici, găsim vaginul care este roşu—imflamat şi himenul care prezintă două ruperi complecte ale foliolei sale, una la parte inferioară, alta la stânga; aceste ruperi au marginile lor umflate, acoperite cu puroiu, sângerând la cea mai mică atingere.

Uretra este roşie, iritată, din ea se scurge puţin puroiu, iar pe faţa internă a nimfei mari stângi, se vede o mică ulceraţie superficială, care la acest examen, nu prezintă nici un caracter determinat. Ganglionii inguinali de ambele părţi, dar mai cu seamă cei din stânga, sunt umflaţi şi dureroşi la pipăit; fata acuză dureri la mers şi la micţiune.

Am cules câteva picături de puroiu din uretră, pe mai multe lame de microscop şi am făcut să urineze pacienta în un pahar. Urina era gălbuie, dar în parte tulbure prin puroiul uretrei.

Am întins pe o placă de sticlă de microscop, o picătură din secreţiunea uretrală, am uscat la flacăra unei lampe cu alcool şi am turnat deasupra o picătură din o soluţie alcalină, de albastru de metilen.

După câteva secunde, am spălat preparaţia cu apă distilată, am uscat din nou şi examinând la microscop cu un obiectiv de imersiune, am găsit gonococi caracteristici.

Având în vedere afecţiunea acută de care erà atinsă fata C. D. am sfătuit'o să intre în spital, în secţia venerologică ceea ce a şi făcut.

La vre'o 12 zile după aceasta, am revăzut din nou în spital pe fata C. D. Scurgerea uretro-vaginală era în stare de descreştere, dar pe faţa internă a nimfei mari din stânga, găsim o ulceraţie erosivă, mare ca o linte ce pare a fi aşezată pe o bază vârtoasă şi care părea că s'ar enuclea uşor, prinsă între două degete. Ulceraţia nu este profundă, are fundul roşu fără supuraţie, nu este dureroasă, iar ganglionii inguinali de ambele părţi sunt prinşi, fug ca nişte mărgele sub degetele ce-i pipăie, nu sunt dureroşi.

IV *Concluziuni.* I) Fata C. D. este deflorată.

2) Deflorarea este recentă şi puteà să fie anterioară cu 5, 6 zile înaintea primului nostru examen, ce am făcut în ziua de...

3) Fata C. D. erà atinsă chiar în prima dată a examenului ce l'am făcut, de vulvo-vaginită şi uretrită blenoragică.

4) La al doilea examen ce am făcut D-rei C. D. am constatat că dânsa mai prezentà la vulvă o ulceraţie, care s'a afirmat a fi un sifilom (şancru sifilitic).

5) Diagnoza de şancru sifilitic s'a adeverit prin examenele repeţite făcute fetei C. D, in spital de noi, examene cari ne-au demonstrat că aproape două luni după deflorare, adică după infecţiune, pacienta prezentà accidente secundare sifilitice caracteristtce, diagnosticate de D-l Dr. X şeful serviciului in care a fost internată pacienta, specialist în materie şi de noi însăşi.

(ss) Dr. G. B. Iaşi 1912.

N. B. Dacă magistratul ar voì să cunoască şi consecinţele acestei infecţiuni venerice, dânsul ar puteà pune a 4-a întrebare, formulată după cum urmează:

«Care pot fi consecinţele acestei infecţiuni venerice şi ce tratament ar necesità pentru a dispare complect, fără ca să nu poată avea urmări grave asupra pacientei C. D.? La această întrebare medicul ar puteà răspunde după cum urmează:

«Consecinţele infecţiunei venerice de care este atinsă fata C. D. sunt grave, dânsa va trebuì să urmeze un tratament incontinuu, timp de minimum trei ani de zile sub direcţia şi controlul unui medic specialist; în urma acestui tratament, se va face un nou examen şi o probă Waşserman şi numai atunci se va puteà

răspunde, dacă infecţiunea este pe deplin dispărută, sau dacă trebue încă urmat tratamentul.

Presupunând că victima violului fata C. D. ar fi desemnat ca autor al acestui act pe numitul A. B. medicul îl va examinà şi pe acesta cât mai curând posibil, chiar în ziua examenului victimei dacă se poate şi va notà în un raport special, acea ce a găsit, după cum urmează.

179. Raport Medico-Legal.

Subsemnatul Dr. G. B. etc. învitat de D-l Prim Procuror Trib. Iaşi, prin adresa cu No.... din.... de a examinà pe numitul A. B. pe care fata C. D. îl desemnează ca autorul violului suferit de dânsa, după depunerea jurământului cerut de lege, am procedat şi am examinat în mai multe rânduri, pe inculpatul A. B. şi am constatat cele ce urmează:

Numitul A. B. în vràstă de 25 ani a fost examinat în ziua de... Dânsul este bine conformat, bine constituit, nu neagă deflorarea fetei C. D. după cum nu neagă nici intenţiunile sale matrimoniale, pe care pretinde că numai le-a amânat, fără a fi avut intenţia de a le rupe cu totul.

Dânsul prezintă o scurgere purulentă pe canalul uretral al cărui meat este roşu inflamat şi umflat; în această scurgere examinată la microscop s'a găsit gonococi.

198. *Raport Medico-Legal asupra unui atentat la pudoare fără deflorare.*

Acest raport a fost dresat în urma adresei procurorului, formulată după cum urmează:

Domnule Medic Legist,

Am onoare de a vă înăinta pe fata A. B. ce pretinde că a fost victima unui atentat la pudoare, rugându-vă să binevoiţi a o examinà şi a ne dà rezultaiul cât mai urgent, având deţinut în cauză.

Raport Medico-Legal

I *Preambul.* Subsemnatul Dr. G. Bogdan, Prof. Universitar. Medic-Legist pe lângă Trib. Iaşi, invitat de D-l Prim Procuror al Trib. Iaşi prin adresa No.... din.... de a examinà pe fata A. B. ce pretinde că a fost victima unui atentat la pudoare şi de a constatà orice indiciu de crimă sau delict astăzi.... după

ce am depus jurământul cerut de lege, am procedat la facerea acestui examen şi am constatat următoarele:

II Comemorativ. Fata A. B. pe care o însoţeşte mama ei, spune că un băiat ce veneà în casă, ca prieten, profitând de absenţa acesteia din urmă, ar fi abuzat de dânsa, că lucrul s'ar fi repeţit de vre-o 3 ori înaintea examenului nostru, pe care l-am făcut în ziua de.... în prezenţa mamei fetei, cu vre-o 6 zile după pretinsul atentat.

III *Descrierea faptelor.* Fata A. B. bine constituită în vârstă de 12 ani, nemenstruată, nu prezintă nici o urmă de violenţă pe corp. Examinată pe masa de speculum găsim:

Pubisul neacoperit cu păr, nimfele mari dublate de ţesut celular acopere nimfele mici şi închid vulva, dar sunt roşii, umflate şi umede. Indepărtându-le, găsim nimfele mici care şi ele sunt umflate, roşii, uscate şi prezintă pe faţa lor internă mai multe excoriaţiuni superficiale, care sângerează la cea mai mică atingere.

Examenul nostru provoacă dureri copilei, dureri pe care zice ea le resimte şi în timpul mersului. Indepărtând nimfele mici, găsim himenul care este de formă inelară în fundul vaginului, dar este intact, complect însă roşu inflamat şi udat prin o secreţiune albicioasă şi seroasă; am cules câteva picături din acea secreţiune pe mai multe lame de microscop. Uretra normală, din ea nu se scurge nimic, ganglionii inguinali sunt normali, nedureroşi şi netumefiaţi; nimic alt important de notat pe corp.

Am examinat lichidul la microscop, nu am găsit gonococi.

Concluziuni. 1) Fata A. B. nu este deflorată.

2) Dânsa nu este atinsă de nici o leziune venerică. 3) Fata A. B. prezintă la organele genitale externe, o vulvită simplă şi semnele caracteristice de atingeri repeţite ale acestora, cum se găsesc de obiceiu în urma atentatelor la pudoare fără deflorare

ss. Dr. G. B. Iaşi 1914 Dec.

199. Raportul precedent conţine concluziuni pozitive în urma constatărilor certe, rezultat al examenului organelor genitale.

Dar s'ar puteà întâmplà ca să nu găsim semne aşà de clare ca mai sus, în cazul acesta concluziunea No, 3, a medicului va diferà. Aşà de pildă, dacă la organele genitale ale copilei, se va găsì o vulvită sau o vulvo-vaginită, fără alte leziuni ca în cazul precedent, medicul va conchide, după cum urmează:

1) Fata A. B. nu este deflorată.

2) Dânsa nu este atinsă de nici o leziune venerică;

3) Fata A. B. este atinsă de o vulvită simplă catarală. Această afecțiune, poate să fie rezultatul unor atingeri ale organelor genitale, dar poate tot atât de bine, să fi survenit și din altă cauză cu totul străină de atentatul la pudoare, ce se presupune, și care în cazul de față nu se poate dovedì.

In unele împrejurări, când nu se găsește la organele genitale ale presupusei victime, nici o leziune evidentă de atentat, medicul va răspunde și el în mod negativ cu următoarele cuvinte:

Nu găsim la organele genitale ale copilei X, nici un semn și nici o leziune care să ne permită a afirmà, o încercare de atentat la pudoare.

In fine când s'a atentat cu adevărat la pudoarea unei copile sau unei fete, atentat urmat chiar de deflorare, dar din diverse împrejurări examenul a fost cerut târziu, Medicul legist nu se va pronunțà cu certitudine, de oarece îi lipseau elementele necesare și dânsul va formulà o concluziune cu următoarele cuvinte.

„Fata X este deflorată, dar examenul fiind cerut târziu după deflorare, nu putem precizà epoca când a avut loc".

200. *Raport Medico-Legal asupra unui caz de viol cu deflorare și strangularea victimei.*

Domnule Medic-Legist,

Am onoare de a vă rugà să binevoiți a face autopsia copilei Rusanda Porcărel care s'a găsit moartă în comuna Șarogari și a relatà care a fost cauza morței, dresând în urmă raportul medico-legal cuvenit.

Raport Medico-Legal.

I *Preambul.* Subsemnatul Prof. Dr. G. Bogdan, Medic-Legist pe lângă Trib Iași, invitat de Dl Prim Procuror al Trib Iași, prin adresa cu No... din... de a ne transporta la morga Spit — Sf. Spiridon pentru a face autopsiea copilei Ruxanda Porcărel, a ne pronunțà asupra cauzei moartei și a constatà orice indiciu de crimă sau delict, astăzi 30 Martie 1913, după ce am depus mai întâiu jurământul cerut de lege, am procedat la facerea acestei autopsii în prezența D-lui X procuror, și am constatat cele ce urmează:

II *Comemorativ.* N-i se spune că fata Ruxanda Porcărel dispăruse de câteva zile de la părinții săi; aceștia după mai multe cercetări, o găsiră moartă în ziua de 29 Martie în o vie din comuna Șorogari, trântită cu fața în sus cu membrele inferioare desfăcute, hainele în dezordine și în parte rupte, iar împrejurul gâtului o broboadă. Inștiințându-se autoritățile, s'a dispus transportarea corpului la morga Spit. Sf. Spiridon, iar în ziua de 30 Martie 1913, s'a procedat la facerea acestei autopsii și s'a constatat:

III Descrierea faptelor. Cadavrul este acela al unei fetițe ce pare a fi avut vârsta de 9 — 10 ani. De statură în raport cu vârsta, de constituție mai mult slăbuță, fetița este îmbrăcată cu cămașa, două fuste și pestelcă de școală.

Toate acestea sunt în dezordine, în parte rupte și murdare de noroi, iar cămașa plină de sânge pe partea ei anterioară, cam la nivelul organelor genitale.

Gâtul este strâns legat prin un tulpan alb, acela pe care-l aveà fetița în cap, tulpanul este învârtit de două ori împrejurul gâtului și înodat cu un nod ordinar pe partea laterală dreaptă a gâtului. Tăiem cu foarfecele tulpanul pe partea laterală stângă, astfel că să-i putem conservà forma sa intactă. Fața, dar mai cu seamă obrazul drept este umflat și vânăt, pe dânsul se văd mai multe zgârieturi și coji de formă și de diferite mărimi, determinate unele din ele prin jupuirea epidermului; incizându-le nu am găsit sub ele nici o sufuzime sanguină. Din nas și din gură se scurge un lichid spumos aerat sanguinolent; limba este îndărătul areadelor dentare, vârful este mușcat și parcheminat.

Conjonctivele sunt injectate, urechele și partea superioară a toracelui de culoare violetă; rigiditatea cadaverică aproape complectă dispărută, nici un început de putrefacție.

Scoțând tulpanul dimprejurul gâtului, găsim pe gât două brazde, care încălecă puțin una pe alta, brazde sau dungi mai pronunțate pe partea anterioară a gâtului în dreptul nodului, mai puțin pronunțate spre ceafă.

Aceste dungi sunt circulare, înconjuară complect gâtul, au o lățime de $1^1/_2$ ctm și sunt de culoare vânătă; nu se mai obsearvă nimic ält la gât.

Facem inciziunile clasice asupra pielei gâtului, scoțând un lambou pătrat de piele, astfel că dungile gâtului să fie cuprinse cam la mijlocul acestui lambou și constatăm că la acest nivel, pielea este subțiată, vârtoasă și puțin transparentă.

Examinăm cu atenţiune părţile moi ale gâtului, dar nu găsim nici o leziune de violenţă, nici sufusiuni sanguine între muşchi, nici fracturi ale osului hioid sau ale laringelui; nu am găsit nici o echimoză retrofaringială, nici ruperea tunicelor interne ale carotidelor. Laringele şi trachera conţin o cantitate de spumă aerată, înroşită de sânge.

Pulmonii de volum normal, sunt de culoare violetă cu numeroase pete echimotice Tardieu şi câţi-va noduli apoplectici; la secţiune se scurge din ei zemuri negre, aruncaţi în un vas cu apă, plutesc între două ape.

Pericardul deşert, cordul de volum normal, în raport cu vrâsta fetiţei, prezintă numeroase pete echimotice Tardieu, conţine chiaguri de sânge, cu valvulele şi orificiile normale. Stomahul deşert, ficatul, rinichii şi splina nu prezintă nimic la secţiune. Nici o leziune anatomo-patologică. Intestinele dilatate de gaze, de altfel normale.

Organele genitale externe, vulva şi vaginul, sunt îmbibate cu sânge roşu purpuriu, sânge care a pătat şi partea supero-internă a coapselor.

Nimfele mari şi mici sunt pline de sânge, vulva şi vaginul larg deschise, iar himenul distrus cu desăvârşire, din el nu a mai rămas de cât o mică părticică care este ruptă şi acoperită cu sânge închegat. In vagin o cantitate de sânge. Pubisul nu este acoperit cu păr.

Facem o simfizeotomie, scoatem organele genitale interne pe care le găsim normale, o mică cantitate de sânge pe colul uterin

Nici o urmă de violenţă la cap, nici o fractură craniană, meningele şi creerul congestionate, fără altă leziune patologică la secţiune. Nimic alt important de notat de corp.

Concluziuni 1) Fata Ruxandra Porcărel a fost violată şi deflorată.

2) Deflorarea este recentă şi poate fi stabilit că a avut loc cu trei patru zile înaintea examenului nostru şi autopsiei făcute.

3) Moartea este violentă, determinantă de o asfixie prin strangulare cu un corp moale.

4) Moartea datează de 3—4 zile.

Iaşi 1913. ss. Dr. G. Bogdan

TABLA DE MATERII

PARTEA I

CAPITOLUL I

	Pag.
Analogia codurilor penale român și francez relativ la At. B. M.	7
Crimele și delictele cuprinse în cap. At. B. M.	8
Art. din C. P. R. și C. P. F. relativ la aceste crime	8
Textul Art. 362 C. P. R. față de C. P. F.	9
Analogia Art. C. P. R. și C. P. F.	11
Comparația dintre legea română și cea franceză relativ la At. B. M.	12

CAPITOLUL II

Comentarea art. 262 C. P. R. față de art. C. P. F.	13
Definiția ultragiului public la pudoare	14
Elementele constitutive al acestei infracțiuni	14
Înțelesul cuvântului intențiune	15
Importanța publicității în materie de At. B. M.	16
Deciziile casației franceze asupra acestui punct	17
Exemple de Ul. P.	17
Neglijența actului făcută cu voință	19
Infracțiunile cuprinse în sfera art. 262 C. P. R.	19
Explicarea cuvântului loc public	19
Părerile autorilor relativ la Ul. P.	20
Scrierile pornografice cuprinse în art. 262 C. P. R.	21

CAPITOLUL III

Cine comit de obicei Ul. P.	22
Conduita judelui față de un învinuit de Ul. P.	23
Două exemple tip relativ la acest atentat	24
Precauțiunile ce trebuesc luate față de învinuiți de Ul. P.	25
Ul. P. înfăptuit de degenerați sau epileptici	26

CAPITOLUL IV

Textul art. 263 C. P. R. față de 331 C. P. F.	27
Definiția atentatului la pudoare	27
Elementele constitutive ale delictului At. P.	29

CAPITOLUL V

Pag.

Textul art. 264 C. P. R. față de art. 332 C. P. F. 33
Comparațiunea și deosebirea acestor două art. 34
Elem. constitutive ale delictului art. 264 35
Înțelesul cuvântului violență și Medicină legală 36
Controversa cuvântului violență în afacerea drama din str. Uranus . 37
Circumstanța agravantă al. 2 din art. 264 41
Tentativa în materie de Att. P. 42
Dubla condamnare în delictele multiple 43

CAPITOLUL VI

Violul nemenționat în C. P. R. 46
Violul crimă sui generis 47
Definiția violului 48
Deosebirea între Att. P. și viol 49
Consecințele grave ale violului 50
Elementele constitutive ale violului 53
Tentativa în materie de viol 54
Viol deflorare și contaminare de boli venerice 56

CAPITOLUL VII

Generalități asupra circumstanțelor agravante 56
Comentarea art. 265 C. P. R. față de art. 333 C. P. F. 57
Ce înțelege legea prin ascendenți 58
Persoanele cu autoritate asupra victimei 59
Autoritatea institutorilor 64
Autoritateă servitorilor 65
Autoritatea funcționarilor cultului și preoților 66
Pluralitatea infractorilor de Att. P. 68

CAPITOLUL VIII

Interpretarea art. 266 C. P. R. 71
Comentarea ălin. I din art. 234 C. P. R. 72
Idem alin. 2 din acelaș articol 74
Interpretarea cuvintelor a prepara, a înlesni 75
Art. 304 C. P. F. analog cu art. 234 C. P. R. 77
Moartea ca rezultat la Att. P. 79
Chestiunile puse de prezidentul curții cu jurați 80

CAPITOLUL IX

Comentarea art. 127 și 128 C. C. R. 82
Comentarea art. 129 C. C. R. 84
Anularea căsătoriei prin lipsă de consimțământ 86
Demența considerată ca lipsă de consimțământ 87
Căsătorie în extremis 87
Căsătorie între imbecili 90
Căsătoria prin frică 94
Anularea căsătoriei prin eroare asupra persoanei fizice 95
Căsătoria paraliticilor generali și epilepticilor 98
Neputința unuia din soți față de lege 100

CAPITOLVL X

Pag.

Generalităţi asupra divorţului 106
Art. 211, 212 şi 215 C. C. R. 107
Adulterul faţă de C. C. R. 108
Superfecundaţiunea şi superietaţiunea faţă de adulter 110
Divorţul din cauza exceselor şi cruzimelor 113
Excesele alcolice, morfinismul 117
Excesele genitale ca motiv de divorţ 118

CAPITOLUL XI

Insultele grave motiv de divorţ 120
Actele calificate insulte grave 121
Sarcina anterioară căsătoriei motiv de divorţ 127
Boalele venerice şi divorţul 130
Excesele săvârşite din cauza marelor nevroze 136
Cercetarea maternităţii 138
Cercetarea paternităţei şi filiaţiunea 139

PARTEA II

CAPITOLUL XII

Statistica At. B. M. pe un period de 25 ani 143
Istoricul At. B. M. 144
Istoricul Perversiunilor şi Inversiunilor sexuale 145
Istoricul acestor Perversiuni în Italia si vechea Roma 148
Istoricul acestor Perversiuni în Extremul Orient 150
Anatomia org. genitale externe feminine 152
Descrierea membranei himen 154
Perzistenţa membranei himen după coit 156
Ruperea himenului după coit 161
Diferite forme de himen 162

CAPITOLUL XIII

Diforitele genuri de At. P. în Med. legală 166
At, P. săvârşite de femei asupra bărbaţilor 167
At. P. săvârşite de femei asupra femeilor 169
At. P. săvârşită de bărbaţi asupra bărbaţilor 170
At. P. săvârşite de bărbaţi asupra persoanelor de sex feminin . . . 171

CAPITOLUL XIV

Generalităţi asupra atentatului acut 172
Semnele atentatului acut 173
Traumele genitale şi Extragenitale 174
Vulvovaginita 175
Afecţiunile venerice rezultat al atentatului 178
At. P. faţă de lege în raport cu M. L. 179

CAPITOLUL XV

Generalităţi asupra violului 181
Violul asupra femeilor deflorate 182
Brutalităţile eventuale ale violului 183

Pag.

Violul asupra fetelor virgine 185
Virginele adevărate și virginele false 186
Ruperile himenului la copilele mici 187
Cicatrizarea himenului 190
Leziuni traumatice rezultat al violului 192
Emoragia consecutivă deflorărei 193
Leziuni traumatice extragenitale 195
Deflorarea fetelor nubile 196
Cicatrizarea himenului 197
Durerea urmarea deflorărei 199
Ruperi(e himenului prin alte cauze decât deflorare 201

CAPITOLUL XVI

Leziunile găsite în At. P. 203
Valoarea traumelor genitale și extra genitale 204
Vulvită și vnlvovaginita 205
Fazele prin care trec vulvitele 206
Gonococia și vulvitele blenoragice 212
Valoarea gonococului în M. L. 215
Părerile autorilor în această privință 218
Părere personală asupra acestui punct 222
Ulcerațiile vulvare 228

CAPITOLUL XVII

Generalități asupra pederastiei 238
Aspectul pederaștilor 240
Semnele pederastiei acute 241
Semnele pederastiei cronice 244
Forma penisului la pederaști activi 248
Examenul pederaștilor 249

CAPITOLUL XVIII

Simulațiunile în Att. P. 251
Vulvovaginita cauză de eroare în At. P. 252
Ulcerațiile venerice cauze de erori 257
Copii, falși acuzatori 260
Mitomania și fabulațiunea 261
Acuzațiile colective 264

CAPITOLUL XIX

Generalități asupra Isteriei în At. P. 266
Hetero-auto și auto-hetero-acuzațiile isterice 267
Gradațiunea mentalității istericelor 272
Somnambulismul isteric 276
Impulsiuni și iluziuni la isterice 277
Diverse cazuri de simulațiuni 280

CAPITOLUL XX

Violul prin surprindere 283
Viol asupra femeilor în stare de beție, somn, etc. 285
Viol în timpul somnului artificial 286
Transformarea somnului natural în somn artificial 288
Violul sub influența magnetismului și hipnotizmului 291
Cazuri de hipnotizm neconsimțit 292
Viol sub influența hipnotizmului consimțit 301
Diferite stadiuri ale hipnotizmului 307

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ "CAROL I" BUCUREȘTI

Pag.

Hipnotismul frust 309
Interpretarea faptelor precedente 315
Paralela între stadiurile hipnotismului 322
Părerile autorilor moderni asupra hipnotismului 324
Crime și delicte sugerate prin hipnotism 327
Sugestiuni criminale fără hipnotism 333
Crimele pasionale 336
Incheere asupra hipnotismului 337

CAPITOLUL XXI

Generalități relativ la anomaliile simțului genital 341
Exibiționismul 344
Entitățile morbide cu exibiționism 345
Exibiționism la degenerați 348
Exhibiționiștii frecători 352
Examenul medico-legal al exhibiționiștilor 355
Fetișismul 356
Psichologia fetișismului 359
Exemple de fetișiști heterosexuali 361
Fetișismul homosexual 365
Fetișismul feminin 366
Sadismul 369
Masochismul 374
Bestialitatea 374
Necrofilia 377
Nimfomania 379
Satiriasis și herotomania 382

CAPITOLUL XXII

Generalități asupra inversiunii simțului genital 383
Inversiunea viciu 383
Inversiunea prin necesitate 387
Inversiunea morbidă 390
Patogenia Uranismului 393
Debutul și simptomele Uranismului 396
Uranismul la femei 398
Uranismul în cursul psicozelor 399

CAPITOLUL XXIII

Generalități asupra întrebărilor puse de judecător în At. P. 401
Grupurile întrebărilor prevăzute de Tardieu 402
Chestiunile grupului II 403
Chestiunile grupului III 409
Chestiunile grupului IV 411
Chestiunile grupului V 414

CAPITOLUL XXIV

R. M. asupra unui caz de viol cu deflorare 416
R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare complicat de leziuni venerice și examenul inculpatului 420
Intrebări ce se pot pune de Magistrat relativ la consecințele leziunilor venerice 422
R. M. L. asupra unui caz de At. P. fără deflorare. 423
Concluziunile M. L. în un caz îndoelnic de Atentat 424
R. M. L. asupra unui caz de viol cu deflorare și strangularea victimei 425

VERIFICAT 1987

VERIFICAT 2017

VERIFICAT 2007